Rastlantı
kuzguncular

üçüncü kitap

şener aksu

rastlantı / üçüncü kitap

şener aksu

1. basım

Nisan 2019

ısbn

978-605-4651-71-9

yayın yönetmeni

ş.a

kapak resmi

ş.a

dizgi

öznur erdağı

baskı

hermes tanıtım ofset baskı hizmetleri ltd. şti.

sebze bahçeleri 1. cadde no: 105 iskitler / ankara

iletişim

0312 221 06 38

info@armoniaajans.com

aydilisanat yayınları 65

Rastlantı

kuzguncular

şener aksu

8.ÇÖZGÜ
sessizliğin belleği kayıp
kar geometrisi çokluğu
bilmecenin su iksiri
çapraz aritmetik öğretisi
beyaz gerilim hattı
uçlarda kaybolan anlam

9.ÇÖZGÜ
hiçlik geçidi yasası
eksik ömür defteri
kendini arayan yol
külde iz sürmek
uzağın yüzü yakın
sihirli göz pınarı

10.ÇÖZGÜ
sarmal kuzgun yuvası
kesik dil yanığı
yazgının iki yüzü
kırık kilit korkusu
zamanın titrek fısıltısı
dili çözülen bulut
büyülü fısıltı çağı

8. ÇÖZGÜ

sessizliğin belleği kayıp

Kar yamaçları tutmuştu, eylülün son günleriydi… Kısa ama derin izler bırakıyordu bu sonbahar Sula'nın ruhunda. Daha az dışarı çıkıyor, daha az konuşuyor, arkadaşlarına daha az vakit ayırıyordu. Arnleif olmasa bugün de çıkmayacak, Armann'ın okuldan gelişini bekleyecekti kederli kederli… Armann yine yeşil bisikletiyle köşeden görünecek, bahçe kapısından girecek, sonra da Sula'nın yüzüne bile bakmadan odasına geçecekti. Son birkaç yıldır olduğu gibi… Armann'ın bu sessizliği onu yiyip bitiriyordu. Ne okuldaki öğretmenler, ne götürdüğü ruhbilimciler, ne de annesinin öğütleri bu derin sessizliği bozabilmişti. Oysa Sula, Armann'ı evlat edindiğinde hayatının renkleneceğini ümit etmişti.

Haksız da değildi. Armann okula başlayana kadar Sula heyecanlı yıllar geçirmişti. Hele Armann ilk eve geldiği gün Sula ne yapacağını şaşırmış, bütün gece onu izlemişti sevinçle… Evlatlık edindiğinde Armann henüz bir yaşında tatlı bir bebekti. Sula daha önce çocuk büyütmemişti, çocuk büyütülmesine de tanıklık etmemişti. Armann'la ne yapacağını bilmiyordu; onca okuduğu kitap, onca dinlediği öğüt, görevliler Armann'ı kucağına verdiği an kül olup uçmuştu. Hiçbirini hatırlamıyordu. İyi ki annesi bu ilk günlerde onu yalnız bırakmamıştı. Armann'ı nasıl tutacağını, nasıl doyuracağını, altının nasıl temizleneceğini göstermişti.

Sula çalışıyordu ve Armann'ı evlatlık edindiği için doğum izni yoktu. Bu nedenle bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Aslında annesi onunla kalabilir ve Armann'a bakabilirdi. Ne var ki annesi zaten evlatlık edinmeye karşı çıkmıştı. O, Akureyri'yi seviyordu. Orada büyümüştü, orada yaşamıştı, orada yaşlılığını geçirmek istiyordu. Bu nedenle bir haftalığına da olsa gelip destek olması Sula'yı sevindirmişti.

Sula ya işi bırakacaktı ya bakıcı tutacaktı. Ama bakıcı bulmak hiç kolay değildi. Bu yüzden sık sık bakıcı değiştirmek zorunda kaldı. İşi gereği başka ülkelerdeki gazeteleri takip ediyordu ve oralarda Uzakdoğu'dan bakıcıların gelip annelere yardım ettiğini öğrenmişti. Böyle bir olasılığı araştırdı ama başaramadı. İzlanda diğer ülkelere çok uzaktı. Soğuktu ve bir ada ülkesi olarak diğer ülkelere göre daha yalıtılmıştı. Zaten İzlanda'nın nüfusu çok azdı. Bu azlık içinde uygun bir bakıcı bulma fikri bile baş ağrısı yapıyordu.

Sula ne zaman bu konuyu düşünse içi sızlıyor, Armann'ın bu derin sessizliğinin altında ona uygun bir bakıcı bulamamasının yattığını varsayıyordu. Bu çok yürek yakıcıydı. Armann zaten feci bir kazadan sonra öksüz kalmıştı. Babasının kullandığı araba uçurumdan yuvarlanıp bir kayaya çarpmıştı. Camdan fırlayan Armann'ın elbisesi kayanın çıkıntısında onu tutmuş, uçurumdan yuvarlanmasını engellemişti. Mucize gibiydi, garip bir rastlantıydı ama olmuştu. Gazetesi bu kazayı araştırmaya onu görevlendirdiğinde tanışmıştı Armann'la… İlk gördüğünde zaten onu evlat edinmeye karar vermişti. Hâlbuki daha önce ne çocuk doğurmak ne de evlatlık almaya yönelik bir eğilimi vardı. Her şey birden bire olmuştu…

Sula her anne gibi Armann'ı en iyi şekilde büyütmek istiyordu. Bu yüzden özel bir bakıcı bulmak için didiniyordu ama olamadı. Elinden bir şey gelmemişti, gelemiyordu. Oysa kendini olasılıkçı görüyor; her koşulda olasılıklar içinde ola-

naklıyı bulacağına inanıyordu. Bakıcı sorunu onun kendine olan güvenini sarsmıştı. Belki de yeterince araştırmamış, yeterince emek vermemişti. İnsan her şeye yetemez ne de olsa… İş var, ev var, arkadaşlar, sevgili… Ama hayatta öncelikler de var. Bunu biliyordu. Armann onun için hep öncelikliydi, onun için her şeyden vazgeçebilirdi. Buna rağmen başarısız olmuş, Armann sessizliğe bürünmüştü. Derin bir suçluluk yaşıyordu ve bu gözlerindeki yaşama sevincini alıp götürmüştü. Görenler yaşlandığından söz ediyorlardı. Yüzünde kırışıklıklar başlamıştı, hatta saçındaki beyazlar artmıştı.

Bu konuyu kimseyle de paylaşamıyordu. Birçok şeyi paylaştığı halde bu konuda kimseye açılacak cesareti bulamıyordu. Bu yüzden her gün yazdı. Her gün Armann'la ilgili ne varsa yazdı… Defterler dolusu yazı dolabında duruyordu. Bir defter biter bitmez dolaba atıp yenisine başlıyordu. Ne yazdığına dönüp bakmıyordu bile; sadece yazıyor, yazıyor, yazıyordu… Yazmak onu rahatlatıyordu ama suçluluktan kurtulamamıştı. Bu nedenle birkaç kez ruhbilimcilerden yardım aldı. Ne var ki beklediği iyileşmeyi yaşayamadı. Geçmiş geçmişti ve geri döndürülemiyordu. Geçmişle ilgili bakış açısı değişse bile Armann her gün, her gece karşısındaydı. Her gün yeniden bu sorunla baş etmesi gerekiyordu.

Neyse ki Arnleif vardı. Onun yanında kendini iyi hissediyordu. Ruhu dinleniyor, yüreği serinliyordu. Tıpkı Videy Adası gibiydi. Sula kafası karıştığında, kimi İzlandalılar gibi Videy Adası'na gidip zihnini arındırmayı sevenlerdendi. Arnleif de bir çeşit Videy Adası'ydı. Ne zaman hüzünlense onun yanında tekrar kendine geliyor, yüzü gülüyordu. Dostlukları okul arkadaşlığıyla başlamıştı, birbirlerini dinlemekten sıkılmıyorlardı. Birbirlerinden sakladıkları fazla bir şey de yoktu. Neredeyse Armann'la ilgili her şeyi Arnleif'e anlatıyordu. İlk adımını, ilk sözcüğünü, ilk seyahatini… Sula ne söylerse söylesin sonuna kadar dinleyebilen tek kişiydi.

Ne var ki Arnleif sadece dinlerdi, tepki vermezdi. Sula'nın sözü bitince o başlar, önünde sonunda sözü erkeklere getirirdi. Zaten hiç anaç biri değildi. Ne evlenmeyi düşünmüştü ne de çocuk sahibi olmayı. İlgi alanı erkeklerdi. Birçok erkek arkadaşı vardı. Sanki Arnleif'in içinde birçok kadın bir arada yaşıyordu. Her biri kendine göre bir erkek beğeniyor, ona bağlanıyor, ondan ayrılıyordu.

Sula onun bu halini seviyordu; çoğulluğunu seviyordu, farklılığını seviyordu. Ama kendisi asla böyle değildi. Daha sakindi, daha kontrollüydü, daha güvenlikçiydi. Sevdiği erkek tipi de belliydi; o akıllı erkeklere ilgi duyuyordu… Konuşamadığı birinin yanında nasıl duracaktı? Oysa Arnleif, dilini bilmedikleriyle bile birlikte olabiliyordu. Ona göre dokunmanın bir ezberi vardı; insan susmayı başarırsa bedenler konuşurdu. Bedenler de ne kadar konuşursa… İşte bu nedenle ilişkileri uzun sürmezdi. Bir anda vazgeçer, bir anda heveslenirdi. Arnleif'in en uzun ilişkisi Sula'yla olan ilişkisiydi ve zaten Sula da çocukluk arkadaşıydı.

En çok Mavi Lagün'de buluşuyorlardı. Genç yaşlarından beri burası buluşma yerleriydi. Şehirden uzak bir yerdi Mavi Lagün… Şehirden uzaklaşmak iyi geliyordu. Gençliklerinde arabaları yoktu, iki arkadaş servisle gelip giderlerdi. Onlar gibi birçok genç servisle gelip giderdi. Serviste yeni arkadaşlar edinirlerdi, yeni fikirler doğardı. Hatta bir defasında servisteki gençler, lagüne mayosuz girme kararı almışlardı. Çok ürkütücü, çok heyecanlıydı. Arnleif işin keyfini çıkarmıştı ama Sula dayanamamış, kısa zamanda lagünden çıkıp mayosunu giymişti.

Sula, mayosunu giyerken o günleri anımsadı. Sanki o zamanlar her şey neşe kaynağıydı. *"Ömür ilerledikçe neşe azalıyor."* diye geçirdi içinden. *"İnsan her şeye alışıyor. Evine, kentine,*

arkadaşlarına, kendine…" Bir yandan düşünüyor bir yandan duş alıyordu. Bu durgunluk yoksa kendine has bir şey miydi? Öyle ya Arnleif hala o eski sevinci taşıyordu. Hala bir şeylere şaşırıyor, bir şeyler hakkında heyecanlanıyordu. Belki de çocuğu olmadığı içindi. İnsan sadece kendi olsa, başkalarının sorumluluğu olmasa daha az yıpranabilir… Ama bu bir açmazdı; yaşam sorumluluk istiyordu, yaşamak da sevinç. Dünyanın sorunu da insanın sorunuydu, ülkenin sorunu da…

Duştan çıktıktan sonra aynanın karşısında geçti. Arnleif'i beklerken kendini izledi. Yuvarlak gözlükleri çıkınca kıvırcık turunç saçları daha belirgin olmuştu sanki. İzlandalılarda pek görülmeyen toparlak yüzü ve yumuşak çene hatlarının da ayrımına varabiliyordu. *"Acaba gözlüksüz mü olsam?"* diye geçirdi içinden… Sonra baştan sona kendini inceledi; göbeği daha belirginleşmişti, kalçaları da… Nicedir böyle incelememişti kendini… *"Biraz kendime bakmalıyım."* diye geçirdi içinden. O an yanında Arnleif belirdi.

-Sula, Sula, Sula… Gözlük almaya karar verdim. Dün rüyamda kendimi gözlüklü görmüştüm, çok sevdim o halimi… Saçlarımı da kestireceğim.

-Öyle mi?

-Evet, değişiklik olsun… Ezber bozulsun. Ezber bozulmazsa kururuz…

-Ezber mi?

-Evet, tekrarlanan şey ezberlenir Sula. Bunu bilmiyor olamazsın…

-Doğru, Armann'ın da ezberi bozulsa da konuşsa… Yine ses seda yok… Bugün dolaşacakmış bisikletiyle. Öyle yazıp verdi elime reçeteyi…

-Alış artık sen de buna. O onun hayatı, herkes gibi olması gerekmez.

-Nasıl alışayım, aynı evde yaşıyoruz Arn…

Sözünü bitirir bitirmez Sula kapıyı açtı. Birlikte lagüne doğru yola çıktılar. Ahşap yolun iki tarafındaki kara toprak lagünden gelen buharla garip biçimlerde görünüyordu. Bir süre onlara bakıp yürüdüler. Duşların olduğu binanın kapısından lagüne kadar yürürken konuşmazlardı. Bu alışkanlıklarını yine bozmadılar. Ardından sıcak suya süzülüverdiler… Oldukça kalabalıktı. Yılın bu mevsiminde bu kadar çok turistin olması sevindiriciydi. Özellikle Arnleif için bu harikaydı, çünkü turistlere yönelik bir bar işletiyordu. Bir süre etrafa bakındıktan sonra sessizliği Arnleif böldü.

-Sen de onun gibi olmayı dene… Sen de konuşacaklarını yaz… Zaten yazmayı seviyorsun, dedi. Sula hayret etti. Bunca zamandır ilk kez Arnleif bir yorum yapmıştı. Sula'nın kafası karışmıştı; bir yandan onu yanıtlıyor, bir yandan düşünüyordu.

-Artık öyle yapıyoruz Arn… O bilgisayarından yazıyor, ben telefonumdan.

-O halde sorun yok.

-Var… Bu benimle değil kimseyle konuşmuyor. Arkadaşlarıyla konuşmuyor… Zaten arkadaşı da pek yok. Bisikletiyle dolaşıp duruyor. Sürekli bir şeyler yazıyor ve bana göstermiyor. Dolabına kilitlemiş… Dolabına kocaman bir kilit almış da takmış harçlığından, düşünebiliyor musun?

-Çok gizli herhalde…

-Anlamadım ki… Bu bana biraz ağır geldi... İzin almadan girer miyim hiç odasına, eşyasını karıştırır mıyım? Bana de-

ğilse kime karşı bu kilit? Kocaman hem de… Öyle ağır ki zor kaldırır insan. Bir de üzerinde garip Nordik simgeleri var.

-Ne değişik bir çocuk… Ailesine çekmiş olabilir. Sen araştırmıştın, var mıydı böyle garip kişiler?

Sula bu duruma sevinse mi üzülse mi anlayamamıştı. Arnleif'le Arman üzerine derinliğine sohbet ediyordu. İçi ferahlamış, dili çözülmeye başlamıştı:

-Yok! Annesi öğretmendi, babası bankacı… Yaşamlarında garip bir şey yoktu. Annesinin ailesinin çiftliği varmış eskiden, toprak evde yaşarlarmış, o kadar. Garip olan tek şey Armann'ın o kaya çıkıntısında duruyor olması ve daha sonra, kendisini oraya götürmemi istemesi… Üstelik her seferinde vadiye bir şekilde iniyor ve orada yalnız kalıyor. Geldiğinde kendini iyi hissediyor. Ama bunları ben sana anlatmıştım.

- Peki, ismini niye Armann koymuşlar ki? Neyin habercisi bu?

-Artık bana "Armann" demeyin diye yazmıştı geçen hafta. Ona artık "Talu" dememiz gerekirmiş.

-Talu… Ne değişik bir isim…

-Araştırdım, seçilmiş demekmiş. Bu isim nereden geldi aklına bilemiyorum, sorularıma pek yanıt vermiyor eskisi gibi… Daha doğrusu canı çekerse yanıt veriyor. Nasıl düzelecek ilişkimiz bilmiyorum…

-Sıkma canını. Ama doğrusu o dolaptakileri ben çok merak ettim. Heyecanlı…

-O kayalığa gidip gelince yazmaya başlıyor daha çok. Anneme göre o Elflerle konuşuyor orda.

-Bak işte bu beni çekti… Geçen biriyle tanıştım, adam diyor ki ben kayayla konuşuyorum. İzlandalı değil ha… Bildiğin İn-

giliz… Çok sevdim anlattıklarını; o anlattı, ben dinledim ama ellerim daha uzun süre konuşturmadı adamı… Sonrasını tahmin edersin.

-Hiç şaşırmadım.

Sula daha sözünü bitirmemişti ki Arnleif lagünün içine süzülüverdi… Bir an gözünden kayboldu sonra suyun içinden gelip Sula'nın ayağına dokundu.

-Şaşırmayı severim… Sen de şaşırsana Sula. Sen de şaşırsana… Bak şu ilerde bir delikanlı var, ne dersin?

-Sen şaşır istersen.

-Beni bunlar şaşırtmaz biliyorsun ama bir adam var.

-Öyle mi?

-Geçen televizyonda gördüm. İlker… Hani gösteriler yapılıyor ya… Kehanetin elçisi…

-Evet?

-Saç telime kadar titriyorum onu dinlerken iyi mi? Kayıt yaptım konuşmasını, arada açıp dinliyorum. Ezberledim söylediklerini… Ama o söyleyince sanki sesi yüzümü geziniyor, kulaklarımı, boynumu, omuzlarımı ve her yerimi… Onca adamla oldum, böyle coşmadı içim. Sanki Gullfoss Şelalesi gibi akıyorum…

-Bu halin kafamı karıştırıyor.

-Sözlerini bile ezberledim Sula… "Ey kişi, iyi dinle! Yazgı dediğin seninle doğar ama seninle yaşamaz. Seçersin ya da seçmezsin. Geceyi seçersen gündüzden vazgeçersin, ateşi seçersen sudan vazgeçersin… Kükürt soluyanı seçersen terk edersin hava soluyanı… Biri var-

sa diğeri yoktur. Yazgı senin karar verdiğin yoldur. Dinle!

- Senin ilk kez bir şey ezberlediğini duyuyorum. Şaşırdım.

-Ah, seni de şaşırttım ya sonunda… Sen dinlemedin mi hiç!

-Yok! Yayın yönetmeni onunla ilgili çalışmayı bir başka arkadaşıma vermiş, bu yüzden ilgilenmedim. O yazıyı bitirince okurum. Ama şu "kükürt soluyan" bölümü ilgimi çekti. Biliyorsun İzlanda kükürt kokar. Turistlerin en çok rahatsızlık duydukları şey bu… İlginç!

-Sana dedim Sula… Bu adam büyülü… Hele konuşmasında bir bölümü var, içimi eritiyor. Dinle! "Düğümü çözecek sensin! Böyle anlarda bazen bir söz çözer düğümleri, bazen bir kişi, bazen bir niyet… Niyetlenmelisin! Niyetin varsa cesaretin de vardır, sözün de… Niyetlenmelisin! Niyetin varsa talihin de var, ömrün de… Niyetlenmelisin!" Böyle bir garip oluyorum Sula… Bütün lagün içime akacak gibi… Bu başka bir şey…

Sula şaşkındı. Yıllardır tanıdığı arkadaşı nasıl değişmişti böyle… Üstelik son görüşmelerinden bu yana belki bir, belki bir buçuk ay geçmişti. Onu böyle değiştiren ne olabilirdi ki? Lagünün sıcak buharından görebildiği kadar yüzüne baktı Arnleif'in. Onu uzun süredir böyle incelememişti. Kaşlarının bu kadar net olduğunu yeni fark ediyordu. Burnunun ucu hafif kalkıktı, neredeyse uzanıp dokunası geliyordu insanın. Şakak kemikleri oldukça belirgindi. Omuzları zayıf bedeninin üstünde eğreti duruyordu. İnce bedeninden bu yaşama sevinci nasıl da birikip çıkıyordu gözlerinden. *"İnsan en yakınını en az tanıyor galiba…"* diye geçirdi içinden. *"Baksana, serçe sandığım Arnleif'in içinde bir kartal varmış."* Kendini düşündü sonra, ruhunun nasıl da çöktüğünü… Armann geldi aklına yeniden. Sonra o koca kilit ve büyük suskunluğu…

Niyetlense çözebilir miydi acaba bunları? Niyet bir anahtar gibi açabilir miydi o koca kilidi? Aklının karmaşıklığında bir ışık bulamadı. Sorular birbirini kovaladı, vazgeçti düşünmekten.

Arnleif heyecanla İlker'in sözlerini anlatıyordu. Sula son sözlerine ancak dikkat edebildi; *"Dehşet silahları patlarsa kükürt solunacak bu dünyada, bilesin, kara gözlüler bekliyor bunu..."* Bunları duyduğunda aklına Johannes'in *"Dua"* şiirinden bazı bölümler geldi. Çocukken ezberlemişti bu şiiri, çok severdi.

"Bombalar düşüyor, koparıyor başını çocukların
Yakıp kül ediyor bir anda ihtiyarları
Kardeşinin gelini değil mi şu parça parça olan
Annenin göğsünde bak bir onmaz yara

Neredesiniz şimdi, ta güneşe kadar uzattığımız kutsallıklar
Cana yakınlık, anlayış ve ak yücelik
Görmem zorunlu mu yok ediciliği tekrar tekrar
Hep sessiz bakıp kalacak mıyım olup bitenlere

Nereye kaçılabilir, insanlar böyle dehşet içindeyken
Kan ve gözyaşından başka beklenen kalmamışsa
Boğmuşken baygın türkülerin sesini yalan ve korku
Çığlık çığlık biçerken tırpanıyla dört bir yanı..."

Sula kendine geldiğinde Arnleif'in susup gözlerini kapadığını gördü. Arnleif Sula'nın böyle dalgınlıklarına alışıktı, alınmazdı. Sula da bir şey söylemeden gözlerini kapatıp kendini lagünün sıcak kucağına bıraktı. Arnleif hala İlker'i düşlüyordu, onun etkisinden kurtulamamıştı… Sula'nın zihninde *"kükürt soluyan"* belirlemesi öylece takılıp kalmıştı. Bu belirleme oldukça çarpıcıydı. Acaba İzlandalıları mı kast ediyordu? Dünyada İzlanda gibi kükürt kokan başka bir yer yoktu. İlker'in

İzlanda'ya düşmanlığı olabilir miydi? Onun hakkında bildiği tek şey, insanları etkileyen bir şarlatan olmasıydı. Bir de Türk olduğunu duymuştu. Türkler İzlanda'yı severdi, birçok Türk turistle karşılaşmıştı… Hatta Türklerin işlettiği bir restoran vardı ve Armann oranın yemeklerini severdi. Birden aklına, Türkleri öldürmenin meşru olduğu eski yasa geldi. Gülümsedi. Arnleif'i düşündü; İlker İzlanda'ya gelse onu öldürmek bir yana, onun için ölecek gibiydi…

Sıcak su da olsa bir süre sonra insan bıkıyor… Üstelik Arnleif'in bara dönmesi gerekiyordu. İki arkadaş toparlanıp duş almaya gittiler, elbiselerini giyinip Reykjavik'e doğru yola çıktılar. Arnleif arabasıyla gelmişti ve Sula'yı evine bıraktı. Sula'nın evi Blumvallagata'nın hemen köşesindeydi. İki katlı müstakil bir evdi. Birkaç basamakla eve giriliyordu. Evin renginin gri olması dışında Sula için biçilmiş kaftandı. Alt katta mutfak ve salon, üst katta Armann ve kendisinin odası vardı. Yanında küçük bir bahçesi, kocaman bir ağacı ve üstte de terası vardı. Bir yazar için harika bir evdi. Arnleif de Sula'nın evini severdi. Yolda yine ev konusu açıldı ve Arnleif yeni bir ev almak istediğini söyledi. Sula'nın evine yakın olsun istiyordu. Ama öte yandan iş yerine de yakın olsun istiyordu. Sula, Arnleif'in kararsızlığına alışıktı. Onu bir tek İlker'i anlatırken kararlı görmüştü. Sula Arnleif'e birkaç öneride bulundu ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Gerçi Arnleif'in en güvendiği kişi Sula'ydı. Ona akıl danışmadan önemli kararlar almazdı. Yine kafasına göre davranırdı ama mutlaka Sula'nın fikrini alırdı.

Tam mezarlığın yanından geçerken Sula birden Arnleif'e arabayı durdurmasını söyledi. Arnleif arabayı uygun bir yere çekip Sula'ya baktı.

-Biraz yürümek iyi gelecek bana…

Arnleif Sula'nın kafasının karışık olduğunu anladı. İtiraz etmedi. Vedalaşıp ayrıldılar. Sula Arnleif'in arkasından bir süre baktı. Hava soğuktu. Montunu kapattı, eldivenlerini giydi, beresini taktı. Sonra mezarlığın yanından yürümeye başladı. Aklına Armann'ın annesi ve babasının mezarı geldi. Ayakları oraya doğru çekiliyordu sanki. Oysa mezarlıklardan hoşlanmazdı. Bir süre kararsız kaldı, mezarlığın kapısını geçti, sonra durdu. Geri döndü, yine durdu. Sonra eve yöneldi. Daha birkaç adım atmadan tekrar geri dönüp mezarlığa girdi.

Mezarlık ağaçlarla kaplıydı. İzlanda'da orman yoktu ama mezarlık orman gibiydi sanki. Ölülerin üstünü örten bir yorgan gibiydi. Pastel renklerle döşenmiş koca bir yorgan… Sonbaharın tatlı hüznü ağaçları bezemişti. *"Ölüler için ne kadar da uygun bir yer."* diye geçirdi içinden. Spinoza'yı okuduğundan beri ölümle ilgili pek düşünmezdi. Ölüme değil, yaşamaya yönelmişti. Ancak ölümden ne kaçılıyor ne arınılıyor… Ölüm hayatın içinde beliriyor ve ne kadar uzak durursan dur bir an gelip göz kapaklarının üstüne oturuyordu. Tam da Armann'ın ailesi gibi… Dolaşıp hava almak için yola çıktıklarında büyük olasılıkla ölümü düşünmüyorlardı. Ama bir anda araba uçurumdan yuvarlanıverdi. Gerisi zaten ölümün işi…

Düşünmek Sula'yı yormuştu. Gelip mezarların başında durdu. Armann'ın annesi tam da Sula'nın yaşında ölmüş… Bu daha kahredici bir rastlantıydı. Henüz tamamlanmamış onca iş, onca ilgi, onca sevgi varken nasıl terk edip gidilirdi hayat? Daha Armann kendi ayakları üzerinde duramıyordu. Ama o an Armann'ın kendi oğlu olmadığı aklına geldi. Annesi terk edip gittiğinde Armann konuşamıyordu bile… Bir an durdu. Armann şimdi de konuşmuyordu. Bu sessizlik, neredeyse bu mezar sessizliği yiyip bitiriyordu içini…

O an ağaçlardan kuzgunlar havalandı… Sula ürktü, korkudan dizlerinin canı gitti, neredeyse yere düşecekti. Kuşlar uzak-

laştıkça tekrar o eski sessizlik sardı ortalığı… Kuzgunların gidişi, kışın gelişi demekti. Kar her şeyi örtecek, ayrıntılar gizlenecekti. Tıpkı suskunluk gibi… Bütün çelişkiler, bütün sorunlar suskunlukta gizliydi ama sadece gizliydi. Ne çözülüyordu ne yok oluyordu. Olmadık zamanlarda gelip insanın boğazına sarılıyor, nefesini kısıyordu.

Arnleif İlker'in sözlerini söylerken *"Niyetlen!"* demişti. Niyetlense acaba bu işi çözebilir miydi? Niyetlense Armann'la arasındaki buzları eritebilir miydi? Armann'ın yaşıtları gibi eğlendiğini görebilir miydi? Aklına Gunnar geldi. Son buluşmalarında sanki o da niyetten söz etmişti. Gunnar da çok konuşan biri değildi ama konuştuğu dinlenirdi. Şimdi yanında olsun isterdi. Hatta Armann'ın babası olsun isterdi. Armann Gunnarson olurdu ismi de… Babasından alırdı soyadını… Bir an durdu. Armann'ın soyadı zaten Gunnarson'du. Babası Gunnar'dan almıştı soyadını… Nasıl bir rastlantıydı bu böyle?

Bunu hemen Gunnar'a söylemeliydi. Göğsünün ortasından bir sıcaklık boğazına doğru çıktı, sonra yüzünü sardı, kulağını, dudağını… Çantasını karıştırıp telefonunu buldu, Gunnar'a mesaj yazmaya başladı.

"Armann'ın soyadını söylemiş miydim sana?"

Bekledi ama yanıt gelmedi… Birkaç kez telefonu cebine koyup çıkardı, ama mesajı Gunnar henüz görmemişti. Telefonunu kapatıp çantasına attı. *"Derste olmalı."* diye geçirdi içinden. Gunnar üniversitede hocaydı ve çok yoğundu. Derslerinin yanında yöneticilik de yapıyordu. Zayıf bedeni ve görünüşü bir yönetici için garipti. Ama bir arkadaş için harikaydı. Sula onu derinden seviyordu, hatta bütün ömrü onunla geçmiş gibiydi… Oysa tanışıp arkadaş olalı birkaç yıl

olmuştu. Ara sıra görüşüyorlardı, ara sıra bir araya gelebiliyorlardı ama neredeyse hiç ayrı değillerdi.

Sula düşüncelere dalıp gitmişken yanından birinin geçtiğini gördü. Yaşlı kadın yürümekte zorluk çekiyordu. Adımlarını küçük küçük atıyordu. Sürekli yere bakarak yürüyordu, biraz kamburu çıkmıştı. Mantosunun içinde var mıydı, yok muydu belli değildi. Arkasından bakakaldı. *"Çok şanslı."* diye geçirdi içinden, *"Yolun yarısında ayrılmamış hayattan… Her şeyi yaşamıştır, kendini tamamlamıştır o şimdi…"* Sonra dönüp son kez Armann'ın annesinin mezarına baktı. Ardından dönüp mezarlıktan çıktı. Mezarlıktan çıkana kadar hiçbir şey düşünmedi.

Eve yaklaştığında akşam olmuştu. Günler oldukça kısaydı ve sokak lambaları yanmıştı. Köşeyi dönerken üst kata baktı; Armann'ın lambası yanıyordu. Yüzüne bir gülümseme geldi. Sessiz de olsa Armann'ın varlığı sevinçti… Hızla dönüp bahçe kapısından girdi. Merdivenleri çıkarken bahçede Armann'ın yeşil bisikletini gördü. Kapıyı açtı ve içeri girer girmez seslendi; *"Armann!"* Her zamanki gibi kapısına vurup kendinin burada olduğunu belli etmesini bekledi ama ses gelmedi. Bir daha seslendi; *"Armann!"* Yine bir belirti yoktu. İçini bir korku saldı, hızla merdiveni çıktı. Armann'ın odasının kapısına vurdu; *"Armann!"* Biraz bekledi ama dayanamıyordu. Bir şey mi olmuştu? Göğsü inip inip kalkıyordu. Kapıyı açıp açmama konusunda tereddüt etti. O an ayaklarına bir şey değdi. Eğilip baktığında kâğıdı gördü. Kâğıtta, *"Adım TALU"* diye yazıyordu. *"Talu"* hem büyük harfle yazılmış hem karalanmıştı. İçi rahatladı, nefesi döndü.

Şimdi ne yapmalıydı? Arnleif'in önerisi aklına geldi. Artık o da Armann gibi yazarak söyleşecekti. Kâğıdın arkasına, *"Peki, Talu… İyi misin?"* diye yazdı. Sonra da kapının altından içeri attı.

Biraz bekledi, bu kez daha büyük bir kâğıt kapının altında belirdi. *"İyiyim… Sula nasıl?"* Sula kâğıdı alıp okuduğunda gözünden yaş geldi, yüreği nemlendi. İlk kez Armann sağlığını sormuştu. Kâğıdı göğsüne bastırıp bir süre öylece kaldı. Sonra altına; *"Teşekkür ederim Talu…"* diye yazdı. Sevinçle merdivenlerden indi, mantosunu beresini çıkardı. Banyoya girdi, kapıya yaslanıp bir sure ağladı… Gençliğinde de böyle yapardı. Sonra elini yüzünü yıkadı, yüzünü sildi, gözlüğünü takıp aynaya baktı... Hüzünlü bir sevinç bütün yüzünü sarıp sarmalamıştı. Gözlüklerinin renginin bile değiştiğini sandı. Çıkarıp baktı, sonra tekrar taktı. Aklına, *"Bir şey değişir, her şey değişir."* diye bir cümle geldi. Sanki bunu bir yerden duymuştu ama nereden diline takılmıştı anımsamıyordu. Tekrar tekrar mırıldandı; *"Bir şey değişti…"* Yavaş yavaş gözlerine ışık geldi, üstündeki ağırlık çekip gitti. Kendini iyi hissediyordu. Uzun süredir böyle hissetmemişti.

Banyodan çıkar çıkmaz buzdolabına yöneldi. Son zamanlarda böyle acıktığını hatırlamıyordu. Buzdolabında Armann için bıraktığı yiyeceklere baktı, Arman dokunmamıştı bile… Dolabı biraz karıştırdı, sonra kapattı. Armann'la yemeğe çıksalar ne güzel olurdu. Bunu istiyordu. Çantasına uzanıp telefonunu aradı, bir türlü bulamıyordu. Ne zaman acele etse zaten eli ayağına karışıyor, sakarlaşıyordu. Sonunda telefon eline geldi. O an Gunnar'ın mesajını gördü. *"Öyle mi? Çok garip bir rastlantı!"* diye yazıyordu. Bir şeyler yazıp yanıtlamak istedi ama sonra vazgeçti. Yüz yüze konuşsa daha iyi olacaktı. Şimdi Armann'a mesaj atmalıydı;

- *"Talu, aç mı?"*

Kısa zamanda mesaj geldi.

- *"Aç!"*

- *"Ne yemek ister?"*

- *“Sosisli.”*

- *“Ben de… O halde gidip orda yiyelim mi?”*

- *“Olur.”*

-*“Hadi.”*

Çıkardığı mantosunu tekrar giydi. Hazırlıklarını tamamladı. Kapıya yöneldiğinde Armann da gelmişti. Hiç konuşmadan birlikte çıktılar. Arabaya bindiler. Sula özel konuşmaları hep arabada yapardı. Araba sanki bir koza gibiydi, güvenliydi. Armann’a ne söyleyecekse arabada söylerdi. Kararlıydı, bu kez susacaktı. Madem Armann konuşmayı sevmiyordu, onun istediği gibi olmalıydı. Sula da yazabilirdi, zaten ömrü boyunca yazmayı sevmiş, yazmayı meslek edinmişti.

Göz ucuyla Armann’a baktı, keyfi yerindeydi. Daha önce onu hiç böyle görmemişti. Hele onunla konuşmaya kalktığı zamanlarda… Hemen saçını başını karıştırıyor, huysuzlanıyor, yüzünü çevirip dışarıya bakıyordu. Artık iletişim yolunu bulmuştu, artık Armann’a etki edecek yolu bulmuştu. Madem o kendini *“Talu”* olarak isimlendirdi, Armann’ı dayatmanın anlamı yoktu. Talu derdi Sula da… Talu… Hem Sula’ya yakın bir isim ve sevimli… Sanki Armann’la arasında örülen duvar yıkılmış, bir kapı açılmıştı. Bu kapının kapanmasına izin vermeyecekti.

kar geometrisi çokluğu

Camlardaki buhardan önünü göremiyordu. Bir yandan arabayı kullanıp bir yandan da camları silmek ne kadar zordu! Havalandırmayı açtı ama yeterli olmadı. Zor bela ilerliyordu. Bir an Armann'ı gördüğünü sandı. Ona mavi beresini Arnleif doğum gününde almıştı. Yanılmış olabileceğini düşündü. Mavi bereli sadece bir çocuk olamazdı koca kentte… Hem Armann bu saatte okulda olmalıydı. Birden fren yaptı. İyi ki arkasından gelen bir araba yoktu, yoksa kaza olması işten bile değildi. Kendini topladı. Dörtlüleri yakıp arabadan indi. Hızla Armann'a doğru ilerledi. Armann kaldırıma oturmuştu.

"Hey Armann!" diye seslendi. Armann başını kaldırdı, gözünden yaş geliyordu. Sonra tekrar başını öne eğdi. Arnleif gelip yanına oturdu. *"Ne oldu Armann?"* diye sordu. Armann yanıtlamıyor, başını öne eğmiş içli içli ağlıyordu. Arnleif'in yüreği burkuldu. Kolundan tutup, *"Ne oldu Talu?"* diye seslendi. Armann irkildi; bir süre Arnleif'in yüzüne baktı. Ağlaması sona ermiş, yüzüne bir sevinç gelmişti. Sonra tekerleği yamulmuş bisikletini gösterdi. *"Aman, düşündüğün şeye bak… Atarız arabanın arkasına okula gideriz hemen. Ben açıklarım öğretmene durumu."*

Armann'ın yüzü değişti. Yine somurtmaya başladı. *"Hadi kalk, neredeyse kar yağacak, arabada konuşuruz. İstemiyor-*

san okula gitmezsin, eve bırakırım. Olmadı bende kalırsın biraz… Sula'ya da söylemem merak etme." Armann bir süre sustu, sonra ayağa kalkıp üstünü başını temizledi. Arnleif de bisikleti alıp arabanın bagajına koydu. Armann binsin diye kapıyı açıp, *"Sayın Talu, buyurun efendim…"* diye şaka yaptı. Armann bir an durdu, gülmemek için kendini tuttuğu belliydi. Oturup emniyet kemerini taktı. Çantasından defteri çıkardı. Hızla bir şeyler yazıp Arnleif'e gösterdi. *"Kayalıklara gitmem lazım. Söz verdim, mutlaka gitmem lazım. Beni kayalıklara götürür müsün?"*

Arnleif aynada yüzüne baktı, saçını düzeltti, yavaş yavaş kemerini taktı. Bu arada düşünüyordu. Sula onu her ay kaza yaptıkları kayalıklara götürüyordu. Oraya gitmek istediği belliydi ama götürmek doğru muydu? Hem neredeyse kar yağacaktı ve aynı zamanda bar için gerekli şeyleri alıp dönmeliydi. Şehirden çıkıp gelecek, işi yetiştirecek… Bu zor bir işti. *"Başka bir gün götürsem olmaz mı? Bugün çok işim var."* Armann hızla defterini karalamaya başladı. Arnleif'e uzattı. *"Bugün gitmezsem yaza kadar gidemem. Defterimdeki son sayfayı yazdıracak 6, öyle dedi. Yoksa…"*

Arnleif, yazıyı okurken gözlerine inanamadı, Armann'ı kayalıklarda bekleyen biri mi vardı? Hem gitmezse tehdit etmiş olmalı… Ne garip bir şey bu böyle! *"Belki de suskunluğun anahtarı budur, belki de bugün şifresini çözebilirim Armann'ın…"* Düşünürken saçlarıyla oynuyor, dudaklarını ve burnunu oynatıyordu. Armann ilgiyle Arnleif'e bakıyordu. Bir an Armann'ın bakışlarından rahatsız oldu. *"Bakma öyle… Korkuyorum."* Armann yüzünü çevirdi. *"Peki."* dedi. *"Ama önce birkaç yere telefon etmem gerek."* Armann telaşlanınca, *"Okul ya da annene değil, bardakilere edeceğim. Telaşlanma…"* Telefonunu bulmak için kemerini çıkardı, arka koltuktan çantasını almak için uzandı. O an göğsü Armann'ın başına dokundu… Armann ürkerek çekildi ama Arnleif yüzü-

nün kızardığını gördü. Telefonunu aldıktan sonra Armann'ın omzuna dokundu bilerek. *"Affedesin."* dedi gülerek... Armann da gülümsedi, ayaklarını sallamaya başladı.

Arnleif telefonla işlerini hallettikten sonra arabayı çalıştırdı. Camlardaki buharları dirseğiyle bir güzel sildi. Sonra hareket etti. Üçboyutlu yaya geçitlerine henüz alışamamıştı, daha ilkinde fren yaptı çarpacağını düşünerek. Armann neredeyse kafasını vuracaktı. Eliyle omzuna vurdu Arnleif onu rahatlatmak için. *"Sakin ol Talu... Sakin ol..."* Ona Talu dediğinde nasıl da hoşlandığını gözlerinden görmüştü. Bir daha Armann dememeye özen gösterecekti. Şehirden çıkana kadar bir daha konuşmadı Arnleif...

Hava soğuktu ve yollar kaygandı, şehirden çıkana kadar dikkatli olmalıydı. Şehirden çıktıktan sonra rahatladı. Dönüp Armann'ın omzuna dokundu. Bundan hoşlandığını anlamıştı. *"Peki, kim bu 6?"* Armann tepki vermeyince sözünü sürdürdü. *"Ben tanıyor muyum? İzlandalı mı? Yakışıklı mı?"* Armann defterine bir şeyler karalayıp uzattı ama Arnleif yoldan gözünü ayıramıyordu. *"Defterine baksam kaza yaparım Talu... Söylesen olmaz mı?"* Armann defteri yavaşça geri çekti ve pencereden dışarıya baktı. Yüzü yine kaldırımda oturduğu gibi soğuktu. Konuşma meselesi moralini bozmuş olmalıydı. Arnleif nerede durması gerektiğini anladı. *"En iyisi şöyle yapalım; kayalıklara gelince konuşalım, olur mu?"* Armann duymamış gibiydi. Aynı katılıkla dışarıyı izliyordu.

Bir süre daha devam ettiler ama Arnleif nereye gideceğini bilmiyordu, ne zaman bir ayrım gerekirse Armann el işaretiyle onu yönlendiriyordu. Sonunda durmasını istedi. Hava soğuktu, akşam da yaklaşıyordu. Armann sırt çantasını kaptığı gibi dışarı fırladı. Sonra yolun karşısına geçip iki yanı kayalık bir vadiye doğru koşup gitti. Arnleif ne yapacağını şaşırdı. On bir yaşında bir çocuk böyle ıssız bir yerde nere-

ye gitmek isterdi? Aynaya baktı, saçlarını düzeltti, eli çantasındaki telefona gitti. Sula'yı arayıp aramamakta kararsız kaldı. Arasa ve bunu Armann öğrenirse ona karşı duyduğu güven sarsılacaktı. Aramasa burada ne yapıyordu? Ya başına bir şey gelse? Ya kaybolsa? Özellikle bu düşünce içini kemirmeye başladı.

Hemen toparlanıp arabadan çıktı, Armann'ın koştuğu yöne baktı. Yolun hizasında bir kaya vadiye doğru uzanıyordu. Üzerinden çekine çekine yürüyüp vadiye baktı. Dar vadinin ortasında bir dere süzüle süzüle akıyordu. İnsan dereden kendini alamıyordu ama yamaçlardaki kayalıklar çok heybetliydi. Yeşillikler arasından suya doğru uzanıyor, her biri başka bir şey çağrıştırıyordu. Düş gibi bir yerdi. Armann'ın suyun kenarından bir kayaya doğru koştuğunu gördü. Mavi başlığından hemen seçiliyordu. Kaya sanki kocaman bir yüzdü, gözleri ve ağzı apaçık görünüyordu. Bir an ürktü, kayanın canlanacağını sandı. Hemen yanında kocaman bir devi andıran kayaya takıldı gözü. Sanki kaya dereyle konuşuyordu. Hatları iri yarı bir adamı andırıyordu. İçinde korku denizi çalkalanmaya başlamıştı; daha fazla bakamayacaktı. Hemen geri çekildi. Ama Armann oradaydı. Tekrar kayanın önüne doğru yürüdü. Yavaş adımlarla korka korka gidiyordu. Armann'ı göremiyordu. Kayanın etrafını dikkatlice inceledi. Yoktu, nereye gitmişti bu çocuk? Sanki o an yıldırım çarptı, her yanı tutuştu, her yanı acıyla doldu. Fırlayıp vadiye inmek istedi ama topuklu ayakkabıları aklına geldi. Böyle inemezdi, böyle inse düşüp ayağını kırabilirdi. Ya Armann'a bir şey olsa ne olacaktı? Kafası karıştı, içinde bir fırtına başladı, neredeyse ağlayacaktı. O sırada bir kar tanesi geldi kirpiklerine tutundu.

Kar yavaş yavaş yağıyor; kar taneleri saçına, yüzüne, gözüne değiyordu. Avucunu uzattı, biri tam avucuna düştü… Bütün ayrıntılarını inceledi. Oysa şimdi Armann'ı arıyor olmalıydı,

kendini suçlu hissetti. Ne yapması gerektiğini düşündü, düşündü, sonunda telefon etmeye karar verdi. Tam arabaya dönecekken bir ses duydu. Armann patikayı tırmanmış, geliyordu. Derin bir nefes aldı. İçinden bütün sıkıntılar akıp gitti… Armann'ın elinde bir şey vardı, dikkatlice bakınca kalınca bir deftere benziyordu. Daha doğrusu, kâğıtlardan defter yapılmıştı. Armann defteri koltuğunun altına almış sıkı sıkıya tutuyordu. Sırt çantasına koymamıştı. Armann'ın kendisini gözlediğini fark etmesini istemiyordu. Hemen arabaya gitti, sanki hiç dışarı çıkmamış gibi oturdu.

Armann görününce ona gülümsedi. Arabaya gelene kadar onu izledi; yanaklarındaki çiller çok yakışıyordu Armann'a… *"Ne tatlı bir çocuk bu böyle…"* diye geçirdi içinden. Arman arabanın arkasından dolanıp kapıyı açtı. Çantasını ve defterini arka koltuğa koydu. Kabanını çıkardı, gelip ön tarafa oturdu. Sanki çocuk değil de kocaman bir adam gibi davranıyordu. Kendine güvenen, güçlü bir adam gibi… Şehirde ağlarken bulduğu çocuk bu muydu? Ne olmuştu böyle? Kapıyı açışı bile farklıydı. El işaretiyle selam verdi ve oturdu koltuğa, özenle kemerini bağladı. Yüzü öyle güleçti ki sanki hep gülüyor gibiydi…

Arnleif, Armann'ın gelmesine çok sevinmişti ama kafası iyice karışmıştı. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Öylece kaldı… Kayalıkta ne olmuştu? Nereye gitmişti? Armann bir anda nasıl böyle değişmişti? Öylece dururken Armann motoru çalıştırmasını işaret etti. O an Arnleif kendine geldi. Saate baktı. Okuldan dönüş zamanı çoktan geçmişti, Sula merak ediyor olmalıydı. *"Dur Talu!"* dedi, *"Sula'ya haber edeyim de meraklanmasın… Benimle olduğunu bilsin."* Armann itiraz etmedi, hatta başıyla onayladı bile. *"Vay!"* dedi kendi kendine Arnleif, *"Burada neler oluyor böyle…"* Sonra çantasından telefonunu çıkardı. Sula hemen yanıtladı.

-"Merhaba Sula!"

- Arn…"

-"Yanımda güçlü bir adamla biraz seyahat ediyoruz yollarda…"

-"Öyle mi? Ben de Armann'ı merak ediyorum… Gecikti biraz…"

-"Armann'ı bilmem ama Talu benim yanımda…"

-"Aa, öyle mi? Nasıl? Neden?"

-"Meraklanma, Talu ile iyi vakit geçiriyoruz. Böyle yakışıklı bir adamla insan nasıl sıkılabilir ki?"

-"Okuldan mı aldın?"

-"Evet, Evet…" Konuşurken bir yandan da Armann'a göz kırpıyor, onu koruduğunu hissettirmeye çalışıyordu.

-"Biraz dolaşmak iyi gelecek diye düşündüm, çok sıkılmıştım barda… Madem sıkıldım, Talu'yla dolaşıp kendime geleyim dedim."

-"Bisikletiyle gitmişti okula…"

-"Meraklanma! Bisikleti arabanın arkasında, o da bizimle geziyor… Şimdi kapatıyorum, gelince görüşürüz nasılsa. Hoşça kal…"

-"Hoşça kal!" diyecekti Sula da ama Arnleif çoktan kapatmıştı. Telefonu bir süre elinde kaldı. Anlamaya çalışıyordu. Arnleif arabayla dolaşmayı severdi ama o kendine daha uygun erkeklerle dolaşırdı. Armann'la çok yakın değildi, sadece özel zamanlarda ona hediye alırdı. Aralarında bir iletişim de yoktu. Ne olmuş olabilirdi? Zaten Arnleif'in bir şey

sakladığı belliydi, kendisiyle hiç böyle konuşmazdı. Neyse ki Armann onun yanında güvendeydi. Nasıl olsa olan biteni öğrenebilirdi sonra…

Arnleif de ilk kez yalan söylüyordu. Biraz huzursuzluk duydu içinde. En yakın arkadaşına yalan söylemek zordu. Buna gerek de yoktu ama işte söylemesi gerekti. Annesine babasına söylemesi gerektiği gibi… Diğer arkadaşlarına söylemesi gerektiği gibi… Onlara söylerken rahatsızlık duymuyordu ama Sula onun yüreğindendi, içindendi. Sanki kendine yalan söylemiş gibi oldu… Yine de bunu yaptığı için kendini kutladı içten içe. Belki de Armann ona güvenip içinde ne saklıyorsa anlatacaktı bir bir… Sula buna daha çok sevinmez miydi? Öte yandan gerçeği söylese panik olmayacak mıydı? Ne diyecekti yani; bisikletini çarpmış ağlarken buldum… Sonra o kayalığa gitmek istiyordu, götürdüm… Kendi başına ıssız patikalardan gitmesine izin verdim… Doğruyu yaptığını düşünerek içini rahatlattı.

Sonra cama yapışan kar taneleri gözüne ilişti. Kar hızlanmaya başlamıştı, yol tehlikeli olabilirdi. Telaşlanıp arabayı çalıştırdı, geriye döndü ve Reykjavik'e doğru hızlanmaya başladı. Armann yavaşlaması için işaret ediyordu durmadan. Bu hızdan hoşlanmamıştı ama öte yandan yol kapanırsa gitmeleri olanaksız olurdu. Bu yüzden biraz hızlanıyor, biraz yavaşlıyor, yola devam ediyordu. Armann'ı konuşturarak rahatlatmak istedi. *"Söyle bakalım, Talu kimle konuştu?"* Arman ön camın buğusuna *"6"* yazdı. *"Altı kişiler mi?"* diye sordu. O an Armann kahkahalara boğuldu. Güldü güldü… Bir türlü gülmesi durmuyordu. *"Komik olan ne ki Talu?"* dedi Arnleif ama Armann'ın onu duyacak hali yoktu. Gülmesi bittikten sonra çantasına uzanıp küçük defterini aldı, kalemle yazıp Arnleif'in göreceği gibi uzattı. *"Onun adı 6."*

-Demek bir kişi ve adı 6, garip bir isim. 6.sıradaki galiba… Elf mi? Annesi kayalarda Elflerin yaşadığına inanır, hatta onlar için küçük evler yapar, yemekler hazırlardı. Güya Elfler seçtikleri insanlarla konuşurdu. Armann'ın durumu bunu çağrıştırıyordu. Gerçi bunlara inanacak biri değildi Arnleif… Sula bile bunlara inanabilirdi ama o inanmazdı. Fakat Armann'ın durumunu nasıl açıklayacaktı? Tam da annesinin anlattıkları gibiydi. Üstelik Armann kendine *"Talu"* denilmesini istiyordu. Arnleif düşünürken Armann defterine yazıp tekrar göreceği gibi uzattı. Arnleif kararan hava nedeniyle biraz zor görüyordu ama yine de dikkatlice okudu.

-"Hayır! O hiçbir şey… Sadece 6."

-İyi öyleyse… Sen seviyorsan ben de severim onu. 6… Bir yandan da şarkı söyler gibi tekrarlıyordu; *6,6,6…* Arnleif'in bu hali Armann'ın çok hoşuna gitmişti. Onu izliyor, gülüyor, eğleniyordu. Korkusu da azalmıştı, bu nedenle Arnleif daha hızlı gidebiliyordu. Aklına Armann'ın kendine Talu denmesinin bu işle bir ilgisi olabileceği geldi.

-6 sana "Talu" mu diyor?

Armann başıyla onayladı.

-Talu güzel… Gerçekten güzel… Mavi beren gibi sana yakıştı… Ama Talu ne demek ki?

Arman eliyle yüzünü buruşturdu, saçlarını karıştırdı. Sonra defterine yazıp Arnleif'e gösterdi.

-Bilmem…

-Şu 6'yı çok merak ettim. Orada yalnız sıkılmıyor mu?

Armann yine kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra defterine yazdığını gösterdi:

-6 tek değil, çok…

-Kafam karıştı ama… Hem bir kişi diyorsun hem çok diyorsun…

Sonra da Armann'ın dizine dokundu. Bu Armann'ın hoşuna gitti ama biraz da tedirgin oldu. Arnleif hemen elini çekti.

-Senin kafan karışmaz mı arkadaş? Biri sana dese ki Arnleif hem tek kişi hem çok kişi…

Sözü bitmeden gülmeye başladı. Armann da gülmeye başladı. Arnleif gülüyordu çünkü Sula ona hep sen hem tekilsin hem çoğul derdi. Ne garip bir rastlantıydı… Armann da gülüyordu çünkü ilk kez 6 hakkında şaka yapıyordu. Oysa 6'dan çok korkuyordu. Onun dediğini yapmadığında penceresine bembeyaz bir baykuş geliyordu. Gözleri kapkara bir baykuş… Sonra duvar yokmuş gibi içeri giriyordu. Armann yorganı kafasına çekiyor, yatağın iyice içine siniyordu ama o her şeyden geçiyordu. Sonra dişleri kenetleniyordu, sonra içinde gayzerler patlıyordu; kendini duvarlara tırmanırken buluyordu, kafasını duvara vururken buluyordu… Aklına baykuş gelince Armann birden sustu.

Armann'ın bu ani suskunluğunu garipseyen Arnleif onun dizine dokundu. *"Belki de komik değil…"* dedi. Çocukluğunu anımsadı. Onun yaşındayken annesinin anlattığı Troll hikâyelerinden ödü kopardı. Özellikle de Grilla'dan… Grilla'nın on üç çocuğu varmış ve anneleri için insanları avlarlarmış… Bunları anlattıklarında geceleri nasıl korkup yorganın altına saklandığını anımsadı yeniden… Niye böyle şeyler anlatırlardı ki?

Onlar eskilerin anlattığı hikâyelerdi, büyüyünce korkusu da uçtu gitti. Ama Armann henüz küçüktü üstelik ona kimse

hikâye anlatmamıştı, o hikâyenin içindeydi. Onun yerinde olsa nasıl yaşardı?

Bir yandan da kafası karışmıştı. Acaba Troller gerçekten var mıydı? Büyüdükçe bunların çocukları korkutmak için uydurulmuş olduğunu düşünmüştü. Kent hayatında onları düşünecek zaman bile yoktu. Ama öte yandan çok inananı vardı. Bardaki yardımcıları bile Trollere inanıyorlardı. Troller olsun olmasın, Armann'ın cesaretine hayran olmaya başladı. Gizemli varlıklar olsun olmasın, onların olduğuna inanıp yalnız başına kayalara gitmek... Gerçekten büyük cesaretti. Arnleif giderek Armann'a saygı duymaya başlamıştı. O bir kahramandı. Üstelik on bir yaşındaydı. Tekrar tekrar dönüp Armann'a bakıyor, içten içe saygısı artıyordu.

Artık Reykjavik'in o ışıl ışıl yüzü ortaya çıkmış, içi rahatlamıştı. Armann'la ayrılmadan 6 hakkında daha çok bilgi edinmek istiyordu. *"Ah Talu!"* diye seslendi, *"Bu 6 neden sana zarar vermek istesin ki? Senin arkadaşın değil mi?"* Armann biraz düşündü ve defterine yazmaya başladı:

-"Arkadaş gibi değil de sanki öğretmen gibi..."

-Öğretmen cezalandırabilir tabi...

-"Evet."

-Peki, nasıl tanıştınız?

-"O çağırdı, ben gittim."

-Seni mi çağırdı?

-"Evet."

-Neden seni çağırmış?

Armann bu soruyu duyunca, bir süre yüzünü kapadı. Açtı-

ğında gözleri nemlenmişti. Arnleif bunu görünce içi acıdı. Keşke soru sormasaydı, keşke onun yarasını deşmeseydi… Ama soruda ne vardı ki? Armann derin bir nefes alıp defterine birçok şey yazdı. O yazarken Arnleif yola dikkat kesildi, artık kente girmişlerdi. Armann önce Arnleif'in dizine dokundu ve kâğıdı uzattı. Hem yazılanları okuyup hem arabayı kullanamıyordu. Hemen kenara çıktı ve durdu. Armann'ın yüzüne baktı. Kalın kaşları düşmüş, çilli yanaklarından aşağıya yaşlar süzülmüştü. Kemerini çıkarıp sıkıca sarıldı ona. Neredeyse ağlayacaktı… Sonra kendine geldi. Armann'ın yazılarını okumaya başladı.

-*"Annem ve babamın öldüğü kazada beni kurtarmış. Ama ötekiler yani çoğulluk 6'nın böyle yapmaması gerektiğini söylemiş. Yine de o yaptığından pişman olmamış. Orayı gezerken beni çağırdı ve bana gösterdi olan her şeyi… Sonra dedi ki, seni seçtim. Sana "Talu" diyeceğim. Sonra bana yazdırdı. Olanları ve olacakları yazdırdı. Ama bunları kimseye gösterme dedi. Daha önce birine yazdırmış, o gösterdiği için onu cezalandırmış. Öyle dedi. Yazacağım ve bitince o kime vereceğimi söyleyecek."*

Arnleif okuduklarına inanamadı. Bu çok garipti. Gerçek değilse nasıl bir hayal gücü böyle şeyler üretiyordu? Eğer buna gerçekten inanmazsa nasıl böyle etkilenip ağlayabilir ki? Ancak şizofrenler böyle tutkulu olabilir. Ne diyeceğini şaşırdı. Armann'ın yerinde kendini düşündü, ruhu paramparça oldu. Nasıl taşıyordu bu çocuğun o minnacık yüreği bu ağırlığı… Acaba şizofren miydi? Bir daha dikkatlice Armann'ın yüzüne baktı… Çok masumdu, çok sevimliydi; bir yandan burnunu çekiyor, bir yandan gözyaşı döküyordu. Ona öyle acıdı ki tekrar sarıldı. Bir süre öyle kaldı. Sonra kendini toparladı. *"Ah Talu."* dedi. *"Çoğulluk ne ki?"* Armann isteksiz yazmaya başladı.

-"6 dedi ki; onlar kar tanesi gibiymiş…"

Arnleif Armann'ı beklerken avucuna düşen kar tanesini hatırladı. Altıgen içinde ne çok ayrıntı vardı. Altı gen… Birden zihninde şimşek çaktı. *"Demek 6'nın anlamı buymuş! İlginç…"* Biraz önce Armann'a acıdığındaki ruh hali gitmiş, merakla düğümü çözmek isteyen bir dedektife dönüşmüştü. Ancak bunu yapmak için Armann'la arkadaşlığını ilerletmesi gerekirdi, bu apaçık ortadaydı. Üstelik Armann hemen içine dönebiliyordu, dolayısıyla dikkatli olmalıydı. Bu konuyu sürekli gündeme getirirse başarısız olacağı kesindi. En iyisi Armann'la güzel vakit geçirmekti. Beraber eğlenirlerse Armann Arnleif'e güvenebilir, onu dost bilebilir, sakladığı ne varsa paylaşabilirdi. Saate baktı. Akşam yemeği zamanıydı.

-Ben açım Talu… Acıktırdı senin isteklerin beni… Sosisliye ne dersin?

Armann sosisliye bayılırdı. Yüzü güldü. Arnleif'in sevdiği bir sosisçi vardı, hemen yolunu çevirdi. Sosislileri alıp arabaya geldi. Arabada yemeye başladılar. Yemek yerken bolca şaka yaptı Arnleif, üstelik yanıt vermesini beklemeden. Çünkü hem sosis yiyip hem yazamazdı Armann... Ara sıra saçını okşuyor, omuzlarına dokunuyordu. Bir yandan da Sula'nın merak ettiğini biliyordu. Yolları kar kapatmadan bir an önce Armann'ı Sula'ya teslim etse iyi olurdu. Hem barda kendine ihtiyaç vardı. Böyle uzun süre dışarıda kalmayı tasarlamamıştı, işleri aksayacaktı. Yemeği Armann daha önce bitirdi. Arnleif ona yetişmek için daha büyük lokmalar aldı, yüzü gözü sos oldu. Armann Arnleif'in bu haline gülüyor, gülüyordu… Arkadaşlıkları için iyi bir başlangıç olmuştu ama artık ayrılma zamanı gelmişti. Motoru çalıştırdı, Sula'nın evine doğru yola çıktı. Silecekler karları zor bela temizliyordu. Neyse ki yolda fazla araç yoktu.

Sula'nın evi köşedeydi, her zamanki yerden değil de arka sokaktan dolaşıp gelmişti Arnleif. Evin bütün ışıkları yanıyordu. Bu, Sula'nın telaşlı olduğunu gösteriyordu; onu iyi tanırdı. Bu karşılaşmada ne yapacağını iyi düşünmeli, Armann'ın güvenini yitirmemeliydi. Köşeyi dönünce Sula'nın bahçe kapısının orada sağa sola yürüdüğünü gördü. Kar üstünü başını tutmuş, kardan adama dönmüştü. Bu hali komikti, ama gülmedi. Sula arabayı görünce kapının önüne geldi.

Armann sırt çantasını kapıp hemen arabanın bagajından bisikleti almaya yöneldi. Arnleif de ona yardım etti. Armann bisikletiyle Sula'nın yanından geçerken başını öne eğmişti. Sula bisiklete dikkatlice baktı ve tekerleğin yamulduğunu gördü. *"Armann, düştün mü yoksa?"* diye sordu ama Armann duymadı bile… Arnleif araya girdi.

-Kaldırıma çarpmış ama düşmemiş… Kendisi iyi, birlikte yemek bile yedik. Sağlıklı, meraklanma…

-Ödümü kopardın Arn… Bir şey söylemedin de telefonda… Ne oldu?

Arnleif Sula'nın arkasından Armann'a baktı. Armann basamaklardan çıkmış, eve giriyordu.

-Her şey yolunda Sula… Biraz gezdik, eğlendik, sosisli yedik…

Bunu söylerken gülüyordu çünkü böylece yalan söylediğini Sula'nın anlamasını engellemeye çalışıyordu.

-Bu kadar zaman gezdiniz öyle mi?

-Evet! Çok eğlenceli bir oğlun var…

Sula bir yandan Arnleif'in ağzından laf almaya çalışıyordu bir yandan da Armann'ı görmek istiyordu.

-Gel içeri Arn…

-Barda işler var Sula… Eğlenmenin de bir bedeli var bilirsin… Kar daha fazla yağmadan gitsem iyi olur, hoşça kal Sula… Gözlüklüye de selamlar…

Sözü biter bitmez arabaya atladı. Lafı uzatmak istemiyordu, bir an önce ayrılmak istiyordu. Arabayı çalıştırıp yola çıktı.

Sula bir süre Arnleif'in arkasından baktı. Gunnar'a neden "gözlüklü" diyordu bu kız, anlamadı. Adam gözlük bile takmıyordu. Öte yandan Arnleif'in hali pek normal değildi. Bu işte bir iş olduğunun farkındaydı. En çok Armann'a bir şey olmuş olmasından çekiniyordu yahut Armann'ın birine bir şey yapmış olmasından… Okula gitmemesi falan umurunda bile değildi. Arnleif'in arabası gözden kaybolduktan sonra dönüp eve yöneldi. Üstündeki karları silkip içeri girdi. Armann çoktan odasına çıkmıştı. En iyisi ona yılbaşı için aldığı hediyeyi şimdi vermekti. Böylece iletişim kurmayı başarabilecekti. Tam odasına gidiyordu ki Armann'ın kapısı açıldı, basamaklarda ayak seslerini duydu. Armann aşağı mı iniyordu? Ne olmuş olabilirdi?

Hemen odasından çıktı, merdivenlerin başında Armann'la karşılaştı. Arman elindeki kâğıdı uzattı.

-"Arnleif'i arayabilir misin? Defterim arabasında kalmış! Lütfen!"

Sula için bu bir sürprizdi. Armann ilk kez *"Lütfen!"* demişti. İçi ısındı.

-Hemen arıyorum… Çantasını aradı. O sırada Armann çantasını koltuğun üzerinden kapıp getirdi. Sula telefonunu ararken Armann'daki bu değişikliği anlamaya çalışıyordu.

Arnleif daha caddeyi dönmemişti ki telefonu çaldı. Araba kullanırken telefonun çalmasından nefret ediyordu. Bir yandan yola dikkat edip çantadan telefonu çıkarmak azaptı. Uy-

gun bir yerde durdu. Sula arıyordu… Bu hoş değildi. Derin bir nefes alıp telefonu açtı.

-Sula!

-Merhaba Arn… Armann aramamı istedi.

-Öyle mi?

-Defteri arabanda kalmış, onu çok istiyor. Getirebilir misin?

-Bakayım…

Arnleif, arka koltuğa baktı, Armann'ın defteri oradaydı.

-Zaten çok uzaklaşmamıştım, dönüyorum.

-Bekliyorum.

Telefonu kapatınca bir an durdu. Defteri karıştırmaya yönelik dayanılmaz bir istek nabzını yükseltti. Kalbinin atışlarını duyuyordu. Çok heyecanlanmıştı; Armann kayalıklardan dönerken o defteri koltuğunun altına almıştı. O defterde ne vardı acaba? Bakıp bakmama konusunda ikirciklenip durdu, sonunda merakına yenildi. Arabadan çıktı, arka kapıyı açtı, defterin duruşuna baktı. İnceledikten sonra aynı şekilde koymak istiyordu. Sonra defteri açıp içine baktı. Formüller, sayılar, yazılar… Karma karışıktı… Birkaç sayfanın fotoğrafını çekti. Sanki biri onu izliyor gibiydi. Eli ayağına dolaştı, bir ara telefonu düşürdü. Sonra defteri kapatıp Armann'ın koyduğu gibi özenle arka koltuğa yerleştirdi.

Sürücü koltuğuna oturduğunda hala heyecanı dinmemişti. Hala kalbi göğüs kafesini zorluyordu, solukları kesik kesikti… Derin bir nefes aldı; aynaya baktı… Gözlerindeki ışıltıyı fark etti. Kendi kendine şaşırdı. Motoru çalıştırıp geri döndü. Kar kesilmiş, yollar rahattı. Dikkatini dağıtacak bir şey yoktu. Defterin içindekileri ayrıntılı incelemek istiyordu ama zaman

yoktu. Hiç olmazsa elinde birkaç fotoğraf vardı. Onları inceleyebilirdi. Çok heyecanlıydı… Çok büyülüydü… Yüzüne sürekli bir gülümseme gelip yerleşmişti. Bir türlü somurtamıyordu. Sula bundan şüphelenebilirdi. Ne yapacaktı?

Sula'nın evine yaklaşınca Armann'ı bahçe kapısının önünde kaldırımda dururken gördü. Sula da hemen onun arkasında gelmesini bekliyordu. Dönüp tam onların bulunduğu yere yanaştı. Daha durur durmaz Armann arka kapıyı açıp defteri aldı; bir süre deftere baktı. Arnleif karıştırdığını fark edecek diye ödü kopuyordu, neredeyse altına yapacaktı. Ama Armann defteri koltuğunun altına aldığı gibi eve doğru koşmaya başladı. Arnleif'in omuzlarından tonlarca yük kalktı sanki… Sula ön kapıyı açıp yanına oturdu.

-Ne oluyor Arnleif?

-Bara dönmem gerek, çok işim var Sula… Yarın anlatacağım…

-Yarın!

-Evet yarın…

-Yarın Gunnar'la buluşacağım.

-Öbür gün de olur…

-Tamam! Bekliyor olacağım…

-Ben de…

Sula artık arabadan çıkması gerektiğini anladı. Kapıyı kapatırken; *"İyi geceler Arn… Teşekkür ederim Armann'la vakit geçirdiğin için…"* dedi.

-Benim için sevinç oldu… Görüşürüz, iyi geceler…

-Görüşürüz…

-Gözlüğe selam…

-Ona gözlük deme, bir adı var…

-Tamam, Gunnar'a selam…

Sula bir süre Arnleif'in arkasından baktı… Arnleif'i tanıyordu, bir şeyler sakladığı ortadaydı ama ne? Bir yandan merak ediyordu bir yandan da bunu olumlu buluyordu. Arnleif onun en yakın arkadaşıydı ve Armann'ın onunla yakınlaşması hoş olacaktı. Neyse ki sabretmeyi bilen bir ruhu vardı. Şimdi eve dönmeli ve Armann'a hediyesini vermeliydi.

Arnleif bir an önce bara varmak için can atıyordu. Kar binayı sardığından bir an yanlış yere geldiğini sandı. Kar tabelayı da kapatmıştı; sadece öndeki iki tente görünüyordu. Tam yanına gelince kırmızı daire içinde KAFFIBARINN yazısını gördü. Kendi evini bulamayacak kadar bunamış olamazdı. Neyse ki barın önünde araba park edecek yer vardı. Arabasını park edip bardan içeri girdi. Fazla müşteri yoktu. Barmenle selamlaşıp hemen üst kata çıktı. Banyoya girdi; uzun zaman geçmiş, tuvalete gidememişti. Telefonunu da yanına aldı. Çektiği fotoğraflara baktı.

Okuldan mezun olalı çok zaman olmuştu şöyle böyle anımsıyordu o zamanki bilgilerini. Sanki koordinat sistemi vardı bir fotoğrafta. Hemen altına bazı formüller yazılmıştı… Öbür fotoğrafa baktı, orada *"Hareket eden zamansal olarak durandan yavaştır."* yazısını okudu. Önce anlamadı, bir daha okudu… *"Ben bile zor anlıyorum ne dediğini, Armann bunu nasıl anladı ki?"* diye geçirdi içten içe… Hiç de bulmayı beklediği türden şeyler değildi. Ne Elflerle ne Trolllerle ilgili şeyler vardı. Ya da 6'nın kar şekli falan… Bir diğer fotoğrafta *"Varoluşsal Dalgalar"* başlığı karalanmıştı. Altındaki formül-

ler ve yazıları okuyamıyordu. Biraz büyüttü, sadece bir cümleyi anlayabildi; *"Varoluşsal dalgalar ışık hızından fazladır. Bu yokluğun çekimi…"*

"Ne diyor bu?" diye konuşmaya başladı… Sonra tuvalette kendi kendine konuştuğunu fark etti, utandı. Telefonu kapattı, sifonu çekip ellerini yıkadı. Ardından yatağının üzerine uzandı. Tekrar tekrar fotoğraflara baktı. Yirmiye yakın fotoğraf çekmişti. *"Bunu ne ara yaptın Arn!"* dedi kendi kendine… Bunu derken göğsü kabardı. *"Armann da anlamadı nasılsa."* diye ekledi ardına. Sonra doğrulup aynaya baktı, gözlerindeki o ışık yeniden parlamıştı. *"Sen var ya Arn! Sen çözersin bu işi…"* dedi kendi kendine, sonra kahkahayı patlattı…

Tekrar fotoğraflara döndü. Bir sayfa çok karalanmıştı, ortalara yakın bir yerde bir cümle büyük harflerle yazılmıştı. *"Tersine entropi."* Arnleif bir süre mırıldandı; *"Tersine entropi, tersine entropi, tersine entropi…"* Sonra yatakta oturup düşünmeye başladı. *"Entropi de ne ola ki?"* Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Hemen internete girdi; *"Entropi"* diye yazıp arattı. İlk Wikipedia'nın tanımı çıktı;

"Entropi, fizikte bir sistemin mekanik işe çevrilemeyecek termal enerjisini temsil eden termodinamik terimidir. Çoğunlukla bir sistemdeki rastgelelik ve düzensizlik olarak tanımlanır ve istatistikten teolojiye birçok alanda yararlanılır. Sembolü S'dir. Termodinamiğin ikinci yasasıdır."

Defalarca okudu ama bir şey anlamadı. *"Ne saçma bir şey bu böyle…"* diye geçirdi içinden… *"Çocuklara neler öğretiyorlar… Daha on bir yaşında bu çocuk…"* Sonra aklına bunun okul defteri olmadığı geldi. Peki, bu saçmalıkların kayalıklarla ilgisi neydi?

Sula son zamanlarda iyi uyuyamıyordu. Zihninde o kadar şey vardı ki; bazen işle ilgili şeylerin peşinden koşuyor, bazen Armann'ı düşünüyordu... Bir o yana dönüyor, bir bu yana derken sabahı buluyordu. Sabaha doğru uyuduğundan geç kalkıyor, Armann'ı yolcu ederken esneyip duruyordu. Sonra tekrar uyuyor ve gün yarılanıyordu. Bu ikinci uyku onu çalışmaktan alıkoyuyor, tembelleştiriyordu. Ama bu bir kısır döngüydü. Öğlene kadar uyuduğu için ertesi gece yine uyuyamıyordu. Sula buna bir çözüm bulmalıydı ama madem gece yarılarına kadar uyuyamıyordu, o zaman yazılarını gece yazabilirdi. O da öyle yapmaya başladı. Yazılarını sabaha doğru yazıp gönderiyordu. Sonra biraz okuyup uykuya dalıyordu. Bu gece de kalkıp, dergiden beklenen yazıyı yazıp gönderdi. İçi rahatladı. Ancak Arnleif'le Armann'ın geçirdiği zamandan huylanmıştı. Düşünüyor, düşünüyor bir türlü anlam veremiyordu olana bitene...

Arnleif'in uykuyla pek sorunu yoktu. Barda çok yorulduğundan ne zaman yatağına gitse sızıp kalıyordu. Bunda içtiği biraların da etkisi vardı elbette ama birayı çok kaçırınca uykusu bölünüyor, gece yarısı tuvalete gitmesi gerekiyordu. Barın kapanmasını beklediğinden genellikle geç yatıyordu. Yastığa başını koyduğunda pek bir şey düşünmüyor, uyku onu alıp düşlere götürüyordu. Neredeyse her gece düş görüyordu.

Bir ara düşlerini Sula'ya anlatmıştı ve Sula hayretler içinde kalmıştı. Garip, çapraşık, anlamsız, bu dünyadan olmayan rüyalar görüyordu. Rüyaları genelde sabaha doğru görüyor, sonra da uyanıyordu. Ancak bu gece uykuya öyle kolay dalamadı. Armann'la geçirdiği vakitler zihninde dolaşıp durdu. Özellikle de defter. Arada bir uykuya dalsa da uyanıyor, kısa uyku zamanlarında hep Armann'ın defteriyle ilgili düşler görüyordu. Bir süre sonra da Sula aklına geldi, hiç uyuyamaz oldu. İlk kez Sula'ya yalan söylemişti ve bu Arnleif'i rahatsız ediyordu. Aslında yalan söylemeyi seviyordu, birçok kişiye yalan söylemesi gerekti. Birilerini kandırmak için değil, çoğu zaman kendini ve çevresini korumak için yapardı bunu. Ancak Sula onun içi gibiydi, kendine yalan söylemiş gibi hissediyordu. Sula'nın bakışlarından belliydi, bundan hoşlanmamıştı.

Sula, günün ilk ışıkları penceresine vurana kadar düşünüp durdu. Arnleif'le konuşmadan kafasında dolaşan soruların yanıtsız kalacağını biliyordu. Kendini rahatlatmak için gün boyu neler yapacağını planlamaya başladı. Telefonunda alarm her zaman Armann'ın okula gitmesine uygun bir zamana kuruluydu. Uyanıp Armann'ı yolcu edecekti. Son zamanlarda Armann'ın kendisine ihtiyaç duymadığını görüyordu ama Armann okula başladığından beri her sabah kalkıp ona kahvaltı hazırlıyor, onu yolcu ediyordu. Bu onun için hem sevinç hem vazgeçilmez bir günlük alışkanlıktı. Sonra Gunnar'ın gelişine hazırlanmalıydı. Gunnar'a yemek hazırlamalıydı yahut birlikte yemeğe çıkacaklarsa nereye gideceklerini belirlemeliydi. Belki arkadaşlıklarının ilk zamanları gibi kumlarda yemek pişirmeye gidebilirlerdi. Ama bu düşünce biraz yorucu geldi, vazgeçti. En iyisi yemekten sonra kumsalda yürümekti. Gunnar'la yürürken konuşmayı çok seviyordu. Onun yanında yüksek sesle düşünebiliyor, önemli kararları bu konuşmaların sonunda alıyordu. Gunnar'la bu-

luşacağı için gözlerine sevinç gelip kondu. Perdeyi araladı, gün doğdu doğuyordu.

Arnleif ilk kez gün doğumunu karşılıyordu. Ara sıra gördüğü rüyalardan biri iyice uykusunu kaçırmıştı; rüyada gökyüzünü kuzgunlar kaplamıştı. O kadar çoktular ki gökyüzü görünmüyordu. Giderek çoğalıyorlar ve gökyüzü kapkaranlık oluyordu, zifiri karanlıktan da karanlık… Tıpkı sahildeki kara kumlar gibi… Armann'la kayalığa gittiklerinde üzerinden uçan kuzgunlar aklına gelmişti. Belki o zaman korkmuştu ve bu yüzden kuzgunlar rüyasına girmişti. Sonra birden aklına geldi. Armann'ın defterinde de kuzgun resmi vardı… Kalkıp telefonundaki resimlere bakmak geçti içinden ama çok yorgundu. Bar, gece yarısına kadar doluydu ve gün yoğun geçmişti. Uyumasa da dinlenmek iyiydi…

Sula bir türlü uyanamıyordu; biri sanki üzerine uyku örtüp yapıştırmıştı, içinden çıkamıyordu. Aslında uyanıktı ama gözlerini açamıyor, başını yastıktan kaldıramıyordu. Bir an irkilip doğruldu. Derin bir nefes aldı. Saçlarını kaşıdı, yüzünü ovuşturdu. Hala esniyordu. Telefona uzanıp baktı; gözlerine inanamadı. Armann'ın okul saati çoktan geçmişti, telefonun alarmını duymamıştı. Hemen fırlayıp Armann'ın kapısını çaldı. İçerden ses gelmiyordu, kapıyı açtı, Armann gitmişti. Koşarak aşağıya indi. Armann isteklerini genelde yazıp buzdolabına iliştiriyordu. Buzdolabına yapıştırılmış büyükçe bir kâğıdı görünce rahatladı. Kâğıtta; *"Kahvaltı yaptım."* yazıyordu. Kâğıda bakıp bir süre güldü. Armann'ı kahvaltısız evden göndermemeye yönelik bir takıntısı vardı.

Arnleif bardan gelen seslerle uyandı. Sabah barı *"Sarı Sakal"* dediği ve barı güvenerek bıraktığı yaşlı barmen açıyordu. Sarı Sakal neredeyse barda yaşıyordu. İsveç'ten gelip İzlanda'ya yerleşmiş yaşlı bir adamdı. Gerekmedikçe konuşmazdı. İşine çok bağlı, dakik bir adamdı. Barı her zaman öğlen

12'de açardı. Arnleif çoğunlukla o geldiğinde yatakta oluyordu. Sevgilileri olduğu zaman da bu böyleydi. Sonra çıkıp kahvaltı yapar, dolaşır, bara öyle dönerdi. Ne de olsa insanlar bara akşama doğru geliyorlardı. Bu kez canı yataktan çıkmak istemedi. Yorgundu, zihni yorgundu. Uzanıp telefonunu aldı. Birkaç mesaj gelmişti, onlara baktı. Perdeden güneş ışığı şöyle böyle sızıyordu. Arnleif gibi güneşin de pek keyfi yoktu, kışın doğup doğmamakta kararsız kalıyordu. Perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Yapacağı işler aklına geldi. Sonra da Armann… Birden içinde sıcaklık hissetti. Armann'la geçirdiği zamanlardan etkilenmişti. O neredeyse kocaman bir erkek gibiydi, hatta birçok tanıdığı erkekten daha aklı başında, daha derin, daha çekiciydi. Büyülü bir yanı vardı, ağır oturaklı bir tavrı vardı. Çantayı alırken göğsünün omzuna değdiğini anımsadı, ayaklarından karnına doğru bir heyecan dalgası yükseldi, başladı düş kurmaya…

Sula kahvaltı yaptıktan sonra çalışmayı seviyordu. Kahvesini alıp bilgisayarın başına otururdu ancak bugün Gunnar gelecekti. Evi temizleyip düzenlemeye girişti. Gunnar bir iki saat içinde gelirdi. İşini bitirince duşa girdi. Duşta düşünmeyi çok severdi; birçok yazısının düğümünü orada çözmüştü, birçok sorunuyla orada yüzleşmiş, karar vermişti. Bu yüzden duşa girerken alarmı kuruyordu. Çoğunlukla ılık suyun altında dalıyor, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Duştan çıktığında elini çabuk tuttu. Bir süredir Gunnar'la görüşememişlerdi. Gunnar'ın işleri yoğundu; yurt dışı sempozyumu ve üniversitedeki işleri üst üste gelmiş, bir türlü görüşme olanağı olmamıştı. Oysa Sula'nın tam bu sıralar ona ihtiyacı vardı, özellikle Armann'ın sorunları arttığında biriyle konuşmaya çok ihtiyaç duyuyordu. Ya Arnleif ya da Gunnar'la konuşabiliyordu içten… Arnleif sadece dinliyordu ama Gunnar Sula'nın zihnini açacak sorular soruyor, ona yol gösteriyordu. Üstelik onu özlemişti de… Gelme saati yaklaştıkça heyecan-

lanmaya başladı; zaman geçirmek için ne yapacağını şaşırdı. Bilgisayarın başına oturup çalışmak da gelmiyordu içinden, oturmak da… Pencereye yöneldi; akşam atıştıran kar yok olup gitmiş, güneş o eski gücünde olmasa da sokakları ele geçirmişti.

Arnleif kahvesini içerken tekrar Armann'ın defterinden çektiği fotoğraflara baktı. Bunca denklemin anlamı neydi? Bunu birine göstermeliydi ama kime? Hem ne diyecekti? Çevresinde böyle şeylerden anlayan kimse de yoktu. Bir tek… Bir tek Gunnar vardı ama onunla da bir ilişkisi yoktu. O Sula'nın sevgilisiydi ve onunla ilişki tehlikeli olabilirdi. Bundan Sula hoşlanmayabilirdi ve daha da kötüsü bu yazıların Armann'ın defterinden olduğunu söylese Armann'ın kulağına gidebilir, onunla ilişkisi bozulabilirdi. Öyle dalmıştı ki birinin kendine selam verdiğini duymamıştı. Sonra bir an baktı, karşı masada eski sevgilisi oturuyordu. Eliyle selamını karşıladı ama konuşmadı bile… Bu dedektiflik tutkusu Arnleif'i değiştirmişti. Daha önce olsa masasına davet eder, sohbete girişirdi. Kimi zaman bu sohbetler yatağa kadar giderdi ama bugün kafasında bolca soru işareti vardı. Ne yapmalıydı?

Kapı çalınınca Sula'nın dizleri titredi, karın boşluğundan bir rüzgâr boğazına doğru yükseldi. Koşarak kapıyı açtı, Gunnar'ın sevimli yüzü oradaydı. Sevdiği kumral saçları ve masum gözleri oradaydı. Hemen çekip aldı içeri, sıkıca sarıldı. Kapıyı zor bela kapadıktan sonra merdivenlerden yukarıya düşe kalka çıkabildiler. Hiç konuşmadan yatağa bıraktılar bedenlerini… Sula odasının kapısının açık olduğunu fark etti. Armann evde yoktu ama o rahatsız oluyordu. Gunnar'ın saçlarını okşayarak sakinleştirdi, kapıyı işaret etti… Gunnar anlamadı. Kapatmasını işaret etti. Gunnar gönülsüzce kapatıp geldi. Kapıda başlayan o kasırga sanki bir anda durmuştu. Sula kalkıp oturdu; Gunnar da yanına gelip oturdu. *"İyi ki geldin."* dedi Sula… *"İyi ki buradasın."* dedi Gunnar… Sula

Gunnar'ın saçını okşamaya bayılırdı, usul usul saçını okşamaya başladı. Gunnar da Sula'nın saçını okşamasına bayılıyordu ama içine güneş doğmuş, yüreğinin buzulları çözülmüş nehir nehir akıyordu, çok dayanamadı…

Arnleif, kahvesinden son yudumu aldığında kararını vermişti. Bugün Sula ve Gunnar'ı bara davet edecek, bir fırsatını bulduğunda Gunnar'ın telefonunu alacak ve ona resimleri gönderip anlamlarını soracaktı. Sula'nın bundan haberdar olmaması için elinden geleni yapacak, Gunnar'ı ikna edecekti. Bunu yapabilirdi. Buna benzer şeyleri birçok defa yapmıştı. Kendine güveniyordu. Gunnar sırrını açık edemezdi çünkü bundan Sula'nın hoşlanmayacağını bilecek kadar akıllıydı. Gerçi bir araya çok az gelmişlerdi ve pek konuşmamışlardı ama Arnleif erkekleri tanırdı, o da bir erkekti sonuçta…

Sula kahveyi Gunnar'a uzattıktan sonra her zamanki gibi yanına değil de karşısına oturdu. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra; *"Bizim bir çocuğumuz olsa o da Armann gibi mi olurdu?"* diye sordu. Gunnar'ın kafası karıştı. Sula'ya daha tanıştıklarında evlenmeyi düşünmediği, çocuk istemediğini söylemişti. Bunca zamandan sonra bu konuya gelmiş olmak ürküttü…

-Bizim çocuğumuz mu?

-Eğer olsaydı, diyorum… Onca çocuk var ama hiçbiri Armann gibi değil… Sorun babasız olmak değil farkındayım, çünkü okulda babasız çocuklar da var.

-Ama o özel bir çocuk.

-Öyle, konuşmuyor… Sula daha sözü bitmeden ağlamaya başladı. Gunnar yanına oturup Sula'yı kucakladı… Sonra her zamanki gibi dizine yattı Sula… Gunnar da saçlarını okşamaya başladı. Sula bir yandan ağlıyor bir yandan konuşuyordu.

Armann'ı ilk aldığı günden beri yaşadıklarını anlatıp durdu; konuşmamasından, kayalıklara gitmesinden... Özellikle de dolabına aldığı o kocaman kilitten söz ederken kendini tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Öyle ki gözyaşları yanaklarından süzülüp Gunnar'ın dizine kadar aktı, pantolonunu ıslattı. Gunnar bir yandan Sula'nın saçını okşuyor bir yandan düşünüyordu. Armann düzelmeden Sula'nın ruhu dalgalanmaya devam edecekti. Bu konuda bir şeyler yapmalıydı? *"Kumsalda dolaşalım mı biraz?"*

Sula kumsalda dolaşmaya bayılırdı. Dalgaların sesinde uzun uzun sohbetler ederlerdi. Bu ilk arkadaşlıklarından bu yana süren bir geleneğe dönüşmüştü. Gunnar, Sula'nın ruhunun ancak orada dinginleşebileceğini umuyordu. Sula'nın bu hali onu derinden yaralamıştı. Sula'nın gözyaşlarını sildi, eğilip burnundan öptü. *"Ne dersin?"* Sula sanki kendi içinden boşalmıştı, bütünlüğünü kaybetmişti. Karar verecek durumda değildi. Gunnar'ın çağrısını tartışacak değildi. Gunnar'ın elini tutup doğruldu. *"Olur. Hazırlanayım..."*

Hava sonbahar için oldukça güzeldi ama olduğu kadar. Soluk bir gökyüzü, soğuk bir rüzgâr ama yağış yok... Arabadan inip kıyıya doğru yürürken Gunnar Sula'nın elini tuttu. Elele yürümekten hoşlanmazdı ama Sula'ya dokunup onun ruhunu hissetmek istedi. Sessizce yürüdüler. Dalgalar kıyıyı tararken kar beyazı köpüklerini kapkara kumsala yayıyorlardı. Bu karşıtlık insanın gözünü alıyordu. Dalgalardan gözünü alamıyordu insan. Kıyının ilerisinde yükselen bir bazalt kayası vardı. Sanki özel olarak tasarlanmış gerçeküstü bir yontuydu. Basamak basamak sütunları bakanı şaşırtıyordu. Daha ileride, denizin içinde iki kaya yükseliyordu. Biri oturmuş bir insana benziyordu, öteki uzun etekli bir kadına... Gunnar çocukluğundan beri bunları anne ve babası olarak görmüştü. Onlara bakmaktan hoşlanıyordu. Sessizliği de bu kayalarla bozdu.

-Sula! Bu kayaları ben annem ve babam olarak görürüm hep…

-Öyle mi?

-Şu oturan adam babam değil de kimdir söyle bakalım? Elbette denizde yürüyen kadınsa annem…

Sula bir süre kayalara baktı. Kendi annesini ve babasını düşündü. Sonra da Armann'ı… Gunnar'la Armann arasındaki bu benzerlik şaşırtıcıydı. O da kaza yaptıkları yere gidiyor, sevinçle dönüyordu. Belki o da o kayalıkları annesi ve babası görüyordu. Zaten kayalardan birinin görünen yüzü yaşlı bir adama benziyordu. Ama bunu düşünmek yüreğini ezdi. Belki de Armann kendini *"Anne"* olarak hiç görmemişti. Kayayı *"Anne"* olarak kabul etmiş ama kendini kabul etmemişti. Kan bağı bu kadar güçlü olabilir miydi? Oysa sevginin sevgi doğuracağına yürekten inanıyordu. Armann'ı çok seviyordu ve onun da kendisini sevdiğini hissediyordu ama emin olamıyordu.

-Sence Armann beni annesi olarak görmüyor mu?

-Bunu bilmek zor, ama ben seni "annem" olarak görüyorum bir yandan da… Yani hem sevgilim, hem annem biraz da kızım…

Sula da Gunnar'ı oğlu gibi seviyordu bazen. Özellikle ensesinden saçlarını okşadığı zamanlar… Onu anlıyordu ama Armann'la ilgili acısını dindirecek yanıt bu değildi. Birden aklına dergiden arkadaşı Nana geldi… Nana Gunnarsdottır. Gunnar'ın kızı Nana… Yüzünde bir gülümseme belirdi.

-Sanırım senin zaten bir kızın var; Nana Gunnarsdottır. İkisi birden gülmeye başladılar. "Oğlunu da unutmayalım ama…" dedi Sula… *"Armann Gunnarsson."* Sula birden ciddileşti…

Gunnar biraz irkildi. Tam neşelenmişken bu ciddiyet iyiye işaret değildi.

-Çok garip bir şey oldu, sana yazacaktım ama unuttum galiba…

-Öyle mi?

-Nana deyince aklıma geldi. Ona bir arkadaşı şiir göndermiş, İngilizce bir şiir… Adı ne biliyor musun?

Gunnar iyice meraklanmaya, kuşkulanmaya, hatta kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Kadınlar ne zaman dolambaçlı konuşsa sonunda kendini suçlayacak bir şey ortaya çıkıyordu. Sula'dan gözlerini kaçırdı.

-Bilmiyorum, dedi.

-Armann.

-Ne?

-Evet, Armann. Dur bir kısmını okuyayım… Telefonumda var. Çantasından telefonunu çıkardı ve şiiri buldu. Özellikle şu dizeler zihninde şimşekler çaktırdı.

"bir ad koyacaksan armann de bana armann

armağan değil de haberci başka dünyalardan

son kartalı gömdüğümüzde nasıl uçmuştu büyücü göklere

ben de öyle uçtum doğmadan önce ve gördüm karanlığı

korktum korkudan kör düğüm oldu dilim"

Gunnar ne diyeceğini şaşırdı. Öylece kalakaldı. Sula, sanki sözcükler diline yapışmış da kopamıyormuş gibi mırıldandı; *"Armann'ın sözcük anlamı da haberci demek üstelik."*

Bir süre susup denize baktılar. Sessizlik yavaş yavaş ruhlarını ele geçirdi, sözlerini ele geçirdi, bedenlerini ele geçirdi… Sanki biri kara büyü yapmıştı da kıpırdayamıyorlardı. Ne Sula ne Gunnar sessizliği bozacak bir şey yapacak durumda değildi. Öylece kendi içlerine yığılmış, öylece bakakalmışlardı. Mesaj sesi geldi… Sula'nın telefonuna mesaj geldi ve sanki birden kara büyü üzerlerinden dağılıp kumların üstüne akıverdi.

Sula telefonundaki mesaja baktı. Oysa Gunnar'ın yanında telefonuyla hiç ilgilenmezdi. Bu karabasan sessizlikten kurtulmuş olmanın heyecanıyla okudu. Mesaj Arnleif'ten gelmişti.

-"Gözlüğü al gel bira içelim?"

Sula gülümsedi, Gunnar'a bakmadan gülümsüyordu. Gunnar meraklandı, bunu fark edince durumu açıklaması gerektiğini anladı.

-Arn… Gelin bira içelim diyor…

-Bira fikri hoşuna gitti galiba, güldüğüne göre.

-Yok, ona gülmedim…

-Öyle mi?

-Aramızda yazışırken kullandığımız bazı özel şeyler var, bu kız beni güldürür böyle hep…

Gunnar konunun kendisiyle ilgili olduğunu anlamıştı ama umursamadı. Kadınlar arasında böyle şeyler oluyordu. Erkek arkadaşları üzerinden espriler yapıyorlardı. Daha önce de çok tanık olmuştu. Biraz önce yaşadığı sessizliğin ağırlığından bunalmıştı. Bira içme fikri hoşuna gitti.

-O zaman gidip içelim… Uzun süredir içmedim ben.

Sula, Gunnar'la çok az buluşabildiğinden onunla geçireceği zamanı başkalarıyla paylaşmak istemezdi. Ancak o da şiirle başlayan bu iklimin ağırlığından kurtulmak istiyordu ve bu bir fırsat olabilirdi. Yoksa bu teklifi reddederdi ve Arnleif onu anlayışla karşılardı.

-*Hadi o zaman!* dedi. İkisi de kıyıdan sanki korkularından kaçar gibi uzaklaşıp arabaya bindiler. Mesaja yanıt bile vermeyi bekleyemedi Sula, arabada mesajı yanıtladı.

-*"Geliyoruz…"*

Arnleif telefonun başında mesajı bekliyordu. Sula'nın gelmek istemeyeceğini biliyordu. İtiraz ettiğinde bir yol bulup onu ikna etmek için olası kışkırtmaları düşünüyordu. Sula şiir severdi, belki bu durumu kullanabilirdi. Yahut… Ama düşünmesine gerek kalmadı. Mesaj sesi gelince telefonuna baktı. Çok çabuk ikna olmuşlardı. Sonra bardakilere baktı. Her şey olağan akışındaydı. İçenler neşeleniyor ve daha çok içiyorlardı. Dertli olanlar dertleniyor ve daha çok içiyorlardı. Özellikle turistler bir yandan birayı pahalı buluyor bir yandan da şişe şişe kafaya dikiyorlardı. Arnleif onları seyretmeye bayılıyordu. Fakat şimdi bir işi vardı. Güzel bir masa ayarlamalıydı.

Barın ortasındaki sütunun arkasında, merdivenin altında bir masa vardı. Bu masa üç kişilikti ve diğerlerinden biraz uzaktı. Konuşmak için iyi bir yerdi. Orada otururlarsa Sula tuvalete gitmek istediğinde müşterilerin değil, kendi tuvaletini kullanmasını isteyebilirdi. Böylece o üst kata çıkınca Gunnar'a konuyu daha kolay açabilirdi. Ancak orada iki kişi oturuyordu. Sula ve Gunnar gelmeden onları başka bir masada oturmaya ikna etmesi gerekiyordu. Birer bira alıp yanlarına gitti, sandalyeye oturdu. Özellikle genç kadın ters ters baktı.

-*Size bira armağan etmek isterim.* dedi Arnleif gülümse-

yerek. Barımızın bugünkü yüzüncü müşterisi sizsiniz. Bunu özellikle kadına bakarak söylemişti, çiftlerle nasıl konuşacağını bilecek kadar deneyim sahibiydi. Ama genç kadın anlamamıştı. Garip garip bakıyordu. İngilizce bilip bilmediklerini sorunca kadın bildiğini söyledi. Öğrendiğine göre İsveçli bir çiftti. Derin bir nefes alıp yeniden konuya girdi.

-Az önce dedim ki, "barımızın bugünkü yüzüncü müşterisi olduğunuz için" size bira armağan etmek istiyorum.

Genç kadın çok sevindi ve İsveççe yaşlı adama bir şeyler söyledi. Adam kahkahayı basıp, *"Odins son!"* diye haykırdı. Haykırırken boyun damarları şişti ve o an Arnleif Thor dövmesini gördü. Sanki Thor'un gözünü kör çizmişlerdi.

-Kendimi tanıtmayı unuttum, dedi Arnleif… *Ben Arnleif, bu barın sahibiyim.*

-Memnum oldum, dedi genç kadın… *Ben de Irja, arkadaşım Erik… O İngilizce bilmiyor.*

-İsveçli misiniz?

-Evet…

-Kışın İsveçli turiste pek rastlamayız…

-Uluslararası bir tur şirketinde çalışıyorum, görev gereği geldim.

Irja konuşurken Arnleif onun yüzünü inceliyordu. Dolgun yüzü pürüzsüzdü. Kulağının alnına yakın bir yerinde küçük bir delik göze çarpıyordu. Neredeyse soracaktı ki kendini tuttu…

-Çok güzel! dedi… *İsveç'e içelim o zaman!*

Beraberce kadeh kaldırdılar… Erik birayı bir dikişte içti.

Arnleif onu hayretle izliyordu. Irja açıklamak zorunda kaldı.

-Erik içmeyi çok sever… Bilirsin denizciler hep içerler.

-Doğru, dedi *Arnleif… O zaman denizcilerin şerefine!*

Irja Erik'in bardağına kendi birasından biraz dökmek istedi. O sırada bileğindeki dövme göründü. Arnleif dikkatlice dövmeye baktı. Bir yerlerden tanıdık gibiydi.

-Dövmen çok güzelmiş. dedi.

-Çok özel bir dövme… Ben dövmeleri sevmem ama bu özel bir durum.

-Öyle mi? İnsan böyle şeylerin hikâyesini merak ediyor. Eğer anlatmak isterseniz tabi…

Irja birden sustu. Erik'e baktı. İlker'le ilk karşılaşmasını anımsadı, yutkundu, gözleri doldu. İlker'i çok derin sevmişti. Onda bir şey vardı, başka bir şey… Onu ilk önce kendisi anlamıştı, sonra bütün dünya anlamaya başlamıştı…

Arnleif Irja'nın kafa karışıklığını hissedince moralini bozmuş olmaktan çekinerek, *"İstemezsen anlatmayabilirsin Irja… Hepimizin anımsamak istemediği şeyler var…"*

-Hayır! dedi Irja… Çok kararlıydı. *Anımsamak istemezsem koluma dövmesini yaptırmazdım. Aslında hep anımsamak isterim. Belki siz de tanırsınız kendini, şu sıra çok meşhur oldu, adı İlker…*

-İlker!

-Hani… Irja daha sözünü bitirmemişti ki Arnleif ayağa kalkıp İlker'in sözlerinden bir bölüm okumaya başladı. "Ey kişi, iyi dinle! Yazgı dediğin seninle doğar ama seninle yaşamaz. Seçersin ya da seçmezsin." Sözünü bitirme-

den yerine oturdu, soluğu kesilmişti Arnleif'in yüzü kızarmıştı. *"Bu ne garip rastlantı…"* diye mırıldandı. *"Bu ne garip rastlantı…"*

Irja, hayretle Arnleif'i dinliyordu. Demek başkaları da İlker'in sözlerini ezberlemişti… Bir süre anlamaya çalıştı, sustu. Erik'e baktı; ne zaman içse yüzünde beliren o soğuk gülümsemeyle sağa sola bakınıyordu. Hiçbir şey anlamamıştı. Zaten anlayacağını da sanmıyordu. Arnleif'e baktı, göğsü inip inip kalkıyordu. Birden ismini anımsayamadı, eliyle omzuna dokundu.

-İyisin değil mi?

-Evet, dedi Arnleif, *ancak ne zaman İlker'in sözlerini okusam heyecanlanıyorum. Yüzünü bileğine çizdirdiğine göre beni anlıyor olmalısın… Sen heyecanlanmıyor musun yoksa?*

-Hem de ne kadar… Aslında yüzünü ellerim ezberlemişti ama insan gözüyle de görmek istiyor. Ona "şiir dillim" derdim.

-İlker'i tanıyorsun…

Irja'nın içi ısındı. İlker'le arkadaşlığını anlatacaktı. Bunu ilk kez yapacaktı. Kendini harika hissediyordu. Onu arayıp bulamadığı zamanları çoktan unutmuştu. Ona olan kızgınlığını çoktan unutmuştu. O zaman anlamıştı, bellekte kalan en değerli olandır. İlker Irja'nın değerlisiydi, en değerlisi… Başlattı anlatmaya, nasıl tanıştığından, nasıl ayrıldığından, ayrılmadan önce yüzünü eliyle nasıl ezberlediğinden ve onu bulmaya gidişinden tutup sonuna kadar… En son olarak Erik'i gösterdi ve *"Tanışmamız Erik'in sayesinde oldu ve yine böyle bir içki masasıydı."* dedi.

Arnleif İngilizce bilmediğini unutarak Erik'e dönüp;

-İlker'le yakınsın öyle mi? diye sordu. Erik öylece Arnleif'in

yüzüne bakıp gülümsedi. İçince hep gülümsüyordu zaten, boş boş bakıyordu etrafa…

Irja, Arnleif'in sözünü çevirince, bütün barın duyacağı gibi haykırdı; *"Odins son!"*

Irja, bu durumdan rahatsız oldu, utandı. Durumu düzeltmek için, *"Özür dilerim, arkadaşım denizci. Onlar hep böyle… Her yeri kendi tekneleri sanıyorlar…"* dedi.

Erik'in haykırışını duyan barmen, Arnleif'le aralarında bir sorun olduğunu sanıp onlara yöneldi. Kendisi de İsveçli olan Sarı Sakal, Erik'e İsveççe bir şeyler söyledi. Irja giderek küçüldü, küçüldü… Arnleif araya girdi. Barmeni gönderdi.

-Sanırım yanlış anladı bizimkiler… Bizimkiler deyince Sula aklına geldi. Şu masa sorununu şimdi çözebilirdi ama buna gerek kalmadı. Irja durumdan çok utandığı için Erik'i masadan kaldırdı, eşyalarını toparladı ve gitmeye karar verdi.

-Tanıştığımıza memnun oldum Arnleif…

-Ben de çok memnun oldum… Eğer yarın da buradaysanız beklerim. İlker hakkındaki her şeyi öğrenmeyi isterim…

-Erik'in davranışını bağışlayın olur mu?

-Bar halleri… Daha kötülerini gördük. Onu da al getir, olur mu?

Irja hiçbir şey söylemeden kasaya yöneldi. Ödemelerini yapacaklardı ki Arnleif barmene işaret etti. Barmen ödemeyi kabul etmeyip Arnleif'i gösterdi. Göz göze geldiler, nezaketle başını eğdi ve onayladı Arnleif… Irja anladı. Aslında bu Irja için kabul edilecek bir şey değildi ama bir an önce bardan çıkmak istiyordu. Ertesi gün gelip borcunu ödeyebilirdi, nasıl olsa birkaç gün Reykjavik'te kalacaklardı. Erik'in koluna girip

onu hızla kapıdan çıkardı. Arnleif bir süre onların arkasından baktı… *"Ne garip rastlantı bu böyle..."* diye geçirdi içinden.

Sonra kendine geldi. Birazdan Sula ve Gunnar gelecekti, hemen masayı sildi, bardakları toplayıp götürdü. Başkaları oturmasın diye gelip hızla yerine oturdu. Telefonunu çıkardı; mesajlarına baktı, internette oyalandı. Bir gözüyle de kapıya bakıyordu. Sonra hep kapıya baktı, sonra kapıya bakmaktan yoruldu. Kimse yoktu. Tam sıkılıp kalkacakken Sula'yı gördü. Koşup hemen karşıladı, masaya davet etti... Sula, Irja'nın oturduğu sandalyeye oturmuştu. Arnleif heyecanlandı. Hemen Irja'yı anlatmak istiyordu.

-Sula, Sula, Sula…

Sula Gunnar'ın yanında daha derli toplu duruyor, taşkınlıklardan kaçınıyordu.

-Arn… diye yanıtladı Sula. Arnleif'de bir gariplik olduğunun farkındaydı.

-Bil bakalım senin oturduğun sandalyede az önce kim oturuyordu?

Sula biraz düşündü, kim olabilirdi ki? Armann olsa, o olamazdı, okuldaydı. Sevgililerinden biri olsa Arn böyle davranmazdı…

-Kim? diye sordu. Böyle bilmeceli konuşmalardan hoşlanmazdı Sula.

-Irja…

-O da kim?

Anlatmadan önce bira alıp geleyim… Yerinden ok gibi fırladı. Gunnar Sula'ya baktı, Sula Gunnar'a baktı… Sessizliği Sula bozdu.

-Rüzgârının yönünü bilemezsin, bir anda değişir…

Gunnar pek de önemsemedi bu durumu… Canı çok bira çekmişti, bir an önce biraların gelmesini bekliyordu. Ama Sula'ya da yanıt vermek gerekirdi. Kadınları yanıtsız bırakmamak gerektiğini çok acı öğrenmişti. Birden ilk sevgilisini anımsadı…

-Biralar! diye haykırarak geldi Arnleif. Biraları koyduktan sonra Sula'ya döndü; *"Irja'ya içelim mi?"*

-İçelim ama… dedi ama sözü yarım kaldı Sula'nın. Gunnar bir şey demeden zaten bardağını tokuşturmuştu çoktan. Birer yudum aldıktan sonra Arnleif;

-Irja kim mi diyorsun? Irja İlker'in sevgilisi… Onunla birlikte olmuş, biliyor musun?

Sula durumu anladı. Arnleif için İlker bir sevgiliden başka bir şeydi…

-Aman Arn… Bu ne garip bir sevinç… İlker'le yattı diye adını unuttum şimdi o kadını nasıl böyle yüceltirsin?

-Olur mu? dedi… Daha başka şeyler de söyleyecekti ki Gunnar'ın orada olduğunu hatırladı. Hemen yüzü değişti. *Şaka yaptım! Bilirsin ben arada şaka yaparım…*

-Evet! Bilmez miyim? dedi Sula… Sohbetten sıkılmıştı, Gunnar da sıkılmış olmalıydı. Üçü için de ortak bir konu bulmaya çalıştı ama bulamadı. Gunnar söze girdi.

-Burada yaşamak zor olmuyor mu Arnleif?

-Neden?

-Çok gürültülü… Sanırım odan üst katta, orada kalıyorsun? Gece yarılarına kadar bu gürültü…

-Öğlene kadar sesiz ve kimsesiz… Sözü bitmeden güldü. Gunnar da güldü. Sula da gönülsüz katıldı. Ama ortak bir konu bulmuştu.

-Aslında Arnleif biraz para biriktirmiş, bir ev almayı tasarlıyor… Sula konuyu ev meselesine bilerek getirmişti. Bir süre ev üzerine konuştular. Bir bira, bir bira daha derken Arnleif, *"Affedersiniz, bir lavaboya gidip gelmeliyim…"* deyip üst kata çıktı… Sula ve Gunnar da aç karına içtikleri için biraz çakırkeyif olmuşlardı. O gidince Sula omzuna dokundu Gunnar'ın… Bunu dışarda hiç yapmazdı. Gunnar da yapmazdı ama içinden geliyordu… O da saçlarını okşadı Sula'nın… Arnleif'in geldiğini görünce vazgeçtiler. Susup onun gelmesini beklediler. O an Sula bardaki müziği duydu. Björk çalıyordu… Oldum olası sevmezdi Sula bu şarkıyı…

-Arn… dedi, *müziğin sesini azaltabilir miyiz? Ya da tamamen bunu kapatsak…*

-Barlarda müzik şart Sula, biliyorsun… Hemen değiştirteyim. Barmene işaret etti müziği değiştirmesi için. Sonra Sula ve Gunnar'a dönüp, Lavaboya yukarıya çıkabilirsiniz. Ne de olsa alt kattaki uluslararası… dedi. Sonra da güldü. O da çakırkeyif olmuştu. Sanki bir şey unutmuş gibiydi. Sağa sola bakındı. Bu durumu Gunnar'ın dikkatini çekti.

-Başın mı ağrıyor?

-Yok! Sanki bir şey yapmam gerekiyor da unutmuşum gibi… Aman neyse…

O sırada Sula lavaboya çıkmak için izin istedi. O an aklına geldi. Gunnar'la konuşacak, telefonunu alacaktı. Sula merdivenlerden çıkmaya başladı; yavaş yavaş çıkıyordu, ayak seslerini dinlemeye başladı. Zaman geçmiyordu. İçinden *"Hadi! Hadi!"* deyip duruyordu. Yüzü görünmesin diye bitmiş bira

bardağını içiyormuş gibi kafasına dikti. Sonunda Sula merdivenlerden çıkıp kapıyı açtı. Hemen Gunnar'ın elini yakaladı.

-Gunnar! Bu aramızda kalsın! Benim bir arkadaşımın çok garip bir defteri var ve bunlar matematikle ilgili… Bunların ne olduğunu öğrenmem lazım… Bunları sana göndereceğim, bana telefon numaranı vermelisin…

Gunnar şaşkındı. *"Olur..."* dedi. Telefon numarasını söyledi ama yazacak bir yer yoktu. Arnleif koşup kasanın oradan kâğıt kalem alıp geldi. Gunnar telefon numarasını bitirmemişti ki Sula'nın ayak sesleri duyuldu. Birbirlerine baktılar, Gunnar kâğıdı ve kalemi cebine koydu.

-Arn! diye seslendi Sula masaya oturmadan. *Çok teşekkür ederim ama artık biz kalkalım olur mu?*

-Ama… diye itiraz edecekti Arnleif.

-Lütfen… Zaten Gunnar'la sık görüşemiyoruz. Anlarsın... diye ısrar etti Sula.

Arnleif ne yapacağını şaşırdı. Normalde hemen onları yolcu ederdi ama işini bitirememişti. Tam o sırada Gunnar; *"Ben de bir lavaboya gidip geleyim, olur mu Sula?"* dedi.

Arnleif hemen söze girdi; *"Kapıyı aç, hemen sağda bir kapı daha var, orası…"*

Gunnar merdivenlerden çıkmaya başlayınca Sula yerine oturmadı. Arnleif'in saçlarını okşayıp; *"Bunları nasıl kestireceksin ki?"* diye sordu şefkatle. *"Çok güzel saçların var!"* dedi.

-Biraz boynum açılsın istiyorum… Gözlük de alacağım…

-Sonra sana gözlük derim… dedi Sula, ikisi de kahkahayı bastı. Birbirlerine sarıldılar. Gunnar merdivende iki kadının bu

haline bakıp kaldı. Çok yakındılar! Hatta Sula ile kendisi bu kadar yakın değildi.

çapraz aritmetik öğretisi

Her yıl ders başladığı zamanlarda boğazı ağrıyor, kuru bir öksürüğe yakalanıyordu. Ders dışında pek konuşmazdı ama derste konuşmak kaçınılmazdı. Bir anda bağıra bağıra konuşunca ses telleri yıpranıyor, boğazı tahriş oluyordu. Bu yüzden Gunnar çantasında pastil taşırdı. Ders öncesi mutlaka bir tane alırdı. Ne var ki bu sabah derse geç kalmıştı ve pastil alamamıştı. Dersin sonunu zor getirdi. Neredeyse koşarak odasının yolunu tuttu. Ders sonu öğrenciler etrafına toplanır, sorular sorarlardı. Öğrencileri duymadı bile… Kapıyı açtı, çantasından pastili buldu, ağzına attı. Sonra dönüp kapıyı arkadan kapattı. Ders arasında dinlenmek istiyordu. Başında da bir ağırlık vardı.

Odasının penceresinden kent görünüyordu. Elbette Hallgrimur Kilisesi de… Kilise bütün binalardan büyüktü, hatta kentin ortasından havalanmaya hazırlanmış bir uzay aracına benziyordu. Onca zaman bakmıştı ama ilk kez kiliseyi uzay aracına benzetmişti. Bir daha baktı; sanki Amerikalıların uzaya gönderdiği aracın rampadaki hali gibiydi… Kar yağınca bütün çatılar ve görüntüler eşitlenmiş, kilisenin yüksekliği daha da belirginleşmişti. *“Garip bir ironi…”* diye düşündü. *“Tanrıya ulaşmak için uzay gemisi!”*

Telefonuna gelen mesaj sesiyle irkildi. Daha doğrusu me-

saj sesleriyle… Peş peşe mesajlar geliyordu. Bu çok garipti çünkü Gunnar telefonla işi olan biri değildi. Telefonla çok zaman geçirmez, çok gerekmedikçe kullanmaz yahut mesaj yazmazdı. Bu durumdan Sula başta olmak üzere akrabaları ve arkadaşları da şikayetçiydi ama telefona karşı bir soğukluk yaşıyordu. Birden gülümsedi. *"Yoksa Tanrıyı mı gücendirdik…"*

Başka zaman olsa mesajlar umurunda olmazdı ama peş peşe gelen mesajlar dikkatini çekmişti. Çantasından telefonunu çıkarıp baktı. Bilmediği bir numaradan birçok resim gönderilmişti ve henüz resimler telefona inmemişti. O an anladı, *"Vay Arn…"* dedi kendi kendine. *"Sandığımdan zekisin…"* Gunnar Arnleif'in tuvaletini kullanmaya gidince telefon numarasını yazdığı kâğıdı kalemine sarıp diş fırçasının yanına bırakmıştı. Sula'nın yanında da ona bir şey söylememişti. Kısa zamanda telefon numarasını bulacağını düşünmemişti.

Zaten Gunnar Arnleif'i yakından tanımıyordu. Daha çok Sula'nın anlattıklarıyla ya da arada bir karşılaştıklarındaki hallerinden gördüğü kadar… Görüştüklerinde de pek derinlikli konuşmuyor, bir zekâ belirtisi göstermiyordu. Ancak çekici biriydi ve Gunnar Sula gücenmesin diye birlikte olduklarında Arnleif'e uzak duruyordu. Özellikle geniş şakakları ortasında duran burnu ve dudakları… Boynu, beli… Neyse ki gözlerini kontrol etmeyi başaracak bir iradeye sahipti.

Telefon numarasını kaydedip etmemekte tereddüt etti. Sula telefonunda bu numarayı bulursa üzülecekti. Adını başka koyabilirdi ama sonra bunun ortaya çıkması daha büyük sorunlar doğurabilirdi. Ne yapmalıydı? Buna sonra karar vermek daha uygun düşecekti. Madem kendinden yardım istemişti, şu sözünü ettiği formüller neymiş bir görmek istiyordu.

Ders saati yaklaştığı için resimleri hızla gözden geçirdi, bazı fotoğraflar iyi çekilmemişti, bazı fotoğraflarda karalamalar ve birkaç formül vardı ama bir an durdu. Bir fotoğrafta koordinat sistemi çizilmişti, başlığı da *"Dörtlü Evren Dokusu"*ydu. Bir daha okudu… Bir daha… Daha önce *"Dörtlü Evren Dokusu"* diye bir şey duymamıştı. Saatine baktı; dersi başlamak üzereydi. Telefonunu sessize alıp çantasına attı; defterini, kitabını toplayıp odasından çıktı.

Arnleif, Sula ve Gunnar ayrıldıktan sonra hemen yukarıya çıkmış; Gunnar'ın telefon numarasını bir yere bırakmış olacağını düşünerek her yeri aramıştı. Ancak ne yatağının üzerinde ne başka bir yerde verdiği kâğıda rastlamamıştı. Aşağı indiğinde eski erkek arkadaşlarından biriyle karşılaşmış, bar kapanana kadar içmişler, ardından da geceyi yukarıda beraber geçirmişlerdi.

Arnleif sabah erken uyandı. Bu onun doğasına uygun değildi. Yanında yatanı bir an tanıyamadı. Zaten birlikte olduklarının yüzüne bakmazdı, neredeyse kafasız adamlarla sevişir gibiydi… Sonra Irja'nın anlattıkları aklına geldi. Sabah uyanıp İlker'in yüzünü eliyle ezberlediğinden söz etmişti. Çok kışkırtıcı bir şeydi bu ama o ancak sevdiği birine yapılacak şeydi… Arnleif'in yüreği sıkı sıkıya kapalı olmalıydı. Erkekleri yüreğine değil, yatağına alıyordu. Yüreğine en yakın duran İlker ve henüz on bir yaşında olan Armann'dı. Ama Sula ona Armann diyordu, *"En iyisi ben ona hep Talu diyeyim."* dedi kendi kendine… Sonra kalkıp banyoya girdi. Aynada kendine baktı bir süre, kısa saç yüzünü daha net gösterebilirdi ve belki boynuna bir dövme yaptırırdı… Tam duşa girmek için dönerken fırçanın yanındaki kalemi gördü. Heyecanla açıp baktı; Gunnar numarasını özenle yazmıştı… Neredeyse haykıracaktı. Kâğıdı ve kalemi aynanın önüne bırakıp duşa girdi. Hayatındaki en hızlı duşu alıp çıktı.

Çıktığında yanındaki adam hala uyuyordu. Onu umursamadı bile, hemen fotoğrafları göndermeye başladı. Sonuna da *"Bu bir arkadaşımın defterinden… Bana garip geldi... Onun haberi yok, ne anlama geldiğini bilmek istiyorum…"* yazmıştı. Gunnar'ın Talu'yla arkadaşlığından haberi olamazdı. Yoksa Sula ondan söz etmiş miydi? İkirciklendi ama şimdi bununla uğraşacak değildi; giyinip kahvaltı için dışarı çıktı. Lapa lapa kar yağıyordu. Sevinçle, güle eğlene *"Eldur Cafe"*-nin yolunu tuttu. O kafeyi seviyordu, orada kahvaltı yapmaya bayılıyordu…

İçeri girdiğinde Irja'yı gördü. Kahvaltısını, bitirmiş kahve içiyordu. *"İrja!"* diye seslendi. Irja önce tanıyamadı. Sonradan hatırladı, kalktı ve masasına davet etti. *"Erken uyanmışsın…"* dedi Arnleif. Oysa Irja çok önce kalkmış, turistleri Mavi Lagün'e göndermişti.

-Ancak kahvaltı yapıyorum ama ben erken kalktım… Kafilenin işlerini ayarlamam gerekiyordu.

-Doğru! Yanındaki adam… Hani şu Thor dövmeli olan…

-Erik mi? O da lagüne gitti…

-Ben de boynuma bir dövme yaptırmak istiyorum… Ama sanki Erik'in boynundaki dövme yara olmuş, ondan biraz çekindim.

-O özel bir durum ama… Bir kaza geçirmişlerdi İlker'le birlikte denizaltıyla incelemeye giderken. Sonra boynunda bu yara oldu. İyileşmiyor, öyle duruyor. İlker'de de vardı o yaradan… Mağara'da olmuş…

Arnleif'in merakı arttı iyice. Zaten İlker büyülü biriydi ama bu dövmeler daha da gizemli yapıyordu onu.

-İlker'i görmek isterdim… diye mırıldandı. Keşke sabah yata-

ğında o olsaydı. Göğsünde başlayan bir sıcaklık boynundan yüzüne, kulaklarına, saç diplerine kadar uzandı.

-Ben de, dedi Irja. *Ben de…*

Gunnar dersini bitirir bitirmez odasına yöneldi. Yolda gördüğü arkadaşlarının yemeğe gitme teklifini nazikçe reddetti. Gelir gelmez bilgisayarını açtı, telefonundaki fotoğrafları bilgisayarına yükledi. Böylece daha net görebilecekti. Ders boyunca aklında tekrarlayıp durduğu *"Dörtlü Evren Dokusunun"* olduğu resmi aradı, buldu. Resmin en üstünde *"Dörtlü Evren Dokusu"* yazıyordu. Hemen altında x ve y için değerler oluşturulup bir formül haline getirilmişti. Bir teorem geliştirilmiş gibi değerler belirlenmişti. Buna karşın rakamların yazılışı çok garipti… Formüller birbirine karışmış gibiydi. Sayfanın yarısından sonraki formüller okunmuyordu.

Tekrar tekrar baktı, bir anlam veremedi. O sırada kapısı çalındı; çocukluk arkadaşı Magnus geldi. Mühendislik ve Doğa Bilimleri Fakültesi dekanıydı. Akademik çalışması dışında uzay fiziğine ilgisi vardı. *"Tam da aradığım adam!"* diye geçirdi içinden.

-Merhaba Gunnar

-Merhaba Magnus…

-Yemeğe gidelim mi? Düzenleyeceğimiz sempozyumla ilgili bazı sorunlar var, konuşuruz.

-Olur ama sana bir şey soracağım.

-Nedir?

-Dörtlü evren dokusu teorisini biliyor musun?

-O neymiş öyle?

-Paralel evren gibi bir şey…

-Hayır, duymadım.

-Yemekte anlatırım…

-Bir yemeğe iki konu sığar mı?

-Yemeği uzun tutarız, öğleden sonra dersim yok.

-O zaman harika!

Gunnar, bilgisayarını açık bıraktı gelince incelemeyi sürdürmek için. Odasını kapayıp Magnus'un peşine takıldı. Magnus küçükken de hep önde yürürdü. Yerinde durmayan bir ruhu vardı, tez canlıydı. Akademik hayatta da Gunnar'ın önünde yer aldı hep… Ama aralarında kıskançlık yahut çekememezlik hiç olmadı. Küçükken de olmamıştı. Yeni yetmeyken en büyük zevkleri kıyıda rüzgâra karşı yürümeye çalışmaktı. Her seferinde rüzgâr onları yerden havalandıracak gibi olur, mideleri ağızlarına gelirdi ve Gunnar vazgeçene kadar o devam ederdi. Şimdi de akademik rüzgârlara karşı birlikte oluyorlardı.

Gunnar yemeğe gidene kadar bekleyemedi, başladı anlatmaya…

-Düşün bakalım Magnus; koordinat sisteminde x mekân olsun, y zaman…

-Ben de hep öyle hayal etmiştim. Yani x yatay ya, yan yana gelen şeyler dizisi gibi gelirdi bana… Ve y dikey ya, o da art arda gelen şeyler dizisi… Zaten zaman dediğin art arda gelen şeyler dizisi değil mi?

-Harika! Şimdi Bu durumda x ve y olumluysa orada eşitlik vardır değil mi? Yani mekân ve zaman eşittir. Dolayısıyla salt varlık vardır.

-Doğru.

-O halde orada hareket olmaz…

-Öyle mi?

-Tıpkı zaman ve mekânın olumsuz olduğu yerdeki gibi…

-Yani…

-Orada da ne zaman vardır ne mekân. Böylece yine bir eşitlik olur, yani salt yokluk…

-Aklıma yatıyor…

-Bu durumda salt yoklukla salt varlığın doğası aynıdır çünkü ikisi de kaskatıdır. Dolayısıyla hareket yoktur.

-Oo, felsefe mi okuyorsun şu sıralar?

-Yok! Öyle düşünüyordum.

-Diyelim mekân olumlu ve zaman olumsuz…

-Bu tehlikeli… Çünkü zaman her şeyi bozar, diye gülümsedi Magnus…

-Üstelik eşitlik olamaz…

-Tıpkı bizim gibi, asla eşit olamadık, olmak istemiyorsun Gunnar.

-Aman kimin umurunda…

-Benim umurumda… Dekan yardımcılığı teklifimi reddettin.

-Zamanı gelince olurum… Acelesi yok.

-Hayatın bir ritmi var, uymak gerek…

-Ritim demişken… dedi Gunnar. Sonra zihnindekilerini toparlamaya çalıştı bir süre… Koordinat sisteminde zaman olumsuzsa bu ne demektir?

-Entropi…

-Aa, niye düşünemedim ben bunu! Ve simgesi de S…

-Yapma Gunnar… Bunlar oyun mu?

-Yok…

-Peki senin bu teoride zaman olumlu mekan olumsuz olursa ne olur?

-O zaman işte yemek biter ve bu iki adam aç kalır.

-Şaka demiyorum…

-Ben de…

İkisi birden sustu. Yemekhanenin içinden bir uğultu geliyordu. Sıra kapıya kadar ulaşmıştı. Onlar da sıraya girdiler. Aslında Gunnar'ın konuşası vardı ama anlaşılan Magnus'un dinleyesi yoktu. Sempozyum sorunları kulaklarını tıkıyordu.

Arnleif ve Irja konuştukça daha yakınlaştılar, yakınlaştıkça konuştular. Arnleif'in bara dönmesi gerekiyordu Irja'ya da teklif etti. Irja'nın akşama kadar işi yoktu. O da bu teklifi sevinçle kabul etti. Kendini dinleyen, kendini anlayan biriyle karşılaşmıştı sonunda. Sohbet öyle çekiciydi ki doyamamıştı zaten… İlker'den konuşmayalı uzun zaman olmuştu, oysa onu çok derinden özlüyordu. Bu yüzden dili çözülmüş, anlattıkça anlatıyordu. Bara giderken bir binanın duvarına gözü iliştı. Neredeyse İlker'in yüzü gibi alacaydı; belli yerlerini kar tutmuş, belli yerleri erimişti… Sevinçle Arnleif'e gösterdi;

-Bak Arnleif, İlker'in yüzü bu duvardaki gibiydi… Yüzündeki

beyazlık ona çok yakışıyordu, özellikle güldüğünde…

-Ben sanki böyle bir yüz hatırlıyorum… dedi Arnleif. Birden aklına geldi. Sula'nın çalıştığı derginin kapağında görmüştü, bir mankenin yüzü de böyle alacaydı. *"Hani bir manken var ya, biliyor musun? O da öyle… Çok değişik…"*

-Evet, anımsadım… Ama İlker başkaydı… Ne yazık ki artık haber alamıyorum… dedi hüzünle ve sustu…

Bara gidene kadar bir daha İlker'den söz etmedi. Bira içmeye başladıklarında bu kez Arnleif İlker'den söz etmeye başladı. Sonra kalkıp yüksek sesle İlker'in sözlerinden bir bölüm okudu;

-"Dil birdir ama parçaladılar çok önceden... Çok dilli yaptılar sizi düşün diye birbirinize... Kükürt soluyanlar gördü bunu; dehşet silahlarını yapmayı öğrettiler, sevindiniz! Dehşet silahlarını patlatmayı öğrettiler, sevindiniz. Birbirinizi öldürmeyi öğrettiler, sevindiniz. Ne çok yanıldın kişi, artık uyan!"

Bunu söylediğinde dizleri, elleri titriyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Ne zaman İlker'in sözlerini söylese böyle garip bir büyü onu yakalıyor, yerden yere vuruyordu.

-Ne güzel söylemiş İlker, dedi Irja. *Dil birdir. Parçalamışlar çok önceden…*

-Hepsini güzel söylemiş de bu kükürt soluyanlar diyor ya orada biraz huylanıyorum doğrusu… Biliyorsun İzlanda kükürt kokar.

-Bunu hiç düşünmemiştim, dedi Irja. Sonra bastı kahkahayı.

Arnleif'te katıldı. Bir türlü kahkahalarını durduramıyorlardı.

Sonra Irja kendine geldi.

-Sanırım o başka bir şey diyor. Zaten artık diyemiyor da… Nerede olduğu bilinmiyor, haber alınamıyor…

-Çok zeki, mutlaka bir bildiği vardır.

-Evet ama düşmanı da çoktu. Gelmeden üniversitedeki hocasının yanına gittik Erik'le… Söz İlker'e gelince, "Aslında o kadar zeki bir çocuk değildi, sıradandı." dedi bana… "O kazadan sonra oldu olan…" diye de ekledi. Erik de o konuyu konuşmak istemiyor. Deniz insanlarından söz etmişti bir vakit İlker… Erik'e sordum, hiçbir şey demeden çekip gitti yanımdan. Ne zaman sorsam öyle davranıyor. Kardeşim, deniz insanlarının olduğundan söz etti uzun uzun bana… Bilemiyorum, çok gizemli…

-Çok gizemli, çok… Ben pek umursamazdım dünyayı, onu bunu ama İlker'i dinledikçe baştanbaşa değişmeye başladı ilgim. Hani diyor ya; "Bazen suyun akışını bir çakıl taşı değiştirir, işte o sensin. Şimdi düşün ve demlensin zihnin! Zamanı geldi; zaman sensin…" Bunu duyduğumda her şey değişti. Kendime olan güvenim geldi, kendimi iyi hissetmeye başladım. Artık gördüğüm, dokunduğum, duyduğumdan kat kat zengin bir dünya olduğunu seziyorum. Sanki aynı şeyi Talu'da da seziyorum…

-Talu kim?

-Aa, o da küçük İlker… Sonra gülmeye başladı, Irja da güldü. Alkol bütün damarlarını gezmiş, dudak kaslarını yumuşatmıştı… Bir türlü gülmekten kendilerini alamıyorlardı. Arnleif zor bela kendini tuttu, sonra yine güldü, güldü, güldü… Nefessiz kalana kadar… Sonra kendine geldi. O da çok gizemli ama daha minik, on bir yaşında.

-Çok merak ettim!

-Bir kayayla konuşuyor… İzlanda'da bu normal karşılanır

gerçi, Elflerin kayalarda yaşadığı ve seçtikleriyle konuştuğu inancı çok eskiden beri yaygındır. Ama Talu, yani asıl ismi Armann, 6 dediği biriyle konuşuyor hatta birileri… Çünkü hem tekil hem çoğulmuşlar. Bak şu işe…

-Nasıl yani?

-Kar taneleri gibi. Bu arada defteri var, onun söylediklerini yazıyor olmalı. Birkaç fotoğraf çektim. Dur, okuyayım oradan sana. Telefonu yanında değildi, kalkıp kasanın yanındaki çantasından telefonunu çıkarıp geldi. Sallana sallana geliyordu. O arada merdivenlerde eski erkek arkadaşı göründü.

-Hey Arnleif! dedi adam.

-Git başımdan… dedi Arnleif, umursamadı bile.

Adam birkaç şey daha söyleyecekti ki İsveçli barmen karşısına dikildi. Adam hiçbir şey demeden bardan çıkıp gitti.

-Kim o? dedi Irja.

-Eski arkadaşlarımdan, adını unuttum şimdi. Boş ver… Sana Talu'nun defterinden birkaç şey okuyayım. Biraz formül falan var, onları geçeyim…

Arnleif telefonuna bakarken Irja da Arnleif'i inceledi. Zayıf bedeninin içinde kemikler öyle diri duruyorlardı ki… Omuzları çok genişti. Uzun boynu, güzel bir burnu vardı. Kaşlarının çıkıntıları biraz İlker'i anımsatıyordu.

-Buldum, buldum! dedi Arnleif, *"Hiçlik geçidinden altı kez geçtik. Halkalı gezegeni işaretlediler ilk gelenler."* Sonrası biraz karışık, okunmuyor… Fotoğrafları tek tek gözden geçirirken bir yandan da alıntılar yapmayı sürdürüyordu. *"Kuzgunların gözünden gördük dünyanızı…"* Birden durdu. Burası dikkatimi çekmemişti. Talu'yu kayalığa götürdüğümde

üstümden iki kuzgun geçmişti… Bak sen… dedi. Sonra derin derin düşünmeye başladı.

Biraz önceki heyecanlı kadın gitmiş, bilge bir kadın gelip oturmuştu sandalyeye sanki. Irja etkilendi bu büyülü havadan. O da düşünmeye başladı. Birden aklına geldi.

-Arnleif!

Arnleif uykudan uyanmış gibi sarsıldı.

-Pardon, dalmışım. dedi şaşkın şaşkın.

-Arnleif, sen İlker'in sözlerini ezberlemişsin. Hatırlasana orada "Kuzguncular"dan söz ediyor.

Gunnar ve Magnus, yemekten sonra Gunnar'ın odasına gelip sempozyumla ilgili sorunlar üzerine tartıştılar. İkisi de kar manzarasını seviyordu, pencerenin karşısına geçip dışarıyı seyrederken konuşuyorlardı. Gunnar sözü yeniden Talu'nun yazdıklarına getirmeyi başardı.

-Bak Magnus, biliyorum anlattıklarıma önem vermiyorsun ama sen astrofizikle benden daha çok ilgilenirsin. Benim pek ilgim yoktur, olasılıkları sevmem çünkü… Yemekte söylediğim teoriye ne diyorsun?

-Bir teori bile değil… Bir koordinat sistemi ve iki laftan teori olmayacağını bilecek kadar unvanın var Gunnar. Sonra da gülmeye başladı, elindeki kahve gömleğine dökülecekti neredeyse, yere döküldü.

Gunnar peçeteyle yeri sildikten sonra;

-Belki tam anlatamadım. Gel şu resimlere bir de sen bak!

-Senin canın sıkılıyor olmalı! Bu tür şeylerle vakit kaybetme-

*sen hoş olur Gunnar… İstiyorsan gel yardımcım ol, bol bol zamanın olur, oyalanır dururs*un.

-Yapma Magnus! Bölme sözümü! Bilim merak değil mi? Ön-yargılı bilim olur mu?

-Peki… Görelim bakalım neymiş.

Gunnar duvar yansıtıcısını bilgisayara bağladı, odasının perdesini kapattı ve görüntüyü duvara yansıttı.

-Sen izle! Ben şu kapıyı arkadan kapatayım ki rahatsız etmesinler.

Magnus görüntüye göz ucuyla baktı. Koordinat sisteminin dört bölümünün de içinde okuyamadığı yazılar vardı. Altındaysa tanıdığı formüller vardı. Kahvesini masaya koyup daha dikkatli baktı. Gunnar, Magnus'un bu dikkatinden hoşlandı.

-Formüllerden anladığım şudur; evren dört ayrı bölümden oluşuyor. Zamanın olumsuz, mekânın olumlu olduğu yer, evrenin bizim tarafı olmalı… Çünkü bizde entropi var ve bak, tam orada S (-) diyor.

-Öyle mi? Göremedim.

Gunnar eliyle işaret ederek Magnus'a gösterdikten sonra;

-Ben de önce göremedim, çok inceleyince anlaşılıyor. Kötü yazılmış, karman çorman…

-Anladım.

-Bak! Tam onun simetrisi olan yerde, yani zamanın olumlu mekânın olumsuz olduğu yerde ise S (+) var. Ben bundan şunu anladım, bakalım sen ne diyeceksin. Bizim evrenimizde entropi bozucu, evrenin o bölümündeyse düzeltici olmalı… İyi söyleyemedim, belki onarıcı diyebiliriz.

-Bak bu çok ilginç! Tersine entropi diyorsun yani…

-Evet!

-Koordinat sisteminin sağında hem zaman olumlu hem mekân olumlu… Orada hem zaman salt halinde hem mekân herhalde… Ve S (0) diyor. Yani entropi yok!

-Çok ilginç! Çok ilginç! Bunları sen mi yazdın?

-Yok canım! Bir arkadaşım göndermiş, bunların ne anlama geldiğini öğrenmek istemiş. Erkek arkadaşının defterinden çekmiş bu fotoğrafları.

-Bak bunu teori haline getirirsen Nobel alırsın! O zaman eşitsizlik senin lehine bozulmuş olur.

-Demek ki hiç eşit olamayacağız… Hem böyle sözümü bölersen Nobel ödülüme engel olacaksın… dedi ve kahkaha attı. Magnus da gülmekten kendini alamıyordu ama çocukluk arkadaşına haksızlık yaptığını düşündü, sustu.

-Haklısın! Çok ilginç!

Gunnar kendini topladıktan sonra tekrar söze başladı:

-Zamanın olumsuz mekânın olumsuz olduğu yerde salt yokluk var diyor ve tahmin edeceğin üzere S (0), yani entropi orada da yok.

-Vay… Geçen bir felsefe sempozyumunda kulak misafiri olmuştum, konuşmacılarından biri; "Salt yoklukla salt varlık bir ve aynı şeydir." diyordu. O zaman ilgimi çekmişti ama üzerinde fazla düşünmemiştim. Baksana salt varlıkla salt yokluğun aynı olduğu matematiksel olarak da açıklanabiliyor.

-Anladığımca bizim evren eşitsizlik üzerine oluşmuş; entropi

de eşitsizlikte var olabiliyor. Bildiğimiz her şey onunla bağlantılı olmalı…

-Vay arkadaş! Diyorsun ki aramızdaki eşitsizlik iyidir…

-Kesinlikle…

İki arkadaş gülüştüler ama uzun sürmedi.

-Dahası var Magnus, dahası var… Sonra, bilgisayardan başka fotoğrafları duvara yansıttı, en son birinde durdu. Bu anlatı da beni çok etkiledi.

-Okuyamıyorum ki…

-Ben alıştım o yazıya, o bakımdan herhalde daha kolay okunuyor bana.

-Ne diyor peki?

-Başlıkta "Zaman İçi, Zaman Dışı" diyor. Bazı yerleri ben de okuyamadım ama okuduğum şeyler çok ilginç. "Düşünce ışıktan hızlıdır."

-Ne diyorsun?

-Ben demiyorum, orda öyle yazmış. Bir de "Yerçekimsel dalgalar"dan söz ediyor. "Evrenin kendi genişleme hızı" diyor ona… Işık için de evrenin içsel hareketi diyor. "İç hareket, hareket ettiği doğayı aşamaz."

-Dilim tutuldu… Ne diyeceğimi bilemedim.

-Dur, aklıma geldi, bir yerde de şöyle diyor; "Varoluşsal dalgalar yokluğun çekimidir." Bak işte burada.

-Nerede? Göremiyorum, çok karmakarışık.

-Tam çizginin altında, "Varoluşsal dalgalar zamanın da entropinin de kaynağıdır." diyor.

-Gunnar, biri seni işletiyor olmasın!

-Nasıl yani?

-Bilmem, bu nasıl bir "erkek arkadaşmış" Hawking gibi! Arkadaşın kimse, sana bir oyun oynuyor olabilir mi?

Gunnar bir an düşündü. Arnleif'in böyle bir amacı olabilir miydi? O bu denli karmaşık biri değildi. Öte yandan onun zekâsına da şaşırmıştı sabah… Yoksa ilgi mi çekmek istiyordu? *"Aramızda kalsın!"* demesinden kuşkulandı biraz. Ama öyle olsa bunu anlardı. Kadınsı bir beklenti değildi bu… Yine de kafası karıştı.

Arnleif, barda diğerlerinden rahatsız olunca Irja'yı kendi odasına çıkardı. Orada bilgisayarından İlker'in videolarını izlemeye başladılar. Arnleif, Sula'nın kendine doğum gününde hediye ettiği defteri çıkardı dolabından. Sula ona bu defteri verirken, *"Sevdiğin şiirleri yazarsın."* demişti. Ama Arnleif umursamamıştı bile, defteri dolaba atmış ve neredeyse unutmuştu. Ancak defter gerekli olduğunda hemen aklına gelmişti. *"Rastlantıya bak!"* dedi içinden, *"Sula'nın defterine İlker'in sözleri…"*

Irja odadaki tek koltukta oturuyor; Arnleif yatağa uzanmış, not alıyordu. Bir süre sonra Irja da bilgisayara yakınlaşmak için Arnleif'in yanına gelip uzandı. Konuşmaları durduruyor, sonra yeniden başlatıyorlardı. Özellikle *"Kuzguncular"* sözünün geçtiği yerleri bir bir not aldılar. Bolca tartışıp bir anlam çıkarmaya çalıştılar. Alkol kaslarını gevşetmiş, ruhlarını rahatlatmıştı. Bu arada şakalaşıyor, birbirlerinin saçlarına omuzlarına dokunuyorlardı. Henüz tanışmış iki yabancı bu kadar nasıl yakınlaşabiliyordu? Birbirlerine hiç yabancılık

çekmiyorlardı, sanki ömürleri birlikte geçmişti. Arnleif, Sula'nın dışında ilk kez bir kadınla bu kadar yakınlaşmıştı.

Videoları tekrar tekrar izledikten sonra yatağın üzerine oturup tartışmaya başladılar. Kuzguncuların kim olduğunu, amaçlarını anlamaya çalışıyorlardı ve elbette bunun Talu'yla ilgisini… Sonunda Kuzguncuların başka bir evrenden geldiğine karar verdiler. İlker bunu sürekli tekrarlıyordu. Bu dünyayı ilk haline, volkanların patladığı haline döndürmek istiyorlardı. Anlaşılan bunu insan türünü kullanarak yapıyorlardı. Onları hırslandırıp birbirine düşürerek, insanların dehşet silahlarını yapmasını sağlayarak… Ama neden böyle bir şey istedikleri iki kadının da aklına yatmıyordu. Bir de Ay'ın dehşet silahlarıyla vurulması vardı ki buna hiç anlam veremiyorlardı.

Irja, tuvalete gitmek istedi. Biranın böyle bir oyunu vardı; sık sık sohbeti kesiyor, insanın yolunu tuvalete çeviriyordu. Arnleif onun arkasından baktı; saçına, omuzlarına, kalçalarına ve yürüyüşüne… İlker'in onu nasıl sevdiğini, onunla nasıl olduğunu düşlemeye başladı. İçinde bir titreme oldu, soluğu kesildi. Tam o sırada Irja tuvaletten çıktı. O zaman derin bir nefes alıp kendine geldi. Tekrar konuya odaklanmaya çalıştı ama biraz zorlanıyordu.

Oysa Irja, tuvaletten sevinçle çıkmıştı. Kafasındaki sorunun yanıtını bulmuştu, sevinçle haykırdı;

-Buldum Arnleif, Buldum!

-Neyi?

-Talu'yla konuşan kaya aslında bir kaya değil, Kuzguncu… Burada oluyor olması da şaşırtıcı değil çünkü onlar dünyayı kükürt solunacak hale getirmek istiyorlar. Dünyada kükürt

kokusu en çok nerede var? İzlanda'da! Demek ki o kayadaki her neyse bir Kuzguncu…

Arnleif, derin derin düşündü. Saçlarını karıştırdı, burnuyla oynadı.

-Bu olabilir mi? Yani Talu ve İlker aslında bir şekilde bağlantılı mı?

-Tam öyle olamaz… dedi Irja. Gelip Arnleif'in karşısına oturdu, omuzlarına ellerini koydu. *Bence Talu, İlker'in korktuğu şeyin bilgisine sahip… Ama neden böyle bir şey yapsın ki Kuzguncu? Neden haber etsin ki?*

-Bunu bilmiyorum ama Talu'yu düşününce biraz ürktüm! Ona zarar da verebilir, değil mi? Sonra kayaya gittikleri günü düşünmeye başladı. Belki de bu yüzden ısrarla kayaya götürmesini istemişti Talu. Kendisiyle kolay kolay ilişki kurmayan bu çocuğun o hali korkudan başka ne olabilirdi?

Arnleif hüzünlenince Irja ona sarıldı. Bir süre öyle kaldılar. Neredeyse sonsuza kadar öyle kalabilirlerdi ama mesaj sesiyle irkildiler. Arnleif dalgın dalgın telefonuna uzandı ve mesaja baktı.

-"Arnleif, bu arkadaşın bir dahi olmalı… Onunla tanışabilir miyim?"

Mesaj Gunnar'dan gelmişti. Mesajı Irja'ya gösterdi. İki kadın konuşmadan birbirlerinin yüzüne baktılar. Üniversite profesörü Talu'ya dahi diyordu. Oysa her ikisi de biliyordu ki yazılanlarla o kayanın bir ilgisi vardı. Yani Talu'nun 6 dediği şeyle… Bir dedektiflik oyunu olarak başlayan merak gittikçe ciddileşiyor, bir oyun olmaktan çıkıyordu.

beyaz gerilim hattı

Irja kendini hep şanslı görürdü. İstekleri bir bir yerine gelirdi, İlker'e ulaşamama dışında beklentileri hep gerçekleşmişti. İsveç'e dönüş yolculuğunda pencere kenarında oturmak istemişti; Reykjavik'i yukarıdan son bir kez görmeyi arzuluyordu ve şansa bakın ki koltuk numarası pencere kenarına denk geldi. Uçak havalandığında hava açıktı ve kent ışıl ışıl parlıyordu. Beyazlar içinde boncuk boncuk lambalar görünüyordu. Büyük bir kent değildi ama karlar içinde bir pırlanta gibi insanı kendine çekiyordu.

Çocukluğundan beri ayrılık hep yüreğini ezerdi; nereden ayrılırsa ayrılsın içini hüzün kaplardı ama bu kez öyle olmadı. Hem de Arnleif'i Reykjavik'te bıraktığı halde. Kısa zamanda nasıl da yakınlaşmıştı… Stockholm'de bu derece yakın olduğu biri yoktu. Bu yakınlaşmanın nedeni elbette İlker'di. Bir başka kadının İlker'e bu kadar tutkun olabileceğini hayal edemezdi. Üstelik Arnleif, İlker'i sadece videolarda görüp tanımıştı. Yüz yüze görüşmemişti, o ilk halini de bilmiyordu. Bunu düşününce yüzünü bir gülümseme sardı. Aslında kendisi de son halini bilmiyordu. Ona ulaşmayı çok istemişti ama ulaşamamış olmanın yılgınlığıyla küsmüştü. Videolara bile bakmaz olmuştu. Ta ki Arnleif'le karşılaşana kadar.

Arnleif'i kıskanmamış olmasına hayret etti birden… Oysa ilk âşık olduğu gence biri yaklaştığında deliye dönmüştü.

Olgunlaşmış mıydı? Belki de Arnleif'i sevmişti. Onun İlker'i sevmesini sevmişti… Hele sohbeti! Bir de Talu var elbette… Talu'nun defteri… Artık emindi; İlker'in Kuzguncu dediği, Talu'nun konuştuğu şeydi. Bunun bir gün mutlaka herkes öğrenecekti. Nasıl İlker'i öğrendilerse… Birden aklına geldi, Talu ve İlker de annesini kaybetmişti. Bu bir rastlantı olabilir miydi? Sula onu evlat edinmişti. Keşke zaman olsa da Sula'yla görüşebilseydi… Kendisi de çocuk doğurmak istemiyor, evlatlık edinmeyi düşünüyordu bir süredir.

Sula, yazısını bitirip dergiye göndermişti. Salona inip bir kahve içmek istedi. Merdivenden inerken Armann'ın kapısına baktı, alttan ışık sızmıyordu. *"Yorulmuş olmalı…"* diye geçirdi içinden. *"Her zamankinden erken yatmış…"* Sula kahvesini pencereden bakarak içmeyi severdi. Kahvesini doldurduktan sonra perdeyi açıp dışarıya baktı. Hava açıktı, henüz havalanmış bir uçak gökyüzünde süzülüyordu. İçinde bir yerlere gitmek isteği belirdi. Bir yerlere gitse ne güzel olurdu! Şimdi o uçakta olsa… Ama Armann varken bu doğru muydu? Onu ilk kucağına aldığında, onu yalnız bırakmayacağına söz vermişti… Gerçi pek konuşmuyorlardı, pek görüşmüyorlar, birlikte bir şeyler yapmıyorlardı ama olsun. Armann hemen yukarıda, odadaydı. Sağlıklıydı ve ihtiyacı olduğunda ona yardım edecek kadar yakındı. Armann, bu dünyada en çok sevdiği insandı.

Birden Nana'nın kendine gönderdiği şiir aklına geldi. Onun çıktısını almıştı ve sabah görmesi umuduyla buzdolabının kapısına asacaktı. Nasıl da unutmuştu… Koşarak odasına gitti, masadan kâğıdı alıp aşağıya indi. Magnetlerden biriyle şiiri buzdolabı kapısının göze çarpacak yerine iliştirdi. Geri çekilip baktı, Armann kesin bunu görecekti çünkü başlığı oldukça büyük puntolarla yazmıştı… Şiiri bir daha gözden geçirdi, iki dize daha önce dikkatini çekmemişti.

“belki yasaları da saklanır theogir’in garip adında
o söyledikçe dinleyelim çünkü sessizlik bulaşıcı”

Sessizlik gerçekten bulaşıcıydı. Armann konuşmadıkça Sula da konuşmaz olmuştu. Ancak Arn ya da Gunnar’la olunca dili çözülüyor, o zaman konuşmayı istiyordu. Armann konuşsa belki böyle olmazdı, bu kadar içe dönmezdi. Şiire tekrar göz attı ve son öbeğin başlangıç dizelerini okuduğunda içine bir bıçak saplandı sanki…

“size haber getireceğim getirmezsem dilim kanar
öyle söyledi ruhlar öyle belledim ben de”

Bu şiir Armann’la ne kadar benzeşiyordu! Bunu bir Türk şair yazmış, Armann’a bu kadar benzerlik nasıl oluşturabilmişti? Bu konuyu Gunnar’la o gün niye uzun uzun konuşmamıştı? *“Acaba arasam, uyumuş mudur?”* diye geçirdi içinden. *“Yoksa mesaj mı atsam?”* diye mırıldandı.

Gunnar bütün gece fotoğrafları incelemiş, akıl yürütmüş, çok yorulmuştu. Artık gözleri yazıları göremez olunca yatmaya karar verdi. Ne var ki bir türlü uyuyamıyordu. Sağa dönüyor, sola dönüyor ama uykuya dalamıyordu. Aklına hep Arnleif’in gönderdiği fotoğraflar geliyordu. Bazı yazıları okuyamamıştı, bazıları birbiriyle ilgisizdi. Bunları kim yazmış olabilirdi? Yazı yazma biçimi neredeyse çocukça denilecek kadar kötüydü ama içeriği akıl almaz bilgilerle doluydu. Koordinat sistemiyle evrensel dokunun formüle edileceğini hayal edemezdi. Belli ki bu İzlandalıydı; başka kim İzlandaca yazabilirdi ki? İzlanda için büyük bir kazançtı bu zihin… Ama kimdi? Akademik dünyadan olmadığı belliydi. Belki de Arnleif yabancı bir arkadaşından dinlediklerini not etmiş ve kendini sınıyordu? Yine içine kuşku düştü. Ama Arnleif istese de öyle yazı yazamazdı, çok kargacık burgacıktı, çok acemiceydi. Bunu biri yazmış olmalıydı, ama kim? Keşke o defteri

ele geçirebilseydi, keşke baştan sona onu inceleyebilseydi… İçinde o deftere yönelik bir arzu duyuyordu, büyülenmiş gibiydi…

Öte yandan Arnleif mesajına yanıt vermemişti. Oysa ilk kez bir mesajın yanıtlanmasını bu kadar istemişti. Neden vermiyordu ki? Oysa Arnleif, riskleri göze alıp telefonunu almayı istemişti… Bu konuya ilgisiz olamazdı. Belki de duymamıştı yahut işi vardı. Ne de olsa bar işletiyordu ve bar çok kalabalık bir yerdi. Yine de içini kemiren merak bir türlü dinmiyordu. Arnleif'in kendine bir oyun oynama olasılığı da aklından çıkmıyordu. Yanıt verse hemencecik anlayacaktı. Bir an kalkıp aramak istedi, saate baktı. *"Saçmalama Gunnar!"* dedi kendi kendine, *"Gece yarısı olmuş neredeyse…"*

Barmenlerden biri izinli olduğu için Arnleif'in işi başından aşkındı. Birkaç Alman bira içmeye gelmişti ve istekleri bitmiyordu. Bir de Rus çift vardı ki onlar çok gürültü yapıyorlardı. Arnleif hiç bu kadar yorulmamıştı. Tuvalete gitmeye vakti yoktu neredeyse… Sonunda bütün müşteriler barı terk etti. Barmeni de yolcu edince kapıyı pencereyi kapatıp odasına çıktı. Gözü yatağı zor görüyordu, uzanıverdi.

Bir yanda tuvalete gitme isteği bir yanda uyku, ikisi arasında cebelleşip duruyordu. Yorganın altına girmeye bile gücü yoktu neredeyse, üstünü başını değiştirmeye de… Ama tuvalete gitmesi gerekiyordu. Arada küçük rüyalar gördü; rüyasında balıklar kuşlar ve ne kadar hayvan varsa hepsi oynaşıyordu. Bir tek kuzgun kayanın üzerinde duruyordu. Arnleif kuzgunun gözlerine baktı; kapkaraydı ve baktıkça Arnleif'i içine çekiyordu. Bağırarak uyandı. Karnının altında sancı vardı, neredeyse altına yapacaktı, zor bela tuvalete gitti…

Rahatladıktan sonra pijamalarını giymeye başladı. Bir yandan da telefonuna bakmak istiyordu, belki Gunnar bir ha-

ber göndermiştir diye… Sabahtan beri yanıtını bekliyordu ama bakacak gücü yoktu. Nasıl olsa yarın bakabilirdi. Yatağa uzandı, yorganı üstüne çekti. Bir an rüyasındaki kuzgunun gözlerini anımsadı ama hemen unuttu. Ne zaman böyle garip düşler görse şelalenin yanında oturduğunu düşler, kısa zamanda uykuya dalardı. Su sesi her zaman Arnleif'i uyuturdu; duysa da, düşlese de…

Önce dönen bir ışık belirdi pencereden, sonra gözleri kocaman bembeyaz bir baykuş… Ne duvarın içinde ne dışındaydı, ne pencerenin içinde ne dışındaydı; her yerdeydi… Yine o sesi duymaya başladı, sanki demir demire sürtüyordu. Ses kafasında yankılanıyor, başı iki yana doğru çekiliyordu. Gözleri büyüyordu sanki saçları büyüyordu, kulakları… Ağzında metal tadı dişlerini gıcırdatıyordu. Uyanmaya çalıştı, uyanıp atacaktı kendini pencereden, kurtulacaktı böylece… Uyanamıyordu; bağırıyordu, gücü yettiğince bağırıyordu ama sesi ağzında dolanıp sonra boğazından aşağı iniyordu. Boynu kendi kendine düğüm olmaya başladı… Birden yatağından fırladı, duvarlara tırmanmaya, oradan bir yol bulup kaçmaya çalışıyordu. Kulağında bir cümle yankılanmaya başladı; *"Defteri yok et Talu! Defteri yok et Talu!"*

Gözlerini açamıyordu, açınca kara gözlü o baykuşla karşılaşacak diye ödü kopuyordu. El yordamıyla çantasını aramaya başladı. Ağlayacaktı, ağlayamıyordu, çantasını nereye koymuştu bulamıyordu… Anahtar çantasındaydı, tam çantayı bulduğunda yere düştü. Anahtarı el becerisiyle yokluyordu. Ses giderek artıyordu, ses kulaklarını patlatacak gibiydi. *"Defteri yok et Talu!"* Anahtarı bulsa dolabını açacaktı… Çantasının içinde soğuk bir demire eli değince su içmiş gibi serinledi, azcık kendine geldi ama gözlerini açamıyordu. Onu görse çıldıracaktı, ödü kopuyordu, yüreği parçalanıyordu… Ağzında hala o metal tadı ve dişlerindeki gıcırtı devam ediyor, midesi bulanıyordu, çıkardı çıkaracaktı… Uzanıp kilide

anahtarı soktu. Kilidi açarken telaştan ayağa kaydı, kafasını kilide vurdu, yere yuvarlandı.

Sula henüz dalmıştı ki gürültüye uyandı. Korkudan soluğunu yuttu. Aklına Armann geldi. Yatağından ok gibi fırladı, lambayı yaktı, kapıyı açtı. Armann'ı yatakta göremedi. Yatağın başındaki duvarda izler vardı; sanki başından aşağıya kaynar sular döküldü… O an dolabın oraya yığılmış Armann'ı gördü. Armann kendi boğazına yapışmış kıvranıyordu, ağzı köpük köpüktü… Öyle bir haykırdı ki neredeyse camlar kırılacaktı. Koşup Armann'ı kucağına aldı. Ne yapacağını bilmiyordu, merdivenlerden aşağıya indirdi. Aklına kar geldi… Çıkarıp karla elini yüzünü ovuşturdu. Armann azcık soluklandı. Sula şaşkınlığını yendi. Ambulans çağırmalıydı. Armann'ı kucaklayıp salonda kanepeye yatırdı. Koşarak odasına çıktı, telefonu şarjdaydı. Şarjdan çıkaramadı, çekip kopardı. Ambulansı ararken uçarak merdivenlerden indi. Armann hala kıvranıyor, ağzından köpükler geliyordu. Aklına su geldi, su alıp başına vurdu. *"Armann! Bırakma beni!"* diye yalvarıyordu… Telaştan bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor, *"Armann!"* diye haykırıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu, daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Yüreği parçalanıyordu ama ne yapacağını bilmiyordu. *"Ambulans nerede kaldı!"* diye bağırmaya başladı… *"Ambulans nerede kaldı!"*

Armann'ın elleri, bilekleri bükülüyordu… Bedeni bükülüyor, sanki kendi kendine düğüm oluyordu… Hırıltıdan başka bir ses duyulmuyor, ağzından köpükler boşalıyordu. Dişleri birbirine kenetlenmiş, ağzı açılmıyordu. Gözleri kapalıydı. Armann ölüyordu. Buna nasıl dayanacaktı? *"Ambulans nerede?"* diye haykırdı, *"Ambulans nerede?"…* Eli ayağı kesildi, dizinin dermanı tükendi… Armann'ın saçını okşuyor; alnına, yanağına su vuruyordu. Tükendi, sarılıp onunla ölmeyi istedi.

Neyse ki ambulansın sesi duyuldu. Görevliler sedye ile geldiler. Sula kapıyı açtı. Armann'ı sedyeye koyup ambulansa koşturdular. Sula da peşlerinden gitti ama kayıp düştü. Kar biraz kendine getirmişti. Görevliyle konuştu, kendisinin de ambulansa alınmasını istedi ama bu olanaklı değildi. Bu yasalara aykırıydı. Ambulans mavi kırmızı ışıklarıyla caddeyi renge boyaya boyaya çekip gitti…

Sula'nın ayakları üşüyünce kendine geldi. Koşup giyinmeye başladı. Arabanın anahtarını ve telefonunu aldı, ne bulduysa üstüne alarak çıktı. Motoru çalıştırdı, bir türlü çalışmıyordu. Birkaç kez daha bastı, çalışmıyordu. Direksiyona yaslanıp ağlamaya başladı, bir süre hıçkırarak ağladı. Sonra yeniden denedi, motor çalıştı… Hızla hastaneye doğru yola çıktı.

Hastaneye vardığında Armann'ın yoğun bakıma alındığını öğrendi. Ancak içeriye kendisini almıyorlardı. Görevli hemşire sakin olması için telkinde bulunuyordu. Armann'ın artık güvende olduğunu, hekimlerin gerekeni yapacağını söyledi. Bu arada Sula'nın paltosuna bakıyordu. Sula paltosunu ters giymişti. Nazikçe uyardı. Sula paltoyu düşünecek halde değildi ama dikkat çekmemek için paltosunu düzeltti ve bekleme salonundaki banka oturdu. İçinde bir gayzer sürekli su püskürtüyordu gözlerine. Ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordu… Sonra aklına Gunnar geldi, Arn geldi… Telefona uzandı.

Gunnar telefonunu yatmadan önce masasının üzerine koymuştu. Telefon çaldığında bir an uyanamadı. Henüz dalmıştı ve gözleri açılmıyordu. Telefonun çaldığını hissediyordu ama uyanamıyordu. Birden doğruldu. Kim arıyor olabilirdi? Yatağından fırladı, telefon çalmaya devam ediyordu. Ekranda, *"Sula"* yazıyordu… Korkarak telefonunu açtı.

-*"Sula."*

Sula ağlamaya başladı. Gunnar hıçkırık sesini duyuyordu

ama bir anlam veremiyordu. Uykusu yarım bölündüğünden duyduğunu, gördüğünü anlamıyordu. Sula'nın yanlışlıkla kendini aramış olacağını düşündü, sonra yeniden seslendi.

-*"Sula!"*

-*"Gunnar…"*

-*"Sula bir şey mi oldu? Sula! Sula!"*

-*"Armann… Hastanedeyim Gunnar, Armann…"* Sula sözünü bitiremiyordu.

-*"Hangi hastane?"*

-*"Landsipitali"* Sula sözünü bitirdikten sonra dayanamayıp ağlamaya başladı. Telefon elinden düşecekti neredeyse…

-*"Hemen geliyorum!"* dedi Gunnar ve telefonu kapattı. Çarçabuk giyinmeye başladı, arabanın anahtarını alıp yola koyuldu.

Arnleif rüyasında bir yeşil topun peşinde koşuyordu. Sonra top bir deliğe düştü, uzandı, tam alacaktı ki biri bileğini yakaladı. Elini çekmek istiyordu ama çekemiyordu; denedi, denedi, olmadı… İrkildi, tam elini kurtaracakken deliğin içine çekildiğini gördü. Kendisi de bir ışığa dönüp delikten aşağıya süzülüyordu. Bileğini tutan eli görüyordu; beyaz benekleri vardı, alaca bir teni vardı. Etliydi, kalın parmaklıydı… Kendi eli onun yanında narin, incecik duruyordu. Birden bileğindeki el bedeninin her yerini dolaşmaya başladı; alnından başlayarak kaşlarını, yanaklarını, burnunu, dudaklarını, çenesini ve sonra boynunu geziyordu… Heyecandan soluk soluğa kalmıştı ki bir ses duydu… Sanki buzdağından kopan parçalar nehre düşüyordu. O an gözlerini açtı. Tavana baktı. Büyülenmiş gibi öylece kaldı.

Kaç saattir uyuduğunu bilemedi ama dinlenmiş gibiydi. Üstelik gün doğmamıştı henüz, pencerede ışık yoktu. Kalkıp su içmek istedi, doğrulduğunda telefonunun ışığının yandığını gördü. *"Bu saatte mesaj olamaz herhalde…"* diye geçirdi içinden. *"Kim yazar ki?"* derken aklına Gunnar geldi. Hemen yorganı üzerinden atıp telefonuna baktı. Bir mesaj vardı ve bir cevapsız arama görünüyordu. Önce cevapsız aramaya baktı; Sula'ydı… Başından aşağıya soğuk sular döküldü, ne olmuş olabilirdi? Yoksa Gunnar sırrını koruyamamış mıydı? Sula'yı bu saatte telefon etmeye iten ne olabilirdi? Düşündükçe bu aramanın onunla ilgili olamayacağını anladı. Sula asla hemen tepki vermezdi, düşünür taşınır sonra söylerdi söyleyeceğini... Gunnar'ın telefonunu aldığını öğrense bile uygun zamanda kendisiyle görüşürdü. Çocukluk arkadaşını tanımamış olamazdı.

Geri arayıp aramama konusunda kararsız kaldı. Mesaja baktı. Mesaj Gunnar'dan geliyordu.

-"Arnleif, bu arkadaşın bir dahi olmalı… Onunla tanışabilir miyim?"

Bir anda içi rahatladı. Ama öte yandan Sula'nın vakitsiz araması canını sıkıyordu. Sula'yı aramaya karar verdi.

Sula, telefon çaldığında henüz kendine gelememişti. Bir süre ilgilenmedi ama çevredekilerin dikkatini çektiğini fark edince telefonu aldı. Arnleif arıyordu. Telefonu açtı.

-"Arn…" diyebildi. Sonra tekrar hıçkırıklara boğuldu.

-"Sula! Sula! Ne oldu? Ne oluyor?" diye çaresizce konuşuyordu Arnleif…

Sula kendini biraz toplayıp yanıtladı.

-*“Armann… Hastanedeyiz... Landsipitali…”* Sula daha fazla konuşamadı. Telefonu elinden çantasının üzerine düşüverdi.

-*“Geliyorum!”* dedi Arnleif… Hemen giyinmeye başladı, arabasının anahtarını bulup yola koyuldu.

Arnleif Landsipitali hastanesinin önüne park etti. Daha önce bu hastaneye gelmemişti, girişini ararken çıplak bir kadının oğlunu karnı üzerinde oynattığı heykelle karşılaştı. Bir an durdu. Heykeldeki kadın Sula’ya benziyordu. *“Garip!”* dedi, *“kim yapmış ki bu heykeli?”* Heykele bakmaktan kendini alamıyordu ama gitmesi gerekirdi. *“Hadi Arn, kendine gel!”* dedi kendi kendine. Bunu yüksek sesle söylemişti, etrafına baktı biri onu dinliyor mu diye… Arada böyle kendine seslenirdi ama bu insanlar tarafından tuhaf karşılanıyordu.

Hastane kapısından girdiğinde, Mavi Lagün’ün rengine boyanmış danışmayı gördü. Durumu anlattı ve Armann’ın üçüncü katta olduğunu öğrenince merdivenlerden hızla çıktı. Soğuk bir sessizlik ağzından ciğerlerine, oradan bütün bedenine yayılıyordu. Ürkütücüydü, bir an önce Sula’yı bulmak için hızlandı. Merdiven boşluğundan koridora kendini attı.

Sula’yı gördü; Sula Gunnar’ın omzuna yatmış, ağlıyordu. Arnleif’i görünce ayağa kalktı, boynuna sarıldı. Hüngür hüngür ağladı… Arnleif de ağlıyordu. Bir süre ağlaştılar, sonra hiçbir şey konuşmadan koltuklara oturdular. Gunnar Arnleif’e elini uzattı ama konuşmadı. Armann’ın sessizliği üçünü de ele geçirmiş, dillerini bağlamıştı. Sula buna alışıktı ama Gunnar ve Arnleif için yeni bir deneyimdi. Gunnar uzun süre bu sessizliğe dayanamayacağını anladı. Sula’ya dönüp; *“Siz oturun, ben bir gelişme var mı diye bakıp geleyim.”* dedi. Sonra gitti. İki kadın da Gunnar’ın arkasından bakıyordu.

-*Talu’ya ne oldu?* diye mırıldandı Arnleif… Neredeyse sözcükler dudağından düşerken dağılacaktı, ses çıktı mı çıkmadı

mı belli değildi. Koridorda sadece ikisi vardı ve ses dağılıp gitti… Sula biraz kendini topladıktan sonra burnunu sildi, derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. Olanı biteni anlattı Arnleif'e… Özellikle ambulans beklediği zamanları anlatırken hıçkırığını tutamadı ve Arnleif'e sarıldı. Bir süre ağlaştılar öylece…

Gunnar'ın ayak sesleri olmasa öylece kalacaklardı. Gunnar iki kadının bu hali karşısında bir süre öylece kaldı, kendilerine gelmelerini bekledi. Acı, nasıl da yürekten yüreğe geçiyordu böyle… Gerçi kendisi ağlamıyordu ama yüreği yanıp duruyordu. Özellikle Sula'nın yanında… Belki de dedikleri gibi acı paylaşılınca hafifliyordu. Arnleif gelince, önce derin bir suskunluk yakmıştı ruhunu ama şimdi daha iyiydi. Sula'nın da daha iyi olduğunu görüyordu. Konuşup bu suskunluğu bozmak istedi.

-Hekim müdahale ettiklerini, Armann'ın iyi olacağını söyledi. Ancak henüz yoğun bakımda olduğundan, ne olup olmayacağı konusunda sabahı beklememiz gerektiğini de söyledi.

-Olsun! Ben burada beklerim kuzumu… Gidemem… O'nu burada yalnız bırakamam… dedi Sula. Ağlama konuşmasını bölmemişti. Sula'nın ilk geldiğindeki halini anımsayınca bu gelişme Gunnar'ı sevindirdi. Yine de Sula perişan haldeydi… Eve gidip dinlenmesi gerekirdi. Bir çözüm düşündü.

-O halde şöyle yapalım… Arnleif'le sen eve git, biraz dinlen. Benim dersim öğleden sonra… Ben bir iki saat kalayım. Sonra siz gelirsiniz, ben giderim. Olur mu?

Arnleif bunun doğru bir çözüm olduğunu söyledi. Koridorda sabahlayarak Armann'ı iyileştiremezlerdi. Gerekli olacaksa birinin durması yeterliydi. O da Gunnar'a katıldı ama Sula direniyordu. Sonunda ikna ettiler. Sula ve Arnleif merdiven-

lerden inip arabaya yöneldiler. Arnleif arabasını çalıştırdığında Sula'nın arabası aklına geldi.

-Benim arabam…

-Geri geleceğiz Sula… dedi Arnleif. Sonra eve kadar hiçbir şey konuşmadılar.

Sula yol boyunca saçlarını karıştırdı, yüzünü ovaladı, inleye inleye ağladı. Arnleif, Armann'ın bu durumunu anlamaya çalışıyordu. Kayalığa giderken 6'dan korktuğunu fark etmişti. Armann'ın sinir krizi geçirmesiyle onun bir ilişkisi olabilir miydi?

Diğer yandan Armann konuşmayan bir çocuktu. Arkadaşı yoktu. Buna nasıl dayanacaktı ki? Bir gün böyle bir şey olması olasıydı. Yine de kafası karışıktı… O defteri tekrar gözden geçirmek istiyordu, belki de yanıtlar o defterdeydi.

Sula'nın evine geldiklerinde Armann'ın odasının ışığının yanık olduğunu gördüler. Sula irkildi.

-Açık mı unuttum yoksa? dedi. Yoksa kapıyı açık mı unutmuştu da biri girmişti? Bu olmayacak bir şey de değildi. Korku ayaklarından dizlerine kadar titremeyle geldi… Sonra üşüdüğünü fark etti. Gece soğuktu.

-Telaştan unutmuşsundur Sula… dedi Arnleif. Ancak o da kaygılıydı. Eve girdiğinde biriyle karşılaşma düşüncesi içini parçalıyordu. Gerilim filmlerini severdi ve bu sahnelere bakamazdı, ta yürek kökünden titrerdi. Ama şimdi Sula'yı sakinleştirmesi gerekirdi.

Arabayı park ettikten sonra buzda kaymamaya özen göstererek kapıya geldiler. İkisi de tedirgindi. Sula çantasından anahtarı zor bela bulup kapıyı açtı ama hemen içeriye girmedi… Elini uzatıp ışığı yaktı. Evin girişi salona açılıyordu

ve orada kimse yoktu. Alt kattaki banyonun kapısına baktı, açıktı. Oysa Sula her zaman o kapıyı kapatırdı.

Arnleif de tedirgindi ama bir adım öne geçerek Sula'yı cesaretlendirmek istedi.

-*Telaştan ışığı açık unutmuşsun!* dedi Arnleif… Kendi kendini de telkin etmek istiyordu. *Zaten kapı kapalıydı, değil mi?*

Sula kapıyı açık bırakıp içeri girdi. Soğuk olmasına karşın kapıyı kapatmak istememişti. Arnleif biraz cesaretlenerek banyoya yürüdü. Banyonun lambası dışarıdan yanıyordu. Lambayı yakıp bir adım geri çekildi. Banyoda herhangi bir hareket yoktu. Kapı yarım açıktı ve aynadan banyonun arka tarafı da görünüyordu. Dikkatlice baktı, herhangi biri yoktu. Kapıyı itip ardına kadar açtı. Kapının sesi yüzünü gözünü çiziyordu sanki. Kapı duvara çarpınca Arnleif yerinden sıçradı. Banyoda kimse yoktu… Derin bir nefes alıp Sula'ya döndü. O hala giriş kapısının önünde duruyordu.

-*Kimse yok, meraklanma Sula…* dedi. Sonra Sula'nın kolundan tutup onu koltuğa oturttu ve kapıyı kapattı. *Sen uzan biraz. Ben yukarıyı da kontrol edip geleceğim…*

Sula'nın tedirginliği bitmemişti ama biraz rahatlamıştı. Kanepeye upuzun uzandı. O an ne kadar çok yorulduğunu anladı. Her yanı ağrıyordu. Esnemeye başladı. Göz kirpikleri ağırlaştı. Bitkindi, bitmişti. Çantasını kenara koydu.

Arnleif Sula'nın üzerine bir battaniye örttü, *"Sen biraz dinlen!"* dedi. Sonra merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Basamakları yavaş yavaş çıkıyor, bir yandan da uzanıp yukarıda ne olup olmadığına bakıyordu. Sadece Armann'ın odasının ışığı yanıyordu ve kapı açıktı. Sula'nın odasının ve üst banyonun kapısı kapalıydı. Duvara yaslanarak çıktı ki biri varsa geldiğini fark etmesin… Son basamağa geldiğinde dur-

du. Kalbi göğüs kafesine sığmıyordu. Bir süre kendini dinledi, soluk soluğaydı. Odada neyin olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Hırsızdan çok 6'dan korkuyordu. Orada bilmediği bir şey olsa ne yapardı?

Öte yandan çok da meraklıydı. Ne olduğunu görmek için can atıyordu. İkircikli bekledi bir süre öylece. Sonra cesaretini toplayıp bir adım daha attı, kapının önünde durdu. Kapı yarı açıktı ve içeride bir hareket yoktu. Küçük adımlarla kapıya yaklaştı, kolunu uzatıp kapıyı tamamen açtı. Oda bomboştu. Hemen karşı duvarda sanki tırnak izleri vardı. Pencere tarafına baktı, perde açıktı. Yorgan ve yastık yere düşmüştü. Yatağın sağ tarafındaki elbise dolabı kapalıydı. Çalışma masasının üstünde kâğıtlar vardı. Pantolon ve gömlek sandalyenin üzerine gelişigüzel atılmıştı. Sonra sağa baktı. Dolabın kapısında yarı açık kocaman bir kilit duruyordu, üzerinde anahtarı vardı. Dolabın önünde bir ıslaklık vardı.

Arnleif dolabı ve o ıslaklığı merak ediyordu. Tekrar odayı gözden geçirip emin oldu. Odada kimse yoktu. Küçük adımlarla, çekine çekine dolaba yaklaştı. O ıslaklığın yanında azcık kan vardı, ürküp geri çekildi. Kendini toplayıp bir daha baktı. Kan zemine bulaşmıştı ama sanki kilidin üzerinde de azıcık kan vardı. *"Kafasını mı vurdu acaba?"* diye geçirdi içinden. Sonra etrafı yoklayıp dolabı açtı. Defter orada duruyordu. Heyecanlandı… Birinin kendini izleyip izlemediğine baktı ve defteri kapıp koltuğunun altına sakladı. Sonra hızla odadan çıktı, ışığı kapattı.

Koridorda bir süre durdu. Bu defteri ne yapmalıydı? Sula'ya mı vermeliydi? Yoksa kendi mi almalıydı? Sula'ya verirse onda ne olduğunu öğrenemezdi, oysa o defterde yazılanları çok merak ediyordu. Her sayfasını okumak, incelemek istiyordu. Belki Gunnar'la incelerler ve 6'nın gizemini çözerlerdi. Kararını verdi, defteri gizlice alacaktı. Peki ama nasıl?

Sula aşağıdaydı ve ona rağmen bu defteri buradan nasıl çıkaracaktı? Ama kararlıydı, bir yolunu bulup bu defteri Sula'dan habersiz arabaya götürecekti.

Yavaş yavaş merdivenleri indiğinde Sula'nın kendini beklediğini fark etti. Aklına bir fikir geldi o an.

-Hey Sula! Işığı sen açık unutmuşun… Yukarıyı kontrol ettim, kimse yok. Ama ben de telefonumu arabada unutmuşum, hemen alıp geleceğim… deyip hızla dış kapıya yöneldi ve çıkıp arabaya koştu. Heyecandan yürüyor muydu, uçuyor muydu; ayrımına varamıyordu. Kendini arabanın yanında buldu. Bagajı açıp defteri koydu, üzerini de bagajda ne bulduysa onunla kapattı. Bagaj kapısını kapattığında derin bir nefes aldı. Gözleri parladı, kendine olan güveni arttı. *"Dedektif Arn… Öperim burnunu…"* dedi kendi kendine.

Bu kez yavaş yavaş, kendinden emin adımlarla eve yürüdü. Kapıyı açık bırakmıştı zaten, açıp girdi. Sula'ya baktı. Gözlerinin feri kaçmıştı sanki… İçi boşalmıştı o güçlü kadının… Zavallı küçük bir kıza dönmüştü. Nasıl da böyle değişmişti, şaşırdı. Onu koruma, ona bakma arzusu duydu. Sanki anneydi de Sula onun kızı gibiydi… Hemen gidip saçını okşadı.

-Sula'm, Sula'm… Geçecek bunlar… Talu dönecek evine… Biraz uyu… Biraz uyu… diye mırıldanmaya başladı. Sula Arnleif'in elini tuttu. Onun sıcaklığı tenine yayıldı, kirpikleri kapandı, uykuya daldı… Arnleif bir süre öylece kaldı. Ama montunu çıkarmamıştı ve giderek sıcak rahatsız etmeye başladı. Arnleif, Sula'nın elini battaniyenin altına özenle koydu. Sonra ışığı kapadı, koltuğa oturdu. Bir süre Sula'yı izledi. Sonra Gunnar aklına geldi. Telefonunu bulup mesaj yazmaya başladı.

-"Arkadaşım bir dahi mi? Bu harika!"

Gunnar, koridorda yalnız oturmaktan sıkılmıştı. Mesaj sesi onu heyecanlandırdı. Arnleif olduğunu görünce yüzüne bir gülümseme geldi. Mesajı okuyunca dörtlü evren dokusu tekrar aklına geldi. O heyecan yeniden ruhunda dirilmeye başladı. Ama Sula'yı da merak ediyordu.

-*"Sula nasıl?"* diye yazdı.

-*"Sula uyudu. Çok yorulmuş, tükenmiş… Salonda kanepede yatıyor, tam karşımda."*

-*"Buna sevindim…"*

-*"Çok iyi düşündün onu eve göndermeyi…"*

-*"Burada sağlığını kaybedebilirdi."*

-*"Haklısın!"*

Bir an durdu Arnleif… Sula'nın evinde Gunnar'la mesajlaşıyordu. *"Hayat ne garip böyle…"* dedi kendi kendine. Sonra gelen mesajı okudu.

-*"Dahi arkadaşınla tanıştıracak mısın beni peki?"*

Arnleif bu meseleyi hiç düşünmemişti. Ne diyecekti? Zaten tanışıyorsun, onu hastanede bekliyorsun mu diyecekti? Biraz düşündü. Onları Armann'ın yazdığını söylese bu kadar ilgilenir miydi acaba Gunnar? On bir yaşında bir dahi… Akıl alır gibi değildi. Arnleif gizemin sürmesinin daha doğru olacağını fark etti.

-*"Henüz değil!"* diye yazdı.

Gunnar bu mesajı alınca biraz düşündü. Arnleif neden tanıştırmak istemiyordu ki? Acaba Magnus haklı mıydı? Arnleif kendiyle oynuyor muydu? Gunnar da oyun oynamayı bilirdi.

“Hadi bakalım…” diye mırıldandı, *“Oyun oynamak istiyorsan adamını buldun. Şimdi hamle sırası bende…”*

-“O halde yapacak bir şey yok. Metinler bölük pörçük… Anlaşılması zor… Ne dediğini çözemedim. Benden bu kadar...”

Arnleif Gunnar’dan böyle bir şey beklemiyordu. Armann’ın yazılarından onun da etkilendiği belliydi. Mesaj atmasından belliydi. Ama neden böyle vazgeçmişti şimdi? Biraz düşündü… Sonra gözlerindeki o kurnazlık ışıltısı parıldadı yeniden. *“Arn vazgeçmeden vazgeçemezsin gözlük. İzle bakalım şimdi Arn’ın dansını…”* diye geçirdi içinden. Sula’ya baktı, Sula uyuyordu. Banyo’ya girdi, usulca kapıyı kapattı. Aynaya baktı… Gözlerindeki ışıltıdan etkilendi. Gözlerini kıstı, ağzını büktü... Sonra mesaj yazmaya başladı.

-“Yine de teşekkür ederim ilgilendiğin için. Ben de başka birini bulayım o zaman… Belki fotoğrafları incelerken benimle bira içmeyi kabul eden bir profesör vardır.”

Gunnar mesajı birkaç kez okudu. Hem bir meydan okuma vardı hem de bir teklif… İçindeki erillik dirilmeye başladı ama engelledi. Ne de olsa Sula’nın yakın arkadaşıydı ve sorun çıksın istemiyordu. Mesajı hemen yanıtlamak yerine biraz düşünmeye karar verdi. Ne yapmalıydı?

Arnleif, mesaj gecikince sıkıldı. Banyodan çıktı. Sula hala uyuyordu. Etrafı gezinmeye başladı. Pencereden baktı. Koltuğa oturdu. Sanki acıkır gibi olmuştu, buzdolabından bir şeyler almak istedi. Tam buzdolabın kapısını açacaktı, kapısındaki kâğıdı gördü. *“Armann”* kocaman yazılmıştı. Kâğıdı alıp almama konusunda kararsız kaldı. Birkaç dize okudu, çok değişikti. Kartalı gömmekten, kıtaların ayrılışından söz ediyordu… Canı sıkıldı, okumaktan vazgeçti. Ama önemli bir şey olduğu belliydi. Acaba bunu Armann’a Sula mı yazmıştı? Yoksa Armann mı? Sonra okumak için fotoğrafını çekti.

Armann'ın odasına tekrar çıkmak istiyordu. Oraya kendini çeken bir şey vardı. Tekrar gidesi vardı. Sula uyurken gidebilirdi, yavaş yavaş merdivenleri tırmanırken mesaj geldi.

-*"Belki de en iyisi bira içerek problemi çözmektir..."* diyordu Gunnar.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sula saatine bakıyordu durmadan. Bir türlü saat 9 olmuyordu. Dakikaların böylesine geniş olduğuna birçok kez şaşırmıştı ama bu sefer yelkovan sanki Sula'nın boynuna asılmıştı. Öyle ağırdı ki, öyle yavaştı ki… Zamansızlıktan şikâyet ettiğini hatırlayınca utandı. Yoksa zaman diye bir şey yok muydu? Bu kadar göreceli olması şaşırtıcıydı. Nerede okuduğunu anımsayamadığı bir cümle dolaşmaya başladı zihninde. Zaman insanın uydurması… Peki, zaman yoksa bu saat neyi ölçüyordu? Birbirini takip eden olayların anlamı neydi? Dün gece Armann'ın karlar içindeki yüzü aklına geldi… Sula düşünmekten yorulmuştu. Tam o sıra telefonu çaldı. Neredeyse yerinden hoplayacaktı. Telefon eden annesiydi, başka biri olsa sonra yanıtlardı ama annesi alıngandı. Telefonu açmasa, biliyordu, annesi uzun bir süre onunla konuşmayacaktı.

-*"Günaydın anne!"* diye yanıtladı.

-*"Günaydın Sula… Sesin soğuk, ne oldu?"*

Anneler nasıl da tanıyordu insanı, onlardan bir şey saklanamıyordu. Armann'ın başına gelenleri söylese miydi? Ama söylemek de istemiyordu çünkü annesi Armann'ı evlatlık edinmesine karşı çıkmıştı… Sula'ya mutsuzluk getireceğini söylemişti ve onun haklı çıkmasına dayanamıyordu. Ama

bir şey söylemeliydi. Demin zamanın genişliğinden yakınan şimdi zamanın kısalığında boğuluyordu. Annesi telefonda ısrar ediyordu;

-*"Ne oldu? Sana bir şey olmuş, ne oldu?"*

Sula saate baktı, neredeyse hekimin odasına girme zamanı gelmişti.

-*"Seni arayacağım anne!"* deyip telefonu kapattı. İçinde bir öfke belirmişti. Armann'ın başına gelenler yetmiyormuş gibi bir de annesine laf yetiştirecekti… Tam o sıra görevli, Sula'yı çağırdı. Hızla toparlanıp içeri girdi.

-*Günaydın…* dedi çekinerek. Hekim ne diyecekti acaba? Armann'ına ne olmuştu böyle?

-*Günaydın!* dedi hekim. *Oğlunuzun genel sağlığı iyi.*

Derin bir nefes verdi Sula ama öyle büyük bir nefes boşalmıştı ki ağzından utandı.

-*Yaşamsal bir sorun yok, meraklanmayın. Ancak bir süre gözetim altında tutulacak…*

-*Ne kadar bir süre?*

-*Buna diğer hekimlerle birlikte karar vereceğiz. Ama hiç merak etmeyin, bu süre onun daha iyi olması için… Sizinle bu öğleden sonra bir hekim arkadaşım görüşecek. Telefon numaranızı bırakırsanız eğer sekreterliğe, sizi arayıp zamanı bildirecekler.*

Hekim öyle soğuktu ki yüzünden, mimiklerinden, ses tonundan hiçbir ipucu elde edemiyordu Sula. Oysa insanların anlattıklarından daha çok nasıl anlattıklarına bakar, anlatılanları daha iyi anlardı. Bir yandan Armann'ın yaşamsal bir

sorunu olmamasına seviniyordu ama bu arama meselesinden hiç hoşlanmamıştı.

-Neden böyle bir şeye gerek var? dedi kendini toplayıp. *Madem genel sağlığı iyi…*

-Sanırım oğlunuzun ruhsal zorlukları var. Bunu çözmeye çalışacağız.

Sula bir süre sustu. Ne diyeceğini bilemedi. Kafasında binlerce soru belirmişti.

-Sizi anlıyorum, bu anlaşılması zor bir durum ancak emin olun, benim oğlum da olsa süreç böyle işlemeli… Sonra o soğuk yüzlü kadının gözlerinde bir hüzün belirdi. Koltuğundan kalkıp Sula'nın yanına geldi, elini omzuna koydu. *Bazen insan elindekinin değerini bilmiyor, keşke benim oğlum da yaşasaydı da bir süre hastanede kalsaydı…*

Sula kadının gözlerindeki yaşları fark edince başını öne eğdi, ağlayacaktı neredeyse ama şimdi yeri değildi. Kendini tutmalıydı, kendini bırakamazdı. Ömrü boyunca bunu yapmıştı, yine yapardı. Ayağa kalktı, hekimin gözlerine baktı, omzuna elini dokundu.

-Telefonunuzu bekleyeceğim, dedi. Sonra sessizce odadan çıktı. Kendini telkin ederek koridordaki banklardan birine oturdu. Derin bir nefes aldı, gelip gideni inceledi. Esnemeye başladı. Esnemesi görünmesin diye ağzını kapamaya çalışıyordu ama ne zaman işin içinden çıkamazsa esneme gelir, Sula'nın çenesine yapışırdı. Koridorun sonundaki tuvalet işaretini gördü; yüzünü yıkayıp kendine gelmeliydi.

Elini yüzünü yıkadı. Aynaya baktığında hekimin gözlerindeki hüznü kendi gözlerinde gördü. Yüzü çökmüş gibiydi, bir günde ne kadar da yaşlanmıştı… Böyle zamanlarda içten konuşurdu kendi kendine, kendi kendini telkin eder, çözümler

bulurdu ama içinde bir kıpırtı yoktu. İsteksizce kapıya yöneldi, koridorun ortasındaki sekreterliğe telefonunu bıraktı. Ne yapacağını bilmeden sağa sola gezindi, pencerenin önüne gelip dışarıyı seyretti. O an annesi aklına geldi. Telefonunu çıkarıp bir süre elinde tuttu. Şu sıra annesi yanında olsaydı keşke… Arama tuşuna bastı.

-*"Anne!"*

-*"Sula neler oluyor?"*

-*"Anne eğer zorluk olmayacaksa gel… Armann rahatsızlandı, şu an hastanede."*

-*"Ne oldu?"*

-*"Anne! Lütfen uygunsan gel… Sana ihtiyacım var."*

-*"Tamam!"*

Sula telefonu kapattı. Yorgundu, çok yorgundu. Annesinden ilk kez böyle bir şey istemişti, buna mecbur olduğu için de üzülüyordu. Pencereden bakıp sessiz sessiz, içli içli ağladı… Kar atıştırıyordu. Bahçedeki heykelin üzerine kuşlar tünemişti. Birden uçuşuverdiler, Sula kendine geldi. Bu heykel daha önce hiç dikkatini çekmemişti; çıplak bir kadın sırt üstü yatmış, çocuğunu karnının üstünde ayakları üzerinde tutmuş, onunla oynuyordu. Armann'la oynadığı zamanları hatırladı, yüzüne tatlı bir gülümseme gelip yerleşti. Telefon çalınca irkildi. Gunnar arıyordu.

-*"Sula…"*

-*"Gunnar…"*

-*"Nasılsın?"*

Gunnar'ın sesi Sula'yı rahatlatmıştı, ona yaşadıklarını anlat-

mayı seviyordu, dertlerini anlatmayı seviyordu. Başladı anlatmaya… Hekimle görüşmesinden annesine kadar her şeyi anlattı. Anlattıkça rahatladı, arada gözünden yaşlar geliyordu ama içi hafiflemişti… Telefonu kapattıktan sonra saate baktı. Ne çok zaman geçmişti! Saat 10'a geliyordu. Zaman hakkında düşündükleri aklına geldi. Ama şimdi bir şey yapmalıydı, oturup düşünecek hali yoktu. Yorgundu, eve gitmeliydi belki de… Koridorda oturmasının anlamı yoktu. Nasıl olsa onu arayacaklardı. Gidip uzansa iyi olacaktı, toparlanıp gelirdi hekimin karşısına hiç olmazsa… Karar vermiş olmanın gücünü hissetti. Ayaklarına, ellerine, yüzüne bir canlılık gelmişti. Burnunu tuttu bir an, burnunun sıcak olmasını severdi, kendine güvenini artırırdı. Artık toparlanmalıydı. *"İyi ki Gunnar var."* diye geçirdi içinden… Sonra Arnleif'i unutmuş olmaktan utandı. Nasıl da yardımına koşmuşlardı gece yarısı… Bu kez mırıldanarak *"İyi ki Gunnar var, iyi ki Arnleif var."* dedi.

Arnleif, Sula'yı hastaneye bıraktıktan sona bara gelmişti. Defteri özenle kitaplarının üstüne koymuş ve yatağa zıplamıştı. Bir iki saat uyuduktan sonra uyandı. O kadar çok rüya görmüştü ki neredeyse rüya görmemek için uyanmıştı. Esneyip durdu yatakta bir süre, sağa sola bakındı. Sonra deftere gözü takıldı. Defter demek yanlış bile olabilirdi. Armann onu kâğıtlardan oluşturmuştu, oldukça kalındı ve gelişigüzel bir kapağı vardı. *"Böyle olmaz, buna bir çözüm bulmalısın Arn…"* dedi. Bunu yüksek sesle söylemişti her zamanki gibi… Kendiyle konuşmayı severdi. Hele hele böyle gizemli konularda… Birden gözlerine o ışık geldi yeniden. *"Peki Arn… Nasıl saklayacaksın Sula'dan bu defteri aldığını? Hadi çöz bakalım zeki kız…"* Sonra da kendini yanıtladı. *"Kolay… Söylemedikten sonra bilemez ki… Bir şeyi bilmiyorsan o şey yoktur. Gördün mü bak!"* sonra sorgulayıcı bir tonla;

"Peki, Gunnar bunu çıtlatırsa?"

"İşte bunu biraz düşünmeliyim…"

"Peki defteri verecek misin gözlüğe?"

"Ne olduğunu ancak o söyleyebilir… Vermeliyim ama istemiyorum."

"O zaman ne yapacaksın deli kız?"

"O zaman fotokopisini veririm…"

"Oo, bak bu iyi çözüm!"

"Kesinlikle…"

"Sen var ya sen… Peki, ne zaman vereceksin?"

"Uygun zamanı bulurum ben… Su gibiyimdir bilirsin, eğimlerden akar gelirim, çatlaklardan sızar gelirim…"

"Ya Talu fark ederse?"

"Bu felaket olur." dedi ve yerinden sıçradı. *"Sahi, Armann eve dönmüşse? Eyvah!"* diye çığlık attı.

Hemen telefon etmeliydi. Peki, telefon neredeydi? Arayıp buldu;

-*"Sula…"*

-*"Arn…"*

-*"Nasılsın?"*

-*"Daha iyi Arn… Eve dönüyorum…"*

-*"Oo! Talu taburcu oldu mu?"*

-*"Hayır! Biraz daha kalacakmış, öğleden sonra tekrar çağı-*

racaklar beni. Bu arada annem gelecek, biraz evi toparlayayım…"

Arnleif derin bir nefes aldı, bu durumu pek düşünmemişti. Ama bu durumu çözmek için vakti vardı ve çözebilirdi. Buna sevinmişti.

-"Yardıma geleyim mi?"

-"Yok, teşekkür ederim… Bunu yapabilirim…"

-"Armann'ın odasını da toplayacak mısın?"

Bunu niye sormuştu ki? Sula'yı kuşkulandıracaktı ama içinden öylece kopup gelmişti.

-"Yok! Biliyorsun o odasına karışılmasından hoşlanmıyor. Gelince bıraktığı gibi bulsun isterim…"

-"Bir şeye ihtiyacın olduğunda ararsın değil mi? Araman yeterli, biliyorsun…"

-"Bilmem mi Arn… Çocukluğumuzdan beri yazgımız düğümlenmiş…"

-"Yazgı mı? Sen böyle konuşmazdın Sula… Ne oluyor?"

-"Dil alışkanlığı… Şimdi araba kullanacağım Arn… Ararım seni…"

-"Tamam… Ben de ararım…"

Telefonu kapattığında rahatlamıştı. Sonra şu yazgı meselesini düşündü. *"Sahi yazgı var mı?"* Soruyu sorduktan sonra bir kahkaha attı. *"Yazgı olsa ne güzel olur… Mesela benim yazgım İlker'i bulmak olsa…"* Sonra bir an durdu. *"İlker'i bulmak…"* diye mırıldandı birkaç kez kendi kendine. Sonra deftere baktı. *"Belki de bu defteri İlker'e götürmektir benim*

yazgım…" dedi bilgece. Bir olgunluk gelmişti yüzüne, sesine… Kalktı, defteri okşadı bir süre. İçine baktı. Defter çok dayanıksızdı, kopacak gibiydi yaprakları… Onu korumak için ne yapabilirdi? Tek tek sayfaları özenle çıkarıp dosyalasa iyi olurdu. Ama bu özen kendinde yoktu, başka birinden de isteyemezdi. Cilt yaptıracağı birine mi götürseydi acaba? Ama bir süre ciltçiye bırakmak gerekecekti, birden ürktü. Sanki defter Arnleif'in çocuğuydu, onu koruyup kollamak istiyordu hevesle… Fotokopiciye bile bırakmak istemiyordu onu, ne yapmalıydı? Belki tek tek özenle fotoğrafını çekip öyle çıktısını alabilirdi. Bu daha iyiydi. Kimselere vermeyecekti böylece defteri, kimselerin eli değmeyecekti ona. O büyülü bir şeydi, Talu'nun emanetiydi. Arnleif'in yazgısıydı… Kısa zamanda bu fikre alışmıştı, sanki çocukluğundan beri bunu biliyor gibiydi…

Defteri özenle pencerenin önüne koydu, ışığı ayarladı ve sayfalarını tek tek fotoğraflamaya başladı. Bunu öyle özenle yapıyordu ki kendine hayret etti. Defter sanki kutsal emanetti; özenle dokunuyor, özenle seviyor, özenle bakıyordu… Artık ona özel bir yer bulmalıydı. Oysa Arnleif'in odası pek özenli değildi, hayatı da değildi. Defteri kimsenin göremeyeceği, ona uygun bir yere koyacaktı ama öyle bir yer bulmakta zorluk çekti. Elbise dolabını açtı. *"Burası olmaz!"* dedi yüksek sesle. *"Her gün açıyorum ve çok karışık…"* Yatağın başındaki küçük dolaba baktı, orada iç çamaşırları bulunuyordu. Onların altına koyabilirdi ama çamaşırlarını alırken defter zarar görürdü. *"Hayır! Hayır!"* dedi, *"En iyisi ona bir sandık alayım kilitli ve sandığı da yatağımın altına koyayım ki güvenli olsun…"*

Gunnar alışılmışın dışında durgundu. Bölümle ilgili imzalar, yazılar, öğrencilerin tez raporları karşısında duruyordu ama o kılını kıpırdatmıyor, odasında öylece oturuyordu. Gece boyu uyuyamamıştı. Sula'nın hali Gunnar'ı çok etkilemişti.

Armann'ın hastalığı da… Özellikle Sula için kaygılanıyordu; ne olacaktı? Mesajında Armann'ın bir süre daha hastanede kalacağını yazmıştı. Böyle bir süreden söz edildiğine göre hastalığın ciddi olduğu ortadaydı. Bu Sula için zorluklarla dolu bir dönem olacaktı, elbette kendisi için de…

Gunnar çocuklara çok yakın biri değildi. O daha çok yetişkinlerle bir aradaydı ve onların eğitimiyle ilgileniyordu. Çocukları anlamakta, onlarla iletişim kurmakta zorlukları vardı. Bu yüzden çocuk da istemiyordu. Sula'yla arkadaşlığından bu yana Armann'la zorunlu karşılaşıyordu, aralarında bir yakınlık oluşmamıştı. Armann ya odasına çıkıyor yahut Sula ile Gunnar dışarıda buluşuyorlardı. Bazen Sula Gunnar'a gelirdi. Ne var ki son zamanlarda bu daha az olmaya başlamıştı. Gunnar hem yorgundu hem kafası karışıktı. Öğleden sonra hekimler Sula'yla görüşecekti, işlerini bitirse orada olmak istiyordu ama içindeki bu yılgınlıkla işler bitecek gibi değildi.

Telefon çaldığında uzanıp açmak bile istemedi. Ancak telefon sesi dayanılacak bir şey değildi, sanki insanın beynine iğneler saplanıyordu; ya sesini kapatacaktı ya yanıt verecekti. Arayan Arnleif'ti… Bunu beklemiyordu.

-"Gunnar!"

-"Arnleif!"

-"Fakülte kapısının önündeyim."

-"Aa!"

-"Evet ve elimde arkadaşımın defterinin çıktısı var. Eğer istiyorsan gelip almalısın!"

-"Yukarı çıksan odama?"

-"Barda işlerim var. Eğer defteri istiyorsan gel, al."

-"Soğukta kapıda durma, görevlilere bırak. Bana iletirler…"

-"Hayır! Ya sen alırsın ya giderim…"

-"Tamam, tamam! Hemen iniyorum."

Gunnar telaşla odasından çıktı, merdivenleri indi. Fakülte kapısının tam yanında Arnleif'i gördü. Yoksa Arnleif değil miydi? Genel hatları benziyordu ama montunun kapüşonunu kafasına geçirdiğinden yüzünü göremiyordu. Öğrencilerden biriyle karıştırmış olabileceğini düşündü. Dış kapıyı açınca Arnleif de kapüşonunu çıkardı.

-Merhaba!

-Merhaba!

-İçeri gelseydin keşke, kahve içerdik.

-Zamanım yok Gunnar…

Arnleif montunun içine sakladığı defteri özenle çıkardı ve bir kristali verir gibi ağır hareketlerle Gunnar'a uzattı. Küçük küçük kar serpiştiriyordu ve defterin üzerine düşmesin diye koluyla kar tanelerini engellemeye çalışıyordu.

-Lütfen ıslanmasın! dedi Arnleif…

Gunnar da bu ayinin bir parçası olmuştu anlamadan, özenle alıp bir adım geri attı ki karlar deftere değmesin… Oysa sıradan bir fotokopi çıktısıydı. Spiralli bir cildi vardı ve bundan yılda yüzlercesiyle karşılaşıyordu. Odası da bunlarla doluydu ve hiçbirine böyle kutsal emanet gibi davranmamıştı.

Arnleif, Gunnar'ın gözlerine baktı bir süre… Sonra;

-Defterde ne olduğunu bana anlatırsan seni arkadaşımla tanıştırırım, dedi. Ardından dönüp arabasına doğru yürüdü.

Otopark fakültenin kapısına uzaktı. Gunnar, elinde çıktı, bir süre Arnleif'in arkasından baktı… Daha birkaç gün önce barda karşılaşmışlardı. Arnleif'in aynı kişi olduğunu sanmıyordu. Ona bir şey olmuştu; jestleri mimikleri farklıydı, bakışı farklıydı. Yürüyüşü bile farklıydı. Bir süre Arnleif'i gözleriyle takip etti… Yanından geçen bir öğrenci selam verince kendine geldi, dönüp odasına çıktı.

Masasına oturup çıktıyı incelemeye başladı. Oldukça kalındı. Bu kez her şey daha netti. Bu kez ayrıntılı inceleyebilecekti. İçindeki o durgunluk bir anda bitmişti. Sanki içindeki nehir yatağını bulmuş, eğimden aşağıya hızla akmaya başlamıştı. Merakı öyle büyüktü ki gayzerler gibi sevinç fışkırıyordu ara sıra yüzüne. Gülüyordu. Bir an önce incelemek istiyordu. Çekmecelerini karıştırdı, büyüteci buldu, sayfaları tek tek incelemeye başladı. Ancak sadece bakmak yeterli olmayacaktı, hemen bir defter alıp notlar almaya başladı. Bir an durdu, saatine baktı, Sula'yı hastanede yalnız bırakamazdı. Ne yapmalıydı?

Sula hastaneye gelince kendini arayan hekimin odasını danışmadan öğrendi. Renkli merdivenleri çıkıp koridora vardı. Hekimin odası koridorun başından 6. odaydı. Tam kapıyı vurup içeri girecekti ki Gunnar'ın sesini duydu.

-*"Bekle!"*

Yüzündeki karlar eriyiverdi, sevinçle geri döndü. Sanki Gunnar'la birlikte bahar da geliyordu. Yalnız ne hüznün tadı vardı ne sevincin… Gunnar'ın yanına gelmesini bekledi, sonra kapıyı vurup içeri girdi.

-*Merhaba, ben Sula…*

Hekim Gunnar'a baktı.

Sula durumu anlayınca açıklama yaptı;

-Erkek arkadaşım.

-Hastamızın babası mı?

-Hayır!

-O halde rica etsem bizi yalnız bırakabilir mi?

Gunnar'ın olmasının ne gibi bir sakıncası olabilirdi ki? Ama Sula bilime değer verirdi, eğer öyle istemişlerse öyle olmalıydı. İtiraz etmedi, edemedi. Gunnar da sesini çıkarmadan koridora çıktı.

Hekim Sula'ya oturması için yer gösterdi. Oldukça nazik, sevimli bir yüzü vardı. Alışık olmadık biçimde esmerdi ve konuşurken düzgün konuşmaya özel önem gösteriyordu. İzlandalıdan çok Ortadoğululara benziyordu… Aksanı da tuhaftı. Sula hekimin monoton konuşmadan sıkılmıştı, duvarları incelemeye başladı; tanıdığı ressamların tablolarından asılıydı. Bir de çiçek vardı masada. Bir hastane odası için pek sıcaktı. Bu hekimden kaynaklanıyor da olabilirdi ama belli ki özenle düzenlenmişti.

-Size birkaç sorum olacak, daha doğrusu anlatmanızı istediğim şeyler…

-Elbette, dedi Sula.

-Güzel, dedi hekim. Sonra küçük şekerlerden ikram etti ve de kolonya… Alır mısınız?

Sula bir süre şekerlere ve kolonyaya baktı. Garip bir davranıştı.

-Teşekkür ederim, dedi.

Hekim;

-Hayat hüzünlü, dedi. *Ama teslim olup olmamak bizim elimizde…*

Sula böyle bir konuşma beklemiyordu. Hekime dikkatlice baktı, bir hekimden çok satıcıya benziyordu. Ses tonunu dışında her şey yapmacık gibiydi… Başka koşullarda olsa hiçbir şey söylemeden kalkıp giderdi ama şimdi, Onun söyleyeceklerini sabırsızlıkla bekliyordu. Ne var ki doktor bir türlü Armann'ın hastalığına gelemiyordu. Havadan sudan konuşur gibiydi sonra sözü Armann'a getirdi. Armann'ın anne babası hakkında sorular sordu, yetişme koşullarını sordu, garip şeyler olup olmadığını sordu, sordu da sordu… Uzunca bir konuşmanın ardından bir süre Sula'nın gözlerine baktı.

-Armann'ı istediğiniz zaman görebilirsiniz, bir süre hastanemizde olacak… Ağır bir ruhsal hastalığı olduğundan şüpheleniyoruz. Eğer öyleyse, başka bir hastaneye de göndermemiz gerekebilir…

-Başka bir hastane mi? diyebildi Sula. Eli ayağı boşalmıştı, kan sanki uçup gitmişti bedeninden… Başı dönmeye başlamıştı. Kolonyayı işaret etti. Hekim hızla kolonyayı Sula'nın avuçlarına döktü. Sula alnına, boynuna kolonyayı sürdü, azıcık serinledi… Kendine geldiğinde hekime dönüp;

-Ağır bir ruhsal hastalık dediniz… Nedir bu?

-Henüz kesin tanı konmadı. Dolayısıyla kesin olmayan bir şeyi söylemek doğru olmaz. Hak verirsiniz ki bir şeyin adını koymak, onu sınırlamaktır.

Sula bir şey söylemek istedi ama diline sözcükler gelmiyordu.

-Peki, şimdi görebilir miyim Armann'ı?

-İsterseniz yanında bir süre kalabilirsiniz. Ancak tepkileri

yavaş olabilir, bunun nedeni ona verilen ilaçlardır. Sinir krizi geçirdiği için sakinleştirici ilaçlar verildi.

-Görmek istiyorum! dedi Sula ve ayağa kalktı.

-Bir saniye lütfen! dedi hekim. Sonra birine telefon etti ve Sula'nın geleceğinden söz etti. Sonra; *"Sanırım bugünkü ziyaretinizin kısa olması hastamız için daha iyi olacak. Ama her gün size uygun saatte gelebilirsiniz. Görevli arkadaşlarıma bilgi vereceğim, size ne kadar süre kalabileceğinizi bildirecekler. Eğer bize yardımcı olursanız, Armann'a da yardımcı olursunuz. Tedavi sadece hekimlerle değil, ailelerle birlikte başarılan bir şey…"* dedi.

-Nerede peki?

-Üçüncü kat, koridordan girince görevli arkadaşlarım sizi karşılayacak…

Sula teşekkür edip odadan çıktı. Gunnar onu ayakta bekliyordu.

-Ne dedi?

-Kesin değilmiş ama ağır bir ruhsal hastalıktan söz etti. Kuzum bir süre kalacak burada Gunnar… Daha sözü bitmemişti ki Gunnar'a sarılıp ağlamaya başladı. Hekim kapıdan onları izliyordu, bu Gunnar'ın hoşuna gitmedi. Sula'yı kavrayıp duvara doğru çekti. Sula içli içli ağlıyordu, bir süre öyle kaldılar…

Sula ağlaması bitince çantasından mendilini çıkarıp gözyaşlarını sildi. Sonra, konuşmadan üçüncü kata çıktılar. Sula da, Gunnar da olup biteni anlamaya çalışıyorlardı. Bilinmezlik insanın dilini bağlıyordu, gözünü bağlıyordu. Baktıkları yeri görmeden koridora vardılar. Hemşirenin sesi yılgın havayı dağıttı.

-Armann'ın annesi?

Orta boylu güleç yüzlü hemşirenin sesi kuş sesine benziyordu. Sula bir an yanıtlayamadı. Gunnar araya girdi.

-Evet, Sula…

-Sanırım hekim söylemiştir, yalnızca annesini görüştürebileceğiz.

-Peki, dedi Gunnar.

Sula hemşirenin arkasına takılıp gitti. Gunnar arkasından baktı. Sula'nın yürüyüşü de değişmişti, ağırlaşmıştı, sendeliyordu. İnsan nasıl da değişiyordu böyle…

Hemşire Sula'yı geniş kapıdan bir küçük koridora getirdi. Duvar renkleri çok canlıydı; kuş resimleri, çiçek resimleriyle donatılmıştı. İçerisi ışıl ışıldı. Odanın kapısı açıktı. Uzaktan Armann görünüyordu. Yatakta uzanmıştı, koluna serum bağlıydı. Yüzü donuktu, gözleri kapalıydı.

-Uyuyor mu? dedi Sula usulca.

Hemşire Sula'nın yüzüne baktı…

-Aldığı ilaçlardan dolayı böyle... Sakinleştirici veriliyor. Tepki vermeyebilir, bu nedenle üzülmeyin…

Sula hiçbir şey demeden usulca yatağın yanına yaklaştı. Armann'ın yanaklarındaki çiller görünüyordu. Elini uzattı, saçını okşadı. Armann gözlerini açtı. Sula'yı görünce yüzüne bir gülümseme geldi ama tepki vermiyordu. İçinden bir nehir sökün etti Sula'nın ama Armann'ın yanında ağlamak istemiyordu, dudağını ısırdı. Saçını, yanaklarını okşadı usul usul… Sonra usulca seslendi:

-İyi mi kuzum?

Armann tepki vermedi, öylece bakıyordu.

-İyileşeceksin kuzum… İyileşecek, evine döneceksin. Sonra yine birlikte eğleneceğiz… Bunu söylerken sesi gitti. Son zamanlarda birlikte eğlendikleri olmamıştı. Bir sosisli yemeye gittikleri gün…

Armann tepki vermeyince hemşireye döndü.

-Normal… Aldığı ilaçlar ağır…

-Öyle mi?

-Ağır bir kriz geçirdi. İyi baş ediyor, güçlü bir ruhu var.

Sula birden kendine geldi. Armann'ın üzerinde tanımadığı bir gömlek vardı.

-Ona elbise ve çamaşır getirmeliyim değil mi?

-Şimdilik gerek yok. Gerekli olduğunda size haber edeceğiz. Telefonunuz bölümümüze kayıtlı…

Sula derin bir nefes alıp bir süre Armann'ı seyretti… Onunla geçirdiği güzel zamanları düşünüyordu. Kırlarda koştuğu zamanları, evde oynadıkları zamanları... Tıpkı hastanenin önündeki heykel gibi yere uzanıp karnına çıkararak Armann'ı oynattığı zamanları… O güzel ellerini, ayaklarını…

Armann'ın odası açık maviye boyanmıştı, duvarlarda hayvan resimleri vardı. Armann'ın tam karşısındaki duvara tavşanlar çizilmişti. Güzel, dingin bir odaydı. Bundan hoşlandı Sula… Ama acaba ne yiyor, ne içiyordu?

-Benim yapmam gereken bir şey, almam yahut getirmem gereken bir şey var mı? diye sordu hemşireye. Hemşire o coşkulu sesiyle yanıtladı:

-Hayır, hayır… Beslenme de tedavinin bir parçası, her ihtiyacını biz karşılıyoruz. Hiç merak etmeyin. Siz kendinize bakın, güçlü olun ki onun size ihtiyacı var. Gerisini merak etmeyin…

Hemşirenin sesi, konuşması, bakışı, gülümsemesi Sula'yı rahatlatıyordu. Oysa hekimden hiç hoşlanmamıştı. Hemşire ne dese ikna olacak gibiydi. Onun varlığı içini rahatlatmıştı, Armann'a iyi bakılacağını seziyordu. Belki bu tedavi onun yeniden konuşmasını sağlayacaktı… O da diğer çocuklarla oynayacak, gülecek, eğlenecek, yaramazlıklar yapacaktı… Böyle düşündükçe umutlanmaya başladı. Nasıl kötülük en uç sınıra kadar sıkıştırılınca iyiliğe dönüşürse hastalık da en uç sınırına kadar sıkıştırıldığında sağlığa dönüşebilirdi. *"Bir adalet ilkesi olmalı…"* diye geçirdi içinden. *"Bir adalet ilkesi olmalı…"*

Sula bir yandan düşünüyor, bir yandan da Armann'ın saçını okşuyordu. Hemşire sürenin dolduğunu söyleyince kendine geldi. Doya doya bir daha bakmak istedi kuzucuğuna… Arada gözleri kapanıp açılıyordu. Çok yorgundu ama karlar üzerindeki haline göre bu hali çok iyiydi. Gitmeden eğilip yanaklarından öptü. Gözlerinden ve kaşlarından da öptü… Armann'ın yüzündeki o gülümseme yeniden geldi, gözlerindeki solukluk gitti, ışıltı kondu gözbebeklerine… "*Bir adalet ilkesi var."* dedi kendi kendine Sula. *"Kuzum, bir adalet ilkesi var ve seni bana döndürecek…"*

Tam dönüp gidecekti ki bir daha geri döndü, elini avucuna alıp okşadı. Saçlarını okşadı ve son kez iki kaşının arasından öptü. Yüzüne bakıp:

-Hoşça kal Talu! dedi. Ona Talu demeyi hiç istememişti, hep yabancılaştırıyordu bu isim. Zoraki, Armann'ın gönlünü yapmak için dediği olmuştu ama bu kez içten dedi… Armann sanki elini kaldırdı ve el salladı. Yüzünde bir sevinçten çok

tatlı bir hüzün vardı ama Sula'yı anladığı ortadaydı. Yoksa Sula yanılıyor muydu? Her şeyden bir anlam çıkarabilirdi insan böyle zamanlarda… Kendinden şüphe edecekti ki vazgeçti. Odadan sevinçle çıktı, koridoru geçti. Merdivenlerin orda Gunnar'ı gördü. Bu kez emin adımlarla yürüyordu… Kendisi çökerse Armann'a nasıl yardımcı olacaktı? *"Ağır bir ruhsal hastalık olabilir ama ben onu hafifletmek için elimden geleni yapacağım. Oğlumu terk edecek değilim hastalıklara…"* dedi kendi kendine.

9. ÇÖZGÜ

hiçlik geçidi yasası

Magnus işlerini bitirmek için geç çıkmıştı, arabasını çalıştırdığında fakültede bir odanın ışığının yandığını fark etti. *"Gunnar!"* dedi birden, *"Ne oluyor?"* Gunnar'ın bu saate kadar çalıştığına daha önce tanık olmamıştı. O işlerini aksatıp sonradan toparlayacak biri değildi. Daha önce fakültede kalıp çalışmışlığı da yoktu. Meraklandı. Telefonunu çıkarıp aradı.

-"Gunnar!"

-"Magnus!"

-"Bu saatte fakültede ne yapıyorsun?"

Bir an sessizlik oldu… Gunnar Magnus'u nasıl yanıtlayacağını bilemedi. Çocukluk arkadaşına yalan söyleyecek değildi ama o, deftere olan takıntısını kabullenemiyordu; hatta bununla ilgili espriler yapıyordu. Yapacak bir şey yoktu, bir yanıt vermek gerekirdi.

-"Şu evren meselesi var ya, ona çalışıyorum."

-"Karadeliklerin sırrını da çözersin yakında…"

-"Tamam! Takıldım işte…"

-"Bırak da gel, bekliyorum. İçmeye gidelim. Ben de çok yorgunum…"

Gunnar kararsız kaldı. Neredeyse notlarını bitirmişti. Bir iki cümle daha yazıp defteri kapatabilirdi.

-*"O zaman şöyle yapalım; sen git, ben toparlanıp geleyim ardından."*

-*"Harika!"*

-*"Gittiğin yeri bildirirsin."*

-*"Tamam."*

Magnus telefonu kapattığında yüzünü buruşturdu, gözlerini ovdu, kaşlarını çekiştirdi… Oflana puflana arabayı çalıştırıp gitti.

Gunnar, defterin son sayfasındaki bir yazıyı çözememişti. Bir daha yansıttı duvara; *"evrenin esnemesi"* gibi bir şeyden söz ediyordu ve en altta da karalanmış bir şekilde, *"Sizin gibi ben de terk edildim."* diye yazıyordu. Bunları yukarıdaki metinlerle ilişkilendirmesi gerekiyordu. Hemen kendi defterine bu cümleleri yazdı. Hem kendi defterini hem Arnleif'in verdiği çıktıyı çantasına koydu, hazırlanıp odadan çıktı… Fakültede kimsecikler yoktu. Ana kapıdan çıkınca otoparkta sadece kendi arabasını gördü. Hiç böyle görmemişti otoparkı, ıssız ve ürkütücüydü. Sanki arabası orada terk edilmiş gibi duruyordu. Defterle ilgili aklına bir yığın düşünce üşüşüverdi.

Arabayı çalıştırdığında aklına Sula geldi. Armann hastalandıktan sonra her gün onu aramıştı ama bugün çalışmaya dalınca unutmuştu. Hemen telefon etmek istedi ama bir an durdu. Sula, Armann'ın hastalığından beri annesiyle kalıyordu. Annesinin yanında iyi konuşamıyor, sıkılıyordu. Gunnar Sula'nın annesini sevmiyor, annesi de Gunnar'dan haz etmiyordu. En iyisi mesaj atmaktı. Belki bakardı.

-"Sula, nasılsın? Bugün çok yoğundu, arayamadım, bağışla… Şimdi evde olduğunu bildiğimden aramıyorum."

Daha mesajı göndermişti ki Sula okudu. Buna pek alışık değildi, yanıt vermeye başlamıştı bile…

-"Sorun değil! Hep yanımdasın biliyorum, bileğin bileğimde, yüreğin yüreğimde…"

-"Armann'dan ne haber? Hekimler bir tanı koyabildi mi?"

-"Yarın söyleyeceklermiş. Ama ben duyacaklarımdan korkuyorum…"

-"Öyle mi?"

-"Ne yazık ki! Armann yok ya ev boş gibi, oysa annem yanımda ama evde büyük bir boşluk hissediyorum."

-"Nasıl olsa dönecek…"

-"Bilemiyorum. Bakışları, halleri o eski Armann değil… Hemşire ilaçlardan diyor her seferinde ama bilemiyorum…"

-"Yarın hastaneye geleceğim, kaçta gideceksin?"

-"Öğleden sonra üçte."

-"Orada olacağım…"

-"Orada ol!"

Orada olmalıydı. Sula, ihtiyacı olmazsa böyle yazmazdı. Dersleriyle biraz oynaması gerekiyordu ama sorun değildi, saat üçten sonrasını boşaltabilirdi. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktı. Daha yola varmadan telefonu çaldı, Magnus;

-"Kaldi Bar'dayım."

-"Yoldayım, yarım saate kalmaz yetişirim."

-"Bak birinci bitti, sonra eve sen götürürsün beni…"

-"Olur."

Aslında her seferinde *"Kaldi Bar"*a gidiyorlardı. Başka yerleri düşünseler de ayakları oraya götürüyordu. Diğer barlara göre sakin bir yerdi; barmen de yıllardır Gunnar'la Magnus'u tanıyordu. Onunla sohbet etmekten de hoşlanıyorlardı. Magnus sık sık barmenin sakalına takılıyordu ama barmen hiç alınmıyordu. Sanki sinirlerini biri çekip almıştı. Yüzü hep yumuşaktı.

Magnus gerçekten barmenle şakalaşıyordu o an.

-Hey Sakal!

-Magnus!

-Söyle bakalım şimdi kim gelecek?

-Gunnar!

-Her seferinde nasıl biliyorsun?

-Her seferinde Gunnar geliyor…

-Ne kötü değil mi?

-Ne iyi değil mi?

-Peki, kaç bira içeceğim sence bu gece?

-Beş…

-Yine bildin, ama bilemeyeceğin bir soru soracağım sana…

-Öyle mi?

-Entropi nedir?

Barmen bir an sustu. Birayı doldurup müşteriye verdi. Sonra Magnus'un gözlerine baktı:

-Bu İzlandaca değil! dedi.

-Yine bildin.

-Peki, Gunnar bilebilir mi?

-Bilebilir…

-Nerden çıkarıyorsun?

-O düşünceli biri.

Tam o an Gunnar kapıdan girdi.

-Kesinlikle düşünceliyimdir, diye kahkahayı bastı. Gel Magnus, bak her zamanki yerimiz boş… dedi ve barın bir kapıyla ayrılmış küçük bölümüne gitti. *Biramı da alıp gel Magnus,* diye de ekledi. Magnus gelene kadar çantasından iki defteri de çıkardı. Bira içerken Magnus'la konuşmak istiyordu. Hep aynı şeyleri konuşmaktan da sıkılmışlardı zaten… Gerçi Magnus dalga geçecekti ama yine de en güvendiği akademisyen Magnus'tu. Magnus iki birayla çıkageldi.

-Bakıyorum defter kitap hazır…

-Evet, bugün bana katlanacaksın.

-Her gün katlanıyorum zaten…

-O zaman bir gün daha katlanacaksın.

-Bu demektir ki biraları sen ödeyeceksin.

-Sadece biraları değil, patatesleri de…

-Bu hoşuma gitti.

Biraları masanın üzerine koyup Gunnar'ın yanına oturdu.

-Bak Magnus, dedi Gunnar defterin fotokopisini ve aldığı notları açarak, bu söz konusu defterin fotokopisi… *Üstelik bu kez daha net, farkındasın. Bütün sayfaları var. Bu da benim ondan çıkardığım notlar.*

-Hemen mi başlayacağız? Bari bir fıkra anlatsaydım…

-Söz, yarın ben anlatırım.

-Aa, ne oluyor sana? Sen fıkraları aklında tutamazsın ki!

-Olsun! Senin için ezberlerim.

-Tamam o zaman, ben de sana katlanacağım, söz. Söyle bakalım nedir çözümlemelerin?

-Önce anlaşalım; dalga geçmek yok, konuyu bölmek yok, sabırla dinleyeceksin. Sonra ne dersen de…

-Anlaştık gözlük…

-Yine mi gözlük dedin! Konuşmuştuk bunu seninle. Çocukluğumda da gözlük demenden nefret ederdim, biliyorsun!

-Bağışla! Bira beni geveze yapıyor işte… Hem yaşlandım ben, ne dediğimi biliyor muyum Gunnar! Hadi söyle! Neymiş şu dörtlü evren?

-Vay, unutmamışsın!

Gunnar bunu duyduğuna sevinmişti. Demek ki Magnus'un da ilgisini çekmişti bu iş, yoksa asla aklında tutmazdı o. Birasından bir yudum aldı, başladı konuşmaya…

-Öncelikle bu defteri, kendine 6 diyen biri yazdırmış.

-Ne yani, adamın adı mı 6'ymış?

-Kendine öyle diyor ve senin benim gibi bir hoca bu belli ki; hoca gibi anlatmış, bu defterin sahibi de bir öğrenci gibi not tutmuş. Bu yüzden çok karalamalı ve bazen okunmuyor yazılanlar.

-İlgimi çekti…

-6 rakamı hep ilgimi çekmiştir, bilirsin; çarpanlarının toplamı olan mükemmel sayı… Kendine bu adı vermiş. Mükemmellik imasıdeğil mi bu? Bu arada 6 hem tekilmiş hem çoğul… Burayı pek anlamadım. Kar tanesi gibi bir şeyden söz ediyor ama daha fazla bilgi yok. Kesin olan tek şey; bu 6 bizim evrenden değilmiş, bizim evrene hiçlik geçidinden gelmiş. Ona göre hiçlik geçidi de altıgenmiş ve altıgen evrendeki en mükemmel şekilmiş.

-Oo, desene antik Yunan düşünürlerinin pabucunu dama attı bu 6 kimse…

-Öyle mi?

-Öyle tabi… Onlara göre en mükemmel hareket başlangıcıyla bitişi aynı olan harekettir, dolayısıyla dairesel harekettir ve dolayısıyla en mükemmel şekil dairedir.

-Sözümü bölmeyeceğine söz vermiştin.

-Sustum, bak sustum…

-Hatta hiçlik geçidi bizim güneş sistemimizde dünyada, bir de halkalı gezegende varmış. Çizimler Satürn'e benziyor.

-Vay arkadaş…

-Onların evreninde entropi ters olduğundan, hayat salt düşünceye dönüşüyormuş ve 6'lar da salt düşünce olarak var

oluyorlarmış kendi evrenlerinde. Ancak hiçlik geçidinden bizim evrene geçtiklerinde burada salt düşünce olarak var olamıyorlarmış, bir şeye bağlı olarak var olabiliyorlarmış. Bir canlıya, bir eşyaya, bir ağaca ya da kayaya…

-Elfler gibi… Yok yok, troller gibi… Daha doğrusu, doğu kültüründeki cinler gibi tam…

-Ama böyle inanış gibi değil bu. Bak şimdi, 6 diyor ki zamanla entropi arasında şöyle bir ilişki varmış; zamansal dokunun izi mekânda entropi olarak görülüyormuş. Hangi kültür böyle bir şeyden söz eder ki?

-Tabi, tabi. Benim aklıma geldi de birden, o bakımdan…

-Bizim evrenimizde mekân yoğunlaştığında kütle çekimi artıyormuş, bu durum da zamansal dokuyu ağırlaştırdığından parçacıklar üzerindeki etkisini artırıyormuş. Bu da entropinin artışıymış. Bir de diyor ki zamanın etkisi, mekâna bağlı durana daha fazla oluyormuş hareket edene göre. Yani, entropi artıyormuş ve bozulma çoğalıyormuş.

-Bunu biliyoruz zaten. Uzaya gidip gelen birinin yaşıtları ölmüş olabilir geldiğinde.

-Doğru! Görüyorsun bu bir teori…

-Tam değil ama matematiksel açıklamasını yapabilirsen teori olur.

-Ama önce her şey fikir değil mi? Bak, fikir ve neden sonuç ilişkisi kurulmuş Magnus…

-Evet, akla yatıyor. Ama aklıma yatmayan; niye gelmiş ki bu 6 bizim evrene? Dursaymış madem o da güzel güzel yerinde…

-Bununla ilgili de bilgi var. Şöyle ki; daha önce deney için

gelmişler çok zaman önce… Bizim evrenimizdeki mekânın olumluluğu ilgilerini çekmiş. Kendi evrenlerinde mekân çarçabuk dağılıyormuş ve özel yerlerde oluşup hayat kısa zamanda evrimleşiyormuş. Dolayısıyla bedenlerinden kopup salt düşünce halinde kalıyorlarmış. O ilk beden halleriyle bizim evrende yaşamak istemişler ama ikinci kez geldiklerinde dünya artık sülfürik asit dünyası değilmiş. Bildiğin bizim dünyamızmış ve bunlar işi tersine çevirmeyi tasarlamışlar. İlk dönemde kayalara tutunup kuzgunlarla dünyayı araştırmışlar. Başka gezegenden gelenlerin bizi dönüştürmelerini izlemişler. Bu dünyayı onlara bırakmamak için onlara bağlanıp birbirlerine düşürmüş, savaştırmışlar. Ama entropi onları da bozmuş bizim gibi… Bağlandıkları bozuldukça zihinleri bozuluyormuş… Onlar da her gelişlerinde yeniden başlamaktansa insanın evrimini hızlandırıp bir nükleer savaşla dünyayı o eski volkan dönemi haline getirmeyi tasarlamışlar.

-Ne diyorsun!

-Evet, evet. Bedenleri olmadığı için bizleri kullanıyorlarmış.

-Zaten bazı yöneticilerin uzaylı olduğundan şüphelenirdim ben hep… Bir de dünyayı yönettiği söylenen şu kimselerden…

-Sözümü kesme Magnus, zaten zor toparlıyorum…

-Planlarına göre nükleer silahlarla Ay'a saldırı yaptıracaklarmış ki dünyadan kopsun ve kıtaların dengesi bozulsun, magma volkanlardan püskürsün…

-Cehenneme çevirecekler desene dünyayı…

-Oo, okuduklarımdan dudağım uçukladı. Ancak 6 diyor ki, kendinden önce gelenler bu tasarıyı gerçekleştirirken, bir yandan da başka gezegenlerden gelen ziyaretçilere bağlanmaya başlamışlar. Böylece bizim evrende birçok yere dağılmışlar… Dünya dışında da hayat olanakları onların il-

gisini çekmiş… İnsanları birbirine düşürmek yerine başka gezegenden gelenlerle dünyayı yok etmeyi planlayanlar da olmuş… Sadece birkaç 6 kalmış dünyada. Gidenler bir gün dönecekmiş dünyaya… Ama 6'nın söylediğine göre beklediği zamanda gelmemişler… Bu yüzden terk edilmiş diye tanımlıyor kendini… Kayaların altında magma yükseliyormuş, bu yüzden kayanın dokusu bozuluyormuş ve o da bozuluyormuş doğal olarak…

-Oh, rahatladım!

-Ben de… Aslında bunu daha önce yazdıran 6'lar da olmuş. Ancak onlar yazıcılarına kendi dilleriyle yazdırdıklarından insanlar o metinleri okuyamamış…

-Ne diyorsun! Şu su kitabı var ya… O da okunamıyor…

-İlgini çekti, değil mi?

-Kesinlikle… Rüyama girmezse şaşarım.

-Benim ilgimi çeken bir şey daha var. Diyor ki evren esniyormuş. Hem genişliyormuş hem sonra daralıyormuş. Hem de dört evren birden… Ama genişlediğinde hiçlik geçitleri açılıyormuş. Bu yüzden son zamanlarda geliş artmış. Esneme son bulduğunda hiçlik geçitleri kapanacakmış.

-O zaman bu 6 ne duruyormuş, gitsin öyleyse!

-Gücü kalmamış. Ancak geri gelenlerin yardımıyla gidebilirmiş ama onlar da 6'yı terk etmişler… Bizi nasıl tanrılarımız terk etmişse bu dünyaya, onu da terk etmişler… Bu yüzden insanları kendine benzetiyormuş.

-Varoluşçu mu bu 6? Hani onlar da diyor ya biz dünyaya terk edildik diye…

-Bilmiyorum. Hiç ondan söz etmiyor ama kehanetlerle ilgili bir yer var, onu anımsadım.

-Kehanet mi?

-Evet, evet. Dinle! Aslında bunlar salt düşünce olarak güçlü olduklarında zamanda ileriyi geriyi görebiliyorlarmış… Bu yetenekleri bir süre sonra kayboluyormuş ama bağlandıkları insanlara bunları bildirdikleri de oluyormuş. Kâhinler böyleymiş…

-Yani, ciddiye alalım demek istiyorsun onları…

-Ben en çok Leonardo da Vinci'ye şaşırmıştım. Sanki bugünü görüp geri gitmiş çağına gibi geliyordu. Telefonlardan falan söz etmesi kehanetlerinde… Diyeceğim; belki de Leonardo da Vinci'ye bağlı bir 6 olmuşsa buna hiç şaşmam.

-Sen bayağı bayağı inanmışsın bunlara…

-Aklıma yatmayan pek bir şey yok… Söyledim, gösterdim ya matematiksel açıklamalar yapmış. Biliyorsun ben matematiğe çok güvenirim.

Magnus birden masadan kalktı, birasını sonuna kadar içip bitirdi. Elini Gunnar'ın omzuna koydu.

-Arkadaş, bunlar bir bilim kurgu filminden araklanmış olabilir… Yarın çok işim var ve ben artık gitmek istiyorum.

Gunnar, Magnus'un kendini ciddiye aldığını düşündüğünden sevinmişti ama birden umutsuzluğa düştü. Yüzü asıldı, birasını alıp kafasına dikti.

-Tamam! Bunlar safsata… Ama henüz beşinci biranı içmedin.

-Beni bugün bağışla Gunnar… Çok yorgunum, sen de zihnimi perişan ettin. Ben gideyim… Sen devam edebilirsin.

-Peki! Araba kullanabilecek misin?

-İki bira içtim Gunnar… İki biraya bağladın beni konuşa konuşa…

Sonra gülerek çıkıp gitti. Gunnar bir süre arkasından baktı. Sanki terk edilmişti, bir hüzün gelip yüreğine oturdu. Boş boş bakıyordu, hiçbir şey düşünmeden boş boş bakıyordu. Sonra kendine geldi. *"Ya gerçekten biz de terk edilmişsek? İçimizdeki dünyaya yabancılık duygusunun nedeni buysa?"* diye söylenip durdu.

Gunnar, Magnus'un gidişini hoş görebilirdi, ne de olsa evde onu bekleyen bir kızı vardı. Her zaman onun davranışlarını affederdi ama bu gece anlatmaya çok ihtiyacı vardı. Zihni sanki kocaman bir göldü ve bir yatak bulup akmazsa kendi içine çökecekti. Saate baktı; *"Daha dokuz olmamış."* dedi kendi kendine. O an Arnleif aklına geldi. Arnleif bu konuda Gunnar'ı sabaha kadar dinleyebilirdi. Hemen telefonundan mesaj yazdı.

-"Merhaba Arnleif, defterde ne anlatıldığını çözdüm. Uygunsan görüşelim."

Arnleif markette alışveriş yapıyordu. Aradığı şeyleri bulmakta zorlanıyor, öfkeleniyordu. Burnu akıyordu, başı ağrıyordu ve regl olmuştu. Hastalıklar nasıl da böyle üst üste geliyordu! Marketteki reyonlar öyle uzundu ki bir şey bulmak çok zordu. Hele kadın reyonunda… Sonunda aradığı pedi bulup market arabasının içine attı. Hızla kasaya yöneldi. Marketin ışıkları Arnleif'in baş ağrısını artırıyor, midesini bulandırıyordu. Çantasından cüzdanını alacakken eli telefona değdi. Bir mesaj gelmişti… Sıra beklerken mesajı okudu. Saatine bak-

tı, henüz dokuz olmamıştı. Gidip uyuyası vardı ama odasına gitmek için bardan geçecekti ve mutlaka işle ilgili bir şeyler çıkacak, sorular sorulacaktı. Öte yandan defterde ne olduğunu da çok merak ediyordu.

-"Tamam! Ben Bonus Market'teyim."

-"Hemen geliyorum, otoparkında buluşalım."

-"Olur!"

Gunnar hesabı ödeyip ayrıldı. Çok geçmeden marketin otoparkına varmıştı. Arnleif arabasının bagajına eşyaları yerleştiriyordu. Yanına gelip durdu. Arnleif:

-Nerede konuşalım? diye sordu Gunnar'a.

-Sen nerede istersin?

-Ben bir yerde istemem, ışıklar başımı ağrıtıyor bu gece. Arabada gezerek konuşalım mı?

-Olur…

Arnleif arabasını kapayıp Gunnar'ın yanına oturdu.

-Merhaba… Tam "gözlük" diyecekti ki kendini tuttu.

-Merhaba…

-Şehir dışına çıkalım yollar iyiyse, olur mu?

-Olur.

-Sonra beni buraya bırakırsın.

-Tamam…

Şehri çıkana kadar biraz Sula'dan söz ettiler, biraz havalardan.

Sonra Gunnar konuyu açtı.

-Bu defter anladığımca arkadaşın tarafından yazılmamış.

-Öyle mi?

-Evet, ona biri yazdırmış. Bizim öğrencilerin derste aldıkları notlara benziyor. Biri söylemiş de o yazmış gibi…

-Olabilir…

-Bu deftere kim yazmışsa el yazısı, neredeyse bir çocuğun el yazısı gibi… Yani çok fazla okuyup yazan biri değil.

-Olabilir…

-Peki, tamam, iyi gidiyoruz… Bu defterde 6 diye biri var, sanırım arkadaşına o yazdırmış ama 6'nın söyledikleri pek alışık olduğumuz türden bir şey değil.

-Büyülü mü?

-Büyülü demeyeyim de gizemli…

Bu arada Arnleif mendil çıkarıp burnunu sildi.

-Affedersin, üşütmüşüm sanıyorum…

-Sağlık olsun…

Arnleif daha önce böyle söyleyen biriyle karşılaşmamıştı. Ne güzel bir laftı öyle… *"Sağlık olsun!"* Nasıl yanıt vereceğini bilemedi.

-Sana da, diyebildi.

Yoldaki dönemeçler artınca Gunnar biraz yavaşladı ve dikkatini yola verdi, bu yüzden bir süre sustu. Arnleif de gözünü yola dikmişti, yolda kar vardı ve tehlikeli olabilirdi.

-Dönelim istersen? dedi Arnleif…

-Dönsek iyi olur…

Gunnar iki manevrada döndü.

-Çocukken gözlük takıyor muydun? diye sordu Arnleif.

-Anlamadım? diye yanıtladı Gunnar. Bunu neden sordun ki?

-Hiç! Öyle aklıma geldi.

-Bilmek istiyorsan söyleyeyim, hiç gözlük takmadım. Ama çocukluk arkadaşım bana hep "gözlük" diye takılır. Nedenini bilmiyorum.

-Aa, ciddi misin?

-Evet… Daha bugün bana gözlük dedi ve beni öfkelendirdi. Anlamıyorum, bir insana sevmediği bir şeyi neden tekrar tekrar söylerler ki!

-Biliyorum, öfkeleniyorsun ama sana bir şey söylemeliyim.

-Elbette…

-Neyse sonra söylerim, biz deftere gelelim.

-Aa, defter! Deftere göre evren dörtlü bir dokudan oluşuyormuş ve bizim evrenimizde zaman olumsuzmuş, yani her şey bozulmaya yüz tutuyor.

-Bunu herkes anlar…

-Evet ama onların evreninde değilmiş… Gunnar biraz sustu, Magnus'a anlattığı gibi bilimsel terimlerle anlatması pek mümkün görünmüyordu. Matematiksel simgelerle yahut kavramlarla konuşmak yerine daha basit anlatmalıydı, ama

nasıl? Şöyle anlatayım ama anlamadığında sorarsın, değil mi? dedi sakince.

-Elbette.

-Evren esneyince geçitler açılıyormuş ve bu 6'lar kendi evrenlerinden buraya gelmişler.

-Esnemek mi?

-Yani evren genişleyip sünüyormuş. Ciğerimiz gibi…

-Şimdi anladım. Evren genişliyor büzülüyor sonra tekrar genişliyor tekrar büzülüyor…

-Tam da öyle… Bu hiçlik geçidinden dünyada ve Satürn'de varmış. Bu yüzden dünyaya geliyorlarmış çok eski zamandan bu yana. Hatta burayı kendilerinin yaşayacağı bir biçime getirmek istiyorlarmış, eski volkan haline… Sülfürik asit atmosferi olan, kükürt kokan bir dünya yapmak istiyorlarmış.

- Yoksa İzlanda'yı onlar mı böyle yapmış?

-Aa, bunu hiç düşünmedim! Bak şu işe! Ama kendileri salt düşünce olduğu için bizim evrenimizde bir şeye bağlanarak var olabiliyorlarmış. 6'lar ilk geldiğinde burası tam onlara göreymiş. Sonraki gelenler bakmışlar ki dünya değişmiş, buraya başka gezegenlerden canlılar gelmiş… Onları birbirine düşürüp bir nükleer savaş çıkarmışlar ama çok silah yokmuş onlarda, bu yüzden başaramamışlar… Sonra bazı 6'lar insanlara bağlanmış ve onların teknoloji geliştirmelerini sağlamışlar ki nükleer bir felaket yaratabilsinler. Ayı dünyadan uzaklaştırıp burayı o eski haline getirsinler…

-Dur! dedi Arnleif. *Arabayı durdur!*

Gunnar arabayı durdurdu.

-Ne oldu?

-Burayı bir daha söyler misin? Ayı dünyadan uzaklaştırmak mı istiyorlar?

-Evet.

-Bunu İlker de söylüyor…

-Nasıl?

-Şöyle diyor; "Ey kişi! Zaman azaldı… Dolunay çıktığında göğsünde bir leke görürsen anla! Üç dünya döngüsünde patlayacak silahlar… Üç dünya döngüsünde yarılacak Ayı'n göğsü… Üç dünya döngüsünde kopacak dünyayla bağı… Üç dünya döngüsünde çıkacak lavlar Ki'nin gözeneklerinden… Üç kıtada üç büyük volkan püskürecek sülfürü havaya… Zaman azaldı. Dolunayın göğsünde belirince Kuzguncuların gemisi, sahip çık zaman…"

Arnleif, İlker'in sözünü söylerken sanki büyülenmiş gibiydi, sesi değişmişti. Gunnar şaşkınlıkla baktı bir süre. Dili tutuldu. Bu nasıl olabilmişti? Bildiği, gördüğü barcı kadın, neredeyse Shakespeare'in tiratlarından birini söyler gibiydi. Söylediği de büyülüydü, söyleme biçimi de.

Arnleif Gunnar'ın bu şaşkın halini izledi bir süre. Çok sevimliydi, iki yanağından tutup sıkmak geldi içinden ama kendine engel oldu.

-Bu söylediklerine benzemiyor mu?

-Evet, benziyor! Şey… Nasıl yaptın bunu?

-İlker'i duymadın mı hiç?

-Şu kâhin mi?

-Evet.

-Duydum ama ilgilenmedim.

-Artık ilgilenmelisin…

-Evet, ilgilenmeliyim…

Gunnar birden kendine geldi.

-Orada Kuzguncu mu diyor?

-Evet, Kuzguncu…

Gunnar iki elini yüzüne kapayıp bir süre düşündü. Bu nasıl olabilirdi? Kafası karışmıştı. Sonra Arnleif'e döndü:

-Biliyor musun? 6 diyor ki biz ilk önce dünyayı kuzgunların gözleriyle gördük. Ama sonra onları terk ettik. İyi söyleyemedim, dur, diyor ki "Sizi Tanrılarınız nasıl terk ettiyse 6'lar da kuzgunları öyle terk etti… Beni terk ettiler ve benim de zamanım tükeniyor…" Zaten bu yalnızlıktan sıkıldığı için yazdırmış defteri, öyle diyor.

-Demek ki Kuzguncular 6'lar… Bunu İlker'e söylemeliyim.

-Tanıyor musun?

-Yok! Ama tanışacağım. İlker bunu bilmeli…

Gunnar, Arnleif konuştukça şaşırıyordu. Bu nasıl bir kararlılıktı böyle!

-İlker buraya mı gelecek?

-Hayır! Ben gideceğim.

-Nereye?

-Neredeyse oraya…

-Ama senin bir barın var, oraya bağlısın…

-O rastlantısal bir bağ… Terk edilmez değil!

-Ama İlker terk edilmez, öyle mi?

-O benim yazgım… Bunu hissediyorum, hücrelerime kadar hissediyorum.

-Yazgı mı?

-Bilmiyorum, ben yazgı diyorum, belki de başka bir şey… Enerji de olabilir… Ama bir yanım İlker'e bağlı, bunu biliyorum ve bu beni güçlendiriyor.

-6'lar da bizim evrenimizde bir şeye yahut bir canlıya bağlı kalarak yaşıyorlarmış. Ama bağlılığın da bir sorunu var…

-Nedir?

-Bağlandığı yok olunca bağlanan da yok olur. Öyle diyor 6… Alttan magma üstten karla kaya çözülmeye başlamış, o çözüldükçe 6'nın da gücü azalıyormuş. Kaya dağılınca 6 da yok olacakmış.

-Bar da dağılabilir… dedi. Sonra Armann'ı kayaya götürdüğü zamanı anımsadı, kayanın insana benzeyen yüzünü… Bunu Gunnar'a söylese miydi?

-Haklısın. dedi Gunnar. Ben bile bu deftere bağlanıp kaldım kaç gündür. Hem de nasıl bir sevinçle hem de nasıl bir coşkuyla… *Zaman zaman sabahladım bile. Sonunu merak ettim, yazanı merak ettim… Sahi, arkadaşınla tanıştıracaktın? İşte, anlattım defterde yazanı sana…*

Arnleif derin bir nefes aldı. O sırada karnından ılık bir şeyin bacakları arasına aktığını hissetti. Artık gitme zamanıydı. Armann'ı söylemek istedi ama bir türlü içi el vermedi.

Telefonunu çıkardı ve Sula'nın buzdolabının kapısına astığı Armann şiirini gösterdi Gunnar'a…

-Defterin sahibini merak ediyordun. İşte, onun adına yazılmış bir şiir…

Sula, hekimlerin Armann hakkındaki tanısını öğrenmek için hastaneye gidiyordu. Araba kullanmak istememişti; yürüyüp yüreğini hafifletmek istiyordu. Daha ilk günden beri duyacaklarından kaygılıydı, içinde büyük bir girdap dönüyordu ve içinde kaybolmaktan korkuyordu. Dikkatini başka şeylere yöneltmek istiyordu; insanlar, camekânlar, konuşmalar…

Hastaneye geldiğinde sırt üstü yatmış, çocuğunu karnında oynatan heykelin önüne gelip durdu. Son zamanlarda hastaneye her geldiğinde bu heykeli inceleyip öyle içeri giriyordu. Bu heykel, Armann'la olan anılarını canlandırıyordu her seferinde… Gece yoğun kar yağmıştı ve heykelin üstü karla örtülmüştü. Bu hali Sula'yı derinden etkiledi; içi üşüdü… Aklına makale yazma fikri geldi; bu heykelle ilgili bir makale yazabilirdi dergiye. Telefonu çıkarıp birkaç farklı açıdan fotoğraf çekti. *"Bir makaleye ne sığar?"* dedi sonra kendi kendine… On yıl boyunca Armann'la yaşadıklarını düşündü. Hele son bir ay… Son bir ay neredeyse ömründen uzundu.

Son bir ayda bütün bildiklerinden şüphe etmeye başlamıştı, bütün değerlerini sorgular olmuştu. Kendini sorgulamaktan yorulduğunda, Armann'ın geleceğini düşünüyordu. Orada eli ayağı kesiliyor, neredeyse bayılacak hale geliyordu. Düşünmekten yorgundu… Ama içinde yazmaya karşı büyük bir tutku oluşuyordu. Hiç bu kadar güçlü bir tutkuyla bağlanma-

mıştı yazmaya… Bu başka türden bir tutkuydu, olanı biteni bitirene kadar yazmak istiyordu.

Öylece heykelin karşısında durup kalmışken tanıdık bir ses duydu.

-Karın ömrü kış kadar.

Döndüğünde Gunnar'ı gördü. Yüzüne gülümseme geldi.

-Evet ama kıştan çıkamamak da var, dedi.

-Yorgunsun… Uyuyamadın mı?

-Uyku pek tutmuyor artık… Belirsizlik çok yorucu…

-Bugün bitiyor. Gecikmedin mi randevuya?

Sula saatine baktı. Neredeyse üç olmuştu.

-Haklısın… dedi. Gunnar'ın koluna girdi, yürümeye başladılar. Gunnar'la el ele tutuşurlardı, ilk kez koluna giriyordu. Ona tutunmak, onun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Gunnar da şaşırmıştı buna ama hoşlanmıştı da. Merdivenlerden çıktılar, yine o hekimin odasının kapısına geldiler. Kapı açıktı, hekim yine Gunnar'ı işaret etti.

-Lütfen sadece anne… dedi.

Sula, Gunnar'ı yanağından öptü, elini sıktı ve içeri girdi. Onun da yanında olmasını çok istiyordu ama anlaşılan hekim buna razı olmayacaktı. Hekim, soğuk bir gülümsemeyle Gunnar'ın yüzüne kapıyı kapattı.

Gunnar'ın göğsünde bir öfke belirdi, kapıyı kırıp adamı parçalamak istedi… Sonra bu haline şaşırdı. Bu denli öfkelenecek ne vardı? Çocukluk ve gençlik zamanlarında büyük öfke nöbetleri geçirmişti ama uzun zamandır bu türden bir öfke

duymamıştı kimseye… Bu adam hariç! Oysa hekim görevini yapıyordu, böyle olması gerekli olabilirdi de. Sonra öğrencilerini düşündü, tez görüşmesi saatleri dışında öğrencilerin yüzüne kapıyı kapattığı zamanları… *"İnsan çok garip!"* dedi kendi kendine. *"İnsan çok garip…"*

Sula bu odaya ilk geldiğinde de kendini garip hissetmişti. Böyle ortadan bölünüyormuş gibi gelmişti. Hekimden hoşlanmıyordu ama Armann onun elindeydi. Derin bir nefes aldı. Hekimi izlemeye başladı. Hekim koltuğuna oturduktan sonra, kısık bir sesle konuşmaya başladı.

-Nasılsınız? İyi misiniz?

-Teşekkür ederim, iyiyim. Sizi dinliyorum. Sula adamla çok vakit geçirmek istemiyordu, bu odada daha fazla kalmak istemiyordu. Bir an önce Armann hakkında konuşmasını istiyordu.

-Bundan sonraki hayatınız biraz zorlu olacak…

-Peki, Armann?

-Armann'dan daha çok sizin için zorlu olacak…

-Hasta olan ben miyim? Diye sordu Sula öfkeyle. Sonra sakinleşti.

-Hasta olan Armann ama ona ömür boyu bakacak olan sizsiniz.

-Ömür boyu mu?

-Ne yazık ki! Şizofren tam olarak tedavi edilmez, kontrol edilebilir…

-Ne! Şizofren mi?

Hekim Sula'nın öfkesinin gittikçe arttığını fark edince şeker tabağını uzattı. Sula öyle öfkeyle baktı ki vazgeçti.

-Oğlunuz şizofren ne yazık ki. Ancak bu eksik bir ömür yaşayacak demek değil. Dört haftalık ilaç tedavimizin karşılığını gördük… İki hafta daha aynı dozda ilaçlarını alacak, sonra tekrar geleceksiniz birlikte ve dozları ayarlayacağım.

-O halde başka hastaneye yatırılmayacak?

-Hayır! Gerek görmedik.

Sula'nın göğsü ısındı, ellerine sıcaklık yürüdü, kulakları kızarmaya başladı. Böyle duygusal çalkantılar yaşayan biri değildi, ruhundaki bu çalkalanmaya alışık değildi, ne yapacağını bilemiyordu. Armann'ın şizofren olmasına üzülmüştü ama şimdi çıkacağına seviniyordu; kafası da karmakarışıktı, yüreği de… Bir yere tutunmak istedi, keşke Gunnar burada olsaydı…

Hekim, Sula'nın bu duygusal dağınıklığının farkındaydı. Bir süre sustu, kendine gelmesini bekledi. Sonra devam etti:

-Size düşen bazı görevler var. Öncelikle Armann depresyona girmemeli çünkü bu intihara kadar gidecek süreçler başlatabilir.

-İntihar mı? Ne diyorsunuz!

-Benim ürettiğim bir şey değil bu. Hastalığın seyri böyle… Ama şunu söyleyebilirim, duygusal olarak güçlü ve dengelisiniz. Bu, Armann için iyi… Sanıyorum onunla tartışmaya girmezsiniz, tutarsız düşüncelerini hoş görüyle karşılarsınız, değil mi?

Sula ne diyeceğini bilmediğinden konuşmuyor, sadece dinliyordu. Armann'la hiç tartışmamıştı ki zaten… Hekimin tam

olarak ne demek istediğini anlamıyordu. Hekim konuşmaya devam etti.

-Bundan sonra Armann'a kesin, net, güvenilir sözler söyleyin veya isteklerde bulunun. Kararı ve sorumluluğu ona bırakacak sorular sormayın. Yani "yemeğe çıkalım mı?" demeyin, "Yemeğe çıkalım." deyin. Onun düşünmesini uyaracak şeyler söyleyebilirsiniz tabi. Mesela gezegenler hakkında konuşabilirsiniz, felsefe hakkında da…

-Söylediklerinizi tam anlamak için soruyorum; yani onu ikircikli bırakmayacağım, hatta karar verme sorumluluğunu yüklemeyeceğim. Kararları ben vereceğim, öyle mi?

-Evet, evet… Bu iyi…

-Ama o zaman iradesi gelişemez ki! Bu durumda eksik bir kişilik olmaz mı?

-Oğlunuz şizofren… Şizofreninin ağır durumlarında hasta normal hayatını sürdüremez, bu yüzden hastanede ömrünü geçirmesi bile gerekebilir. Bunu düşündüğümüzde eksik bir ömür de olsa ömürdür. Elbette sizin büyük yardımınızla…

Sula nefes alıp nefes verdi derin derin… O içindeki girdap tekrar belirdi; dönüp ciğerini, yüreğini eze eze içine alıyordu Sula'yı… Canı öyle yanıyordu ki dudağını ısırdı. Yüzünü kapadı, bir süre öylece kaldı. Kendini toparlayıp sorular sorması gerekirdi, durumu daha iyi anlaması gerekirdi. Kendine direndi, girdaba direndi… Saçlarını düzeltip hekime döndü:

-Anladım! dedi. *Birkaç sorum olacak?*

-Elbette…

-Armann okula gidebilecek mi?

-Evet, ama okuldaki danışman öğretmene durumu bildirme

olarak ne demek istediğini anlamıyordu. Hekim konuşmaya devam etti.

-Bundan sonra Armann'a kesin, net, güvenilir sözler söyleyin veya isteklerde bulunun. Kararı ve sorumluluğu ona bırakacak sorular sormayın. Yani "yemeğe çıkalım mı?" demeyin, "Yemeğe çıkalım." deyin. Onun düşünmesini uyaracak şeyler söyleyebilirsiniz tabi. Mesela gezegenler hakkında konuşabilirsiniz, felsefe hakkında da…

-Söylediklerinizi tam anlamak için soruyorum; yani onu ikircikli bırakmayacağım, hatta karar verme sorumluluğunu yüklemeyeceğim. Kararları ben vereceğim, öyle mi?

-Evet, evet… Bu iyi…

-Ama o zaman iradesi gelişemez ki! Bu durumda eksik bir kişilik olmaz mı?

-Oğlunuz şizofren… Şizofreninin ağır durumlarında hasta normal hayatını sürdüremez, bu yüzden hastanede ömrünü geçirmesi bile gerekebilir. Bunu düşündüğümüzde eksik bir ömür de olsa ömürdür. Elbette sizin büyük yardımınızla…

Sula nefes alıp nefes verdi derin derin… O içindeki girdap tekrar belirdi; dönüp ciğerini, yüreğini eze eze içine alıyordu Sula'yı… Canı öyle yanıyordu ki dudağını ısırdı. Yüzünü kapadı, bir süre öylece kaldı. Kendini toparlayıp sorular sorması gerekirdi, durumu daha iyi anlaması gerekirdi. Kendine direndi, girdaba direndi… Saçlarını düzeltip hekime döndü:

-Anladım! dedi. *Birkaç sorum olacak?*

-Elbette…

-Armann okula gidebilecek mi?

-Evet, ama okuldaki danışman öğretmene durumu bildirmeniz gerekir.

-Okulda gerilim yaşarsa?

-Danışman öğretmen koşulları ona göre düzeltecektir. Mümkünse siz bırakıp siz alın… İlaçları kullandıkça daha iyi olacaktır. Zaten iletişimimiz sürecek, önümüzdeki aylarda grup terapilerine alacağız. Birkaç yıl bizim denetimimiz altında olmalı.

-Peki, ileride bensiz, kendi başına bir ömür sürebilir mi?

-Bu soruyu yanıtlamak zor… Bir hekim olarak değil ama kişisel olarak diyebilirim ki hayır!

Sula'nın içinden bir nehir kopup gözlerine doldu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağlamasını bir türlü durduramıyordu…

Hekim kalkıp kapıyı açtı, Gunnar camdan dışarı bakmaktaydı. Kendine birinin baktığını hissetti, geri döndü. Hekim eliyle gelmesini işaret etti. Gunnar hızla hekimin odasına vardı. Sula koltukta ağlıyordu. Gelip sarıldı.

-Neler oluyor?

Arnleif işleri nedeniyle Sula'nın hekim randevusuna yetişememişti. Otoparkta Sula'nın arabasına baktı, göremedi. Gunnar'ın arabasını görünce rahatladı. Demek ki henüz ayrılmamışlardı. Şimdi gidip yarı yolda karşılaşmak istemedi, otoparkta beklemeyi tercih etti ama kapıda görünmüyorlardı. Yine o heykel gözüne ilişti. Üzerindeki kar örtüsü heykeli daha büyülü yapmıştı. Heykeldeki kadın oldukça neşeliydi, çocuk da neşeliydi ama onu izlerken içi eziliyordu nedense… Çocuk doğurmaktan korkardı genç kızlığından beri; belki onunla ilgiydi, belki de kendi çocukluğuyla…

Düşüncelere dalmıştı ki Sula'yı gördü. Gunnar, Sula'yı omuzlarından sarmış kapıdan çıkıyorlardı. Sula'nın yürüyüşü hüzünlüydü; bir şey olmuştu… O güçlü kadın küçülmüş, küçülmüş Gunnar'ın koltuğunun altına sığmıştı… Kapıyı açıp fırladı. Gidip Sula'ya sarıldı. Sula Arnleif'in omzuna başını koyup bir süre ağladı. Arnleif konuşmak istiyordu ama konuşamıyordu; sadece Sula'nın sırtını sıvazlıyor, saçını okşuyor, ona can verecek gibi sarılıyordu.

Gunnar gitmeleri gerektiğini söyleyene kadar öyle kaldılar. Sonra Gunnar'ın arabasına doğru yürüdüler. Gunnar arabayı açtı, Sula ön koltuğa oturdu. Arnleif arabayla gelmişti, bu yüzden binmek istemedi. Sula bileğinden tuttu. *"Zamanın varsa birlikte gidelim… Bize gidelim…"* Sula'ya baktı. O ömründeki en yakın insandı, onu kıramazdı. Arabasını kapattı, gelip arka koltuğa oturdu.

Yol boyunca konuşmadılar. Yol boyunca üçü birlikte sustular, suskunluğa boğuldular. Suskunluk öyle ağırdı ki kimsenin onu kaldıracak gücü yoktu… Cesaret edenin dili düğümleniyordu. Sula önüne bakıyordu, hekimin söylediklerini düşünüyordu bir bir. Her sözünü baştan sona zihninde tekrarlayarak iyice anlamak istiyordu. Armann sadece hastalanmamıştı, hastalığıyla ömrünü daraltmıştı. Onun bu darlığa nasıl sığacağını anlamıyordu. Oysa çok güçlüydü, çok coşkuluydu. Sadece konuşmazdı, sadece konuşmaz… O kadar… Nasıl olacaktı? Nasıl koruyacaktı onu çöküntüden? Ya hata yaparsa?

Gunnar da düşüncelere dalmıştı. Armann'ın bu durumu Sula'nın ruhunu parçalamıştı; ona yeni bir yazgı vermişti. Artık Sula onu yaşayacaktı. Gunnar da bu yazgının bir parçasıydı. Üstelik Armann artık Gunnar için sadece bir çocuk değildi; o bir dâhiydi. Bilmeden günlerce onun yazdıklarını incelemiş, bir sonuca götürmeye çalışmıştı. Hekim ona şizofren dese

de bunu kabul etmiyordu, edemiyordu. Zaman üzerine teori geliştiren bir zihin nasıl hasta olabilirdi?

Arnleif garip bir hüzün yaşıyordu. Belli ki Armann için konan tanı ağırdı. Oysa onu ne çok sevmişti, onunla vakit geçireceği günleri düşlemişti zaman zaman… Birlikte kayalığa gittiği zamanı anımsadı. O bir çocuk gibi bakmıyordu, bir çocuk gibi gülmüyordu… Gördüğü birçok adamdan daha adamdı ve içi kaynamıştı ona. Bu başına gelenleri anlamıyordu ama 6'yla bir ilgisi olduğu kesindi. İlker de hoşlanmıyordu Kuzguncuklardan… Giderek Kuzguncuklara karşı bir öfke belirdi içinde. Kayayı parçalamak, un ufak etmek istiyordu. O gün gördüğü kuzgunlar aklına geldi. Artık kuzgun görmek istemiyordu.

Sula'nın evinin önüne gelmişlerdi ama hiçbiri inecek gibi değildi. Araba durduktan sonra bir süre öylece beklediler. Sonra Arnleif çıkıp Sula'nın kapısını açtı. Bu arada pencereden Sula'nın annesi bakıyordu. Gunnar arabadan çıkınca Sula'nın annesi pencerenin önünden çekildi. Gunnar bunu fark etti ve gülümsedi. O da görüşmek istemezdi ama Sula vardı, Sula için herkese katlanırdı.

Arnleif Sula'nın koluna girerek merdivenleri çıktı, kapıya geldiklerinde Sula'nın annesi kapıyı açtı.

-*Buyurun!* dedi. Ama öyle soğuktu ki sözleri, dışarıdaki karlar daha sıcak sayılırdı. Daha önce de karşılaşmıştı Arnleif, Sula'nın annesiyle. Birlikte de kalmışlardı, hiç böyle değildi. Ne olmuştu ki?

-*Merhaba!* dedi yine de Arnleif. Sula hiçbir şey söylemedi. Arkadan gelen Gunnar'ın sesi şöyle böyle duyuldu.

-*Merhaba…*

-*Hekim ne dedi?* diye sordu Sula'ya annesi.

Sula'nın konuşacak hali yoktu, belki konuşmak da istemiyordu. Annesiyle arasındaki çekişmeyi Arnleif biliyordu. Araya girip durumu idare etti.

-Bunları konuşacak çok vaktimiz var. Sula biraz yorgun, uzansın… Sonra Gunnar'a döndü, Gunnar sen kahve hazırlamak ister misin?

Gunnar Arnleif'in ne yapmak istediğini anlamıştı, sevinçle kabul etti. Sula uzandıktan sonra Arnleif ve Sula'nın annesi Akureyri'yle ilgili konuştular. Daha önce geldiklerinde birlikte gittikleri Tjörnin Gölü'ndeki ördeklerden bahsettiler. Aralık yaklaşıyordu ve bitmeyen geceler geliyordu, onun üzerine konuştular. Gunnar'ın getirdiği kahveleri içtiler. Bu arada Sula da kendine gelmişti. Kahveyi içemedi, sehpanın üzerine bırakıverdi. Gidip uyumak istiyordu; yatağına kaçmak, dünyadan kaçmak, hiçbir şey düşünmemek istiyordu.

-Ben uyuyayım biraz yukarıda. İyi gelecek, dedi. Arnleif hemen sıçrayıp kolundan tuttu, birlikte merdivenlerden yukarıya çıktılar. Armann'ın kapısı kapalıydı, Sula'nın odasının kapısı yarıya kadar açıktı. Yatağın üstü dağınıktı ki bu Sula için çok garipti. Sula düzgün biriydi, Arnleif anladı ki Sula sabah da kendinde değilmiş… Sula yatağın üzerine uzandığında eğilip yanağından öptü.

-Her şey değişir… Her şey değişir… Bunu sen demiştin!

Sula baktı Arnleif'e bir süre… Arnleif sık sık duygusal iniş çıkışlar yaşardı ve Sula onu teselli ederdi her seferinde. Söze de *"Her şey değişir."* diye başlardı. Dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ama gülemiyordu. Arnleif tam dönüp gidecekti ki bileğinden yakaladı.

-Arn… Şizofreni dedi hekim… Sonra arkasını döndü, battaniyeyi üzerine çekti.

Arnleif şizofreninin ne olduğunu biliyordu ama tam olarak ayrıntıları bilmiyordu. Bilmediklerini Sula'dan öğrenirdi ama şimdi sırası değildi. Ne demekti acaba şizofreni? Nasılsa öğrenecekti. Usulca odadan çıktı, kapıyı kapattı. Bir an Armann'ın odasına girmek geldi içinden, sonra kendini tutup merdivenlerden indi. Gunnar, kahvesi elinde pencereden bakıyordu. Sula'nın annesi kazak örüyordu. Bir an kendi annesini anımsadı; bacası toprak eski çiftlik evinde büyümüştü ve annesinin elinden örgü hiç düşmezdi.

Gunnar Arnleif'in geldiğini görünce kahvesini sehpanın üzerine bırakıp, *"Gidelim mi?"* dedi. Belli ki çok sıkılmıştı.

-Gidelim, gidelim. Geç kaldım zaten… dedi Arnleif. Arabam hastanede, beni oraya bırakır mısın?

-Elbette, diye yanıtladı Gunnar. Bir an önce evden çıkmak istiyordu.

Sula'nın annesiyle vedalaşıp arabaya bindiler. Daha arabaya biner binmez Arnleif konuşmaya başladı.

-Sula'nın annesinden hoşlanmıyorsun galiba?

-Hayır! Sanırım o da benden hoşlanmıyor. Koşullar gereği bir araya geliyoruz zaten… Gunnar arabayı çalıştırır çalıştırmaz yola çıktı.

-Acelemiz mi var? dedi Arnleif.

-Affedersin… diye mırıldandı Gunnar, gazdan ayağını çekti.

-Şizofreni nedir biliyor musun?

-Ağır bir ruhsal hastalık… En ağırı…

-Tedavisi yok mu?

-Tamamen değil ama ilaçlarla ve uygun bir hayat tarzıyla yaşanabiliyor.

-Nasıl bir hastalıkmış bu?

-Zor! O geceki gibi krizleri olan bir hastalık. İntihar edebilir, başkasına zarar verebilir…

-İlacını alınca sorun yok ama değil mi?

-Yok. Ama elbette benim bu konuda kafam karışık. Bildiğim kadarıyla şizofreni kişilik bölünmesidir ve olmayan şeyleri görme, konuşma gibi belirtileri vardır.

-Yani bir kayayla konuşmak gibi mi?

-Evet. Ölülerle konuşmak gibi yahut ne bileyim, bizim görmediğimiz birileriyle…

-Bu durumda 6 aslında yok, onu Armann mı uyduruyor?

-Bunu bilemiyorum…

İkisi de bir süre sustu. Arnleif'in bu işe kafası yatmamıştı. Eğer 6 yoksa bisikletinin kırıldığı gün Armann'ın yüzündeki o korku da neydi? Sonra yazdığı o defter… Kendi mi uyduruyordu acaba?

-Ama dedi Arnleif, nasıl olur da bunca şeyi uydurabilir o yaştaki bir çocuk?

-Bunu ben de düşünüp duruyorum. Hele o dörtlü evren dokusu yok mu? Bu bayağı bayağı bir teori… Matematiksel bir dökümü var. Bilemiyorum Arnleif… Bilemiyorum…

-İlker'in söyledikleriyle de tutarlı.

-Onun hakkında da böyle söylentiler var. Sen İlker'den söz edince araştırdım, videolarını izledim.

-Hayır, ben inanmıyorum! dedi Arnleif. Çok kararlıydı. *Hayır! Talu uyduruyor olamaz bunları… Yüreğinden söylüyordu, konuştuk onunla o gece. Yazılar hakkında demiyorum ama konuşmalarından anlarım ben. Hayır, 6 var!*

-Öte yandan bilim de var. Bilemiyorum… Sarsıldım Arnleif…

Gunnar sözünü sürdürmedi, Arnleif de yanıtlamadı. Gunnar bir yandan da kendi hayatını düşünüyordu. Kendisiyle hiç ilgisi olmayan bir gelişme, hayatını bir çırpıda değiştirmişti. Artık Sula başka bir hayat yaşayacaktı ve kendisi de buna uyacaktı. Oysa insanın kendi hayatını belirlediğine yönelik derin bir inancı vardı. Şimdi hayatını nasıl belirleyebilecekti? Yalnız yaşasa bu mümkündü ama Sula'yı seviyordu, onunla olmak istiyordu. Ama artık ilişkilerine dizgin vurulmuştu; Armann'ın hayatına göre oraya buraya sürüklenecekti. Bu ne garip bir rastlantıydı! Yoksa yazgı mıydı? Yazgı diye bir şey var mıydı?

Arnleif olan biteni kafasında gezdiriyor, bir türlü yerli yerine oturtamıyordu. Bir anlam, bir bütünlük kazandıramıyordu. O an kuaförü gördü. Gunnar'a arabayı hemen durdurmasını söyledi. Gunnar şaşırdı. Arabayı durdurunca Arnleif hızla arabadan çıktı; *"Ben bundan sonrasını yürürüm Gunnar… Teşekkür ederim."* deyip kapıyı kapattı.

Kadınları anlamak Gunnar için hep zor olmuştu ama Arnleif'i anlamak daha da zordu. Bir süre arkasından baktı; Arnleif doğruca kuaföre girdi. *"Ah kadınlar…"* diye mırıldandı. Sonra yüzünü gözünü buruşturdu, kaşlarını sıktı, saçını karıştırdı… Çok sıkılmıştı. Aklına Sula geldikçe göğsü sıkışıyordu. Böyle zamanlarda çalışmak iyi geliyordu; bitmesi gereken makaleleri vardı, incelemesi gereken ödevler vardı. Oraya odaklanmalıydı.

Arnleif kuaföre girdiğinde kimse yoktu. Buna sevindi. Bir

an önce saçlarından kurtulmak istiyordu. *"Kısa kes lütfen!"* dedi. *"Acelem var!"*

Kuaför gülümseyerek; *"Ama güzellik aceleye gelmez."* dedi.

-Erkeklerin saçı gibi olsun istiyorum… Ne kadar zor olabilir ki?

Arnleif öyle sert söylemişti ki kuaför yanıtlamaktan kaçındı. Aynadan yüzüne baktı; alnı genişti, kaşları netti ve elmacık kemikleri çıkıktı. Kafasında bir saç modeli oluşturuverdi. Başladı kesmeye…

Arnleif gözlerini kapamış, kuaförün ne yaptığıyla ilgilenmiyordu. Talu'yu düşünüyordu. Onu bir daha görmek istiyordu, bir daha gözlerinin içine bakmak ve bu şizofreni denen her neyse onu gözlerinde bulmak istiyordu. Barla ilgili yapılacak birkaç şey vardı, o işler aklına geldi. Bir plan yapmalı, bu belirsizlikten kurtulmalıydı. Önce hastaneden arabasını alacak; barla ilgili işlerini bitirecek ve odasına çıkıp Talu'nun defterini inceleyecekti. Hatta İlker'in sözlerini kaydettiği defteriyle karşılaştıracaktı. Gerçekten bunlar uydurma mıydı? O halde nasıl oluyordu da kendini böyle etkileyebiliyorlardı. *"Bu şizofreni de nereden çıktı şimdi?"* dedi kendi kendine. Ama bunu yüksek sesle söylemişti, tıpkı evde kendi kendine konuştuğu gibi… Kuaför:

-Şizofreni mi? dediğinde Arn kendine geldi. Biraz utandı, durumu toplamak için:

-Evet şizofreni… Nedir biliyor musun? dedi kararlı bir şekilde, sanki ona bu soruyu sormak istemiş gibi.

-Deli hastalığı mı ne, öyle bir şey herhalde… dedi ağzında geveleyerek kuaför. Bu arada ensesini kesiyordu. Arnleif'in teni öyle çekiciydi ki gözlerini alamıyordu. Kendini zor topladı.

-Deli mi? Ne delisi? diye çıkıştı Arnleif.

-Bilmiyorum, sanki öyle duymuştum…

Arnleif birden gülmeye başladı. *"Deli ha!"* deyip deyip gülüyordu. Kuaför saç kesmeyi bıraktı, yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu. Bir süre güldü Arnleif… Sonra, kuaföre eliyle devam etmesini işaret etti. Kuaför tamam diyene kadar da gözünü açmadı. Gözünü açtığında kendini tanıyamadı. *"Bu kim?"* diye çıktı ağzından şaşkınlığı… Kısa saç nasıl da değiştirmişti! Yüzünü sağa sola çevirip tekrar tekrar baktı…

-Beğendiniz mi? diye sordu kuşkuyla kuaför.

-Evet! diye yanıtladı Arnleif kararlı bir şekilde… *İstediğim tam buydu; değişmek. Söyle bakalım, bu yüze yuvarlak gözlük mü kare gözlük mü yakışır?*

Kuaför gözlerini kısarak baktı. *"Kesinlikle yuvarlak gözlük."* dedi.

Arnleif kuaförden çıkınca doğruca gözlükçüye gitti. Dinlendirici ama yüzüne uygun yuvarlak bir gözlük almak istediğini söyledi. Kadınlara gözlük satmakta uzman olan gözlükçü hemencecik istediğini yerine getirdi. Artık saçı yoktu ama gözlükleri vardı. Biçimini değiştirmişti; özünün de değişeceğini, düzene gireceğini umuyordu. Arabasını aldı, işlerini bitirdi ve bara geldi. Bar kapısından girdiğinde içeride fazla müşteri yoktu. İsveçli barmen göz ucuyla Arnleif'e baktı. Belli ki tanıyamamıştı. Arnleif karşısına dikilip tıpkı Erik gibi, *"Odins son!"* dedi. Barmen irkildi.

-Tanıyamadın galiba, dedi Arnleif… Barmen şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. Ne diyeceğini bilemiyor, mimikleri birbirine karışıyordu.

-Aslında yabancı değilsiniz ama…

Arnleif gözlüğünü çıkardı.

-Patronunu tanımadın öyle mi? dedi.

-Ama… Ama… Çok değişmişsiniz… diyebildi barmen. Utanmıştı.

-Eşyalar arabanın bagajında, uygun zamanda alırsınız olur mu? Ben yukarı çıkıyorum.

-Tamam patron… Bağışla! Yani öyle…

-Sorun yok, dedi Arnleif ve hızla merdivenlerden odasına çıktı. Kapıyı kapayınca derin bir soluk verdi. Sonra çantasını ve montunu yatağının üzerine attı, banyoya girip yüzüne baktı. Saçları, gözlükleri çok hoşuna gitti. İçindeki dişilik kıpırdanmaya başladı, kendi kendini kışkırtıyordu, daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. *"Bu delilik!"* dedi kendi kendine. *"Bu delilik!"* O an aklına Armann'ın şizofreni olduğu aklına gelmezse içindeki yılkıya boyun eğecekti. Banyodaki işlerini bitirince yatağına atlayıverdi. Yatağının yanındaki küçük dolabın üzerinde defterleri duruyordu. Sırtına yastığını koyup rahatladı. Gözlerini kapadı ve bir süre hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Ama aklı defterlerdeydi. Uzanıp önce Gunnar'ın verdiği defteri aldı. Okumadan önce sağını solunu çevirdi. Yazılarını inceledi. Gunnar oldukça özenle yazmıştı yazıları. Notları çok okunaklı ve maddeler halinde yazılmıştı. *"Gözlük oldukça düzenli biri."* dedi yüksek sesle. Kendi kendiyle konuşmaya başladı yeniden.

-Ama zaten giyinişinden belli değil mi?

-Öyle! Fakat ben sıkılırım böyle düzenli insanlardan.

-Gunnar'dan sıkılmıyorsun ama…

-Evet! Ama zaten o Sula'nın sevgilisi.

-Çok haklısın…

-Talu da Sula'nın oğlu.

-Sula şanslı, öyle mi?

-Öyle…

-Ama ya Armann'ın hastalığı?

-Sula şansız!

-Ya annesi?

-Ah anneler… O an annesi aklına geldi. Büyüdüğü çiftlik evi… Orada yaşadıkları, babasının ölümü ve annesinin ne kadar güçsüz, korkak olduğunu fark ettiği o anı… O zaman da şaşırmıştı; *"Demek ki gücü babammış, sırtını ona dayıyormuş… O gidince kendi ayakları üzerinde bile duramadı… Bir yıla kalmadan çekip gitti… Ben öyle olmak istemiyorum."* diye ekledi ardından. *"Ben kendi yazgımı kendim çizeceğim. Birine sırtımı dayayacak değilim…"*

Annesiyle anlaşamaz, sürekli kavga ederdi. Ama şimdi derin derin annesini özlüyordu; özellikle ellerini özlüyordu. Nasıl da tontondu elleri, dokunduğunda yumuşak yumuşak dokunurdu tıpkı yün gibi… Onun ördüğü kazaklar hala duruyordu dolabında ama giymiyordu. *"Belki bu halimle çok yakışır!"* diye mırıldandı. Heyecanlandı, kalkıp kazaklarını karıştırdı. İçlerinden mavi, üstü beyaz desenliyi seçti. Üstündekileri çıkarıp kazağı giyiverdi. Sonra merakla banyoya gitti. İzlandalı delikanlılara benziyordu. *"Artık böyle giyineceğim!"* dedi. Sonra gözlüklerini çıkarıp inceledi; gözlüksüz haline baktı. Gözlüklü hali daha hoş duruyordu; hem dişi hem bilge… Tam da istediği gibi… Sula artık Arn'a *"gözlük"* diyebilirdi.

O an bardan sesler duydu. Meraklandı. Kapıyı açıp merdivenin yarısına kadar indi. Barda tartışma vardı, barmen iki adamı ayırıyordu. Neyse ki fazla uzatmadılar ve yerlerine oturdular. Diğer masalarda içenleri inceledi, bara baktı uzun uzun… Ömrünü böyle mi geçirmek istiyordu? Çiftlik evinden çıkarken duyduğu o tiksintiyi hissetti yeniden. Burada olmak istemiyordu, burada yaşamak istemiyordu, burada ölmek istemiyordu…

İçindeki boğuntu giderek büyüyordu; sanki boğuluyordu… Barda boğuluyordu, odasında boğuluyordu, sokaklarda boğuluyordu. Bir an önce buralardan gitmek istiyordu; gözü hep uçaklardaydı. Ne zaman bir uçak görse içi havalanıyordu. İlker'e gitme tutkusu öyle büyümüştü ki her şey dönüp dolaşıp onunla ilişkileniyordu. Banyoda onu düşünüyordu, yemekte onu düşünüyordu, alışverişte onu düşünüyordu. Artık İlker bir tutkuya dönüşmüştü onun için. Tanışmadığı bir insan ömrünün her yerini kaplamıştı; ne düşlerse düşlesin dönüp dolaşıp İlker aklına geliyordu.

İlker'e âşık mıydı yoksa buradan kaçıp gitmek mi İlker'de toplanmıştı, pek seçemiyordu. Aynı yolları yürümekten, aynı havayı solumaktan, aynı işleri yapmaktan bunalmıştı. Aynı yatakta uyumak bile ağır geliyordu artık. Aynı banyo, aynı merdivenler, aynı duvarlar… Saçını kestirip gözlük takmasa aynada yüzüne bakmaktan iğrenir olmuştu. Her şey aynıydı sanki her yer aynıydı ama İlker'e çıkan yollar tazecikti.

Ne zaman böyle boğuntu içine girse hemen çantasına defterleri atıyor ve Gjogv'ye gidiyordu. Gjogv küçük bir körfez kasabasıydı. Arabayla oraya kadar gidiyor; bir yandan denizi izliyor, bir yandan da defterleri karıştırıyordu. İki defterin arasında bir anlam bulmaya çalışıyordu. Gunnar'ın, Talu'nun

yazılarından aldığı notlarla dolu defteriyle kendisinin İlker'in konuşmalarından aldığı notlar arasında gidip geliyordu.

Gjogv ile arasında güçlü bir ruhsal bağ vardı. Bunun nedenini bilmiyordu ama burası ona iyi geliyordu. Arnleif'i buraya ilk kez Sula getirmişti. Onun da sık sık buraya geldiğini biliyordu. O ilk gelişinden bu yana uzun zaman geçmişti, bu boğuntu olmazsa buraya yolu düşmezdi. Ama şimdi neredeyse her gün buraya uğruyordu. Buradan bakıyordu denizin ötesine, buradan bakıyordu göklere, buradan bakıyordu kendi içine…

Gördüğü tam da bir çelişkiydi; kendisi de bu kasaba gibi toprağa zor bela tutunmuş, aynı döngünün içinde yaşayıp gidiyordu. Ama İlker'in çağrısı deniz gibiydi; uzaklara, daha uzaklara, çokluğa, tazeliğe alıp götürüyordu gözlerini… Bu kıyı çelişkisiyle baş etmekte zorlanıyordu. Sonunda kararını verdi. İlker'in dediği gibi yazgısına sahip çıkacaktı, yazgısının peşinden gidecekti. Arnleif için yazılmamışsa bile bu yazgıyı kendi yazacaktı.

Bu bir yazgı değilse neydi? Daha Talu'nun defterini okumadan İlker'e olan bağlılığı bir rastlantı mıydı? Irja'nın onun barına gelmesi, Erik'i görmesi bir rastlantı mıydı? Yahut Talu'nun defterini arabada unutması… Bunlar yazgısının belirtisi değil miydi? Öte yandan yazgıya inanmayan biriydi. Bu yüzden bazen kafası karışıyordu. Acaba koşullar mı böyle şeyler düşünmesine neden oluyordu? İzlanda küçük bir ülkeydi ama kendisi çoğul bir insandı. Reykjavik özellikle kışın turistler azalınca sakinleşen bir yerdi ama kendisi coşkun bir ruha sahipti. İklim durağandı ama Arnleif'in içinde mevsim üstüne mevsim geçiyordu. Bu yüzden İlker ilgisini çekmiş olabilirdi; bu yüzden Talu ve İlker arasında bir bağ kurup kendine bir yazgı belirlemiş olabilirdi…

Ama bunun ne önemi vardı? Olan ortadaydı. Artık bir bar sahibi olarak ömrünü sürdürmek istemiyordu. Hayatına heyecan katmak için başlayıp yarım bıraktığı ilişkilerden de sıkılmıştı. Hayatındaki heyecanlar, karlar eriyince ortaya çıkan minik dereciklere benziyordu. Oysa Arnleif büyük nehirler gibi akmak, Gullfoss gibi çağlamak istiyordu. Böyle devam etse kuruyup gidecekti yüreği, ömrü çürüyecekti. Aslında herkesin isteyebileceği bir yaşam kurmuştu. Kendi başına bir işletmesi olmuş, ihtiyaçlarını karşıladığı gibi para bile biriktirebilmişti.

Çocukluğunda yaşadığı yoksulluğu düşününce bu büyük bir nimetti. Ama parayla aldıkları ne salt kendisinindi ne onda bir tutku oluşturuyordu. Onun aldığını herkes alabilirdi, parayla satın aldıkları Arnleif'e özgü değildi. Birlikte olduğu adamlarla bile yürek bağı yoktu, her kadın onlarla yatabilirdi. Kendinden başlayan, yüreğinde başlayan bir tutku olmamıştı. Ta ki İlker'i dinleyene kadar… Elbette Talu da vardı. Onu kayalıklara götürdüğü günkü heyecanı daha önce hiç yaşamamıştı. Bu heyecanın karşılığı yoktu; hiçbir şeyle değişemezdi.

Gerçi Talu'ya konan teşhise göre onun gördükleri birer sanrıydı. 6 onun uydurmasıydı, yazdıkları onun uydurmasıydı. Ama Arnleif buna bir türlü ikna olamıyordu. Nasıl olur da uydurma olabilirdi? Gunnar onlarda önemli bilgiler olduğunu söylemişti. Hatta çok çok önemli şeyler olduğunu… Bir çocuk nasıl bunları uyduracaktı? İlker için de *"şarlatan"* diyenleri duymuştu. Ama bunların ne önemi vardı? Her ikisi de yüreğini havalandırıyor, kaskatı şehir hayatından çekip alıyordu Arn'ı; masallar ülkesine taşıyordu içten içten… Annesi çiftlik evinde doğmuş, çiftlik evinde büyümüş, çiftlik evinde ölmüştü. Aynı kaderi paylaşmak istemiyordu.

Gjogv'ye son gittiğinde kararını verdi. Defterleri alıp İlker'i bulmak için yola çıkacaktı. Bunun için gerekli parası vardı. Bir ara o parayla ev almayı düşünmüştü, hatta bunu Gunnar ve Sula'yla bile konuşmuştu. O konuşmayı anımsayınca gülümsedi. *"Ne saçma bir istekmiş…"* diye geçirdi içinden. O para hayallerini gerçekleştirecekti şimdi. O para gerçekten bir işe yarayacaktı. Biriktirdiği parayla bir iki yıl yaşayabilirdi. Ama sonra ne olacaktı? Barı satmayı düşündü bir an ama bu akıllıca değildi. Bir yola çıkıyordu ve bu yolun sonu belli değildi. Geri dönmek zorunda kalabilirdi. Döndüğünde muhtaç durumda olmak istemezdi. En iyisi barın işletmesini geçici bir süre İsveçli barmene kiralamaktı. Bir ara öyle bir konuşma geçmişti aralarında. Ama o zamanlar barı kiralamak Arnleif'in aklından bile geçmiyordu. En iyisi onunla sözleşme yapmak; barın mülkiyetini değil, sadece işletmesini dönene kadar ona kiralamaktı… Bu aklına yattı.

Öte yandan, ayrılmadan yapması gereken başka işler vardı. Son bir kez Gunnar'la görüşüp defterin anlamını ayrıntılı olarak tekrar dinlemek istiyordu. Sula'yla vakit geçirmek, Talu'yu görüp saçını okşamak istiyordu. Talu'yu düşününce içine bir heyecan geldi. Ona dokunmadan İzlanda'dan ayrılamazdı. Ayrıca ailesiyle vedalaşması gerekiyordu. En zoru da buydu. Belki en sona onu bırakırdı. Biletini alıp öyle giderdi çiftlik evine. *"Çocukluğumu da alıp giderim buralardan."* diye geçirdi içinden.

Bir gün geçmeden bütün işlemleri bitirdi. Gelene kadar barı İsveçli barmene kiraladı, parasını başka ülkelerde kullanabilmek için bankada işlemlerini bitirdi. Valizini hazırladı, pasaport işlemlerini halletti, Irja'ya geleceğini bildirdi ve uçak biletini aldı. İzlanda'dan ayrılmak için hiçbir sorunu kalmamıştı. Ama ayrılmanın başka zorlukları da vardı. Talu'yu son bir kez görmeliydi ve bu yürek eziciydi. Hiçbir yere hiçbir kimseye derin bağlar kurmayan Arnleif, Talu'dan ayrılmak-

ta zorluk çekiyordu. Oysa onunla sadece bir günü birlikte geçirmişti. Çocukluğundan beri en yakın arkadaşı olan Sula'dan ayrılmakta bile zorluk çekmemişti. Ömrünü adadığı barı devretmekte zorluk çekmemişti. Ama insan işte, nereye bağlanacağını bilmiyordu. Bu bağ onu Reykjavik'te tutabilirdi ama kendisini 6 gibi hissediyordu. O da kayalara bağlanmış kalmış, o da tükenmeye başlamıştı. Arnleif de tükenecekti ve bunu istemiyordu. Üstelik şimdi büyülü bir tutku sarıyordu ruhunu… İlker'i bulacaktı. İlker tutkusu durağan değildi; devingendi, açık uçluydu, heyecanlıydı…

Öte yandan yapması gereken ilk iş, Talu'nun defterinde yazılanları tam olarak anlamaktı. Bunu çok istiyordu çünkü İlker'e bunu yüz yüze anlatmayı hayal ediyordu. Defteri de verebilirdi ama onun gözlerine baka baka anlatmanın heyecanını daha şimdiden dizlerinde, karnında, kulaklarında hissediyordu. Gunnar'a bu durumu bildirince, o da üniversitedeki odasına davet etti onu. Orada, defterdekileri duvara yansıtıp kimseyi rahatsız etmeden konuşabileceklerdi. Zaman gelmişti ve Arnleif yola çıkmadan asıl defteri de yanına aldı. Gunnar bu defteri görünce heyecanlanacaktı, bunu hissediyordu.

Dayanamayıp vaktinden önce üniversiteye vardı. Gunnar'ın odasını öğrendi ve kapının yanında onu beklemeye başladı. Kısa saçlı, yuvarlak gözlü Arnleif'i üniversitedekiler yadırgamamış, onu öğrenci olarak görmüşlerdi. Onlara da benziyordu bu haliyle. Zaten kol çantası yerine sırt çantası taşımaya başlamıştı… Öğrenciler de öyleydi, hocaların bir kısmı da… Birkaç öğrenci selam bile verdi. Bu durumdan çok hoşlandı Arnleif… Üniversiteye gitmemiş olduğuna pişman oldu. Bu yaştan sonra başlanabilir miydi? Artık çok geç diye düşündü. Öyle dalmıştı ki Gunnar'ın geldiğini görmedi.

-Arnleif!

-*Oo geldiğini fark etmedim.* dedi Arnleif. Şaşkındı, irkilmişti.

Gunnar odasının kilidini açarken Arnleif'in de içinde kilitler açılmaya başladı. Eğer Sula'nın arkadaşı olmamış olsa odaya girer girmez Gunnar'ın boynuna atlar, onunla sevişebilirdi… Ama kendini tutmalıydı. Eskiden olsa kendine engel olmazdı ama şimdi bir tutkusu, bir amacı vardı. Sessizce Gunnar'ı takip etti. Gunnar çantasını masaya koydu, Arnleif'e oturması için koltuğu işaret etti.

-*Ders biraz uzun sürdü. Beklettim, bağışla!* dedi.

-*Hayır! Ben önce geldim, dayanamadım. Bir an önce anlatacaklarını dinlemek istiyorum.*

-*Peki o zaman!* diye yanıtladı Gunnar. Ceketini çıkarttı, askıya astı. *Sen de paltonu asabilirsin,* diye önerdi Arnleif'e, sonra yansıtıcının düğmesine bastı. *Biraz ısınsın…* diye mırıldandı.

Arnleif paltosunu, atkısını, şapkasını çıkarıp askıya astı. Sonra çantasından özgün defteri çıkardı ve Gunnar'a uzattı. Gunnar deri kutuyu görünce ne olduğunu anlamadı önce…

-*Ne ola ki?* diye mırıldandı. *Hediye mi?*

-*Evet, defterin kendisi…*

Gunnar'ın gözleri büyüdü. Fotokopilerini görmüştü ama orijinalini görmeyi çok istemişti, böylece sahici olup olmadığından emin olacaktı. Heyecanla aldı, bir süre deri kutuya baktı. Daha önce böyle bir kutu görmemişti. Özenle açtı ve içinden kâğıtlardan yapılmış defteri çıkardı. Çok garipti, belli ki özensiz biri defter haline getirmişti. Bazı yerlerinde kâğıtlar katlanmış, köşeleri yıpranmıştı… Ama daha ilk sayfadan başlayarak yazılanlar tanıdıktı. Fotokopi bu defterden yapılmıştı. *"Bu yıpranabilir, biz duvara fotokopileri yansıtalım en iyisi…"*

dedi. *"Ama her sayfayı buradan da kontrol edeceğim."* diye de ekledi sevinçle.

-Benim daha çok merak ettiğim; bu 6 İlker'in söylediği Kuzgunculardan olabilir mi? Bana öyle geliyor…

-Tekrar bakalım… Üstelik özgün olanı da yanımda… Ama İlker'in ne dediğini tam bilemiyorum…

-Sorun yok, defter var… Arnleif hemen çantasından İlker'in videolarından not aldığı defteri çıkardı. Zaten ezberimde var, diye ekledi ardından. Arnleif derin bir nefes alıp başladı söylemeye:

"Ey kişi! Ey şimdiki zaman... Bilip bilmediğin, görüp görmediğin, duyup duyamadığın bu evrende Birata karışmaz olana bitene... Soluğunu duyurur sadece; gerisi hak edene... Ey kişi, hak et kendini! Hak et hayatı! Hak et dünyayı... Ya da silin git zamandan..."

Gunnar ilk duyduğu gibi şaşırdı yeniden. Donup kaldı. Söz söyleme biçimi, tonlaması, içerik… Tüylerini diken diken etmişti… Çocukluğunda gittiği kilisedeki vaazları anımsadı birden.

-Bu ruhsal, hatta dinsel bir metin gibi…

-İlker'in sözü büyülü… Beni büyüledi. Hangi dinse ona inandım, hangi ruhsa ona bağlandım.

Gunnar pencereden görünen kiliseye baktı… Kendisi de küçükken kiliseye gider, İsa'ya inanırdı. Arnleif şimdi İlker'e inanıyordu… İsa'ya da ilk önce inananlar birkaç kişiydi. Şimdi çok olması neyi değiştirirdi? İsa'nın söyledikleri nasıl bilimsel olarak kanıtlanamıyor ya da reddedilemiyorsa, İlker'in de kanıtlanamaz ve reddedilemezdi. Bir fark yoktu. Ne diyebilirdi ki?

-Belki ben de inanırım. diye güldü. *Belki daha büyük bir kilise yaparız kayalığın olduğu yere, yeni bir İzlanda dini oluştururuz…*

Arnleif Gunnar'ın bu tutumunu hoş karşıladı. Böyle konuşsa da Talu'nun defterinden o da büyülenmişti. Bu işi merak ediyordu. Sustu, yanıt bile vermedi. Gunnar, Arnleif'in bu suskunluğu karşısında en iyi yolun defteri incelemek olduğunu anladı. Yansıtıcı ısınmış olmalıydı, sayfaları tek tek koyarak yansıtmaya başladı. Dörtlü evren teorisinden zaman kavramına, entropi zaman ilişkisine derken asıl Arnleif'in merak ettiği konulara gelmeye başladı.

-Gerçi sana verdiğim defterde bunlar vardı, değil mi? diye sordu Gunnar.

-Evet ama ben bunları değil de 6'nın neden burada olduğunu merak ediyorum ve daha da önemlisi kuzgunlarla ilişkisini… Çünkü İlker "Kuzguncular"dan söz ediyor. Gerçi o gün biraz konuşmuştuk ama tam olarak anlamak istiyorum.

Gunnar o bölümleri yeniden gözden geçirdi, özgün defterle de karşılaştırdı.

-O gün de söylemiştim, 6'lar hiçlik geçidi adı verdikleri bir yerden bizim evrenimize gelmişler. Kendi evrimlerinin ilk aşamasındaki gibiymiş dünya, yani volkanların patladığı küf kokan bir dünya… Kendi evrenlerinde salt düşünceye evrimleşmişler ama burada o ilk dönemlerindeki gibi bedenleriyle birlikte yaşayabilirlermiş. Elbette entropi…

-Entropiyi tam anlayamıyorum, diye Gunnar'ın sözünü kesti Arnleif.

-Sen şöyle düşün bunu; bizim evrende her şey düzensizliğe doğru akar. Mesela evi toplasan dağılır gibi…

-Desene bu entropi denen hep benim odamda dolaşıyor. Hatta hayatımda…

-Herkesin dolaşıyor, merak etme.

-Şimdi anladıklarımı özetlesem… Bak bakalım, doğru mu anlamışım…

-Tamam.

-Bunlar bizim evrene geliyorlar ve bizim dünyamızı, kendilerinin yaşayacağı bir dünya hale getirmek istiyorlar.

-Evet.

-Çünkü burası onlara uygun…

-Evet.

-O zaman neden dünyamızı işgal edememişler?

-Bu iyi soru ama yanıtı var. Anlatmış olabilirim, bunlar sülfürik asit soluyorlarmış. Volkanların patladığı zamanlardaki dünyanın halinde yaşayabiliyorlar.

-O zaman niye burayı istesinler?

-Burayı o hale getirmek için plan yapmışlar. Bunun için, söylediğine göre bizim tanrılarımızı birbirine düşürmüşler ama onların silahları yetersizmiş. Dolayısıyla bütün volkanlar patlamamış, hem Ay Dünya'yı dengede tutuyormuş…

Gunnar bir an sustu… *"Bak sen şu Ay'a…"* diye mırıldandı. Sonra sözüne devam etti:

-Nerede kalmıştım? Ha! Tanrılar kendi aralarında kavga edip yok olduktan sonra bizim zihnimizi etkileyerek, yani daha doğrusu bazılarımızı etkileyerek bizi yok edici silahlar yapacak düzeye evirmeye çalışmışlar ki onlarla Ay'ın yörüngesi-

ni değiştirebilsinler ve anladığımca nükleer savaş çıkararak dünyayı o eski zamandaki hale getirebilsinler…

Arnleif bir süre Gunnar'a baktı. Sonra ayağa kalkıp İlker'in sözünü okudu:

"Ey şaşkın, zamanın efendisi olduğunu sanma! Düşün ki düşünesin diye damlatmıştı özüne kendinden bir zerre Enki! Şimdi kara gözlülerin dizginine koşulma! Kentler kurdunuz, tamam. Sınırlar koydunuz, tamam. Düşman bildiniz, tamam. Silahlar yaptınız, tamam. Ama artık geldi zaman; kara gözlülere mi teslim edeceksiniz dünyayı? Sülfür soluyanlara mı terk edeceksiniz topraklarınızı, uyan! Dolunayın göğsünde bir kara leke gördüğünde onların efendiliği de başlamış olacak, uyan!"

Gunnar öylece izliyordu. Yüzünü gözünü buruşturdu, saçlarını karıştırdı, gidip pencereden baktı. İki metin arasında kesin bir bağ vardı. Söylenenler arasında kesin bir bağ vardı. *"Karagözlüler"* kuzgunların gözlerinden bakan 6'lar olmalıydı… Sülfür soluyanlar onlar olmalıydı. Fakat Enki de nereden çıkmıştı? Enki bildiği kadarıyla mitolojik bir karakterdi.

-Bir dakika Arnleif… dedi. *İnternetten bir şey araştırayım.* Arama motoruna *"Enki kimdir?"* diye yazdı. Enki Sümerlerin tanrılarından biriydi. Oradaki en güçlü tanrı olarak söz ediliyordu.

Koltuğuna yaslanıp bir süre düşündü… Arnleif, Gunnar'ı izliyordu. Ne diyeceğini merak ediyordu. Onun bu tavırları çok hoşuna gitmişti. Tanıdığı erkeklerde böyle davranışlar yoktu. Gunnar'ın bu düşünceli haline bayılmıştı. İzlemeye doyamıyordu.

-Birini aramalıyım… dedi Gunnar ve telefonunu alıp eline

rehberini incelemeye başladı. Bir yandan da ensesindeki saçlarıyla oynuyordu. Buldum! diye haykırdı.

-"Hey Birgir, merhaba!"

-"Merhaba Gunnar!"

-"Vaktin var mı? Bir soru sormak istiyorum…"

-"Elbette, ders arasındayım."

-"Sen mitolojiye düşkünsün değil mi?"

-"Alanım değil biliyorsun ama severim…"

-"Sümer mitolojisini biliyor musun?"

-"Genel bir bilgim var Gunnar…"

-"Enki hakkında bir soru soracağım, Enki'yi biliyorsun değil mi?"

-"Evet!"

-"Enki, insanı yarattı yahut genetiğine etki etti gibi bir bilgi var mı mitolojide?"

-"Kesinlikle var. Hatta Enki'nin tabletleri diye bir şey anlatmıştı bir arkadaşım. Altın çıkarmaya yardım edelim diye bizim genetiğimizle oynamış güya."

-"Öyle mi?"

-"Doğrusu şu sıralar vaktim yok, araştıramadım. Ama bir gün bu konuyu derinliğine araştırmak istiyorum…"

-"Peki, İlker'i duydun mu?"

-"İlker?"

-"Hani videoları var, kendine "kehanetin bekçisi" diyor…"

-Aa, Evet. Öğrencilerimin bir kısmı ondan çok etkilenmiş. Onu ilginç buluyorum ama tam olarak bir şey söyleyemem."

-"Teşekkür ederim, bir gün buluşup bira içelim. Sempozyum anılarımızı hatırlarız."

-"Harika olur… Hoşça kal!"

Konuşmayı bitirdikten sonra Gunnar derin bir nefes aldı. Arnleif'e döndü.

-Bu mesele oldukça karışık… Araştırmaya ihtiyaç var ama eğer bu iki metin arasında bir ilişki kurulabilir mi diye bana sorarsan, kesinlikle kurulabilir. İlker'in söz ettiği Kuzgunculular, 6'lar olabilir.

Arnleif'in gözleri parladı.

-Bunu biliyordum! Bunu biliyordum! diye haykırdı.

-Sevincine engel olmak istemem ama şöyle bir durum daha var…

-Nasıl bir durum?

-6 diyor ki, kendiyle gelenler onu burada bırakıp diğer gezegenlerden gelenlere bağlanıp gitmişler. Amaçları buraya büyük bir gemiyle dönmekmiş ama henüz gelmemişler. Bu yüzden o kendini terk edilmiş hissediyor. Güya Talu'ya bu nedenle yazdırmış olanı biteni. Zihni bozulmaya başlamış, tükenmeye başlamış.

-Büyük bir gemiyle mi?

-Evet!

-Bu uyuyor ki İlker'in anlattığına…

-Nasıl?

-"Dolunay'ın göğsünde bir kara leke gördüğünde, onların efendiliği de başlamış olacak, uyan!"

Gunnar'ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bu kara leke gemi olabilirdi pekâlâ. Ama bir sorun vardı; İlker bunları nereden biliyordu ki? Bir başka sorun da Armann'a *"şizofreni"* teşhisi koyulmasıydı. Yani bunlar gerçek olamazdı… Kafası karışmıştı, bilgisayar ekranını kapayacaktı ki ilginç bir başlık gördü, *"Oumuamua cismi uzay gemisi mi?"*

Metni okudukça gözleri büyüdü, kaşları çatıldı, üst dudağını ısırmaya başladı… Arnleif neler olup bittiğini anlamadan Gunnar'ı izliyordu. Bu garip haline bir anlam veremiyordu. Ne oluyordu ki? Neye bakıyordu ki?

-Sana öyle bir şey söyleyeceğim ki… dedi sessizce Gunnar. *Sanırım dudağın uçuklayacak.*

-Söyle… diye mırıldandı Arnleif.

-Oumuamua, söylemesi zor bir ismi var ama böyle bir cisim girmiş güneş sistemimize. Puroya benziyormuş ve bazı bilim insanları onun uzay gemisi olabileceğini söylüyorlarmış.

-Bari kuzguna benzese…

-O kadar uzak ki apaçık görünmüyor ama ölçülebiliyormuş. Uzunluğu genişliğinin on katıymış, sigaraya benziyormuş yani…

-Uzay gemisi olabilir mi?

-Bilmem… Ben matematikçiyim, bu işlere senin sayende bulaştım ve doktoramı bitirirken bile zihnim bu kadar karma karışık değildi.

-Peki Ouuu, yani nasıl söyleniyorsa, adı ne demek acaba?

Gunnar haberi inceleyip adının anlamı olup olmadığını, kimin koyduğunu bulmaya çalıştı.

-*"Uzaktan gelen haberci"* anlamındaymış.

-İlker! İlker'in söylediği haberci bu işte!

İkisi de bir süre susup birbirlerine baktılar. Arnleif masadan orijinal defteri alıp kutusunun içine koydu. Montunu giydi ve Gunnar'a dönüp:

-Hoşça kal, dedi. Elini uzattı.

-Gidiyor musun? diye sordu Gunnar elini sıkarken.

-Evet, belki bir daha seni göremem… Ama döndüğümde buralarda olursan sevinirim.

-Reykjavik'ten mi ayrılıyorsun?

-İzlanda'dan… dedi Arnleif. Lafı uzatmadan çantasını, beresini alıp çekip gitti.

"Garip kadın!" diye geçirdi içinden Gunnar. *"Ne kadar değişken bir ruh hali var! Sula ile ne kadar da farklılar! Nasıl anlaşıyorlar, şaşkınım…"* dedi.

Kapı açık kalmıştı. Kalkıp kapatırken koridora baktı, hiç kimse görünmüyordu.

Arnleif arabasına binince Sula'yı aradı. Sula yanıt vermedi. Mesaj atmaya karar verdi;

-*"Hastaneye Talu'yu görmeye gitmek istiyorum, izin verirler mi? Sonra da sana uğramak istiyorum, neredesin?"*

Motoru çalıştırmadan önce aynada yüzüne baktı; gözlükle-

rine, yeni saçına alışmak istiyordu. *"Merhaba gözlük!"* diye kendine selam verdi. İçinde bir sevinç vardı ve yüzüne yansıyordu. Sabah uyandığından daha güzel görünmüştü yüzü kendisine. Kemerini taktı, radyoyu açtı, gaza bastı.

Hastaneye vardığında otoparkta Sula'nın arabasını gördü. *"Demek buradasın, ne güzel!"* diye söylenerek hastanenin kapısından girdi. Daha önce yapmadığı bir şekilde önüne gelene selam veriyordu. Herkes garip garip bakıyordu arkasından ama umursamıyordu bile… *"Merhaba hanımefendi!", "Merhaba bayım!"* diye diye çıkıyordu merdivenleri. Hatta basamaklara bile selam vermeye başladı. Sonra kendine geldi. *"Ne yapıyorsun Arn?"* dedi kendi kendine, *"Burası hastane…"*

Merdivenleri yarılamışken mesaj sesi geldi; Sula yanıtlamıştı.

-"Hastanedeyim, gel. Üçüncü katın koridorunda bekliyorum."

Üçüncü kata çıkınca Sula'yı gördü. Pencereden aşağıya bakıyordu.

-Merhaba! diye seslendi… Koridorda fazla kişi yoktu ve öyle yüksek sesle söylemişti ki herkes Arnleif'e baktı. Bakışlardan hoşlanmayan Arnleif konuşmadan Sula'ya doğru koşup onu kucaklayıverdi.

-Arn… diyebildi Sula. Böyle kucaklaşmayalı uzun zaman olmuştu. Gençken kucaklaşmayı severdi Arn, sonra dokunmaktan bile çekinir olmuştu. Bu coşkusunun nedeni neydi acaba? Kulağına eğilip fısıldadı:

-Neler oluyor Arn? Bu gözlükler?

Arnleif o zaman beresini de çıkardı. Sula bir süre Arnleif'e

baktı; öyle değişmişti ki! Birden karşılaşsa tanıyamazdı. Çıkık elmacık kemikleri gözlüklerle bütünleşmiş, kesik saçları omuzlarını daha da belirginleştirmişti. Boynu daha uzun görünüyordu sanki.

-Yakışmış… dedi usulca. *Artık sana "gözlük" diyebilirim.* diye de ekledi.

-Diyebilirsin elbette ama...

-Ama?

-Yarın öğleden sonra ayrılıyorum İzlanda'dan, bir süre burada olmayacağım.

-Nasıl? Neden? Anlamadım…

-Önce İsveç'e gideceğim, sonra bakalım yolum nereye düşecek…

Sula, Arnleif'ten böyle şeyler beklediği için pek şaşırmadı ama içinde bir hüzün dolaşmaya başladı. Armann'ın hastalığından sonra en yakın arkadaşını da kaybediyordu. Keşke başka zaman gitseydi. Şimdi ona çok ihtiyacı vardı ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Arn, kafasına koyduğunu yapardı.

-Biletini aldın mı bari?

-Evet, yarın öğleden sonra üç…

-Ya bar?

-Yaşlı barmene kiraladım gelene kadar…

-Ya…

-Ya?

Aslında *"Ya ben!"* diyecekti Sula ama vazgeçti…

-Ya ailen?

-Kardeşlerim mi? Yarın onlarla görüşeceğim. Çiftlik evine gideceğim, son kez gideceğim, evet…

-Armann'a söyleyecek misin gideceğini peki?

-Hayır. Söylememek daha iyi diye düşündüm.

-Bekleseydin hafta sonu çıkacaktı hastaneden…

Bu durumu hiç düşünmemişti Arnleif… Keşke öyle yapsaydı. Bir süre sustu, ne gerekçe gösterilebilirdi ki? Öte yandan defterini almıştı ve Armann dönünce onu arayabilirdi. Burada olmaması durumundan hoşlandı.

-Haklısın Sula… Ama bilemedim işte…

-Olsun! Sen öyle uygun gördüğüne göre… Bu arada, bir şey gerekirse telefon et.

-Evet, ederim.

-Arabanı ne yapacaksın?

-Araba kiralama şirketine vereceğim, konuştum kendileriyle.

-Seni uğurlamak isterim…

-Sevinirim… Hatta benim arabamla uğurla, sonra onu araba kiralama şirketine bırak, olur mu?

-Yok! Sen onu yap, ben seni alırım bardan.

-Olur.

-Girelim mi Armann'ın yanına?

-Sevinirim…

-Senden bir şey isteyeceğim, ona Talu deme artık. O eski dönemden kalan bir isim, onu duysun ve o günler canlansın istemiyorum. Hekim de öyle dedi. Armann de…

- Bir ad koyacaksan armann de bana armann

armağan değil de habercí başka dünyalardan

dizeleri söyleyince Sula'nın yüzüne baktı. Sula donup kalmıştı… Gözünden bir damla yaş süzülüverdi.

-Bu dizeleri nereden biliyorsun? diye çıkıştı Sula.

-Buzdolabının üstüne yapıştırmışsın şiiri. O gün geldiğimde okumuştum.

-Okuyup ezberledin, öyle mi?

-Hoşuma gitti…

Bunca yıllık arkadaşı ezbere dize okumuştu ve üstelik Armann'ın şiirinden okumuştu. İşte bunu tahmin edemezdi. Arnleif dünyayı dolaşabilirdi, bir anda evlenebilirdi, iki gün sonra boşanabilirdi ama şiir… Bu olanaksız bir şeydi. Bu konu hakkında konuşmak istiyordu ama hekimlerden ancak on dakika izin koparabilmişti, Arnleif'i Armann'a götürmeliydi.

-Hadi, Armann'a gidelim o halde! dedi.

Kapıdan girerken hemşireyle göz göze geldiler, daha önce konuştukları için hemşire hiçbir şey söylemeden izin verdi. Sadece saati işaret etti. Sonra, Armann'ın yattığı odaya geldiklerinde Sula kapının önünde durdu ve Arnleif'in girmesini istedi. Kulağına eğilip zamanı fısıldadı:

-Sadece beş dakikan var…

Arnleif Sula'yı duydu ama yanıt vermedi. Gözü Talu'daydı. Talu yatağına oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu. Usulca gelip yanına oturdu. Talu geldiğini fark etti ama yüzüne bile bakmadı. Arnleif de dönüp yüzüne bakmadı. O da pencereden baktı. Bir süre sessizce durdu, sonra uzanıp elini avucuna aldı. Sıcacıktı eli fakat pek duyarsızdı. Ne geri çekiyordu ne tepki veriyordu.

-Armann, dedi. Sözcükler dudağından tutuna tutuna iniyor, sanki dışarı çıkmak için direniyordu. *Armann, çabuk iyileş olur mu? Çabuk iyileş ve Sula'ya arkadaş ol çünkü onun arkadaşa ihtiyacı var… Senin de arkadaşa ihtiyacın var, biliyorum. Benim de arkadaşa ihtiyacım var…*

Sustu… Armann tepki vermiyordu. Dönüp yüzüne baktı; sanki bir heykel Talu'nun yüzünü dondurmuştu. Saçları aynı saçtı, gözleri aynı gözdü, burnu da öyle. Ama yüzünde ne mimik vardı ne de canlılık… Bir eliyle uzanıp saçını okşadı. O an Armann dönüp Arnleif'e baktı… Derin derin baktı… Sonra belli belirsiz bir söz çıktı ağzından:

-Talu…

külde iz sürmek

Çimenlere uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. Bir an gökyüzü bir örtü gibi üzerine dökülüverdi… Nefes almakta zorluk çekiyordu, eliyle yüzünden gökyüzünü temizlemeye çalışıyordu, yanaklarında bir ıslaklık hissetti… Kalkıp banyoya koştu, aynadaki yüzünü görünce çığlık attı. Yüzü masmaviydi, beyaz bulutlar gibi benekler vardı yanaklarında…

Arnleif kendi çığlığına uyandı… Önce nerede olduğunu anlayamadı; duvarlar bembeyazdı, pencereden ışık sızıyordu, perde beyazdı… Eli telefonunu aradı; telefonunun şarjı bitmişti. Kalkıp telefonu şarj edeceği bir priz aradı; prizin içine kuru kafa çizilmişti, ürktü… Yatağa oturup bir süre nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı. Zihnini bir türlü toparlayamıyordu. Banyo kapısını görünce elini yüzünü yıkamak, kendine gelmek istedi ama rüyasını hatırlayınca vazgeçti. Sanki aynaya baksa yine yüzünü mavi görecekti, yine yanaklarındaki beyazlıkları görecekti… Ama bir yandan da merak ediyordu; ya gerçekten öyleyse?

Hızla kalkıp banyoya gitti, aynanın karşısına dikildi. Henüz saçsız haline alışamamıştı ama yüzü eskisi gibiydi. Elini yüzünü yıkadı. Aynadan banyonun penceresi görünüyordu. Birkaç çatı ve arada internette gördüğü türden binalar gözüne çarptı. Havlular özenle döşenmişti… Pencereye yöneldi; bu binalar tanıdıktı ama İzlanda'dan değil, internette araştırdığı

Stockholm'dendi. Gözleri parladı, omuzları dikleşti, kendine geldi. Dün gece geç vakitte otele yerleşmişti. Derin bir nefes aldı, banyodaki işlerini bitirip yatağına döndü.

Acelesi yoktu; Irja gelecekti, işi gücü onu beklemekti. Onunla buluşacaklardı ama hangi otelde kalacağını söylememişti. Telefonuna bakıp saati öğrenmek istedi, saat on bire geliyordu. Öğleden sonra Irja'yla buluşacağı için bir plan yapmalıydı. Kahvaltıyı yapıp dönebilirdi, çıkıp bir iki saat dolaşabilirdi. Yatakta bir süre vakit geçirdikten sonra kalkıp pencereden baktı. Liman görünüyordu, hatta birkaç gemi limanda demirlemişti. *"Belki de İlker bu limandan gitmişti araştırmaya…"* dedi kendi kendine. *"Demek ki doğru yerdeyim ve İlker'in izini sürmeye başlayabilirim."*

Çocukken koyunların ve atların izini sürmek için babasıyla dağlara giderlerdi. İz sürmeyi babasından öğrenmişti; iz sürücüler için bir iz bulunduktan sonra gerisi bulmaca çözmeye benziyordu. İzleri okuyorlar, ne zamandır burada olduğunu, ne yaptığını anlamaya çalışıyorlardı. Şimdi Arnleif de öyle yapacaktı. Önce İlker'in izini bulacak, sonra onu takip edecekti. İlker'in izini sürmeye limandan başlama fikri onu heyecanlandırdı. *"Bu işi çok sevdim… Bu işi çok sevdim…"* diye tekrarlayıp durdu.

Heyecanla giyindi, şarjdan telefonunu aldı, sırt çantasını kontrol etti ve odasından çıktı. Kahvaltı salonuna inip bir şeyler atıştırdıktan sonra Gamla Stan'ı gezmeye başladı. Renkli binaların arasında Arnavut kaldırımı çok güzel duruyordu. Köşelerdeki kafelerde bir şeyler içmek istedi. Belki İlker de bu kafelerde oturmuş, sohbet etmiş, bir şeyler içmişti. Aklına Irja geldi, bir duvara yaslanıp telefonunu çıkardı. *"Ben First Hotel Reisen'de kalıyorum. Saat 13'te kapıda bekliyor olacağım."*

Yanıtını beklerken çevresine bakındı, *"İsveç Bilimler Akademisi Bürosu"* yazan bir tabela gördü. Kapının hemen yanında bir camekân ve tanımadığı türden eşyalar vardı. Taş duvarlar sanki üzerine çökecek gibiydi… Oradan ayrılmaya karar verdi. Karşıda bir meydan görünüyordu, ortasında da bir çeşme… Tam oraya yürüyecekken Irja'nın mesajı geldi.

-"Ben Gamla Stan'daki çeşmenin ordayım. İstersen erken gelebilirim."

-"Acaba meydanın ortasındaki çeşme mi bu?"

-"Evet! Aslında oteline çok yakın…"

-"Dur! Ben de ona yakınım. Orada buluşalım."

Telefonunu cebine koyup yürüdü. Acaba Irja kendini tanıyacak mıydı? Özellikle kesik saçları ve gözlüğüyle… O tanıyamazsa da kendisi Irja'yı tanıyabilirdi.

Çeşmenin otele bakan tarafında Irja duruyordu. Hava soğuktu ve kalın bir mont giymişti. Bere gibi bir şey giymiş olsa ama Irja olduğunu anlıyordu. Yavaşça arkasından yaklaşıp omzuna dokundu.

-Birini mi bekliyorsunuz?

Irja dönüp baktı. Önce tanıyamadı, ne yapacağını bilmeden öylece durdu.

-Şifre İlker! deyip güldü Arnleif.

O an Arnleif'i tanıdı Irja ve heyecanla sarıldı.

-Bir an tanıyamadım; saçların, gözlüğün…

-Doğrusu ilk baktığımda ben de tanıyamamıştım… Diye yanıtladı Arnleif.

-Bir kafeye mi oturalım, ne dersin?

-Olur, biraz oturalım. Sonra otele gider, hem defteri hem de İlker'i konuşuruz olur mu?

-Olur, olur…

İki kadın kol kola yürüdüler. İlerde, kiremit kırmızısı bir binanın zemininde bir kafe vardı. Sandalyeler ve masalar sokağa taşmıştı. Arnleif orada oturmak istediğini söyledi. Irja da bundan memnun olmuştu. Genelde orada otururdu arkadaşlarıyla… Bir masa bulup oturdular. Daha oturur oturmaz Arnleif:

-İlker bu kafede oturmuş olabilir mi? diye sordu.

-Evet, diye yanıtladı Irja ve sonra onunla gezdiği yerleri anlattı. Ardından evinden söz etti; şu an o evin turistlere günlük kiralandığını anlattı. Zaman zaman oraya gittiğini, hatta bir gün kiralayıp kaldığını söyledi.

-Ne diyorsun? dedi Arnleif şaşkın şaşkın. İçinde bir heyecan başlamıştı ve kulaklarındaki ısınmayı fark etti. Bu harika olur…

-Numarası var, arayayım hemen. Boşsa kiralarız.

Irja, telefonunu çıkardı. Bu arada gelen garsona iki kahve söyledi. Telefon çaldı, çaldı, çaldı… Açan olmadı. Bir kez daha denedi, yine açan olmadı.

-Sanırım meşgul, dedi. Sonra yine ararım.

-Harika olur, diye yanıtladı Arnleif, *çok isterim o evde bir gece geçirmeyi… Belki birlikte geçiririz, ne dersin?*

-Sevinirim ben de… Seninle olmaktan hoşlanıyorum.

-Ben de…

Bu arada kahveleri geldi ve söyleşi bölündü. Önce İzlanda ile ilgili konuştular, sonra İsveç… Ama hava soğuktu ve turistlerin gürültüsü sohbetlerini bölüyordu. Arnleif otele gitmeyi teklif etti ve kafeden ayrıldılar. Otele yaklaştıklarında Arnleif otelin isminin ne anlama geldiğini sordu.

-Sanırım Reisen'i anlamadın değil mi?

-Evet.

-Seyahat demek…

-Vay!

-Rastlantı işte…

-Bu rastlantı konusu son zamanlarda kafamda dönüp dönüp duruyor.

-İlker'le olduğum zamanlar benim de dönmüştü…

-Konuşalım bunu, dedi ama sözünü sürdürmedi Arnleif. Otele girmek üzereydiler.

Danışmadan anahtarını aldı ve asansöre yöneldiler. Odaya çıkana kadar hiç konuşmadılar. Odaya girince sırt çantasını koltuğa fırlattı Arnleif, sonra ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzanıverdi. Irja şaşkındı.

-Gel uzan azıcık, nasıl olsa zamanımız var. Var, değil mi?

-Evet, bugün ve yarın izinliyim.

-Oo harika…

Tıpkı İzlanda'da olduğu gibi Irja da montunu, çantasını çıkarıp yatağa uzandı. İkisi de sırt üstü yatıp tavana baktılar.

-Biliyor musun, sabah uyanmadan önce bir rüya gördüm.

-Öyle mi?

-Böyle çimenlere sırt üstü uzanmışım, bulutları seyrediyorum beyaz beyaz… Sonra bulutlar yüzüme düştü…

-Yüzüne mi?

-Evet, sanki gökyüzü düşüp yüzüme yapıştı…

-Aa!

-Sonra fırlayıp banyoya koştum rüyamda, baktım yüzüm mavi ve yanaklarımda bulutlar gibi beyazlıklar…

Irja, rüyaya çok şaşırmıştı. Bir süre sustu.

-Yanaklarında beyazlıklar vardı, öyle mi?

-Evet…

-Biliyor musun, İlker'in yanaklarında da beyazlıklar vardı ve onun yüzünü hep gökyüzüne benzetirdim.

Arnleif irkildi.

-Emin misin?

-Elbette, diye yanıtladı Irja ve hatta İlker'in anlattığı deniz insanlarının birinin yüzünün tam da rüyasında olduğu gibi mavi ve beyaz olduğunu söyledi. Irja anlattıkça Arnleif'in gözleri büyüyor, merakı giderek artıyordu. Sonra sıçrayıp çantasından hem İlker'in sözlerini yazdığı defteri hem de Gunnar'ın not aldığı defteri kapıp geldi.

-Buraya neden geldim, biliyor musun? dedi Arnleif.

-İlker'in yaşadığı yerleri görmek için, değil mi?

-İlker'le ilgili her şeyi seviyorum, seni de seviyorum… Ama sadece onun için değil, İlker'i bulmak için. Bana onu bulmamda yardımcı olursun, değil mi?

Irja gülmeye başladı. Güldü, güldü, güldü…

-Neden gülüyorsun? diye çıkıştı Arnleif.

-İlker'i bulmak, öyle mi? O kadar uğraştığım halde…

-Hayat bir mücadele, belki ben bulurum.

-Buna senin kadar sevinirim. Sonra defalarca İlker'e yazdığını ama yanıt alamadığını, bu yüzden hayal kırıklığına uğradığını anlattı. Daha sonra İlker'in mail attığını ama öfkesinden okumadan sildiğinden söz etti. Bunları anlatırken gözleri doluyor, ağlamaklı oluyordu.

Arnleif Irja'yı dinlerken onun gibi içleniyor, gözyaşlarını zor tutuyordu. Öte yandan, İlker daha büyülü hale geliyordu. Ama özellikle şu yanağındaki beyazlık meselesi… Onu daha iyi anlamak istiyordu, bunu düşünürken Irja'nın konuşmalarını dinleyemez olmuştu. Durduk yere sözünü kesti:

-Bir şey soracağım. İlker'in yanağındaki beyazlık, hani şu manken var ya…

-Hangi manken?

-Adını şimdi çıkaramadım ama çok ünlü şu sıralar. Siyahi bir manken, hani beyazlıklar var çenesinde, bacaklarında…

-Aa, hatırladım.

-İlker'de de öyle miydi?

-Evet. Vitiligo deniyormuş, öyle demişti İlker.

-Bu önemli ipucu… diye mırıldandı Arnleif. Sonra sözünü kes-

tiği için kendini kötü hissetti, yüzüne şefkatle bakıp Irja'ya sarıldı. Bağışla, sözünü kestim…

-Önemi yok Arn… diye yanıtladı Irja. *Sana Arn diyeyim, çünkü adını söylemekte zorlanıyorum. Ne dersin?*

-Sevinirim. Sula da öyle derdi… Ben de kendimi bundan sonra Arn diye tanıtacağım. Ama ben senin ismini söyleyebiliyorum. Irja, Irja… Ne güzel bir isim böyle…

-Şiirsel değil mi?

-Evet.

-İlker de öyle derdi…

-İlker şiir sever miydi?

-Evet, hatta birbirimize şiir söylerdik hep.

-Sula da çok sever… Bir an duraksadı. O zaman sana bir şiir de ben okuyayım, dedi.

-Harika olur…

-Daha doğrusu bir kaç dize.

size haber getireceğim getirmezsem dilim kanar
öyle söyledi ruhlar öyle belledim ben de
kararacak ayın parlayan yüzü buzun beyazı
mühürlü olacak yeni doğanlar yüreklerinden mühürlü
sevinecek ruhlar volkanlar püskürttükçe püskürtecek külü
kükürt kokacak hava kükürt kokacak toprak ve su

-İlker'in sözlerine benziyor, değil mi?

-Kesinlikle! Bu şiir Armann'a yazılmış; Armann Sula'nın evlatlığı…

-Aa, evet. Konuştuğumuzu anımsıyorum.

-Ben kendisine "Talu" diyorum… Çünkü 6, ona Talu denmesini istemiş.

-6 mı? Yani sayı olarak 6 mı? Yoksa İzlanda'da bu bir isim mi?

Bu kez Arnleif gülmeye başladı. *"İsim 6, ha!"* deyip deyip gülüyordu.

-Neden gülüyorsun Arn? Sen söyledin.

Arnleif kendini toparlayıp açıklamaya başladı.

-Haklısın… Şimdi, 6 dediğim Armann'ın konuştuğunu söylediği kayadaki şey. Dur, sana defteri göstereyim. Çantasından özenle Armann'ın defterini çıkardı. Deri kaplı kutuyu gören Irja şaşırdı. Bir kutsal eşya gibi taşıyordu Arn onu. Özenle çıkardı.

-Bu defter işte…

-Ben kavrayamadım; Armann bir kayayla konuşuyor ve kayadaki 6 denen şey ona bir şeyler yazdırıyor… Şaşılası şey!

-Evet ama işte defter elimde.

-Buna inanıyor musun peki?

-Elflere inandığım kadar…

-Belki Armann kendi uydurmuştur?

-Onu da düşündüm ama Sula'nın arkadaşı Gunnar profesördür, defteri ona verdim. O bunu dâhice buluyor. Bir çocuğun

yapacağı iş değil diyor. Hatta benim anlamam için bir defter bile hazırladı. İşte… deyip Gunnar'ın defterini gösterdi.

-Şaşkınım! diyebildi Irja.

-Şimdi sana buradaki anlatımla İlker'in anlattığı Kuzguncuların nasıl benzediğini göstereceğim. Yani İlker'in Kuzguncular dediği, 6'lar…

-Vay! dedi Irja ve İsveççe küfretti. Sonra ağzını tuttu. Ama Zaten Arn anlamamıştı...

Arn defterlere dalmış, Irja'nın şaşkınlığının bile farkında değildi. Sonra birkaç benzerliği karşılıklı okudu, iki kadın bir süre bu benzerlikler üzerine konuşup durdular. Sonunda Arn, Irja'nın yanağına dokundu, saçlarını okşadı ve gözlerine baktı.

-Bu defteri İlker'e götürmem gerek. Beni sen anlayabilirsin… Beni anlayacak başka kimse yok…

Irja bir süre sustu… Arn'ın dokunması içini kıpırdatmıştı. Daha önce bir kadının dokunmasından etkilenmemişti; bir yandan bunu düşünüyordu, bir yandan Arn'ın bakışlarındaki tutkuyu… Kısa saçlı gözlüklü bu kadın neredeyse erkeğe benziyordu ve bir erkek gibi okşuyordu saçını… Tutkulu ruhunun gücünü hissediyordu.

-Anlıyorum Arn… dedi. Daha önce karşılaşmadığı bir ruhsal iklim sarmıştı her yanını, bir an bundan ürktü. *Yemeğe gidelim mi?* diye mırıldandı.

Arn da silkinip kendine gelmek istiyordu, hemen kabul etti.

-Banyoya gideyim, hazırlanıp çıkarız…

-Olur, diye yanıtladı Irja ve yataktan kalkıp üstünü başını düzeltti. Sonra pencereden dışarıya baktı. Odanın penceresin-

den liman görünüyordu ve limana Triesta gemisi yanaşıyordu. Bir süre izledi. Arn banyodan çıkınca:

-Ben de gireyim banyoya, sonra gideriz… dedi. Bu arada manzaran çok hoşmuş, diye de ekledi.

Arn pencereye gelip perdeyi kaldırdı, karşıda liman görünüyordu. Limana yanaşmaya çalışan bir gemi dikkatini çekti; Triesta… *"Bu gemi…"* diye soru soracaktı ki banyonun kapısı kapandı.

Otelde yemeklerini yediler. Oradan buradan konuşup durdular. İkisi de tekrar İlker'le ilgili konuşmaya cesaret edemiyorlardı, bunun yataktaki o iklimden kaynaklandığı kesindi, orada söz kalmıştı ve tekrar başlarken o ruhsallığın kendilerini saracağını düşünüyorlardı. Yemekten sonra bir şeyler içmek için bara gittiler. Otelin barı hınca hınç içki doluydu, arkada tabelalar asılmıştı ve siyah beyaz ağırlıklı bir zemin vardı. Bir bar işletmecisi olan Arn, her yeri dikkatle inceliyordu. Bazı yerleri beğeniyor, bazılarını beğenmiyordu. Bar üzerine konuşup durdu. Bir an Irja'nın sıkılacağını fark edip sustu. Irja da susmuştu… İkinci kadehten sonra dilleri açıldı. Şakalaşmaya başladılar. Tam o sırada Arn:

-İlker'i bulmak için nereye gitmeliyim? dedi.

Irja biraz düşündü.

-Türkiye…

-Türkiye mi?

-Evet. Türkiye… diye yanıtladı Irja. Telefonunu çıkarıp rehberine baktı. *Öğrenci değişimiyle bizde kalan bir arkadaşım var orada. Uzun zaman oldu elbette… Ama ben gitmeyi düşündüğümde ona mail atmıştım. Sonra telefonunu aldım ve arada yazışıyoruz.*

-Bu harika bir haber! Orda tanıdığın var demek ki…

-Evet, adı Doğa.

-Aa, ilginçmiş.

-Evet ve daha önemlisi, İlker'in sürekli söz ettiği bir hocası vardı, onun kızıyla arkadaş…

-Türkiye'deki hocası mı?

-Evet. Buradakini pek sevmezdi. İstersen götüreyim yarın buradaki hocasının yanına, adı Frija. Erik de tanıyor…

-İlker sevmiyorsa ben de sevmem… Gerek yok!

-Hocasının adı Erol, son sabahtı galiba birlikte olduğumuz şimdi tam anımsayamadım Erol Hocasından söz etmişti. Onunla çok yakın arkadaşmış. Hatta bir sözünü söylemişti; "Her şey çevresindekilerin üzerine yansır, içine sızar." Bu sözü çok düşündüm sonra…

-Her şey çevresindekilerin üzerine yansır, içine sızar… Bunu düşünmeliyim.

-Ben de çok düşündüm… Eğer gitseydim Erol Hocayla tanışacaktım.

-Telefonunu aldın mı?

-Hayır! Nasıl olsa alırım diye düşündüm. Ama şimdi Doğa'ya yazarım ve telefonu varsa senin için alırım. Sözünü bitirince telefonundan mesaj yazmaya başladı; *"Merhaba Doğa, Erol Hocanın telefonu varsa bana gönderebilir misin ve bir arkadaşım onu görmek ister, gelse onunla görüşmesini sağlayabilir misin?" Tamam, mesajı gönderdim.*

-Irja!

-Arn!

-Biliyor musun; İlker'in sesi benim yüreğime yansıyor, içime sızıyor… Hiçbir şey hiçbir kimse böyle değil… Senin de öyle mi?

-Evet! Onu rüyalarımda görüyorum sıkça, orada bile büyülüyor…

-Sen de gel! Birlikte arayalım!

-Ben… Biraz düşündü Irja. *Benim hevesim kırıldı. Artık o güç yok içimde, o tutku… Sende var. Sen git, benim yerime de git…*

-Haber edeceğim, bunu sevinçle yapacağım…

O an mesaj sesi geldi. Heyecanlandılar, birbirlerine baktılar... Irja mesajı okudu; *"Merhaba Irja, telefonunu bulabilirim ama bildiğim kadarıyla telefona pek bakmıyor. Bana çok uzak bir yerde. Artvin'de bir mezrada yaşıyor. Orası küçük bir yer, istenirse bulunabilir. Arkadaşın bana uğrayacak mı?"*

-Telefonuna bakmıyor… Bu iyi değil ama yaşadığı yer küçükmüş, bu iyi. Bulurum onu ben… dedi Arn. Kendinden çok emindi, ses tonu da öyleydi bakışı da.

-Öyle mi?

-Öyle… Çünkü her şey çevresindekilerin üzerine yansır, demiş ya… O İlker'i etkilemiş biri, demek ki başkalarını da etkilemiştir ve bulunması kolaydır.

-Buna içelim o zaman! dedi Irja.

İçme içmeyi getirdi, barda oldukça çok vakit geçirdiler. Eğlendiler, zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Yorgunluktan

sandalyede oturamayacak olduklarında odaya çıkmaya karar verdiler. Odaya girer girmez, yatağa kendilerini zor attılar.

Arn büyük bir susuzlukla uyandı. Neredeyse gözleri açık banyoya kendini zor attı, elini musluğa dayayıp kana kana içti… Doyunca elini yüzünü yıkayıp aynada kendine baktı. Gözleri, gözaltları dökülmüştü. Birden gözüne elbiseleri ilişti; üstünde pijamaları yoktu, dünkü giysileriyle yatmıştı. Banyonun penceresinden gün ışığı sızıyordu. Dışarıda pırıl pırıl bir hava vardı. Bir süre izledi, ama çok sıkışmıştı, dayanamadı…

Banyoda aklına gelmişti; Irja'yla odaya geldiklerini şöyle böyle hatırlıyordu ama çok içmişlerdi. Acaba Irja ayrılmış mıydı? Yoksa o da sızmış mıydı, anımsayamadı… Banyodan çıkınca etrafa bakındı. Irja gitmişti. Sadece defterleri koyduğu küçük dolabın üzerinde bir kâğıt duruyordu. Gidip baktı; *"Günaydın Arn… Benim gitmem gerekti, iş yerinden acil çağırdılar, bağışla. Bugün seninle olamayacağım. Uyanınca mesaj at! Sevgiler, Irja…"*

Kâğıdı okuyunca bir an duraksadı. Bütün gün ne yapacaktı ki burada? Pencereden baktı, liman ışıl ışıldı. Saate baktı, 12'ye geliyordu. Kahvaltıyı kaçırmıştı, neredeyse yemek zamanıydı. Yatağına uzanıp azıcık kafasını toplamak istedi. Tavana baktı bir süre; bembeyaz tavan zihnini toplamasına yardımcı oluyordu. En iyisi Türkiye'ye gitmekti… İlker'i anca orada bulacaktı. Bir süredir İlker'in videoları yayımlanmıyordu; belki de saklanıyordu. Saklanıyorsa da Türkiye'de saklanıyordu. Burada Irja ile güzel vakit geçirmişti ama artık Stockholm'ün bir anlamı kalmamıştı. Gitmeliydi. Telefonunu alıp uçak saatlerine baktı; Akşam 18.30'da İstanbul'a bir uçak vardı. Üye olduğu seyahat sitesi otel bağlantıları da yapıyordu. Yaklaşık üç saat sonra İstanbul'da olacak ve otele yerleşebilecekti. Dört yıldızlı bir otel seçti, ödemelerini yapıp biletini aldı.

Peki, bütün bir öğleden sonrasını yatarak mı geçirecekti? Aklına İlker'in hocası Frija geldi. Onu da görse hoş olurdu, İlker sevmemişti onu ama sonuçta İlker'in izini sürdüğüne göre seçici olamazdı. Belki ondan bir bilgi edinebilirdi. İlker sevmediğine göre onun karşısına daha güzel çıkması gerekirdi, bu kadınlar arası gizli savaşın önemli araçlarından biriydi. Makyaj yapmayı sevmezdi ama çantasında makyaj malzemesi bulunduruyordu. Harika bir makyaj yapacaktı ve Frija'nın karşısına dikilecekti… Bunu düşününce içine ay doğdu sanki uyandığındaki miskinliği su gibi akıp gitti.

Hemen yataktan fırladı, eşyalarını özenle yerleştirdi. En güzel giysilerini giyip aynada kendini inceledi. Ardından makyaj çantasını alıp banyoya gitti, özenle makyajını yaptı. Odadan çıkmadan önce Irja'ya haber vermediği aklına geldi. Ona bir mesaj yazdı; *"Merhaba Irja, çok güzel vakit geçirdik… Bu akşam 18.30'da İstanbul'a uçuyorum. Bana ayırdığın vakit için teşekkür ederim. Eğer Erol Hocanın yahut arkadaşının telefonunu verirsen minnettar kalırım. Bir de Frija'yı ziyaret etmek istiyorum öğleden sonra, adresini yazarsan…"*

Önce yemek yemeli, bir ilaç içmeliydi. İçine gün doğmuştu ama baş ağrısı bunu dinlemiyordu. Çok içince hep böyle oluyordu ama içmeden de duramıyordu. Otelin yemekhanesine indi, karnını doyurdu. Sırt çantasını yanında taşıyordu zaten. Görevlilerden valizleri getirmelerini istedi, çıkış işlemleri yapılırken o da oturup pencereden sokağı izledi. Tam kalkacaktı ki Irja'dan mesaj geldi; *"İyi uyumuşsun Arn… Seni yolcu etmek isterim, bakalım, yetişirsem havaalanında olacağım… Adresi İsveççe yazdım, bunu taksiye gösterirsen seni götürür. Doğa, Erol Hoca'nın telefonunu verdi. Onu da ilişikte yazıyorum. Unutma! Erol Hoca Artvin'de… Güleş Köyü diye bir köydeymiş. Köyü bulursan onu da bulursun. Öperim."*

"Öperim, ha!" diye mırıldandı kendi kendine. İçinden ılık ılık

sular aktı. *“Öpseydin vakit varken…”* dedi sonra. Yine kendi kendine konuşmuştu, biri duyacak diye de ürktü. Ama burada kim İzlandaca bilebilirdi ki? İçi rahatladı.

Mesajların silinmesine karşın, o mesajın ekran görüntüsünü çekip fotoğraflarına koydu. Onunla da yetinmeyip Erol Hoca’nın telefonunun telefonuna kaydetti. Ardından da İlker’in defterine hem hocayı nerede bulacağını hem telefonunu kaydetti. Erol Hoca’yı bulursa kesin İlker’i de bulacaktı, bundan emindi. İşlemler tamamlanmış, valizi indirilmişti. Danışmadaki görevli kadın taksi bile çağırmıştı. Arn taksiye bindi ve telefonundan adresi gösterdi. Taksici iri yarı bir adamdı, aynadan Arn’a baktı ve gözleriyle onayladı.

Taksici fakültenin önüne kadar geldi, orada bir delikanlıya İsveççe bir şeyler söyledi. Sonra Arn’a İngilizce, *“Adres burası...”* dedi. *“Seni profesöre götürecek…”*

-Valizlerimi almıyorum, burada beni bekleyebilir misin?

-Evet.

-Elbette. dedi taksici.

Arn arabadan indi, sırt çantasını da yanına aldı ve delikanlıyı takip etmeye başladı. Merdivenlerden çıktılar, Frija’nın odasına geldiler. Odanın kapısının yanında bir bank vardı. Kapı kapalıydı. Delikanlı bankı gösterip beklemesini işaret etti, sonra çekip gitti. Arn gelip geçenleri izliyordu. Tıpkı Gunnar’ın odasının önünde beklediği anları anımsadı. Burada da gençler bir o yana bir bu yana gidiyorlardı. Üniversiteli öğrencilerin düşünceli hallerini seviyordu. Bir delikanlı geçti önünden, sanki İlker’i çağrıştırıyordu. Ama İlker’i görmemişti yüz yüze. Nasıl bakardı, nasıl kokardı bilmiyordu… Sadece hayalinde bir İlker vardı, videolardan gördüğü kadar bir İlker… Düşleri arasında kaybolup gitmişti Arn. O sırada gelen

Frija'yı fark etmemişti bile… Frija odasının önünde oturup kendini bekleyenlere alışıktı. Bir süre Arn'a baktı. Dalgınlığını anlayınca Frija:

-Beni mi bekliyorsun? dedi.

Arn kendine geldi. Belli ki bu Frija'ydı; orta boylu, dolgun, soğuk yüzlü bir kadındı. İlker'in ondan hoşlanmamış olmasının nedeni bu soğuk yüzü olmalıydı…

-Profesör Frija'yı arıyorum…

-Ben Frija.

-Ben Arnleif, İzlanda'dan geldim.

-İzlanda? Hiçbir bağım yok…

-Ee, siz İlker sizin öğrencinizmiş…

-İlker? Aa, tamam. Yaşıyor mu? Nerede? Siz nesi oluyorsunuz?

-Arkadaşıyım.

Elbette böyle bir şey yoktu ama burada olmasını bir şekilde açıklaması gerekiyordu. Sula'ya bile yalan söyledikten sonra bu söylediği için vicdan azabı çekecek değildi.

Frija bir süre sustu. İlker'le ilgili anıları aklına geldi, yüzünde gerginlik gülümseme arası bir ifade belirdi.

-Buyurun içeri girelim.

Birlikte içeri girdiler, masasının önündeki koltuklardan birine oturması için Arn'a işaret etti. Dosyalarını, defterlerini yerleştirdikten sonra gelip karşısına oturdu. Arn Frija'yı baştan aşağıya inceliyordu. Bu duvar gibi yüzün erkek arkadaşı olup olmayacağını merak ediyordu.

-İlker ha! Kehanetin Bekçisi… Görüşüyor musun hala?

-Yakında görüşeceğim.

-Oo… Selam söylersen sevinirim. Bir süre önce İsveç Hükümeti'ne sığınma talebi olmuştu da olay olmuştu… Belki bilirsin, eğer gelseydi biz de yeniden görüşecektik. Bu arada kendime bir kahve yapacağım, sen de ister misin?

-Sevinirim, diye yanıtladı Arn. Konuşmak yerine Frija'yı dinlemek istiyordu. Frija da İlker'le olan anılarını anlatıp durdu. Hatta İlker'in annesinin erken yaşta ölmesinin onun davranışlarına etkisinden bile söz etti. Gemi kazasından söz etmeye başlamıştı ki sustu. *"O ayrı bir hikâye elbette…"* dedi.

-Öyle mi? diye anlatması için teşvik etti Arn…

-Sanırım o kazadan sonraki sarsıntıdan kurtulamadı İlker. Deniz insanları takıntısı oldu önce…

-Damkalar…

-Damkalar?

-İlker onlara Damkalar diyor. *Videolarını izlemiş olmalısınız.*

-Bir tanesini izledim, evet… Videodaki görüntüsü beni hayrete düşürdü. İçe kapanık İlker orada nasıl da taşkındı, nasıl da baskındı! Annesini erken kaybeden çocuklarda böyle şeyler olduğunu okumuştum bir makalede…

-İlker içe kapanık biri miydi?

-Evet!

-Peki, kazada siz de var mıydınız?

-Evet!

-Siz sarsıntı geçirmediniz mi?

-Ben İlker kadar etkilenmedim. O deniz insanlarını, pardon ne demiştin?

-Damkalar…

-Damkalar'ı takıntı haline getirdi. Ona eğer bunu bilimsel bir ölçüyle yapacaksan, kayıtlarını Bo Ralpy'ye götür dedim. Ama götürmemiş. Oysa iddiası doğruysa Bo dil çözümlemesini yapar, bilim dünyası da İlker'in savını kabullenirdi.

-Ama söylediklerine inanan milyonlarca insan var?

-Milyonlar… Kitleler her şeye inanır, Thor'a da inanıyordu Vikingler. O böyle bir yol seçti kendine. Bilim yerine kehanetlerle ilgilendi… Gerçi bilimi seçse bu kadar ünlenir miydi, bilmiyorum…

Arn öfkelindi ve ayağa kalkıp İlker'in ezberlerinden bir pasaj okumaya başladı:

-"Ey kişi, iyi dinle! Yazgı dediğin seninle doğar ama seninle yaşamaz. Seçersin ya da seçmezsin. Geceyi seçersen gündüzden vazgeçersin, ateşi seçersen sudan vazgeçersin... Kükürt soluyanı seçersen terk edersin hava soluyanı. Biri varsa diğeri yoktur. Yazgı senin karar verdiğin yoldur. Dinle!"

Arn, sözünü bitirir bitirmez odayı terk etti. Frija, Arn'ın arkasından bakakaldı…

Pilekileri ateşin üstünde birbirine yaslamayı bir türlü beceremiyordu. Bu beceriksizliğine öyle öfkeleniyordu ki neredeyse kafasını duvara vuracaktı. İki de bir pilekilerden biri ateşin üzerine düşüyordu. Neredeyse çılgına dönmüştü ki iki pileki ortasında ateş yanacak biçimde birbirine yaslanıp durabildi. Ateşin üzerinden geri doğruldu, beli biraz ağrımıştı. O an elinin yandığını fark etti, yüzünde de bir sıcaklık vardı. Hemen yanındaki ağacın üstünden biraz kar alıp yüzünü sildi, eline bastırdı. Sanki biri sesleniyordu.

-Hoca! Hoca! Burada mısın?

Kardan yol görünmüyordu, kimin bağırdığını bilemiyordu ama yanıtladı.

-Geliyorum!

Yola doğru çıkınca beyaz minibüsü gördü. Köksal camını indirmiş, kendine el sallıyordu. Yüzü güldü.

-Hoş geldin Köksal…

Köksal kaldığı mezra evinin sahibiydi. Köksal Ardanuç'ta oturuyor, Artvin-Ardanuç arasında servisçilik yapıyordu. Ayrıca her gün öğrencileri köyden kasabaya taşıyordu. Köye gelir-

ken de Erol'un ihtiyaç duyduğu malzemeleri mezraya çıkarıyordu.

Köksal minibüsten indi:

-Gel hoca, gel. Yük ağır valla…

-Aman, senin gibi delikanlı için ağırlık mı olur?

-Gel hele, gel… dedikten sonra bagajı açtı. Minibüste bir kadın oturuyordu. Pek tanıdık değildi, Artvinliye de benzemiyordu. Köksal'a yardım etmek için arabanın arkasına geçti. Köksal kocaman bir valiz indiriyordu, yanında mutfak malzemeleri ve bir koli vardı.

-Misafirin var hoca! dedi. Bir yandan da eşyaları boşaltıyordu.

-Gürcistan'dan şaraplar geldi, öyle mi?

-Evet ama şarap değil, misafirin önde oturuyor.

-Aa! Kim ola?

-Yabancı, dilini anlamıyorum…

Öğrencileri, arkadaşları sıkça ziyaretine gelirdi ama bu kadını tanımıyordu, belli ki o da kendini tanımıyordu, yoksa inip şimdiye kadar sarılmış olmalıydı.

-Kim ola? Yineledi Erol Hoca.

-Bilmem… Batum uçağıyla gelmiş. Telefonunda bizim köyün adı ve senin adın yazılı, herkese gösteriyormuş. Ben de şansa son servistim, bana getirdiler. Aha ben de sana getirdim.

Erol Hoca eşyalarla uğraşmaktan vazgeçip kadının oturduğu kapıyı açtı.

-Merhaba! dedi.

Arn, saçı sakalı birbirine karışmış, üstü başı dökük bu adamdan biraz çekinmişti. Bu Erol Hoca olamazdı herhalde… Hocaya benzemiyordu, daha çok bir ormancı gibiydi. Susup kaldı.

-İngilizce mi konuşuyorsun? dedi Erol Hoca.

-Evet, konuşabiliyorum.

-Hoş geldin, adım Erol…

-Aa…

-Peki, senin adın?

-Arnleif.

-Uu, bu nasıl bir isim, söyleyemedim valla.

-Arn, kısaca Arn da diyebilirsiniz…

-Arn… Bunu söyleyebildim. Nerelisin?

-İzlanda.

-Aman Allah'ım! İzlanda'dan mı geldin.

-Evet…

-Beni mi arıyorsun?

-Evet…

Arn, birkaç gündür yaşadıklarından kendine olan güvenini kaybetmişti. Her şey çok farklıydı, garipti, anlaşılmazdı… Birçok kişi İngilizce bile bilmiyordu. Heyecanlı insanlar kavga eder gibi konuşuyorlardı. Bu yüzden ne diyeceğini bilmiyor, mümkünse az konuşuyordu.

-Neden? diye sordu Erol Hoca.

-İlker… dedi Arn. Ama sözcük dudaklarından zor bela çıkmıştı, anlaşılır gibi değildi.

-Anlayamadım? dedi hoca. Arn'ın gözlerine bakıp onu anlamaya çalışıyordu. Arn, Erol'un gözüne bakamıyordu. Bakışları çok keskindi, bu yüzden gözlerini kaçırıyordu.

-Korkma! dedi Erol. *Ormanda yaşıyorum ama insan yemiyorum… Sonra da güldü.*

Arn kendini topladı, yutkundu.

-İlker! diye haykırdı. Yüksek sesle söyleyince, bozuk telaffuzuna rağmen İlker dediğini anladı hoca. Bir anda ciddileşti.

-Peki, buyurun öyleyse… Üşümüşsünüzdür, içeride soba yanıyor. Biz arkadaşımla eşyaları taşıyacağız. Kapı açık… deyip mezra evini gösterdi.

Arn, minibüsten inmeden eve baktı. Taş duvarları olan evin kardan ancak yarısı görünüyordu, Çatısına kar yığılmış, arkasındaki ağaçlarla neredeyse kartpostallardaki resimlere benziyordu. Çok hoş bir yerdi, Arn'ı kendine çekiyordu. Sırt çantasını alıp mezraya doğru yürüdü. Karların içinden yürünecek bir yol açılmıştı, orayı geçince mezranın tahta kapısıyla karşılaştı. Bir iki basamaklık bir çıkıştan kapıya varılıyordu. Kapının üstünde ip vardı, onu çekince kapı açılıverdi. İçerdeki sıcaklık yüzüne vurdu. Tam içeri girecekken ayakkabıların çıkarılmış olduğunu gördü. Ayakkabılarını çıkarması gerektiğini düşündü, botlarını çözüp içeri girdi. Loş bir ışık sızıyordu pencereden, pencereler küçüktü. Kararmış bir sobanın küçük penceresinden ateş görünüyordu. Üstünde güğümler ve kara bir demlik vardı. Suların kaynama sesi geliyordu. Arkasını döndü; sağda solda çıkarılmış pantolonlar, gömlekler, dağınık minderler, örtüler… Oraya bakmadan sobanın yanı-

na gitti. Küçük bir oturak vardı, üzerine oturdu. Üşümüştü; ellerini, ayaklarını, dizlerini ısıtmaya başladı. Güğümdeki suyun sesi ruhunu gevşetti, gözlerine uyku çökmeye başladı.

Köksal bir koliyle kapıdan içeri girdi, tam koyarken bir parmağının kesik olduğunu fark etti Arn… Köksal kadının yüzüne baktı, gülümsedi.

Arn da gülümsedi. Birden Köksal'ın ücretini ödemediğini anımsadı. Hemen ayağa kalkıp ne kadar ücret ödemesi gerektiğini sordu ama Köksal anlamadı. Eliyle para işareti yapınca, Köksal elini göğsünün üzerine koydu ve kabul edemeyeceğini bildirdi.

O sırada Erol Hoca da valizi kapıya kadar getirmişti.

-Hoca bu insanlar nereden bulup geliyor sana? Rusya'dan geleni gördüm, Almanya'dan gördüm… Şimdi de neresiydi bunun geldiği yer? dedi Köksal.

-İzlanda…

-Orası neresi?

-Çok uzak… Kutuplara doğru…

-Vay anasını… Seni nereden biliyor ki, öğrencin mi?

-Yok! Bir öğrencimin arkadaşıymış.

-Vay be hoca, birleşmiş milletlere çevirdin mezrayı valla.

-Ne bileyim, geliyorlar işte… Sen de gelsene bu gece, acayip bir ekmek yapıyorum, içinde et var. Erol usulü… Daha önce yememişsindir.

-Kül poğaçası olsa gelirdim.

-Onu da yaparım bir gün.

-Bugün işim çok, yarın gelirim. Belki gider bu kadın da yarın… Otel falan dedi ama pek anlaşamadık. Kış zamanı üniversite öğrencileri de yok ki kazada konuşsun biri. Öyle getirdim sana…

-Konuşayım bakalım, ne istiyor tam anlayamadım.

-Tamam! Hoşça kal… Yarın tipi varmış. Belki çıkamam ama ihtiyaç olursa ararsın. Öğrencileri köye getireceğim.

-Olur, olur… Hadi iyi yolculuklar, selam söyle sizinkilere.

-Olur, baş üstüne…

Erol Hoca Köksal'ı yolcu etti. Sonra valizi alıp odaya yöneldi.

-Oo, oldukça ağırmış, ne var bunun içinde böyle… diye söylene söylene valizi kapası kapalı odaya koydu. Türkçe konuştuğu için Arn bir şey anlamıyordu. Erol girdiğinde ayağa kalkmıştı, neden böyle yaptığını bilmiyordu. Erol ayağa kalktığını görünce:

-Rahatsız olma, otur… diye işaret etti. Hoca olduğundan öğrencilerinin bu türden davranışlarına alışıktı ama bir İzlandalı için garipti.

-Bak… Aha adını unuttum, iyi mi?

-Arn…

-Tamam, Arn… Tuvalet orada, kalacağın yer valizi koyduğum oda… Sen rahatına bak, ben ekmek pişirmeliyim. Arn'ın yanıtını beklemeden dışarı çıktı.

Arn bulunduğu yeri gözden geçirmeye başladı, kapılar tahtadan özensiz yapılmıştı. Büyüdüğü çiftlik evini anımsadı, biraz nem kokuyordu. Yerde yün bir halı vardı ama oldukça tozluydu. Sobanın sıcağı artık rahatsız etmeye başlamıştı,

kalkıp evi gezmeye başladı. Kapısı açık odaya baktı, her şey karmakarışıktı. Yorgan yataktan yere sarkmıştı, elbiseler gelişi güzel atılmıştı, bolca kitap vardı ama her yere saçılmıştı… Bilgisayarın yanı, sağı solu kitap kâğıt doluydu. Bu odanın penceresinde demir parmaklıklar vardı. Beyaz badana boyasına dokundu, kireç eline çıktı. Odada fazla kalamadı. Diğer odaya girdi, bir sedir vardı. Pencerenin kenarında yün yataklar yığılmıştı üst üste. Yerde de bir kilim seriliydi. Kapının arkasında elbiseler vardı ama üstüne beyaz bir örtü örtülmüştü. Valizi kenara öylesine fırlatılmış gibiydi. Anlaşılan burada kalacaktı, sırt çantasını sedirin üzerine koydu.

Soba yanan odanın ucundaki camdan dışarıya baktı. Erol Hoca topraktan yapılmış tepsiye benzeyen iki kabı ateşin üzerinden almaya çalışıyordu. Beceriksizliği her halinden belliydi, hatta komikti… Durup izlemeye başladı. Bir tahtanın üzerinde, örtülere sarılı iki hamur vardı. Bir de tencere duruyordu. Erol, hamurun birini toprak kabın içerisine yaydı. Üzerine tencereden et parçaları attı. Sonra öbür hamuru üzerine yayıp kenarlarına eliyle bastırıp kapattı. Bu arada eli yanmıştı, ağzına alıp emdi, kar alıp tuttu. Sonra bezlerle öbür toprak kabı tutup üzerine kapattı. Üzerlerine de köz koydu. Sonra baltasını alıp yamaç aşağı yürüdü. Karlar arasında bir yol olmuştu gide gele. Dereye kadar gidiyordu yol. Arn Erol'un yürüyüşüne baktı… Omuzları güçlü, topluca bir adamdı. Yere sağlam basıyordu. Bu ona güven verdi ama beklediği hoca görüntüsüne hiç uymuyordu. Öte yandan İngilizce bilmesi rahatlatıcıydı. İlker'le ilgili konuşabilecekti… Tam bunları düşünürken Erol'un hızla dereden çıktığını gördü; bir panik hali vardı… Koşarak geldi. Ateşe birkaç odun daha atıp alevi yükseltti. Sonra soluk soluğa içeri girdi. Sanki Arn'ı unutmuş gibiydi.

-Her yer kar dolu, ne çıkarsın mağarandan be hayvan! diye söyleniyordu. Bir an Arn'ı görünce sustu.

-Pardon! Seni unutmuşum…

-Sorun yok! diye yanıtladı Arn, sonra gelip sobanın yanındaki oturağa oturdu.

Erol montunu çıkardı, sobanın yanına geldi. Çaydanlığın kapağını açtı, sonra dolaptan çay çıkarıp içine attı, sobanın kenarına koydu.

-Çay olsun da, gerisi kolay.

-Çay, yani İngiliz çayı…

-Hayır, Türk çayı… Bu arada, benden habersiz dışarı çıkma, ormanda dolaşma. Erken uyanmış bir ayı var. Balık tuzağımı parçalamış. Bu mevsim çok tehlikeli olurlar... Bu arada aklına ekmek geldi, koşup pencereden baktı… Etrafı kolaçan etti, sonra sandalyeyi kapıp sobanın yanına oturdu. Bir süre ellerini ısıttıktan sonra:

-İzlandalıyım demiştin, değil mi? diye sordu.

-Evet!

-İsveçli değilsin, İzlandalısın kesinlikle…

-Evet.

-İlker'i nereden tanıyorsun?

-Videolardan…

Erol şaşkın şaşkın baktı.

-Videoları milyonlarca insan izliyor.

Erol eliyle dudağının altındaki küçük sakalla oynamaya başladı. Gözleri daldı.

-Peki, İzlanda'da olmayıp da bende olan ne?

-Anlamadım?

-Yani buraya neden geldin?

-İlker'i bulmama yardımcı olacağını düşündüm.

Erol eliyle yüzünü buruşturdu, ensesindeki saçlarla oynadı… Bu arada bakışları, mimikleri öyle garipti ki Arn gülmemek için kendini zor tutuyordu.

-Şanslısın!

-Öyle mi?

-Evet, bugün ilk kez bir ekmek yapıyorum. Bakalım nasıl olmuş…

-Eti severim.

-İçinde et olduğunu nereden biliyorsun?

-Pencereden seni izliyordum.

-Biraz beceriksizim ama değil mi?

-Biraz ama çok değil, ben de beceriksizim zaten. Hatta sakar…

İlk geldiğinde onun varlığından hoşlanmamıştı Erol, çekingenliğinden de… Ama konuştukça sevmeye başladı. Yüzü gülüyordu artık, sıkılganlığı gitmişti.

-Çayımız on-on beş dakikaya demlenir. Ekmek de yarım saate… Demek ki bir saat sonra harika bir yemek yiyeceğiz.

-Bundan eminim. Bu arada bir şey soracağım, beni getiren…

-Köksal… Bu evin sahibidir.

-Öyle mi? O adam benden ücret almadı. Otel sormuştum ama sanırım İngilizce bilmiyor. Burada kaldığımda ne kadar ücret ödeyeceğim?

Erol başladı gülmeye…

-Ücret ha! dedi… Oy kapitalizm oy! Nasıl da bozuyorsun zihinleri böyle… Nasıl da yabancılaştırıyorsun insanı kendine…

Bunları Türkçe söylediği için Arn anlamamıştı, şaşırıp kaldı öylece. Durumu anlayan Erol:

-Dağda ücret olur mu? İnsan insana lazım… Sen o odada uyumazsan da o oda sabahı görecek. Seninle görse daha güzel olmaz mı? Neyse bu konu derin bir konu… Sana sormam gereken sorular var.

-Dinliyorum, diye yanıtladı Arn. Sobanın sıcağından bunaldığından biraz geriye çekildi.

-Buz ülkesinden geldiğinden ateş biraz zorlar seni.

-Ateş ülkesi de derler İzlanda'ya…

Arn'ın yanıtlama biçimini sevdi Erol. *"Haklısın."* dedi başını sallayarak. *"Söyle bakalım, İlker'i neden arıyorsun?"*

-Ona, ihtiyacı olan bir bilgiyi vereceğim.

-Adam kehanetin bekçisi diyor kendine, ihtiyacı olan her şeye ulaşabilir…

-Bundan emin değilim. Bendeki bilgi tam da onun aradığı bilgi…

-Öyle mi? Nedir?

Arn biraz düşündü, Erol'a güvenip güvenemeyeceğini bilemiyordu. Henüz tanışmıştı ve garip bir adamdı. Üstelik

ormanın içinde bir evde yalnızdılar… Ne yapıp edeceğini kestiremiyordu. Talu'nun defterini gösterip göstermemekte kararsız kaldı… Sonra aklına Gunnar'ın aldığı notlar geldi. Kalkıp odaya gitti, Gunnar'ın defterini alıp getirdi, Erol'a uzattı.

-Bilgiler burada özetlenmiş halde.

Erol defteri aldı, içini karıştırdı, sonra kapatıp Arn'a döndü.

-Eminim önemli şeyler yazıyordur ama ben bu yazılan dili anlamadım…

O an Arn defterin İzlandaca not tutulduğunu hatırladı. Bir an utandı.

-Özür dilerim, dedi. *Ben bunun İzlandaca yazıldığını unutmuşum…*

-Olsun! Belki özetle ne olduğunu söyleyebilirsin?

-Burada İlker'in "Kuzguncular" dediği kimselerin amaçları ve dünyaları hakkında bilgi var.

Erol ciddileşti, yüzü asıldı.

-Peki, nasıl elde ettin bu bilgiyi?

-Kendine 6 diyen bir Kuzguncu, kayada yaşıyormuş ve benim arkadaşımın oğluna yazdırmış bunları.

-Peki, doğruluğuna nasıl emin oldun?

-Bu yazılanları İzlanda Üniversitesi'nde profesör olan Gunnar Steffenson'a verdim, o çözümledi ve bunların on bir yaşında bir çocuğun yazacağı şeyler olmadığı, hatta bilinenin dışında bilgiler taşıdığını söyledi.

-Çocuk ne yaptığını biliyor mu?

-O hastalandı.

-Hastalığı nedir?

-Şizofreni…

Erol birden ayağa kalktı. Odada biraz dolandı, gelip oturdu.

-Kaç yaşındaki bu delikanlı?

-On bir…

-Yani on bir yaşında, şizofreni tanısı konmuş birinin defterinden Kuzguncular ve onların evreniyle ilgili bilgi olduğuna inanıyorsun…

-Evet.

-Bu bilgiyi İlker'e götürmek gerektiğine karar veriyorsun ve defteri alıp kutuplardan Artvin'in dağlarına geliyorsun, öyle mi?

-Evet…

-Şaşılası şey… Zaten İlker'le ilgili olup da son zamanlarda şaşırmadığım bir şey yok!

Sözü biter bitmez yerinden fırladı, pencereden bakıp geri döndü. Çaydanlığın kapağını kaldırıp baktı, sonra odasına girdi. Elinde bir defterle geldi.

-Al! İşte sana İlker'in defteri…

Arn defteri alıp baktı, fotokopilerden yapılmış bir defterdi ama ne yazıldığını anlamıyordu.

-Burada ne yazıldığını anlamıyorum… dedi omuzlarını silkerek…

-Ben de anlamamıştım senin defterini, sorun yok…

-Özetle ne anlattığını anlatacak mısın benim gibi?

Arn'ın bu tavrına bayıldı. Yüzüne daha dikkatli baktı… Saçları erkek gibi kesilmiş, yuvarlak gözlükleri yüzünün güzelliğini gölgeliyordu. Alnı, şakakları, burnu, çenesi ve kaşları… Oldukça güzel bir kadındı. Bu kavrayışı da onu daha çekici kılıyordu.

-Anlatacağım elbette ama özeti yok. Toparlarsam; İlker bir kaza geçirmiş. Bir deniz insanı, adı Nak olan bir deniz insanı onun alnına dokunarak bu ezberi onun zihnine akıtmış. Yani İlker öyle diyor…

-Yani bir deniz insanı, kazadan sonra İlker'in zihnine bilgisayarlardaki gibi bilgi indirmiş öyle mi?

-Öyle diyor.

-Ve siz buna inanıyorsunuz?

-Hay Allah! deyip kahkahayı bastı Erol. Bu kadın kendisiyle oyun oynuyordu. *"Hay Allah"* diye gülmeyi sürdürdü. Sonra kalktı, paltosunu giydi, dışarı çıktı. Kapıyı kapatmadan, "*Ekmek pişmiştir."* dedi.

Arn da olan bitene gülüyordu. Erol'u kendi söz tuzağına düşürmüştü. Ama öte yandan onunla konuşmaya bayılmıştı. Adam çok içtendi, coşkuluydu, zekiydi… Öte yandan çok sıkışmıştı, tuvalete gitmeye korkuyordu. Böyle bir yerde nasıl bir tuvaletle karşılaşacağını bilmiyordu. Ama yapacak bir şey yoktu, çekinerek kapıyı açtı. Gözlerine inanamadı; karşısında tertemiz bir klozet duruyordu. Banyonun duvarları yine kireçle boyanmıştı. Soğuk bir görüntü veriyordu, hatta neredeyse çirkin bir görüntüydü. Ama temizdi; her yer temizdi… Küçük pencereden sızan ışık yetersizdi, lambayı yaktı.

Tuvaletten çıktığında Erol henüz ortada yoktu. Bir süre sonra beze sarılmış ekmekle çıkageldi. Öyle güzel kokuyordu ki ekmek, uzanıp kırası geldi ucundan. Zaten bütün gün doğru dürüst bir şey yememişti. Erol köşedeki masayı sobaya yakın bir yere getirdi. Üzerine bir bez attı, sıcak ekmeği çıkardı, iki tane bardak koydu. Dolaptan çıkardığı peyniri koydu. Ama peynir kötü kokuyordu ve görüntüsü de iğrençti; küflenmiş, çürümüş gibiydi… Arn'ın midesi kalktı. Erol Arn'ın yüzünden hoşlanmadığını anlamıştı, peyniri hemen dolaba geri koydu. Çaydanlıktan bardaklara çay döktü, sandalyesini alıp oturdu.

-Hadi gel, İzlandalı! dedi.

-Peki, geliyorum Türkiyeli! diye yanıtladı Arn gülerek. Bir sandalye de kendisi kapıp masaya oturdu. Erol ekmeği elleriyle bölüp bir bölümünü Arn'a verdi. Sonra çayı uzattı.

-Şekerli mi içersin?

-Daha önce Türk çayı içmedim. Şekerle mi içmeliyim?

-Hayır! Her şeyin lezzeti kendinde saklı, karıştırmamalı öteberiyle…

-Deneyeyim.

Erol yemeği öyle lezzetli yiyordu ki daha önce böyle yemek yiyen birini görmemişti Arn, o yedikçe Arn da yedi. Her lokmanın ardından çay içiyordu ama çay sıcaktı. Gerçi buruk bir tadı vardı, hoşuna gitmişti. Yemeği bitirince Erol masanın üzerindeki bezle artıkları toplayıp pencereden dışarıya silkti. Arn bu duruma çok şaşırdı.

-Kurdun kuşun hakkı var derler bizde. Merak etme, serçeler birazdan gelip yerler atıkları.

-Kuzgunlar gelir mi?

-Leş olsa gelirler, en sevmediğim kuştur, hiç hazzetmem… Erol bir an sustu. *Bak bu kuzgun meselesi kafama takıldı şimdi benim. Geçen bir belgeselde izledim, beyinleri üç lopluymuş… Bildiğim kadarıyla dünyada başka üç loplu beyin taşıyan canlı yok.*

-Buna hiç şaşırmadım, dedi Arn.

-Öyle mi? diye yanıtladı Erol. Sanki dinlemiyormuş gibiydi, gidip sekiye uzandı. Arn ne yaptığını anlamadığı için bir süre susup Erol'u izledi. Erol bir anda kendine gelip doğruldu.

-Yalnız yaşamanın alışkanlıkları… Yemekten sonra buraya uzanırım ben. İyi gelir… Bağışla…

-Önemi yok! Bu arada sözümü bitireyim, kuzgunların bu garip durumuna hiç şaşırmadım çünkü Armann'ın yazdığına göre, 6'lar ilk geldiklerinde kuzgunlara tutunup dünyayı araştırmışlar…

-Tutunmak!

-6'ların evreninde beden yokmuş, onlar salt düşünceymiş. Bizim evrende bir şeye tutunmadan varlıklarını sürdüremiyorlarmış. Onlar da kuzgunlara tutunmuş.

-Sen az önce Armann mı dedin?

-Evet.

-İki "n" var değil mi sonunda?

-Evet.

-Allah Allah… diye söylenmeye başladı Erol. Kalkıp odasına girdi, kalınca bir kitap getirdi. Açtığı sayfayı Arn'a gösterdi. *Söylediğin isim bu mu?*

Arn, gözlerine inanamadı. Şiirin başlığı Armann'dı. Tıpkı Sula'nın buzdolabının kapağındaki şiirin ismi gibi… Hemen telefonunu eline alıp çektiği fotoğrafı arayıp buldu. Armann şiirini Erol'a gösterdi. *"Söylediğim isim bu…"*

İkisi de bir süre sessiz kaldılar. İki şiir ayrı dillerde yazılmıştı; biri İzlandaca, biri Türkçe… Erol birden kendine geldi. Peki, o şiirin şairi kim?

-Bilmiyorum, dedi Arn. Şiirin sonuna baktı, isim belirtilmemişti.

-Peki, İngilizceye çevirebilir misin?

-Bir iki dizesini zaten çevirmiştim, ortalardan ama… Tam şuradan, dedi ve eliyle gösterdi. Sonra da ezberden okudu.

size haber getireceğim getirmezsem dilim kanar
öyle söyledi ruhlar öyle belledim ben de
kararacak ayın parlayan yüzü buzun beyazı
mühürlü olacak yeni doğanlar yüreklerinden mühürlü
sevinecek ruhlar volkanlar püskürttükçe püskürtecek külü
kükürt kokacak hava kükürt kokacak toprak ve su

Erol iyice şaşkına döndü…

-Bu nasıl bir iş böyle? diye haykırdı. Ben de bu şiirin o dizelerini İngilizceye çevirmeye kalksam, üç aşağı beş yukarı aynı olurdu…

-Belki de aynı şiir…

-Kuzgunculara inanırım da bir Türk şairin şiirinin İzlandacaya çevrileceğine inanmam.

-Neden?

-Tanınmış biri değil çünkü şairi...

-İlker'in konuşmalarına benziyor mu sence?

-Kesinlikle benziyor. Özellikle yazgılara...

-Yazgılar...

-Aslında sana verdiğim defter, İlker'in bana verdiği ezberlerden oluşuyordu. Bir bütünlüğü vardı... Bir de İlker'le beraber Urfa'dan dönerken bir metin yazmıştı defterine. Ama yarımdı... O metinde anlatılanlara benziyor bu şiir. O metinde böyle şeyler var...

O an Arn ayağa kalktı ve İlker'in sözlerinden bir bölüm okumaya başladı:

"Ey seçilmiş kişi! Zamanın düğümünün ortasındasın şimdi, mekânın zamana dolaştığı sarmal düğümün ortasında... Düğümü çözeceksin! An gelir bir söz çözer bütün düğümleri, an gelir bir kişi, an gelir bir niyet... Niyetlenmelisin! Niyetin varsa cesaretin de vardır, sözün de... Niyetlenmelisin! Niyetin varsa talihin de var, ömrün de... Niyetlenmelisin!

Sana bütün diller açıktır, bileceksin! Bütün diller senin dilindir, söyleyeceksin! Dehşet silahları çoktan hazırlandı, acele etmelisin! Kükürt soluyanlar sırlarını akıttı Adamolardan köle tuttuklarına bir bir... Dehşet silahlarını kurdurdular toprağın içine, göreceksin... Kükürt soluyanlar yazgı tabletlerini kırdılar, onların gözü karadır, sözü karadır, günü karadır... Onları da göreceksin...

Bazen suyun akışını bir çakıl taşı değiştirir, işte o sensin. Şimdi düşün ve demlensin zihnin…"

Erol, öylece donup kaldı. Bu cümleleri anımsıyordu; yarım kalan o ezberin sözleriydi bunlar. İlker'le geçirdiği o günleri anımsadı; açıklayamadığı şeyler karşısında rahatsız olurdu hep… Sonunda İlker'in şizofren olduğunu var saymış, o defteri kapatmış, hayatından çıkarmıştı. Şimdi aynı defter açılıyordu önüne…

Kalkıp Arn'a verdiği defteri aldı, kendi tuttuğu notları aldı. Arn'dan defteri getirmesini, karşılaştırma yapmak istediğini söyledi. Gece boyunca karşılaştırma yaptılar, giderek durum karışıyordu… Acaba bunlar rastlantı mıydı? Yoksa insan zihni benzerliklerden bir bağ mı kuruyordu? Çay üstüne çay içtiler, söyleştiler… Sonunda Erol ayağa kalktı:

-Bak İzlandalı… Geldiğinde seni ciddiye almamıştım, bağışla… Benden istediğin neyse onu alacaksın…

Arn'ın kendine güveni artmıştı; oturarak konuşmak istemedi, o da ayağa kalktı.

-Senden isteğim İlker'i bulmama yardımcı olman… Ona ulaşmanın bir yolu yok mu?

-Bazı dedikodular var kaçırıldığına dair… Uzun süredir kimse haber alamıyor çünkü… Kimileri Amerikan İstihbaratını suçluyor, kimileri İsrail'i… Zaten küresel bir dalga yaratan insanları rahat bırakmaz bu kurulu düzen. Ne olduğunu bilmiyorum… Ancak sana şu kadarını söyleyebilirim; İlker'e ulaşmak istiyorsan, Tolga Kaptanı bulmalısın…

-Tolga Kaptan…

-Evet, Fethiye-Marmaris gibi yerlerde onu bulabilirsin.

-Onu nasıl tanıyabilirim, ona nasıl güvenebilirim?

-İngilizce bilir.

-Tanıyor musunuz?

-Önemi yok… Sen onu bulduğunda, Tolga Kaptan olduğunu anlayacaksın…

-Oraya nasıl giderim?

Erol yanıt vermedi. Buzdolabını açıp yoğurt çıkardı, iki kâseye koydu ve birini Arn'a verdi.

-Bu ne?

-Ye, hoşuna gitmezse ben yerim…

Sözünü yarım bırakıp kâse elinde dolaşmaya başladı. Pencereden ormana baktı, sobaya gelip yanıp yanmadığını kontrol etti. Sonra telefonunu aramaya başladı. Bir süre sonra kitapların arasından telefonunu bulup geldi. Hem yoğurt yiyor hem de telefonunu kulağına tutuyordu.

-"Merhaba Köksal!"

-"Merhaba hocam!"

-"Yarın sabah çocukları almadan gel, İzlandalıyı al!"

-"Bir şey mi oldu? Hastalandı mı yoksa?"

-"Yok! Yetişmesi gereken bir yer var… Servis saatinde Artvin'e götür, Trabzon'dan Dalyan'a giden bir uçağa binmesini sağla…"

O an dönüp Arn'a sordu:

-Kredi kartın açık mı?

-Evet, bütün ülkelerde geçerli dediler bana.

-"Kredi kartı var oradan öder…"

-"Tamam hocam! Uyanabilirsiniz değil mi? Altı'da geleceğim."

-"Altı'da gelme ya az önce ya sonra gel… Tam altıyı sevmem…"

-"Neden ki?"

-"Şaka yapıyorum…"

-"Tamam, orada olurum. Allah rahatlık versin hocam…"

-"Sana da… İyi geceler…"

Telefonu kapattıktan sonra Arn'a döndü:

-Bu 6 dediğin her neyse ona sinir oluyorum… İlker 6'lıyı tutturdu, senin çocuk 6 ile konuşuyor ve Köksal sabah 6'da burada olacak… Bütün bu olanlar rastlantı mı?" Sözünü bitirince içli içli güldü. Dalga mı geçiyordu, gerçekten mi soruyordu belli değildi.

-Değil mi?

-Bilmiyorum, ömrüm boyunca çözemedim gitti bu rastlantı işini zaten…

-Ben pek düşünmem.

-Neyse, Köksal sabah burada olacak.

-Öyle mi?

-Evet! Seni alacak, Fethiye'ye uçman için yardımcı olacak.

Orada İngilizce bilenler çoktur, yardımcı olurlar… Kredi kartını da uçak bileti alman için gerektiğinden sordum.

-Anladım, dedi.

-Telefonunun saatini 5.30'a kur. Kahvaltı hazırlayamam ama bu ekmekten veririm, yolda yersin. Olmazsa Köksal sana cağ yedirir aşağıda.

-Adını söyleyemedim, o nedir?

-Et yemeği, harikadır… Şimdi yataklarını hazırlayayım…

-Yardım edeyim mi?

-Gerekmez, üçtür beştir… Sözünü bile bitirmeden Arn'ın kalacağı odaya geçti.

Arn bir süre Erol'un arkasından baktı. Karmakarışık saçları arasında bir düzen vardı, sözleri de karışıktı ama ilginç adamdı. Dengeli yürüyüşü, kendine güveni oldukça çekiciydi. Yaşından daha diriydi. Erol'un yardımları karşılığında bir şey yapmalıydı, acaba para mı teklif etmeliydi, bilemedi…

Gece boyu diş ağrısından uyuyamamıştı. Yüzü gözü dökülüyordu, ağrı kesiciler fayda etmiyordu… Sabaha doğru gözleri azıcık uyku gördü. Daha bir saat olmamıştı ki uyandı. İlk kez sabahın olmasına bu kadar sevinmişti. Bir dişçi bulmalıydı hemen. Aceleyle duşunu aldı, çarçabuk giyindi, sırt çantasını yüklenip otelden çıktı. Otel şehir merkezindeydi, yürüyerek sağa sola bakındı. Sola, marinaya doğru yürümek istedi. Bir süre sonra iki katlı bir binanın merdiven boşluğunda, *"Diş hekimi Tonguç Yılmaz"* tabelasını gördü. Tabelanın İngilizce olmasına şaşırmıştı. Kapı açıktı, içeri girdiğinde üst kattan sesler duydu. Dar bir merdivenle yukarı çıkılıyordu, çekinerek yukarı çıktı. Önlüğünü giyen bir hemşire gördü. Hemşire Arn'ı görür görmez içeriye davet etti. Üstelik İngilizce konuşuyordu.

-Buyurun, oturun!

-Oturacak gibi değil, dişim çok fena… Elini çenesine tutmuştu, sanki dişleri dökülecekmiş gibi geliyordu. Bu yüzden konuşması pek anlaşılmıyordu.

-Anlayamadım? dedi hemşire.

-Dişim, çok ağrı yapıyor… diye yanıtladı Arn. Elini ağzından çekince sözcükler daha rahat çıkmıştı.

-Bol geçmiş olsun… Şimdi Tonguç Bey gelir. Hiç aksatmaz, tam saatinde gelir. Saatine baktı, 9'a beş vardı. En geç beş dakika sonra burada…

-Ben oturmayayım, ayakta olmak iyi geliyor… dedi Arn. Koridorda bir ileri bir geri yürüyordu. Bir ara pencereden marina gözüne ilişti. Sıra sıra tekneler güneşin altında parıldıyordu. Sokağa çıktığında güneşi fark etmemiş olmasına şaşırdı. Oysa Arn güneşi çok severdi. Dikkatini marinaya verse de diş izin vermiyordu, ağrı giderek artıyordu. Merdivenlerden hızla çıkan birinin ayak seslerini duydu, dönüp baktı. Toparlak yüzlü, kırçıl saçlı, iyi giyimli bir adam…

-Günaydın Zuhal Hanım! dedi hemşireye. Sonra Arn'ı gördü. *Günaydın! Geçmiş olsun!* dedi. Ancak bunları Türkçe söylemişti. Arn'ın anlamadığını fark edince İngilizce yeniledi.

-Teşekkür ederim, diye yanıtladı Arn.

Adam hemşireyle bir şeyler konuşup içerideki odaya geçti. Hemşire Arn'a seslendi:

-Buyurun! Hekim sizi alacak, randevusuzları almıyoruz ama ağrınız olduğu için alacağını söyledi.

-Çok teşekkür ederim…

-Siz şimdi içeri geçin, sonra bilgilerinizi alırım.

-Çok teşekkür ederim… diye mırıldandı Arn ve kapıyı çalıp içeri girdi.

-Buyurun! diye karşıladı hekim diş sandalyesini gösterip, *Bakalım ağrının kaynağı ne?*

Arnleif çantasını çıkardı, paltosunu çıkardı ve sandalyeye uzandı. Daha önce diş sorunu yaşamamıştı ve bu işin nasıl olduğunu da bilmiyordu.

Hekim önce beyaz önlüğünü giydi, ardından aynayı Arn'ın yüzüne ayarladı ve ağzını açmasını söyledi. Dişlerine vurup test ettikten sonra ağrıyan dişi buldu.

-Çürümüş. Eğer vaktiniz varsa dolgu yapalım…

-Ağrımı keser, değil mi?

-Hiç şüpheniz olmasın…

-Ne yapmam gerekiyor?

-Şimdi iki uyuşturucu iğne yapacağım, sonra ağzınızın yanına hava çeken bir hortum koyacağım. Yutkunmamaya çalışırsanız sevinirim, zaten hortum içerde olanları çekecek… Çok zorluk olursa elinizle işaret edin, ağzını çalkalayabilirsiniz.

Arn duyduklarından hoşlanmadı ama ağrıya da dayanamıyordu…

-Peki… dedi. Sonra kendini hekime teslim etti…

İğneler yapıldı, diş oyulmaya başlandı ki hemşire kapıyı çaldı. Türkçe bir şeyler söyledi, arada *"Tolga Kaptan"* dedi sanki… Arn hemen kulak kesildi. Hekim Arn'dan izin isteyip çıktı. Çok geçmeden İngilizce *"Selen'e de, Nak'a da…"* diye başlayan küfürler ederek öfkeyle içeri girdi. Birden Arn'ı fark edince sustu, *"Affedersiniz!"* dedi. Sonra su içip işine döndü. Arn, işi bitince Tolga Kaptan'ı sormak istiyor, bu yüzden sabırsızlanıyordu. Hekim uğraşıyor, uğraşıyor, sinirleri çıkarıyor, dolgu yapıyor ama işini bitiremiyordu. Nihayet bitti.

-Çabuk iyileşeceksin… İki saat su içmeyin, en az dört saat yemek yemeyin. dedi. Bu arada çok öfkeliydim, sizi unutmuşum, bağışlayın… diye de ekledi.

-Teşekkür ederim, diye yanıtladı Arn. Ardından da; *Evet, duy-*

duklarım hiç hoş değildi. Bağışlarım ama bir koşulla… dedi.

-Nedir? diye karşılık verdi hekim.

-Tolga Kaptan'dan söz ettiniz, değil mi?

-Aa… Evet!

-Onu nerede bulacağımı söylerseniz ben de bağışlarım sizi…

-Gel! dedi hekim. Arn'ı pencereye götürüp marinanın daha arkasında bir yeri tarif etti. *İşte orda, tam da teknelerin kızağa çekilip temizlik yapıldığı yerde... Nak diye bir tekneyi bulursan onu da bulursun…*

-Nak!

-Evet!

-Anlaştık, dedi Arn ve hekime elini uzatıp tokalaştı. Teşekkür ederim, ağrı bitti değil mi?

-O bir daha ağrıyamaz, ama başkalarına garanti veremem…

-Dudaklarım büyümüş olabilir mi?

Hekim gülmeye başladı.

-Uyuşturucu iğnelerden dolayı… Bir iki saate geçecek. Çenenizi de pek hissetmiyor olabilirsiniz.

-Evet…

-Meraklanmayın, hiçbir sorun yok. deyip aynayı yüzüne tuttu. Ücreti dışarıda alacaklar… diye de ekledi.

-Peki, hoşça kalın…

-Hoşça kalın…

Arn paltosunu giydi, çantasını sırtladı ve odadan çıktı. Hemşireye ücretini ödedi ve merdivenden inerek sokağa fırladı. Kaptanı bulduğu için öyle heyecanlanmıştı ki hızla çıkınca kaldırımı geçip yola adım atmıştı. Tam o sırada bir araba fren yaptı.

-*Aman!* dedi.

-*Özür dilerim!* diye yanıtladı Arnleif.

-*Size bir şey olsaydı, bana da bir şey olurdu… Ben de özür dilerim.* dedi.

Adam İngilizce konuşuyordu. Yüzüne baktı; küçük yüzlü kumral bir adamdı. Gözlüklerinin içinden küçük gözleri zor seçiliyordu. Ama bakışları da sevimliydi, konuşması da… Adama yüreği ısındı.

-*Acaba teknelerin karaya çekildiği yere nasıl giderim?* dedi.

-*Buyurun götüreyim, ben de oraya gidiyorum. Ancak eve uğrayıp bazı eşyaları bırakmam gerekir.*

Bir an duraksadı Arn. Erol Hoca sabah kendisini yolcu ederken bir kitap vermiş; *"Bunu Tolga Kaptan'a ver… Bu kitaptan da, İlker'den de kimseye söz etme… Herkese de güvenme!"* diye de uyarmıştı. Herkese güvenmemek gerektiğini biliyordu, ama bu adama içi ısınmıştı.

-*Olur!* dedi. Arabaya geçip oturdu. Araba siyah bir pikaptı. Arkası oldukça çamurlu ve garip eşyalarla doluydu. Koltuğa oturunca kemerini bağladı. Dönüp:

-*Merhaba, ben Arnleif!* dedi.

-*Merhaba, ben de Ali… Ali Kaptan derler…*

-*Memnun oldum.*

-Ben de…

-Tekneniz mi var?

-Hayır!

-Tekne çekim yerine neden gidiyorsunuz ki?

-Tolga Kaptan'ı bulmak için.

-Ooo tamam…

Ali Kaptan yola devam etti. Marinanın önünden geçtiler ve merdiven gibi evlerin olduğu bir yere geldiler. Ali kaptan arabayı durdurduktan sonra:

-Evim az yukarıda, eşyaları götüreceğim. İstersen sen de gel, sonra döneriz. İstemezsen arabada bekleyebilirsin… dedi.

Arn, bir an duraksadı:

-Ben de geleyim, yardım ederim… dedi.

Eşyaları alıp eve doğru yürüdüler. Merdivenlerden çıkıp evin kapısına gelirken bir kediyle karşılaştılar. Ali Kaptan kediye bir şeyler söyledi. Sonra kapıyı açıp içeri girdi. Kedi de içeri girdi. Eşyaları mutfağa bıraktı, sonra dışarıda duran Arn'ı eve davet etti.

-Gel istersen, bir kahve içeriz. Vaktin var mı?

-Kahve içemem, dişime dolgu yapıldı… diye yanıtladı.

-Ayakkabılarını çıkarmaya gerek yok, her yer pis nasılsa… Salona geç, ben bir üstümü değişip geleyim, olur mu?

Kedi de onunla birlikte merdivenlerle yukarıya çıktı. Arn salona girdi, etrafa bakındı. Kenarları özenle nakış oyulmuş çok eski bir masa vardı. Yine aynı nakışlardan bir sandalye…

Ama ikisi de bakımsızdı. Üstünde kitaplar, kâğıtlar dağınık duruyordu. Bir anda Erol'un odasını anımsayıp güldü… Cam kenarında da çokça kitap vardı. Siyah beyaz resimler ve duvarlarda bolca harita vardı. Garip garip haritalar vardı. Bazılarını anlayamadı bile… Ali Kaptan'ın merdivenlerden indiğini fark edince geri döndü, o an kapının yanında el yazması bir metin gördü. Dikkatlice baktı ama Türkçe yazılmıştı. Ali Kaptan, Arn'ın ilgisini görünce:

-Şiir… dedi. *Erol Hoca'nın şiiri… Yani Tolga Kaptan'ın amcasının…*

-Öyle mi? dedi Arn.

-Evet! Sonra kitaplıkta duran kalınca beyaz bir kitabı işaret etti. İşte o da Erol Hoca'nın şiir kitabı… Adam bir yıl boyunca her gün şiir yazmış, iyi mi?

-Olabilir… dedi Arn. Pek şaşırmamıştı.

-Bu sence garip değil mi? diye yineledi Ali Kaptan. Arnleif'in şaşırmamasına bir anlam veremedi.

Oysa Arnleif, Erol'u tanımıştı, ondan her şey beklenirdi. Bu yüzden şaşırmamıştı ama Ali Kaptan'ın merakını da dindirmek istiyordu.

-Haklısın! Çok garip… dedi sonradan.

Ali Kaptan dudak büküp geçti. Kapıyı açtı, dışarı çıktı, ardından kedi de çıktı… Arn da onları takip etti.

-Bu kediyi o kadar besliyorum ama şu yılanı öldüremedi bir türlü…

-Yılan mı? dedi Arn.

-Yılan…

Arn duymuştu ama birden ne olduğunu çıkaramadı.

-Nerelisin? diye sordu Ali Kaptan.

-İzlanda.

-O zaman bilmezsin elbette yılanı… Duvarda bir deliği işaret etti. Şuraya bir yılan girip çıkıyor, bizim kedinin umurunda değil… Neyse, biz işimize bakalım…

Ardından arabaya yöneldi. Arabayla çok kısa bir zaman sonra teknelerin kızağa alındığı, altlarının boyandığı, tamir edildiği yere geldiler. Birçok tekne vardı; Arn dikkatlice bakıyor, *"Nak"* yazanı arıyordu. Ama göremedi… Ali Kaptan arabayı durdurdu. İnip bağırdı:

-Uğur Kaptan, Uğur Kaptan!

Boğuk bir ses duyuldu:

-Geliyorum…

Saçlarının önü dökülmüş, top sakallı, ip ince bir adam tozların içinde belirdi. Arn bu işe bir anlam veremedi. Yüzü biraz Erol'a benziyordu ama bedeni benzemiyordu. Üstelik Ali Kaptan, *"Uğur Kaptan!"* diye seslenmişti… Üstelik iki kez seslenmişti, bu yüzden yanılması mümkün değildi.

Tolga Kaptan, Ali Kaptan'la tokalaştı.

-Hayırdır Ali Kaptan? dedi.

-Bir konuğun var…

-Öyle mi? diye yanıtladı… Sonra arabaya baktı, Arn'la göz göze geldiler. Türk değil galiba… diye ekledi.

-İzlandalı…

-İzlandalı mı?

Kaptanlar aralarında Türkçe konuşunca Arn biraz ürktü, acaba ne diyorlardı? Kendi hakkında konuştukları belliydi, bir tehlike olabilir mi diye geçirdi aklından. Tolga Kaptan arabaya gelip İngilizce:

-Merhaba! İzlandalıymışsınız galiba… dedi.

-Merhaba! dedi Arn çekinerek. *Evet…*

-Beni arıyormuşsunuz?

-Tolga Kaptan'ı arıyorum.

-Tolga Kaptan benim…

Arn biraz durdu.

-Ama dedi, Ali kaptan size "Uğur Kaptan" diye seslendi…

Tolga Kaptan gülmeye başladı. Gülünce Arnleif rahatladı. Tıpkı Erol gibi gülüyordu; çenesi, burnu, sakal şekli…

-Benim iki ismim var, bu yüzden… Asıl adım Uğur Tolga. Sevdiklerim bana Uğur der, resmi işlerde Tolga'yı kullanıyorum.

-Anladım, dedi Arn. O an, Erol'un verdiği kitabı çıkarıp vermek istedi ama sonra vazgeçti. Tam emin olmadan bunu yapmamalıydı. Arabadan indi, Tolga'ya elini uzattı. Ali Kaptan kendine elini uzatmamış olmasına şaşırdı.

-Ben tekneye erzak götüreceğim Uğur Kaptan, görevimi yaptım… Sonra hınzır hınzır gülerek, emanet sende… Dedi. İyi ki bunu Türkçe söylemişti, yoksa Tolga Kaptan Arn'ın yanında mahcup olurdu. Ali Kaptan'a bir şeyler söylemek isterdi ama şimdi sırası değildi. *"Görüşürüz"* diyebildi. Ali Kaptan da Arn'a el sallayıp yola devam etti.

Bir süre Arn da Tolga Kaptan da Ali Kaptan'ın arabasının arkasından baktılar. Söze nasıl başlayacağını bilemiyordu Arn, Tolga Kaptan da ne diyeceğini bilmiyordu. O an işi aklına geldi.

-Ah! Biraz işim kaldı. Gel istersen, işimi bitireyim zaten malzeme alacak para kalmadı… Paraları alıp gitti… dedi.

-Kim? diye sordu Arn.

Tolga Kaptan, yabancı birinin yanında böyle konuşmuş olmasından çekindi.

-Önemli değil, hadi gel… Sonra yola düştü, Arn da onu takip etti. Askıya alınmış bir teknenin yanına geldiler. Bir oturak getirdi Tolga Kaptan, Arn'a oturmasını işaret etti. Kendisi de zımpara yapmaya başladı. Öyle özenle, öyle güzel çalışıyordu ki… Erol'a hiç benzemiyordu. El hareketleri ritimliydi, yaptığı iş uyumluydu… Oysa çenesi, sakalı, gülmesi neredeyse amcası gibiydi. Burnu da, gözlerinin küçüklüğü de… Ama asla el becerisi benzemiyordu. Bir süre izledi Arn. Kaptan, işini bitirdikten sonra:

-İşim bitti ama şimdi üstümü değiştireceğim. Sonra gideriz, olur mu? dedi.

-Olur, diye yanıtladı Arn… Başka ne yapabilirdi ki? Tolga Kaptan için gelmişti buraya, onunla konuşacaktı, başka işi yoktu. Tolga Kaptan kısa zamanda çıkageldi. Sonra kenarda duran siyah motosikleti gösterdi.

-Korkar mısın?

-Ben kullanamam! diye yanıtladı Arn.

-Ben kullanırım… Peki, artçım olur musun?

-Artçı mı?

-Yani benimle motora biner misin?

Daha önce motosiklete binmemişti. Biraz çekiniyordu ama yapılacak bir şey yoktu.

-Olur, ama nasıl bineceğimi bilmiyorum…

-Kolay! Ben sana öğretirim.

Sonra motosikletin arkasından iki başlık çıkardı, Birini kendi başına geçirip camı açtı. Şimdi bunu takmalısın, dedi. Sonra da benim belimden iyi sarılmalısın… Yoksa düşersin!

Arn bir an afalladı. Ama bir kez karar vermişti, ne olursa olsun yapacaktı. *"Peki."* dedi. Sonra kaptanın tarif ettiği gibi kaskı başına geçirdi, ardından motosikletin koltuğuna binip çekinerek de olsa beline sarıldı. Kaptan motoru çalıştırıp yola çıktı. Geldikleri yoldan geri döndüler ve otele yakın bir yerde durdular. Kaptan motosikleti uygun bir yere koydu. Sonra üzerine yüzlerce renkli şemsiye örtülmüş bir sokaktan geçip balıkçılara geldiler.

-Balık yer misin? dedi, Tolga Kaptan.

Arn saatine baktı, henüz üç saat geçmişti.

-Dişime dolgu yaptırdım. Dört saatten önce yememeliyim.

-Bir saate ancak olur zaten…

-Peki o zaman.

Kaptan büyük karideslerden ayırttırdı, kırmızı balıklardan bazılarını seçti. Sonra dönüp masaların olduğu bir meydanda ağacın yanındaki masaya yöneldi.

-Burada oturalım mı? Burası uygun mu?

-Olur… dedi Arn.

O sırada saçı olmayan, yaşlıca bir adam yaklaştı ve kaptanla bir şeyler konuştular. Arada güldüler… Sonra adam içeriye girdi. Kaptan Arn'a döndü:

-Biliyorum, merak ediyorsun. Senin yanında Türkçe konuşmak istemem ama Osman İngilizce bilmez. Biz balıkları satın aldık oradan, onlar temizleyip buraya getirecekler, bu pişirecek. Güzel pişirir… Ne içersin diye sordu. Daha önce amcamla gelmiştik, o "Niğde Gazozu" demişti de Osman anlamamıştı, onu hatırlatınca güldük.

Arn olup biteni anladı ama gülünecek bir şey göremedi. Kaptan durumu anlayınca Arn'a sordu:

-Ne içersin?

-Bilmem… Ne içilmesi iyidir?

-Bira, rakı iyi gider…

-Bira…

-Tamam, ben de bira içeyim o zaman.

Tam o sırada uzun boylu, esmer tenli bir adam masaya yaklaştı. Kaptan'ın arkasından geliyordu, Arn'la göz göze geldiler, Arn gözlerini kaçırdı. Adam Tolga Kaptan'ın arkasında durdu bir süre, sonra:

-Ben de bira içerim Kaptan, dedi gülümseyerek.

Tolga Kaptan ayağa kalktı, yüzünde bir sevinç belirmişti.

-Ne demek her zaman, dedi. Sonra Kaptan adamla sarıldı ardından masaya davet etti.

-Gel karnın açtır balık yiyelim…

-Sağol Kaptan, zamanım az… Beni tanıştırmayacak mısın hanım efendiyle?

-Özür dilerim… Arnleif amcamın öğrencisinin arkadaşı, Olcay benim arkadaşım… Arn'la Olcay tokalaşırken Kaptan söze devam etti; Aa, dişçi demişken, Olcay, dört saat yemek yemesin demiş Tonguç Arnleif'e, yarım saat önce yese bir şey olur mu?

-Aman ne olacak, yesin gitsin… İngiliz mi?

-İzlandalı… Ama İngilizce biliyor.

Olcay Arn'a dönüp İngilizce konuşmaya başladı… Nereden geldiğini, nerede yaşadığını, Türkiye'yi beğenip beğenmediğini… Arn hepsine kısa kısa yanıt verdi. Son olarak Erol Hoca'nın öğrencisi olup olmadığını sorunca Arn'ın kafası karıştı. Kaptan araya girdi.

-Amcamın öğrencisinin arkadaşı…

Olcay pek inanamadı, Kaptanın bir şey sakladığını düşünüyor olmalıydı ki sinsi sinsi gülüp Kaptan'ın omzuna vurdu.

-Sana hayırlı işler diliyorum Kaptan, dedi. Sonra da *Arn'a dönerek, Hoş geldiniz tekrar, görüşmek üzere… Daha sözü tamamlanmamışken dönüp gitti…*

İkisi de Olcay'ın arkasından baka kaldılar.

-Amcan geliyor mu buraya? Onu Ali Kaptan da tanımıştı…

-Evet, sıkça gelir benim yanıma. Burada birçok kişi tanır onu…

-Ben de tanıdım… Sana selam söyledi…

-Nerede tanıştın?

-Artvin'de…

-Oo Artvin'e mi gittin kış kış… Donmuşsundur valla…

-Soğuk değildi.

-Aa, doğru, İzlandalısın… İzlanda elbette kutuplarda, donuyorsunuz orada…

-Hayır! Çok soğuk değildir, sadece kış uzun…

-Öyle mi? Şaşırdım… Neyse… Amcamı gördün, öyle mi? Nasıl?

-Sağlığı mı?

-Evet.

-Bence çok iyi… O an, kitabın verilme vaktinin geldiğini anladı. *Bir dakika,* dedi. Sırt çantasından kitabı alıp kaptana verdi.

Kaptan kitabı alıp kapağını açtı, iç kapakta tersten yazılmış bir cümle vardı; *"Öğrencimi arıyor, güvenilir…"* O an kaptan geriye yaslanıp, derin bir soluk aldı. Sonra sakalını okşamaya başladı… Bu durgunluğu Arn'ı kuşkulandırıyordu. Sağa sola bakındı, ceplerini arandı.

-Kalemin var mı? diye sordu Arn'a.

-Yok! diye yanıtladı.

Kaptan, Osman'dan kalem getirmesini istedi. Osman gittikten sonra bir peçeteye İngilizce yazdı:

"Hiç kimseye İlker'den söz etmemelisin… Kimseyle konuşmamalısın… Birileri kim olduğunu sorduğunda, "Erol Hoca'nın öğrencisinin kız arkadaşıyım." demelisin… Ayrıca, asla yük-

sek sesle "İlker" dememelisin… Telefonlar dinleniyor, çevrede dinleyenler olabilir. Lütfen!"

Peçeteyi fark edilmeden kitabın arasına koydu, sağa sola bakındı, sonra kitabı Arn'a uzattı. Arn kitabı alıp peçetede yazanları okudu. İçini bir korku aldı. Bu nasıl işti böyle? Neden *"İlker"* demek tehlikeliydi? Bunu merak ediyordu. Üstelik Tolga Kaptan nasıl da hemen anlamıştı İlker'i aradığını?

Kaptan dikkati dağıtmak için havadan sudan konuşmaya başladı. Erkek arkadaşı olup olmadığını sordu, İzlanda'da ne iş yaptığını sordu. Sordu da sordu… Aynı soruları Arn da Kaptan'a sordu. Kaptan bir Almanla evlendiğini, sonra boşandığını anlattı uzun uzun… Konuşmaları bitmişti ki balıklar geldi, biralar geldi… Arn kahvaltı yapmadığından çok acıkmıştı. Saatine baktı; dört buçuk saat geçmişti…

Bütün gün öğleden sonra Fethiye sahilinde gezdiler, dolaştılar, konuştular ama asla İlker'den söz etmediler. Akşama doğru Kaptan bir dans gösterisi olduğunu, isterse kendisini izleyebileceğini söyledi. Arn bundan çok hoşlandı, çünkü konuştukça kaptanı sevmeye başlamıştı. Onunla olunca zaman su gibi akıyordu. Otelde tek başına ne yapacaktı ki?

Tekrar motosiklete binip sahilde bir kafeye gittiler. Kaptan Arn'ı kafenin patronuyla tanıştırdı, onun yanına oturttu. *"Arkadaşıma sahip çıkın!"* diye de uyardı garsonları. Kendisi arkadaşlarıyla dans kıyafeti giymek için ayrıldı. Bir süre sonra kırmızı gömlek ve siyah yelekli erkekler, kırmızı gömlekli, siyah etekli kadınlar doluştu sahneye. Dans başladı. Kaptan öyle dans ediyordu ki Arn'ın içi gitti… Gidip onunla dans etmeye can atıyordu. İzlemekten zevk aldı, daha yakından izlemek için yerini değiştirdi. Tam o sırada yanına bir adam yaklaştı. Müzikten zor duyulacak bir biçimde; *"Merhaba!"* dedi. Arn ne dediğini anlamamıştı. Eliyle anlamadığını işaret

etti. Adam bu kez İngilizce; *"Merhaba!"* dedi. Arn da *"Merhaba!"* dedi… *"Nerelisiniz?"* diye sordu genç adam. *"İzlanda."* dedi Arn ama şüphelenmişti. Adam daha da yakın durmaya, daha ayrıntılı soru sormaya başlamıştı. Kafası karıştı…

Kaptan Arn'ın yanına birinin yaklaştığını fark etti. Dans partnerinin kulağına fısıldadı; *"Benim için ayağını burkma rolü yapar mısın? Çok önemli!"* dedi. Kadın sanki ayağa burkulmuş gibi feryat edip bileğini tuttu. Kaptan onu kenara alır gibi yaptı, sonra hızla gelip Arn'ın elini tuttu. *"Gel, partnerim ol!"* dedi. Arn sırt çantasını ne yapacağını şaşırmıştı ki kaptan çantayı kaptığı gibi patronun oturduğu masaya koydu. *"Buna sahip çıkın, lütfen!"* dedi. Ardından Arn'la dans etmeye başladı. Diğerleri kadar figürleri bilmiyordu ama kaptan onu öyle yönetiyordu ki sanki daha önce salsa yapmış gibiydi… Eğiliyor, dönüyor, kaptanın el hareketleriyle yer değiştiriyordu. Çok hoşuna gitti dans etmek Arn'ın. Gülmeye başlamıştı ama bütün bedeniyle gülüyordu… Dans ettikçe havalandığını sandı, her şey arkada kalmıştı, uçuyordu… Sonra müzik sona erdi. Ter kan içinde birbirlerine baktılar. Kaptanın kokusunu alıyordu; içinde faylar kırılmaya başlamıştı…

-*Hadi, sen de gel soyunma odasına!* dedi.

Arn kaptanı takip etti. Kaptan patronun masasından çantayı aldı, Arn'ı elinden tutup soyunma odasına götürdü. Kapıya gelince, *"Burada bekle!"* dedi. *"Bir yere kıpırdama, sus, kimseye yanıt verme… Hemen geliyorum…"* Arn soluklandı, oldukça yorulmuştu. Aslında kendisi de terlemişti ama eşyaları valizdeydi. Ne yapacaktı? Gidip vestiyerden paltolusunu alabilirdi ama kaptan bir yere kıpırdama demişti… Öylece durdu. Kısa zaman sonra kaptan çıktı, vestiyerden paltolarını aldılar, motosiklete yöneldiler.

Arn motosikletle de gezmeyi sevmişti. *"Biraz dolaşalım mı?"* dedi kaptan. *"Olur!"* dedi. Kaptan, Arn'ı kıyı boyunca Fethiye yarımadasında dolaştırdı. Deniz kenarındaki bu yola bayıldı Arn… Ağaçların arasından geçiyorlardı, orada küçük koyları görüyordu. Sonra boş evleri olan bir yere geldiler. Kaptan bu evlerin sahibinin neredeyse yüzyıl önce buradan Yunanistan'a göç ettiklerinden söz etti. Arn bunu kavrayamadı. Kocaman bir kasabada herkes nasıl göç ederdi? Kaptan bunun savaşla ilgisini anlattı. O arada nüfus değişiminden söz etti ama Arn bütün bunları ilişkilendiremiyordu… Kaptan Arn'ın sıkıldığını görünce çam ağaçları arasındaki yoldan motorunu sürdü. Tepeyi aşıp, bütün Fethiye'nin apaçık görüldüğü bir yere geldiler. Gece manzara harikaydı, körfez ve şehir iç içe geçmişti… Her yer ışıl ışıldı. Motosikletten inip bir süre izlediler. Hava soğumuştu ve Arn üşüyordu.

-Nerede kalıyorsun? diye sordu kaptan.

-İnfiniti otel'de… diye yanıtladı Arn.

-Amcamın yakınları otelde kalmaz, benim evde kalırlar. Bende kalmalısın…

-Öyle mi?

-Kesinlikle…

-Anlıyorum… Ama eşyalarım orada…

Kaptan otelin yerini ve evinin yerini gösterdi. Otel durdukları yerin hemen altında gibiydi.

-Yarın alırsın…

-Ama elbiseler?

-Ben veririm…

Kaptan öyle kararlıydı ki itiraz edemiyordu. Sonra motosiklete binip eve geldiler. Ev ormanın hemen kıyısında üç katlı bir apartmandı. Kaptan üçüncü katında oturuyordu. Bahçe kapısından motosikleti içeri sokup kilitledi kaptan, sonra dış kapıyı açarak birlikte merdivenleri çıktılar. Arn yorulmuştu, merdivenler zor geldi. Sonunda kapıya vardıklarında soluk soluğa kalmıştı… Kaptan iki kilitli kapıyı açıp içeri girdi. Hiç konuşmuyordu. Arn da konuşmuyordu. Sonra salonun lambasını yaktı, televizyonu açtı, sesini yükseltti… Arn'a fısıldayarak; *"Film izleyelim mi?"* dedi. Sonra susması için işaret etti…

Paltolarını çıkardılar, kaptan bir odaya girdi, oradan pijamalar getirdi. Hemen kapı girişindeki odanın kapısını açtı. Ortada iki kişilik bir yatağı olan, büyük pencereli bir oda çıktı karşısına, Arn bunu beklemiyordu.

"Burada giyinebilirsin, burada yatacaksın… Amcam da bu odada yatar hep…" diye ekledi. Arn giyinip çıktığında, kaptanın diğer odanın kapısında beklediğini gördü. *"Gel."* dedi. Odanın lambası yanmıyordu, perdeleri de sıkı sıkıya kapalıydı. Biraz çekindi… Ama kendine engel olamadı. Kaptan, odaya girince fısıldayarak konuşmaya başladı:

-Televizyonun sesi bizi bastırır… Telefonun yanında yok, değil mi?

-Hayır! Sırt çantamda…

-Harika… Sonra yatağa oturdu. Karanlıkta konuşacağız fısıldayarak, anlaştık mı?

-Anlaştık…

-Şimdi; amcamın öğrencisini neden arıyorsun?

-O kim? dedi Arn.

Kaptan Arn'ın anlamamış olmasına öfkelendi. Tekrar etti.

-Erol Hoca'nın öğrencisini neden arıyorsun?

O an anladı Arn… İlker demeden İlker'den söz etmek istiyordu.

Durumu baştan sona, dişçiye kadar anlattı. Dişçiyi anlatırken kaptan öfkelendi. O zaman Arn:

-O da sana öfkelenmişti… Ayrıca bir iki şeye de… İsmini orada duydum. Adam küfredince bağışla dedi, ben de eğer Tolga Kaptan'ın yerini söylersen bağışlarım dedim, öyle geldim… Tam dişçiden çıktım, neredeyse Ali Kaptan beni eziyordu… O arabasına alıp getirdi…

-Rastlantı…

-Evet… Kesinlikle rastlantı… Daha ilk günümde seni buldum.

-O dişçi iyi adamdır, ama sevgilisinin dişleri dökülsün… dedi kaptan.

-Neden? diye sordu Arn.

Kaptan anlatmaya başladı. İlker'in nasıl ayrıldığını, kendine tekneyi ve Selen'i nasıl emanet ettiğini, bıraktığı paraları, her şeyi anlattı. Sonra da kendisine bağlanan maaşın ancak kendine yettiğini, bıraktığı paralarla tekneye baktığını ama birkaç ay önce Selen'in dişçiyle yakınlaştığını ve Nak'ı terk ettiğini, paraları da götürdüğünü söyledi. Aradığında telefonunu açmadığını, bu yüzden dişçiyi aradığını anlattı.

Arn, olan biteni merakla dinliyordu ama aklı İlker'deydi.

-Peki, İlker'e bir şey olmuş mudur?

-Bilmiyorum, dedi kaptan. *Bunu hiç bilmiyorum… Bir daha*

haber alamadık… Hatta o günlerde Akdeniz'e bir uçak düştü… Kimileri İlker'i götürdükleri uçağın düştüğünden söz ediyor ama bilemiyorum…

O an, Arn yıkılmıştı. Gözünden yaşlar damlamaya başladı. *"Ya öldüyse…"* diye ağlıyordu, içli içli ağlıyordu. Tıpkı Sula gibi ağlıyordu. Kaptan Arn'a sarıldı… Gözyaşları omzunu ıslattı. O an aklına *"kehanet taşı"* geldi.

-*Bir dakika!* dedi heyecanla. *Geliyorum hemen!*

Sonra el yordamıyla duvar kenarında bir şeyleri karıştırmaya başladı. Karanlıkta bazı şeyler düşüyordu ama Arn'ın umurunda bile değildi. O ağlıyordu, durmadan ağlıyordu… Kaptan, elinde kadife bir torbayla geldi. Sonra kehanet taşını torbadan çıkarıp Arn'a verdi. Arn taşı ellerine alınca derin bir huzur yayılmaya başladı kollarından vücuduna doğru, son gözyaşı kehanet taşına düştü… Birden taş ışıldamaya başladı…

10. ÇÖZGÜ

sarmal kuzgun yuvası

Çerik, suyun yüzünde bir o tarafa bir bu yana kuyruk sallıyor, sıkıntıdan ne yapacağını bilemiyordu. Ay öyle kızarmıştı ki gözlerinin kanadığını sandı. Kızıl Lahma gibi kızarmıştı Ay; bunun anlamı neydi? Bu neyin habercisiydi? Bu neyin belirtisiydi? Bir anlam bulamıyordu, bir yanıtı yoktu. Deneyimi yoktu. Yüreğinde bir sıcaklık hissetti. Ay kızardıkça yüreği yanıyordu. Hem aya bakamıyor hem de çekip gidemiyordu. Öylece kala kalmıştı. Kankar'a seslendi.

-Kankar!

-Buradayım yüce Lahama!

-Böyle bir şey gördün mü daha önce?

-Hayır!

-Böyle bir şey duydun mu?

-Hayır!

Derin bir nefes alıp verdi, ezberleri zihninden geçirdi bir bir. Hiç birinde Ay'ın kızıllığından söz etmiyordu. Hiçbir belirti yoktu. Oysa halkını tam da rahata kavuşturmuş, düzeni sağlamıştı. Bulunlar da *"Soğuk Sular Saçağı"* olarak kabul edilmiş, Damkaların bir parçası olmuşlardı… Soğuk sular onlara ait olacaktı. Birlikte olmaları gerekmeyecekti; sadece Kızıl

Lahma törenine katılacaklardı, o kadar. Soğuk Sular Saçağı'nın lideri Sama olmuştu ve Bulunları alıp peşinden gitmişti Ataza'ya yeniden. Orası Bulunların öz yeriydi. Damkalar eski hayatlarına dönmüşlerdi. Onca kıyıma, kargaşaya rağmen düğümleri bir bir çözmüş, halkını rahatlatmıştı. Ama bu Kızıl Ay durduk yere rahatını bozmuştu. Bütün bedeni titriyor, bütün benliğiyle korkuyordu Çerik... Ne yapmalıydı? *"Ey Nak!"* diye küreyi çağırdı. Kürenin içinde bir süre düşündü, iç sözünü anımsadı.

"Senin kaderin lacivert kristalde gizlidir, Onun yaşam ışığında göreceksin! Apaydınlık göreceksin! Apaydınlık bileceksin! Apaydınlık duyacaksın! Yolun, yolculuğun kristale işlenmiştir, öğreneceksin..."

O an uzanıp lacivert kristale dokundu... Kürenin etrafında görüntüler belirdi. Büyük büyük kara gözleri olan canlılar geldi önce, sonra bir Adamanın yüzü çıktı ortaya, daha önce rüyasında gördüğü Adamanın yüzü... Yüreğinden başlayan bir tını belirdi, sonra sese dönüştü;

"Ey kişi! Bildiğin, bilmediğin, bileceğin her şey yazgındır. Yazgın seçimindir ama bilmeden seçemezsin... Seçmeden değiştiremezsin! Değiştirmekse niyetin önce kendini değiştirmelisin! Kendini değiştirmeden hiçbir şeyi değiştiremezsin... Kendini değiştirmezsen Lahama olur muydun hiç? Toplumuna huzur bulur muydun hiç?

Ey kişi! Yazgı seçimdir, ya seçersin ya seçmezsin... Nasıl Ataza'dan çıkmayı seçtiysen... Nasıl Lahama olmayı seçtiysen... Yine seçeceksin... Seçtiğin senin geleceğindir; elbet seninle birlikte Damkaların da, Bulunların da... Adamaların da Kuzgunculların da... Ki'nin de, beline kuşak dolamış Anzar'ın da... Sen

istemezsen geleceği, geleceğin ne olacağını nereden bileceksin?"

Görüntüler de, ses de bir anda bitti. *"Ne oldu şimdi?"* dedi kendi kendine Çerik, *"Ne oldu? Hani kristal apaçık gösterecekti yazgımı? Apaçık görecek ve sahiplenecektim… Apaçık olan ne ki?"* İçinde büyük bir öfke duydu; kendine hâkim olamıyordu, neredeyse kristali fırlatacaktı. Sonra su yüzüne çıktı; Ay hâlâ kıpkızıldı… Gökyüzü kızarıyordu neredeyse… Öfkeyle kuyruğunu defalarca suya vurdu, sakinleşene kadar hızla sağa sola yüzdü yüzdü yüzdü… Yorulduktan sonra tekrar Ay'a baktı. Ay bu kez yüreğini yakmıyordu; kızıllığını izleyebildi bir süre sakin sakin… Birden iç sesinin *"Beline kuşak dolamış Anzar…"* dediğini hatırladı. Bunu daha önce duymamıştı, *"Anzar"* ne olabilirdi ki? Bunu bilmiyordu.

-*Hey, Kankar!* diye seslendi.

-*Buradayım yüce Lahama,* diye yanıtladı Kankar. Her zaman Lahama'nın yakınlarında olmayı başarıyordu.

-*Beline kuşak dolamış Anzar'ı biliyor musun?*

-*Evet, yüce Lahama. Üçüncü ezber, kader yolculuğunda; "Anzar ve Kanzar'ın ağ çekiminden zor kurtuldu ama..."* der.

Aslında Nak bu ezberleri Çerik'e de aktarmıştı ama diğerleri gibi doğar doğmaz değil, Ataza'dan gelecek kadar büyüdüğünde. Bu yüzden ezberleri bir anda anımsayamıyordu. Zaman zaman, bölük pörçük…

-*Evet, anımsadım…* dedi Çerik. Sonra da yavaş yavaş yüzmeye başladı. *"Bildiğin, bilmediğin, bileceğin..."* diye iç sesini tekrarladı bir süre. *"Ay neden kızıl, bunu bilmiyorum."* diye mırıldandı ardından. *"Bu da benim yazgım…"* Madem

Nak yoktu soruları sorup yanıt bulacağı, madem tartışacak biri yoktu; kendi kendine tartışmaya karar verdi.

-"Bildiğim, bilmediğim, bileceğim her şey benim yazgımı etkiliyor mu?"

-"Evet!"

-"Bu durumda her şeyi bilemeyeceğim açık!"

-"Nasıl?"

Çerik, kendi kendini şaşırtmıştı. Gülümsedi… Sanki Abaka'yla tartışıyormuş gibiydi. Kendini öyle zorluyordu.

-"Bileceğim diyen biri sonra bileceği şeyi söylediğine göre şimdi bilmiyordur değil mi?"

-"Doğru!"

-"Şimdi bile olsa her şeyi bilemem… Bildiklerimi bile unutabildiğime göre her şeyi bilmem olanaksız."

-Kesinlikle…

-O halde, yazgım benim elimde değil!"

-"İç ses senin elinde diyor ama…"

-"Yazgın seçimindir, bilmeden seçemezsin, seçmeden değiştiremezsin… De diyor."

-"Evet!"

-"Hatta kendini değiştirmeyen hiçbir şeyi değiştiremez de diyor."

-"Öyle!"

-"O halde yazgı nedir?"

-"Nedir?"

-"Yazgı kendini bilmedir…"

Bir süre sustu Çerik, kendiyle tartışmasından bir yere varamayacaktı. Yazgı kendiyse önceden hiçbir şey belirlenmemişti. Birçok olasılık vardı ve biri gerçekleşecekti… Sorun, hangisinin gerçekleşecek olmasıydı. Daha da önemlisi, gerçekleşecek olanda Çerik ve halkının yeri neydi? O an kendine geldi. Hangi olasılığın olacağına etki etmek dışında bir yazgı olamazdı. Bu öyle bir yazgıydı ki, ya yaşatacaktı ya öldürecekti… Tekrar zihnini topladı; iç sesini, ezberleri özene özene anımsamaya başladı.

"Ey kişi! Şimdiki zaman! Bilip bilmediğin, görüp görmediğin, duyup duymadığın bu evrende Birata karışmaz olana bitene... Soluğunu duyurur sadece, gerisi hak edene... Ey kişi, hak et kendini! Hak et hayatı! Hak et suları! Ya da silin git zamandan..."

Bu anımsama gözlerine ışık getirdi Çerik'in, içinden geldiği gibi konuşmaya başladı… Kankar ve Naksılar şaşkınlıkla bakıyorlardı.

-Ben Lahama; yani Damkaların da, Bulunların da lideri Lahama… Nak'ın eli, sözü Lahama… Ben; Damkalardan da, Bulunlardan da sorumlu Lahama… Ben; kendimden de, zamandan da sorumlu Lahama… Ben; ölümden de, yaşamdan da sorumlu Lahama… Hak etmek için hayatı, karar verdim. Sular daim olsun diye, gök daim olsun diye; gökte Kank durulsun diye. Lahma kızıllığıyla gülümsesin diye. Ben karar verdim.

Sonra Kankar'a seslendi:

-Kankar! Bütün saçaklara haber gönder. Kara gözlülerin yuvasını bilen varsa gelsin! Kuzguncuların yuvasını gören varsa

gelsin! Yoksa bütün Saçaklar suları tarasın. Renk görüsüyle tarasın, gözleriyle tarasın. Geç kalmadan bulalım sularımızdaki karanlığın gözlerini… Geç kalmadan çözelim karanlığın düğümlerini… Hadi, git!

-Sözünüz sözümüzdür yüce Lahama! Soğuk sulara, sıcak sulara ulaşacak. Bütün saçaklara duyurulacak. Kara gözlüleri gören olmuşsa huzurunuza gelecek. Görmemişlerse seferber olacak. Yüce Lahama; Nak'ın dili, eli Lahama… Sözün sözümüz, elin elimizdir!

-*Ey Nak!* diye seslendi Çerik, kürenin içine girdi. Çerik korunduğu için bütün Naksılar sulara dağılabilecekti…

Saçaklardan gelen haberler yeterli değildi. Damkalardan ara sıra kara gözlüleri görenler olmuştu ama nereye gittikleri, nereden geldikleri, ne zaman gelip gittikleriyle ilgili bilgi yoktu. Genel olarak suları parlatan bir ışıktan söz ediliyordu. Bunu zaten Çerik biliyordu. Bu kadar bilgiyle Kuzguncuların yuvasını bulamazdı. Belki onlar da göçebe yaşıyorlardı… Bu bir olasılıktı. Çerik, Ay kızıllaştığından beri rahat değildi. Sanki Ay yaralanmış, kanıyordu… İyi ki uzun sürmedi, bir süre sonra Ay'ın teni tekrar eski haline geldi. Ama Çerik'in yüreği eski haline gelemiyordu. İçinde Kuzguncuların yuvasını bulmaya yönelik derin bir arzu duyuyordu ve hep bunun üzerine düşünüyordu.

Kendiyle tartışmaktan da yorulmuştu. Tartışacak başka birileri yoktu, Naksılar sadece Çerik'in isteklerini karşılıyorlardı. Kankar onlardan farklıydı ama onunla tartışamıyordu. Sadece soru soruyor ve *"Evet!", "Hayır!", "Biliyorum.", "Bilmiyorum."* gibi yanıtlar alıyordu. Ataza'da bile bu kadar sıkılmamıştı. Düşüncelerini tartmak istiyordu ama kiminle tartacaktı? Kimse Çerik'i anlamıyordu. Sadece itaat ediyor-

lardı. Çerik bunun nedeninin kendisi olmadığını biliyordu. Kurulu düzen böyleydi…

Öte yandan anlamak istiyordu ama anlamak da zordu. Bir şeyi kavrasa bile, doğru kavrayıp kavramadığından emin olamıyordu. Nak olsa sorardı; o bilir, yol gösterirdi. Ya da Abaka olsa yahut diğerleri, o zaman neyi kavrayıp neyi kavrayamamış olduğundan emin olacaktı. Aklına uyan şeyler vardı, bunun karşılığını da görüyordu ama zihni yanılabiliyordu sık sık… Yanlış yorumluyordu… Bir başkasının aklına da yatması gerekirdi ki, düşüncesinden emin olsun. Bir tek küre vardı… Kürenin içine giriyor, kristal taşa dokunuyordu.

Ne var ki kürenin bir ezberi vardı, iç sesinin bir ezberi vardı. Sadece o konularda görüntüler görüyor, sesler duyuyordu. Normal hayatla ilgili, Çerik'in kendisiyle ilgili hiçbir şeyin önemi yoktu sanki… Her şey, *"yazgı"* denen şey üzerineydi. Çerik de buna uyuyordu. Uymayıp ne yapacaktı? Engin sularda zaman nasıl geçecekti? Yiyeceğini, güvenliğini Naksılar sağlıyordu. Halkı Saçaklara ayrılmış bir düzen içinde yaşıyordu. Sanki yalnızlığa sürülmüş gibiydi ve yalnızlığının mağarasından çıkamıyordu… Kuzguncuların yuvasını bulma fikri onu canlandırmıştı. Bunun üzerine kafa yoruyordu. Gelen haberleri tartıyor, olasılıkları değerlendiriyordu.

Bir gün kürenin içindeyken aklına bir şey geldi. Kuzguncuların amacı neydi? Ne yapmak istiyorlardı? Ezberlerde yahut iç seste onların kükürt soluduğu, onlar gelirse hava soluyanların yok olacağından söz ediliyordu ama Kuzgunculer kimdi? Nereden geliyorlardı? Burayı neden değiştirmek istiyorlardı? Bunun yanıtını kristalde bulabilirdi. Kristali bu kez daha nazik, daha sevinçle kavradı… O an kürenin duvarlarında kara gözlüler göründü. Daha önce bildiği, gördüğü şeylerdi. Ama içindeki ses değişikti;

"Ey son zaman! Ey suların yüzü! Ki'nin yeni sözü... Açsan yemek ararsın... Engin sular balık vermez kuyruk sallamayana... Merak edersen göğe bakarsın, hangi yıldız görünmüş kafasını kaldırmayana? Eğim olmadan sular akmaz... Bunu bil! Bulut olmadan yağmur yağmaz... Bunu bil! Nedeni olmayan bir şey gördün mü ömründe? Ey merak eden kişi! Her şey Birata'nın yasalarına göre akar durur, bunu anla! Su bir yere dolarsa öbür yerden boşalır, bunu gör. Bir yıldız ölürse diğeri doğar, şaşırma buna! Olan olması gerekendir. Bir tek istek değiştirir her şeyi... Ey isteyen kişi! İsteğini bil!

Kuzguncular biliyor, kara gözlüler de biliyor... Sen de bil! Niçin sıcak sulara geldi Bulunlar? Niçin kana boyandı temiz sular? Ne aradılar, ne buldular? Sıcakta buruştu tenleri, soldu yüzleri... Düşün! Kuzguncular Ki'de ne aradılar, ne buldular... Düşün! Ki onların evi mi? Düşün! Ya burada yaşayacaklar ya yok olacaklar... Kara gözlüler öyle mi? Onlar Damkalar nasıl göçüyorsa balıkların peşinde öyle göçer, dönerler evlerine... Düşün!"

İç ses susunca düşünmeye başladı Çerik... İç ses Kuzgunculerla Kara gözlüleri ayırmıştı. Nasıl olabilirdi bu? Sanki ikisi hep aynı şeydi. Bunu ancak Kuzguncuların yuvasını bulunca anlayacaktı. O an Kankar'ın sesini duydu. Küreden çıktı. Gözlerine inanamadı; Şifacı ve Sama karşısında duruyordu. Nasıl bir sevinçti, ne yaptığını bilemedi... Kuyruklarını birbirlerine değdirdiler özlemle; yüzleri, tenleri, her yerleri gülüyordu sanki... Sonra birlikte yüzdüler, yüzdüler... Şifacı çabuk yoruldu, mağaraya girdiler.

-Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum Şifacı... dedi Çerik.

-Ben de minik…

Kankar Şifacı'nın *"Minik"* demesinden hoşlanmamıştı, araya girdi.

-Yüce Lahama, bu yaşlı Bulun kara gözlülerin yuvasını biliyormuş.

-Vay, Şifacı?

Şifacı, Komkom'dan hoşlanmadığı kadar Kankar'dan da hoşlanmamıştı ve içinden bir şeyler söylemek geldi. Ama nerede nasıl davranacağını bilecek kadar yaşlıydı. Üstelik Çerik'i yavrusu gibi severdi, onun üzülmesini istemezdi. Bu nedenle önce bir süre sustu… Kendini toplayıp Çerik'e yanıt verdi:

-Biliyorum minik… Biliyorum… Işıklarını gördüm; nasıl Bulunlar sıcak su mağarasına gelirse önünde sonunda, onlar da geliyorlar… Nasıl sıcak su mağarası Bulunların yuvasıysa eminim onların yuvası da orada…

Çerik'in göğsündeki sıkıntı aydınlandı birden… Birkaç zamandır başka bir şey düşünemediği yuva nihayet bulunmuştu.

-Yakından görebildin mi Şifacı?

-O derinliklere inemem ki! Hiçbir Bulun inemez… Sonra Kankar'a baktı sert sert. Damkalar da inemez. Çok derin...

-Gidip geldiklerini gördün ama yuvalarını tam göremedin…

-Evet! Yalnız bir Bulun için korkutucu zaten…

Şifacı'nın Ataza'da yalnız kalmasına çok üzülmüştü Çerik… Yalnızlığı üzerine konuşmak, onu üzmek istemiyordu. Ama kendisi de Şifacı gibi yalnızdı… Bulunlar ya da Damkalardan uzak olduğu için değil; hepsi içinde kendini yalnız hissediyordu. Kendini ne Bulunlara ne Damkalara ait hissediyordu.

Nereye ait olduğunu bilmiyordu, bir yazgıyı üstlenmişti ama bundan da emin olamıyordu. Kendi kendini mi kandırıyordu, gördüğünü duyduğunu yanlış mı yorumluyordu? Böylece dalıp gitmişken Sama'nın kuyruğuna dokundu.

-Çerik! Hatırladın mı yarışmalarımızı? Artık anlıyorum neden sürekli yarışmalarda bizi geçtiğini…

-Gizli geçitlerimi mi keşfettin yoksa? Sonra da gülmeye başladı…

-Hayır! diye yanıtladı Sama. *Sen farklısın… O zaman da farklıydın, şimdi de…*

Sonra üç Bulun başladılar konuşmaya… Çerik, Şifacı ve Sama'yla Bulun ağzıyla konuşuyordu. Kankar ve diğer Naksıların bu garibine gitti. Sözcüklerin komik söylenişine gülecekleri geliyordu bazen ama kendilerini tutuyorlardı. Kankar diğer Naksıları mağaranın dışına gönderdi, bir hata yapmalarından korkuyordu. Üç Bulunun konuşması bitmiyordu; anılar birbirini kovalıyor, sözü birinden öbürü alıyor, söyleşi sürüp gidiyordu.

Üç dost yemek yediler, söyleştiler ve uyudular. Ertesi sabah Çerik aniden uyandı. Zihninde sürekli; *"Sana bütün diller açıktır, bileceksin. Bütün diller senin dilindir, söyleyeceksin!"* cümlesi dolanıyordu. Hem de iç sesiyle… Suya atladı, mağaradan çıktı, biraz yüzdü; hiç titreşim yoktu. Suyun yüzünden güneşe baktı… Henüz ışıkları denizin sularını yalıyordu. Sırt üstü yatıp göğe baktı, hiçbir şey düşünmeden suyun salınımına bıraktı kendini… Bir titreşim hissetti, dönüp baktı; Kankar ve iki Naksı yakınına gelmişti. Artık onlarla olmaya alışmalıydı, asla yalnız kalamayacaktı. Bu hem iyiydi hem kötüydü. İyiydi çünkü korunuyordu, kötüydü çünkü onları hesaba katmalıydı her hareketinde… Daha fazla duramadı, mağaraya döndü.

Yemeğini yedikten sonra Kankar'ı çağırdı yanına.

-Kankar!

-Buradayım yüce Lahama!

-Yeni ay doğumunda Ataza'ya yüzeceğiz…

-Ataza mı?

-Evet! Anlaşılan Kuzguncuların yuvası Ataza'da… Bunun için her Saçaktan en güçlü Damkaları toplamanı istiyorum. Bütün Naksıları da…

-Sözün sözümdür yüce Lahama! Elin elimdir Nak'ın elçisi! Yeni ay doğumunda herkes hazır olacak!

-Biz de Devkardeşlere gideceğiz…

-İsteğin isteğimdir yüce Lahama!

Çerik ne yapması gerektiğinden emindi. Madem Kuzguncuların yuvasını bulmaktı görevi, bulacaktı… Şifacı'nın söylediğine göre hiçbir Bulunun inemeyeceği bir derinlikteydi… Hiçbir Damkanın da… Ama Devkardeşler inebilirdi ve eğer iç sesine güveniyorsa Devkardeşlerin dili Çerik'e açıktı. Onlarla konuşabilir, onları yönlendirebilirdi. Belki küre sayesinde onlarla o derinliğe inebilir, Kuzguncuların yuvasını görebilirdi.

Sonra ne olacaktı? Bunu bilmiyordu… Sonrasını bilmese de yapacaktı bunu. Sonrasını düşünse Ataza'dan çıkar mıydı yola? Sonrasını düşünse… Birden Ataza'dan ayrılışını anımsadı, nasıl da başarmıştı bunu! Olacak şey değildi. Şimdi Kankar ve diğer Naksıların korumasında ya da kürenin içinde güvendeydi. Her şeyi göze alıp yola çıktığı o an gözünde canlandı… İçinde hem bir heyecan hem bir korku başladı. İkisi su burgacı gibi birbirine dolanıyor ve karanlığa akıyordu. Kuzguncuların yuvasını bulduğunda ne olacaktı? Bunu

düşünmemeye çalışıyordu, bunu düşündükçe o burgacın içinden karanlığa dalıp yok olacakmış gibi geliyordu… Vazgeçse ne olurdu ki? Kim ne derdi?

Bu ikirciklilik içinde dalgalanıp duruyordu Çerik'in yüreği… Ama olan olmuştu, Kankar haber uçurmuştu her yere ve Devkardeşlerle görüşmek için hazırlıkları başlatmıştı bile.

Bu iyi bir sınama olacaktı Çerik için de. İç sesinin karşılığı varsa Devkardeşlerle konuşabilecekti. Yoksa her şey orada bitecekti. Sonra sadece yaşamak kalıyordu geriye; kuyruk sallayıp tuzlu sularda gezinmek… İşte bu ürkütüyordu Çerik'i. Heyecansız, isteksiz yaptığı şeyler… Eğer böyle yaşayacaksa Ataza'dan neden ayrılmıştı ki? Ayrılmasa da olurdu, belki Komkom'u yatıştırıp Ataza'da kalmasını sağlardı. Böylece Bulunlarla Damkalar savaşmaz, onca can suya karışmazdı… Bir kez kendi yazgısını yazmaya başlamıştı, artık geri dönmesi olanaksızdı. Yapması gerekeni yapacaktı. Devkardeşlerle konuşup Kuzguncuların yuvasını bulacaktı. Yolculuğa çıkmadan önce dinlenmeye çekildi.

Kankar, Lahama'nın emirlerini bir bir yerine getirdi. Sonra seçkin Naksılardan kendisinin komuta ettiği küçük bir grup oluşturdu. Devkardeşlerin yerlerini öğrendi, gelip Lahama'nın karşısına dikildi. Lahama henüz uyuyordu. Uyandırıp uyandırmamak konusunda kararsız kaldı. Bir süre Lahama'yı izledi… Lahar nasıl Nak'ı takip ediyorsa öyle takip ediyordu ama Nak bütün Damkaların atasıydı. Nak bütün Damkalardan büyüktü… Ona karşı çıkmak olanaksızdı. Ama Lahama bir Damka bile değildi. O bir Bulundu. Yani sürgündü, köleydi… Ama şimdi hem Damkaların hem Bulunların lideri olmuştu. Yüreğinin bir yerinde buna direnen bir güç vardı; ara sıra yüreğini ele geçiriyor, öfkeyle dolduruyordu. Ancak her Naksı gibi o da hizmet için eğitilmişti. Kendini tutmayı, emirleri yerine getirmeyi başarıyordu. Ara sıra içinde duyduğu

öfkeyi kızıllaşan Ay'a benzetmişti. Bunu Lahama'ya söylese rahatlayacaktı… Ama bu, yasayı çiğnemek olurdu. Henüz kurulan huzur bozulabilirdi. Susmalıydı, susmuştu, susacaktı…

Çerik rüyasında Nak'ı gördü. O ilk karşılaştığı gibi güçlü bakıyordu ve usulca eğilip kulağına; *"Yazgı, sen yazmadıkça yazılmaz…"* diye fısıldamıştı. O an gözlerini açtı. Ama Nak yoktu, sadece mağaranın tavanı vardı ve her zamanki gibi Kankar onu izliyordu. Bu izlenmişlik duygusundan hoşlanmıyordu. Buna bir çözüm bulmalıydı ama henüz huzura kavuşmuş Damka halkını yeni düzenlemelerle zorlamak istemiyordu.

-Hazır mıyız Kankar?

-Hazırız yüce Lahama. Devkardeşlerin yerini de öğrendim. Ne zaman isterseniz hazırız.

-O halde yemek yiyelim ve yola çıkalım.

Uykudan uyanır uyanmaz yola çıkmaya üşenmişti. Zaten Nak'ı rüyasında görünce üzülmüştü derinden… Nak, Çerik'i hayatında hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkilemişti. Gökyüzünü ilk gördüğü zaman bile yüreği böyle havalanmamıştı. Onunla olduğu zamanlar geçiyordu bazen gözünün önünden… İçin için ağlıyordu, için için yanıyordu yüreği… Bu sabah da böyle zamanlardandı. Suskundu, ne yemeğini yerken konuştu ne yola çıkarken… O mağaranın ağzına yüzünce Naksılar da peşinden geldi.

Devkardeşleri birçok yerde görmüştü Lahama, onlarla konuşmak aklının ucundan bile geçmemişti. Bir dilleri var mıydı, bilmiyordu. Seslerini duyuyordu uzaklardan bile, çok güçlü sesleri vardı. Titreşimleri olağanüstüydü. Sadece Adamaların gemileri öyle titretiyordu denizi.

Aya baktı; ay henüz ortalıkta görünmüyordu. Yıldızların ışığı denizin üstünde sekiyor, göz kamaştırıyordu. Güney yıldızını, adını aldığı Lahama'yı aradı gözleri… Nak'ın *"Lahama"* deyişini özlemişti… Önce bu ismi kendine yakıştıramamıştı ama sonra alışmıştı… İçten benimsemişti. Düşündükçe hayatında birçok rastlantı keşfediyordu. O tomruk olmazsa engin suları kendi başına aşamayacaktı mesela… Komkom'un batrağı olmazsa yola çıkamayacaktı… Sanki hayat rastlantılarla örülüydü. Ataza'da doğumundan başlayarak ömrüne baktığında her şey rastlantı gibiydi; yaşadığı andan geriye baktığındaysa sanki özel olarak tasarlanmış yazgı gibi… Karar veremiyordu bir türlü. Düşünceler içinde kuyruk sallıyordu Çerik…

Çok geçmeden güçlü sesler duymaya başladı, deniz sanki üşümüş de titriyordu. Devkardeşlerin yakın olduğunu anladı. Devkardeşlere yaklaştıkça heyecandan kuyruğu, yüzgeçleri titriyordu. Onları kardeş bilirdi bütün Damkalar ve Bulunlar. Ama yine de heybetliydiler; öyle devasaydı ki vücutları, çekinmemek elde değildi… Yanlarına yaklaşınca Kankar'a beklemelerini söyledi. Devkardeşlere yalnız gidecekti.

İspermeçet balinaları küçük bir topluluktu. İçlerinde en irisi önde yüzen dişiydi. Çerik onunla konuşmak istiyordu, kendini ona yakın hissetmişti… Balinaların yanına geldiğinde kalbi parçalanacak gibi oldu, göğüs duvarını zorluyordu. Yukarı çıkıp hızla bir nefes aldı, yeniden daldı… Balinalar o kadar devasaydı ki istemeden bir kuyruk darbesiyle Çerik'i öldürebilirlerdi. Ama bir kez karar vermişti; Ataza'dan ayrıldığı zaman gibi kararında duracak, geri dönmeyecekti. Yavaşça yaklaştı; gözlerine baka baka yüzüyordu. Bu devasa kafada göz minnacık duruyordu. İspermeçet balinası kıpırdamadan bekledi. Çerik ikirciklendi, *"Acaba yanına gitmemi mi bekliyor, yoksa saldırmak için hazırlık mı yapıyor?"* diye söylendi kendi kendine. Gözlerine baktı ve fısıldadı; *"Merhaba Devkardeş!"*

Balinanın gözünde bir büyüme fark etti. Garip bir ses çıkardı o an… Çok yüksek bir sesti ve hiçbir şey anlamadı Çerik. Bir daha selamladı balinayı Çerik… Bir daha selamladı… Ama aynı yoğun sesi duyuyordu. Hatta sesin içinde bir şey bir şeye değiyor gibiydi. Çerik öylece kaldı… Lacivert kristal yanılıyordu. Hiçbir dil Çerik'e açık değildi. Öylece beklemekten nefessiz kaldı, dönüp hızla su yüzüne yüzdü. Nefes aldığında bir şey duydu:

-Neden gittin!

Çevresine bakındı, bu ses hiç tanıdık değildi ve balinadan geliyordu.

-Sen mi konuştun büyük kardeş? diye mırıldandı.

-Evet.

-Beni anlıyor musun?

-Evet.

-Ben Lahama. Bulunların ve Damkaların lideri… Devkardeşlerin yardımına ihtiyacımız var.

-Neden?

-Suların geleceği için, hepimizin geleceği için…

-Nasıl bir yardım bu?

-Kara gözlü yabancıların yuvasını arıyorum. Onlar bizim dalamayacağımız kadar derinlerde yapmışlar yuvalarını.

-Karagözlüler kim?

-Bilmiyorum… Işık saçan gemileri var, Adamaların gemileri gibi ama onlar derinlere dalabiliyor. Orada yuvalanmışlar.

Gözleri kocaman kocaman ve kara… Daha önce gördünüz mü?

-Evet…

-Yuvalarını biliyor musunuz?

-Biz bilmiyoruz… Soğuk karanlık sularda olduğunu duymuştum. Biz orada yüzmüyoruz. Orada avlananlar bilir…

-Bizimle oraya gelip yerlerini göstermek ister misiniz?

-Oraya yakın avlananlarla konuşun. O sular, onların suları. En iyi onlar bilir…

Çerik bu yanıtın ardından düşündü. Neden uzaktayken Devkardeşi anlıyordu da yakınında anlamıyordu? *"Belki de…"* diye mırıldandı kendi kendine, *"Sesi o kadar büyük ki uzakta kulağıma sığıyor…"* Sonra korkmadan, sevinçle İspermeçet balinasının yanına yüzdü. Tam gözünün yanına gelip içine baktı… Kuyruğunu bedenine değdirdi. Eliyle bir süre dokundu karnının altına doğru. Sonra ayrılıp Kankar'ın yanına geldi.

Kankar olanı biteni izledi ama konuşmalardan bir şey anlamadı. Sadece Çerik'in Devkardeşe kuyruğunu sürttüğünü, eliyle sevdiğini gördü. Ona bir şey yapmamış olmalarına sevinmişti. Eğer bir şey yapsalar elinden ne gelirdi ki?

Çerik gönenerek gelmişti, artık lacivert kristalin dediğine inanıyordu. Artık Kuzguncuların yerini bulması gerektiğinden emindi. Madem bütün diller ona açıktı; oradaki Devkardeşlerle de konuşabilir, onların yardımını alabilirdi. Kankar'a hiçbir şey söylemeden mağaraya doğru yüzmeye başladı. Günün ilk ışıkları denize vurmadan mağaraya varmışlardı. Gündüz denizde olmak, Adamalarla karşılaşmak demekti. Bu yüzden oldukça temkinliydiler. Öyle hızlı yüzmüşlerdi ki

yüzgeçlerini kıpırdatacak halleri kalmamıştı, mağaraya gelir gelmez herkes uyku yerine çekildi.

Çerik birkaç gün mağarasında dinlendi. Şifacı ve Sama ile güzel vakit geçiriyordu. Eski zamanları konuşuyorlardı, Naksıların getirdiği yiyecekleri yiyorlar, dinleniyorlardı. Uzun bir yolculuğa çıkacaklardı, bunun için hazır olmalıydılar. Üstelik Şifacı bu yolculuğu bitiremeyebilirdi. Sık sık bundan söz ediyordu, oldukça yaşlanmıştı… Ancak Ataza'da yalnız kaldığı zamanlarda avlanmış, avcılık becerilerini geliştirmişti. Kasları yaşına göre güçlüydü. Henüz derisi beyazlamamış, kuyruğundaki pullar dökülmemişti. Yine de Çerik onu götürüp götürmeme konusunda kararsızdı. Öte yandan Kuzguncuların yuvasını yalnızca o biliyordu.

Yola çıkma zamanı geldiğinde Çerik henüz ne yapacağına karar vermemişti. Ancak Şifacı'yı bir kez daha yalnızlığa terk etmeye de gönlü razı olmuyordu. Son kez Şifacı'ya sordu:

-Yola çıkmaya hazır mısın?

-Hazırım minik…

-Emin misin?

-Eminim minik, merak etme. Sen gerekeni yap, ben gerekeni yapacağım… Sonra Sama'ya döndü. O zaten hep yanımda… diye ekledi.

Sama gülümseyerek baktı Çerik'e:

-Meraklanma Çerik. Sen gerekeni yap, ben gerekeni yapacağım… dedi.

Bütün Naksılar batrakları ellerinde bekliyordu. Kankar onlara işaret edince bir kısmı önde yüzmeye başladı. Çerik, Sama ve Şifacı öncülerin kuyruk suyunda yüzüyorlardı. Arkaların-

da diğer Naksılar… Yalnız başına geldiği yolu sevdikleriyle dönüyordu Çerik. Üstelik onları koruyan Damka ordusuyla… Çok zorluk olursa belki küreye girerdi ama küre Şifacı'yı almayabilirdi içine… Onun kendince bir ezberi vardı, kendi isteğine göre davranıyordu.

Geceleri seyahat ettiler, gündüzleri uyudular ve Komkom'un kaldığı son mağarada bir süre güç topladılar. Burası fırtınalı bir yerdi ve Ataza'ya kadar bir daha kara parçası yoktu, mağara yoktu. Suda olacaklardı… Bu durum onları Adamalara karşı korumasız yapıyordu. Ancak havanın bozmasını ümit edebilirlerdi. Bozuk havalarda Adamaların gemileri sulara çıkmazdı. Henüz güzel havalar devam ediyordu ve Çerik temkinliydi. Hava bozmadan bunca Damkayla açıkta olmak istemiyordu. Nereye gizleneceklerdi? Kendisi bir ağaç kütüğüne gizlenerek, akıntıyla gelmişti. Ama bunca Damka nereye saklanacaktı?

Sonunda deniz çalkalanmaya başladı. Mağaranın ağzındaki gürültü yola çıkma zamanının geldiğini haykırıyordu. Hazırlanıp dalgalı sulara daldılar. Gece karanlığında renk görüleriyle yollarını buluyorlardı. Kimi zaman fok balıklarına, köpek balıklarına rastlıyorlardı ama Naksılar batraklarıyla onlarla baş edebiliyorlardı. Baş edemeyecekleri tek şey Adamalardı. Adamalar da dalgalı denizlerde pek dolaşmazlardı.

Yolculukta önemli bir sorunla karşılaşmadılar, sonunda Ataza'nın buzlu suları bedenlerini yalamaya başladı. Çerik, Sama ve Şifacı buna aldırış etmiyordu ama özellikle buzların arasından geçen Damkaların bundan hoşlanmadığı belliydi. Yine de liderlerini takip etmeye yönelik derin bir bağlılık içindeydiler. Sonunda, gün doğumunda sıcak su mağarasına geldiler, Bulunlar onları karşıladı. Şifacı, şifa mağarasında uyumak istediğini bildirdi. Sama, Bulunların bir kısmını şifa

mağarasına gönderdi. Böylece sıcak su mağarasında Damkalara yer açabildi.

Yorgunluklarını çıkardıktan sonra Çerik Kankar'ı ve Sama'yı yanına çağırdı. Birlikte buzulların arasından yüzdüler bir süre. Sessiz bir yere geldiklerinde buzulların üzerine çıktılar. Adamaların gemileri ortada görünmüyordu. Hiçbir titreşim yoktu. Çerik Sama'ya dönüp:

-Buralarda Devkardeş gördün mü hiç? diye sordu.

-Bazen gelirler ama şimdilerde hiç görmedim.

-Yolda da görmedik, değil mi Kankar?

-Hayır, yüce Lahama…

-Peki, Kuzguncuların yuvasına nasıl dalacağız?

Kankar hiçbir Bulunun oraya dalamayacağını, nefesinin bile yetmeyip hemen öleceğini söyledi. Damkalar daha fazla dalsalar bile bunun yetmeyeceğini ama eğer Çerik isterse ölmeyi göze alacaklarını söyledi gönenerek… Bu arada Sama'ya bakıyordu. Çerik, Kankar'ın her fırsatta Bulunları aşağılamak istediğinin farkındaydı.

-Bilirim, Naksılar yapar bunu Kankar. Ancak, dedi Sama'ya bakarak, *biz ölümü değil, yaşamı istiyoruz. Bu durumda iki seçenek var; ya Devkardeşler dalacak ya da ben…*

Kankar hemen batrağını yukarı kaldırdı ve *"Hayır!"* diye haykırdı.

-Bu olamaz, yüce Lahama! Nak'ın eli, yüzü, sözü Lahama… Eğer size bir şey olursa Damkaların hali ne olur? Yeniden kargaşa egemen olur… Bu olmamalı yüce Lahama. Benim görevim sizi yaşatmak!

-*Haklısın!* diye onayladı Çerik. Kankar'la tartışacak zaman değildi. Şimdi Şifacı'ya gidelim… diye ekledi. Ardından Sama ile göz göze geldiler.

-*Yarışalım mı?* dedi Sama.

-*Yarışalım!* dedi Çerik sevinçle. Gençlik zamanlarını anımsadı, yüzüne ay değmiş gibi aydınlanmıştı teni…

Birden hızlanıp yüzmeye başladılar. Bu kez yan yana, yüzgeç yüzgece yüzüyorlardı. Artık gizli geçitlerin nerede olduğunu bilmiyordu Çerik, bu yüzden Sama'yı atlatamıyordu bir türlü. Kankar hemen kuyruklarının arkasındaydı. İstese bir çırpıda geçerdi her ikisini de… Ama görevi Lahama'yı korumaktı. Sonunda burun buruna Şifa mağarasına geldiler. O an Sama hızını kesti, böylece Çerik birincilikle tamamlamış oldu.

-*Bunu neden yaptın?* dedi Çerik. Anlamıştı Sama'nın bilerek hızını kestiğini.

-*Yerim, senin önünde değil Çerik…* diye gülümsedi.

Şifa mağarasına geldiğinde, buradaki Bulunlarla selamlaşıp Şifacı'nın yanına gitti. Kankar'a Naksıları kontrol etmesini söyledi. Kendisinin burada dinleneceğini ve Bulunların onu koruyacağını söyledi.

Çerik mağaranın içine girince yine ışıltılı mağara duvarına baktı. Yaralı zamanlarını anımsadı. O sırada Şifacı suya dalmıştı bile çoktan, gelip kuyruğunu Çerik'in kuyruğuna sürttü.

-*Hoş geldin minik…* dedi. *Çok zaman geçirdin burada, burası senin yuvan…*

-*Evet, burası benim için çok değerli…* diye yanıtladı Çerik. O günleri anımsadı. Hatta Komkom'un batrağını nasıl gizlice aldığını… O an aklına küre geldi. Gizlice küreye girip kristal-

den onu Kuzguncuların yuvasına götürmesini isteyebilirdi. Küredeyken nerede olursa olsun hiçbir şey olmuyordu. Gözlerine ışık geldi. Şifacı'ya döndü:

-Nerede Kuzguncuların yuvası?

-Göstermemi ister misin?

-Elbette! dedi, Hadi, gidelim! diye de ekledi.

Şifacı önde, Sama ve Çerik peşinde yüzmeye başladılar. Birkaç Naksıyı bırakmıştı nöbette Kankar, onlar da takipteydiler. İki buzul arasından geçtiler ve Apsa'nın ışığının solduğu yönde yüzdüler. Sonra Şifacı durdu. Kocaman buzulun altını işaret etti.

Çerik, *"Ey Nak!"* diye haykırdı. Kendini kürenin içinde buldu. Uzanıp kristali eline aldı, okşadı ve seslendi; *"Kuzguncuların yuvasına geldik, bana onları göster…"*

O an kürenin duvarlarında görüntüler belirmeye başladı. Suyun derinliklerine doğru dalıyorlardı. Bir süre karanlıktan başka bir şey görünmüyordu, sonra derinden bir ışık göründü. Buzulun altından büyük bir mağara girişi vardı. Oradan ışık sızıyordu. Girişin karşısında durdu küre. O an ışık saçan bir şey çıktı mağaradan. Her yer apaydınlık oldu…

Dalgalarla boğuşmaktan yorulmuştu Ali Kaptan. Rodos Limanının girişinin iki yanında, sütunlar üstündeki geyikleri seçmeye başladığında içi rahatladı. Akşam olmak üzereydi; bir an önce demir atıp tekneyi sağlama almak istiyordu. Hava durumu iç açıcı değildi, gece başlayacak fırtınadan korkuyordu. Bir günü burada geçirip Fethiye'ye öyle dönmek istiyordu. Yalnızdı ve bu havada tekneyi nasıl bağlayacağını düşünüyordu. İyi ki daha önceden Figen'e telefon etmişti. En azından resmi işlemleri bitirecek, Rumlara dert anlatmak zorunda kalmayacaktı. Figen Rodoslu Türklerden biriydi. Rodos'ta bir acente açmış, özellikle buraya gelen Türk teknelerinin işlerini yapıyordu.

Kaptan limana girdiğinde yer bulamayacağından korkuyordu ama sezon olmadığından limanda bolca yer vardı. Nereye girse korunaklı olacağını hesaplıyordu. Gece fırtına vardı ne de olsa. O sırada telefonu çaldı, arayan Figen'di. Kendisinin bir yer bulduğunu ve şehir tarafına bakarsa kendini göreceğini söyledi. Dönüp baktığında Figen'i el sallarken gördü. Kırmızı bir motosikletin üzerinde duruyordu. Yanında bir adam vardı. Yeşil bir katamaranla limanın sandallar için yapılmış küçük bölümü arasındaki boşluğu işaret ediyorlardı. Ali Kaptan biraz düşündü. Rüzgâr güneyden gelecekti ve orada büyük bir gemi bağlanmıştı. Yüzü güldü; oradan

rüzgâr kesilirdi ve sandalların oraya sağlam bağlanırsa rahat edebilirdi. Uyarınca tekneyi düzeltip, zinciri boşaltıp demiri attı. Yavaş yavaş geri gidiyordu ama bir hizada tutmakta zorluk çekiyordu tekneyi. Limanın içi bile dalgalıydı…

İşaret edilen yere dikkatlice yanaşmaya başladı. İnce ayarlı otomatik kol, kıyıya yanaşmasını kolaylaştırıyordu. Kıyıya giderek yaklaştı; bir, bir buçuk metre kala halatı Figen'e fırlattı. Halat kadının yüzüne çarptı, neredeyse motordan düşecekti. Tam o sırada yanındaki adam halatı yakalayıp babaya bağladı. Diğerini de bağlayıp boşluklarını almaya başladı. Ali Kaptan ne derse onu yapıyordu. Sanki Türkçe biliyordu. Tekneyi sağlam bağladıktan sonra pasarrellayı kıyıya uzatıp Figen'in yanına çıktı.

-*Hoş geldin kaptan,* dedi Figen gülerek. *Neredeyse hastanelik yapıyordun beni…*

-*Kusura bakma…* dedi Ali Kaptan. Yüreği ezildi, suçluluktan ne yapacağını şaşırdı. Gözlüğünü çıkarıp sildi, geri döndü, tekneye baktı. O arada halatları bağlayan adam gözüne iliştı…

-*Teşekkür ederim!* dedi. Adam hiç tepki vermedi.

-*Konuşamıyor… Ama seni anlar. Herkesi anlar.*

-*Öyle mi?*

-*Evet! Birkaç aydır limanda. Nereden geldi, nerde kalır belli değil. Limandakiler ona yemek veriyor, o da onlara yardım ediyor.*

Ali Kaptan adamı daha dikkatlice inceledi. Saçı sakalı birbirine karışmıştı. Giysileri paramparça olmuş, kirlenmişti. Hemen tekneye dönüp, bir mont getirip adama uzattı. Adam ilk kez Ali Kaptan'ın gözlerine baktı. Kaptan neredeyse yıl-

dırım çarpılmış gibi kala kaldı. Bakışları çok garipti ve onu sanki bir yerden tanıyordu.

-Türk mü, Rum mu? diye sordu Figen'e. Bir yandan da adama bakıyordu. Adam montu incelemeden hemen üstüne geçiriverdi. Yırtılmış pantolonu üzerine lacivert kırmızı desenli mont biraz garip durmuştu.

-Bilmiyorum. dedi *Figen. Konuşamıyor… Aa, bu arada, kaç gün kalacaksın?*

-Fırtınayı geçirene kadar…

-İki gece diyelim o zaman.

-Evet.

-Evraklarını getirirsen ben de işlemlerini hallederim. Öyle çıkarsın kente.

-İyi olur, dedi kaptan. Sonra fırlayıp tekneye gitti. Evrakları bir dosya içinde getirip teslim etti.

-Ben hemen geliyorum, deyip motoruyla uzaklaşıverdi Figen.

O an yandaki yeşil katamarandan bir ses duydu.

-Tam mevsiminde geldin! Rodos harika!

Yeşil katamarandaki adam, üstü çıplak duruyordu. Oysa hava oldukça sertti. Güverte masasının üstünde kocaman bir ördek duruyordu. Garip bir ördekti; kafası da biraz çirkindi, hantaldı. Daha çok karabataklara benziyordu.

-Kalıcı değilim, fırtınadan sonra gideceğim.

-Bence Rodos'un tam zamanı… Kimse yok, gezersin kaleyi sakin sakin işte.

-Dönmeliyim, işim var.

-Kahve içelim?

-Teşekkür ederim, ortalığı toplayayım, henüz geldim… Ördek ilginçmiş!

-Limanın ördeği galiba... Yanaştığımda pasarelladan yürüyerek geldi. Ben de yemek verdim, su verdim. Şimdi masada duruyor sürekli. O beni buldu yani…

O an halatları tutan adam aklına geldi Ali Kaptan'ın. O da Ali Kaptan'ı bulmuştu…

-Kısmet! dedi Ali Kaptan. Sonra tekneye girdi, işlerini bitirdi. Bir yorgunluk kahvesi hazırladı kendine, güverteye çıkıp Figen'i beklemeye başladı. Hemen teknenin karşısında beyaz kubbeli bir yapı gördü. Mont verdiği adam yapının duvarına oturmuş, kendine bakıyordu. *"Gel, kahve içelim?"* diye seslendi.

Yeşil katamarandaki adam yanıtladı Ali Kaptan'ı:

-O teknelere girmiyor. Ben de çok davet ettim ama… Garip biri.

Ali Kaptan yeşil katamaranlı adama bir süre baktı ama yanıt vermedi. *"Senden daha garip değil!"* diye mırıldandı duymayacağı biçimde. O an adam karşısına dikildi. Ali Kaptan şaşırıp kaldı. Ne çabuk gelmişti! Hem tekneye çıkmaz diyorlardı.

-Otur, kahveni hemen getiriyorum… deyip hızla aşağıya indi, elinde kahveyle çıkageldi. Adam güvertedeki oturağın birinin üzerinde uzanıyordu. Kahveyi verdi. Sol kolunu uzatırken acı duyduğunu hissetti, sonra sağ eliyle alıp içmeye başladı. Ali Kaptan adamın yüzünü incelemeye başladı. Kalın kaşları-

nın altında çakır gözleri ışıl ışıldı. Sakallarından zor bela görülen teni sağlıklıydı. Saç sakalı kirli değildi ama öyle karışıktı ki insanın bakası gelmiyordu. Pantolonu parçalanmıştı, ona bir pantolon bulmalıydı. Acaba teknede ona uygun bir pantolon var mıydı?

-Oo, teknene gelmiş…

Ali Kaptan dönüp bakınca Figen'i gördü. Hemen ayağa kalktı.

-Evet. Ne var ki?

-Kimsenin teknesine çıktığını görmemiştim.

-Kahve seviyor galiba...

-İşlemler tamam! Pasaportunu al. Artık çıkabilirsin. Ücretleri çıkarken alacağım. Erken mi çıkarsın?

-Evet!

-O zaman akşamdan işlemlerini yaparım ben, evraklarını getiririm.

-Güzel olur. Gel, kahve içelim…

-Olur… dedi Figen. Pasarelladan geçerken zorlanınca adam bir anda fırlayıp yardım etti.

-Hızır gibi maşallah! dedi Figen.

-Hızır'ı biliyor musun?

-Bilmez miyim? Biz de Müslümanız. Ama Modern Müslüman…

-Nasıl oluyor bu?

-Camileri biliyorsun değil mi?

-Evet, ikisini biliyorum. Biri kalenin içinde, biri de şu yakınlardaydı değil mi?

- Tamam zaten iki tane. Cuma günleri açık olurlar, bir de bayramlarda.

-İlginç…

-Üç bin kişiyiz biz Rodos'ta… Neyse, gezmek için rehberlik ister misin? Zaten gelip gittiğin için sana harita falan vermiyorum.

-Gerekmez… Zaten bir gün kalıp gideceğim. Hemen geliyorum, sözünü bitirmeden merdivenlerden inip elinde kahveyle döndü. Yanına bir şey ister misin?

-Yok! Teşekkür ederim. Kendime dikkat etmem gerekir. Göbeğini gösterdi, bazen kaçırıyorum…

O an adam elini uzatıp avucunu açtı. Ali Kaptan neden ona teklif etmedi diye üzüldü… Hemen aşağıya inip kahvenin yanına bir tabak yiyecek çıkardı, adamın önüne koydu. Sonra Figen'e;

-Herkesi anlar mı demiştin? diye sordu.

-Evet… Sanki her dili biliyor…

-Ama konuşamıyor?

-Öyle… Ama garip! Teknelere girmez, senin teknene girdi… Seni sevmiş olmalı. O an Ali Kaptan'a daha dikkatlice baktı Figen… Kumrala kaçan teni pek hoştu; gözlükleri, bakışı, kirli sakalıyla daha çok bir düşünüre benziyordu. Sen de sevimli adamsın kaptan zaten…

Ali kaptan güldü.

-Sahi söylüyorum… Kaptanlar genelde gergin oluyorlar. Sen daha çok şairlere benziyorsun.

-Buna sevindim bak! dedi Ali Kaptan. *Şiir severim…*

-Bana müsaade Kaptan, dedi Figen. *Daha işlerim var.*

Sonra zor bela tekneden çıktı. Yürüyüşü bir ördeğe benziyordu, pek dengeli değildi. Bu haliyle nasıl bütün işleri bitiriyor, kaptanları hiç sorunsuz yolcu ediyordu anlaşılır gibi değildi. O çıkarken adam da çıkıp gitti…

Ali Kaptan bir süre arkalarından baktı ama çok yorgundu. Pasarellayı topladı, ardından kamaraya gitti. Yatağa kendini attığı gibi uykuya daldı. Deniz, Ali Kaptan'ı fena dövmüştü…

Bütün gece yağmur yağdı, bütün gece fırtına dinmedi. Sabah uyandığında da fırtına sürüyordu. Kahvesini içerken dışarıya baktı; çıkılacak gibi değildi. Bir şeyler yedi, telefonuna baktı, şarabı yanına alıp uzandı. Şarap bu sallantıda iyi geliyordu. Kafası da tekne gibi sallanmaya başlamıştı, bir süre sonra uyudu. Uyandığında saate baktı. Saat öğleden sonra dört olmuştu. Kalkıp dışarıya çıktı, yağmur azalmıştı. Giyinip çıkmaya karar verdi, biraz dolaşıp vakit geçirecekti. Yağmurluğunu giydi, tekneyi kilitledi, kıyıya çıkınca pasarellayı yukarı kaldırdı. Tam yürüyecekti ki beyaz kubbeli yapının içinde o adamı gördü. Oradan kendini izliyordu…

Bir an görmezlikten geldi, ama içi el vermedi. Gidip bir şeyler yiyip içecekti, o da yanında olsa ne fark ederdi? Yanına yaklaştı; *"Yemeğe gidelim mi?*" diye sordu. Adam hiç tepki vermedi. *"Güzel olur, bir şeyler yeriz. Sonra yine gelip burada oturabilirsin."* Adam duvara oturmuş Ali Kaptan'ı izliyordu. O an yanağındaki beyazlığı fark etti. Son zamanlarda elinde yüzünde beyazlık olan çok kişi görmeye başlamıştı… Birden kendine geldi, yüzüne böyle bakıp onu incitmek iste-

medi. Ne de olsa beyazlık bir farklılıktı. Olağan bir şey değildi. Sonra bir şey demeden yürümeye başladı.

Rodos Kalesi gerçekten olağanüstüydü; kalenin içi Arnavut kaldırımlı cadde ve sokaklardan oluşuyordu. Duvarları öyle devasa ve büyüktü ki… Her seferinde şaşırıyor, başka bir yerini keşfediyordu. Osmanlıca okuyabildiğinden, Osmanlıların kalede bıraktığı izleri arıyordu. Onların fotoğrafını çekip tercüme ediyordu. Tarihe karşı güçlü bir tutkusu vardı. Rodos'un Kanuni tarafından alınışının altı aylık dönemini ayrıntılarıyla araştırmıştı. Şimdi o dönemin izlerini arıyordu.

Yürürken sürekli izlendiğini hissediyor, ara sıra geriye dönüyordu. Rüzgâr kuvvetli olduğundan duvarların boşluklarından sesler geliyor, içi ürperiyordu. Zaten hava kapalıydı ve akşam olmak üzereydi. Sonunda kaleyi terk edip yemek yiyeceği bir yer aramaya koyuldu. Dört yol ağzında bir lokanta gördü. Burada daha önce yemek yemişti. Aşçı bamya bile pişirdiğinden burayı seviyordu. Neredeyse Türkiye'deki bir lokanta gibiydi. Oturduğunda garson yanına geldi, ne yiyeceğini sordu. Karar vermek için düşünürken yolun karşısına baktı; kıyıdaki adam orada duruyordu. Eliyle gelmesini işaret etti. Adam geldi. Karşısındaki sandalyeye oturdu. *"Ne yemek istersin?"* diye sordu. Adam yanıt vermedi. Bunun üzerine, kendince bir menü oluşturup garsona bildirdi. İki kişilik olması için de uyardı.

Yemeği yerken adam bir kez olsun Ali Kaptan'ın yüzüne bakmadı. Ali Kaptan da bundan hiç rahatsızlık duymadı. Hatta onun yanında olmasından hoşlanıyordu. Sanki bedenindeki akış düzenlenmiş, içine huzur gelmişti. Yemeği bitirdikten sonra hesabı ödemek için kasaya yöneldi. Dönüp baktığında adam orada yoktu. *"İn midir, cin midir?"* diye mırıldandı. *"Yoksa iyilerden midir?"* Geleneklerde böyle insanlardan söz edilirdi. Bunların insanı denemek için gönderildiğine inanılır,

onlarla karşılaşanlar ruhsal bir sınavdan geçtiklerini varsayarlardı.

Artık akşam olmuştu; sokak lambaları ıslak caddeleri aydınlatıyor, ışık sanki asfalttan yansıyıp kaçıyordu. Tekneye gidip gitmemek konusunda ikircikli kaldı. Aklına daha önce gittiği bir kumarhane geldi. Sahile yakın bir yerdeydi. Biraz orada vakit geçirebilir, sonra da tekneye geçebilirdi. Figen saat 10'da gelecekti. Yürürken yanından hızla dört delikanlı geçti. Saçları kesik, aynı yaştaki Rum gençleri belli ki askerdiler… Onları takip ede ede yürüyor, onların hallerini anlamaya çalışıyordu. Anlaşılan askerler de kumarhaneye gidiyorlardı.

Kumarhanenin önü karanlıktı ama kapıdan içeri girer girmez sanki başka bir dünya karşılıyordu gelenleri. Giriş bölümünde kimlik çıkartılan bir yer vardı. Yüksek tavandaki işlemeler özenliydi ama her köşede kameralar dikkat çekiyordu. Delikanlıların kimlik çıkarma işlemi oldukça uzun sürdü, Ali Kaptan vazgeçmek istiyordu ama öte yandan kimlik çıkaran kadından da gözlerini alamıyordu. Neredeyse bir İngiliz asilzadesi havası vardı. Dekolte giyinmiş olmasına karşın cinsellikten daha çok asaletle kendine çekiyordu insanı… Bakışları oldukça şefkatliydi. Konuşmaları net ve ses tonu, sanki biri türkü söylüyormuş gibi doluyordu kulağa. Kumarhaneye girmek için bu kadar beklemezdi ama çıkıp gidemedi de… Bir süre sonra sıra kendine geldi. Kimlik çıkarırken gözünü kadından bir saniye ayırmadı. Keşke daha çok süre öyle kalabilseydi ama arkada sıra bekleyenler vardı ve oradaki sert yüzlü görevliler uyarıda bulunuyordu.

İçeriye girdiğinde kumar makinalarının ışıkları gözlerini aldı. Birçoğunun başında insanlar oturmuş, garip sesler çıkaran makinalarla oyunlar oynuyorlardı. Her yer ışıl ışıldı. Bir adam sigaraya boğulmuştu neredeyse. Yaşlı bir kadın para kazanınca çığlık attı, herkes ona baktı. Ali Kaptan ne

yapacağını bilmiyordu aslında. Masaya bırakılmış bir meyve suyunu alıp üst kata çıktı. Üst katta kâğıt oynanan masalar vardı; hemen yanında da küçük bir bar… Meyve suyu midesini bulandırdığı için bir kenara bıraktı ve bardan kendine bir içki almaya karar verdi. Barmen yaşlıca biriydi. Elleri kocamandı, yüzü kocamandı, gözleri yüzünden dışarı çıkmış gibi duruyordu. Ama bakışları çok sevecendi. *"Bir Baileys, lütfen!"* dedi. Adam özenle doldurup bardağı uzattı. Dışarıya göre barda içkiler ucuzdu. Bir tane daha, bir tane daha içti… Sonra oyun oynayanları izlemeye başladı. Kurpiyerleri izledi bir süre, gelip geçenleri… O sırada masanın birinde yaşlı bir adam öfkelendi. Kurpiyeri şansızlığının kaynağı olarak suçluyordu, görevliler sakinleştirdiler. Kurpiyer değiştirildi. Kendisi de biraz oyun oynasa iyi olacaktı. Bir içki aldı, marka aldı, gidip oyuna oturdu. Oyun çok basitti; bir rakamın üzerine para koyuyorsun ve top orada durursa parayı alıyorsun… Kumarla pek işi olmadığından bu işlerden anlamazdı ama vakit geçirmek niyetindeydi. Bu yüzden zaten elli Euro'luk marka almıştı. Oturduktan sonra ilk oyunu oynayacağı zaman içinden bir ses *"19"* dedi. Sanki hemen arkasından kulağına fısıldamışlardı. Geriye dönüp baktı, kimse yoktu. Zaten nereye koyacağını bilmiyordu paralarını, markalarının yarısını 19'a koydu. Top döndü, döndü, gelip 19'un orda durdu… Herkes Ali Kaptan'a baktı.

Tam oynayacakken aynı sesi duyuyor, ona göre oynuyordu. Birkaç zaman sonra parası beş bin Euro oldu. Bin Euro'luk daha oynayıp kalkmaya karar verdi. Fakat bu kez sesi duymadı. Yine de oynadı ve kaybetti. Sonra markaları götürüp parasını aldı, çıkmadan barmene biraz para bıraktı. Sevinçle merdivenleri indi, kapıdan çıkmadan kadına biraz bahşiş bırakmak, onunla azcık konuşmak istiyordu ama kadın yerinde yoktu. Hayal kırıklığı içinde kumarhaneyi terk etti. Tam kapıdan çıkmıştı ki karşıda ışığın altında adamı gördü.

Onu görünce gülümsedi… Belki de şansının kaynağı oydu. Sevinçle yanına gitti, adamın gözleri gülüyordu. Belli ki Ali Kaptan'dan o da hoşlanıyordu. Omzuna elini dokunmak isteyince sakındı ve yüzünde bir acı belirdi adamın… Ali Kaptan'ın da içi ezildi sanki… O an, teknede sol elini uzatamadığını anımsadı.

Ali Kaptan bir mağaza arıyordu, adama pantolon alacaktı. Ne var ki dükkânlar kapanmıştı. Bu kadar erken kapanmasının nedeni belliydi, sezon bitince kent yerel ticarete kalıyordu. Tekneye dönmeye karar verdi, zaten Figen'le buluşacağı zaman gelmişti.

Tekneye vardığında Figen'i motosikletinin üzerinde buldu. Kabanının içine gömülmüş, soğuktan korunmaya çalışıyordu.

-Dondum valla! Hiç bu kadar soğuk olmamıştı… dedi Figen.

-İçeri geçelim, diye yanıtladı Ali Kaptan. Pasarellayı çözüp tekneye fırladı, ardından cam kapıyı açıp merdivenlerden indi. Arkasından Figen'in geleceğini düşündü ama ayak sesi duymadı. Geri çıkıp baktı; Figen pasarelladan geçmekte tereddüt ediyordu. Tam çıkıp yardım edecekti ki adam gelip elinden tuttu, kolaylıkla geçtiler pasarelladan. İkisini de içeriye davet etti; hava soğuktu, güvertede duramazlardı. Öte yandan içerisi de çok karışıktı, aceleyle toparlamaya çalıştı.

-Teknenin içine pek girmem ama… dedi Figen, *Dışarısı çok soğuk…*

-Kusura bakmayın, biraz karışık. Dağınığımdır da…

-Olsun, önemi yok… dedi.

Figen, Ali Kaptan'ın gösterdiği yere oturdu ama adam ayakta duruyordu. Ali Kaptan ona da bir yer gösterdi, o da oturdu.

Figen adamı işaret etti:

-İyi arkadaş olmuşsunuz…

-Evet, sevdim valla…

-O da seni sevmiş. Yüzünden belli… dedi.

-Pek yüzü görünmüyor saçtan sakaldan, nasıl anladın ki?

-Daha önce kimsenin teknesine çıktığını ya da girdiğini görmedim. Bu arada bağlanma fiyatları arttı; toplamda 120 Euro.

Daha önce olsa bu para Ali Kaptan için fazla gelirdi ama yeterince para kazanmıştı. Hemen çıkarıp verdi.

-Teşekkür ederim. Bir şey içer misin?

-Hayır. Ben gideyim, arkadaşlarım bekliyor…

-Peki! Çok sağol… Ben sabah gün doğmadan gideceğim.

-Evrakların hazır, Liman Başkanlığı'nın haberi var. Şimdiden iyi yolculuklar dilerim, yine beklerim. Telefon etmen yeter.

-Biliyorum… Sen de Fethiye'ye gelirsen, beklerim.

-Artık pek zor Türkiye'ye gelmek… Hayırlısı! deyip çıktı. Pasarelladan geçmekte zorlanacağını düşündüğünden orada durdu. Bu kez Ali Kaptan ona yardımcı oldu. Geri döndüğünde adamı görmedi; tuvalette, kamaralarda yoktu. Nereye gitmişti? Tekrar güverteye çıktı, yandaki yeşil kamaranın önünde biri duruyordu. Onun olup olmadığını merak etti. *"Merhaba!"* dedi. Adam yaklaşınca, bunun başka biri olduğunu fark etti. İngilizce;

-Anlayamadım? dedi.

-Birine benzettim, özür dilerim… diye yanıtladı kaptan. Sonra paserallayı kaldırdı, içeriye girip kapıyı kapattı. Aküleri kontrol etti, bir bira açtı, yatağına uzandı. Telefonuyla biraz vakit geçirdi ama gözleri yorulmuştu artık. Kumarhanenin ışıkları çok yormuştu gözlerini, yavaş yavaş kapanmaya başladı. Tuvalete gitti, alarmı kurdu, rahat bir uyku çekmek için ışıkları kapatıp yattı.

Alarm çalmadan Ali Kaptan uyanmıştı, işi çoktu. Yalnız başına ipleri çözecek, zinciri toplayacak ve kimsenin zincirine dolanmadan demir alacaktı. Daha önce de yapmıştı ama her seferinde özen isteyen, zor bir işti. Hemen kendine bir kahve hazırladı, güverteye çıkıp etrafa baktı. Henüz güneş doğmamıştı bile… Hava sakindi, bu iyiye işaretti çünkü halatları çözünce tekne sağa sola vurmayacaktı. Kafasında bir plan yaptı; motoru çalıştırıp boşa alacak, ardından kıyıya sıçrayacak, halatları çözer çözmez tekneye atlayacaktı…

Dediklerinin hepsini yaptı, hiç sorun olmadan zinciri topladı. Son kez kente baktı, sonra limanın deniz tarafındaki yel değirmenine benzeyen üç yapıyı gözden geçirdi. Limanın çıkışında yüksek sütunlar üzerindeki geyik heykelleri, alaca karanlıkta heybetli görünüyordu. Sular sakindi, teknenin suyu yalayıp geçişini hissediyordu. Hava aydınlanmaya başladı.

Limanı çıktıktan sonra dalgalar giderek artmaya başladı. Fırtınadan kalan dalgalar bir süre daha devam ederdi, bunu biliyordu ama bu kadar yüksek olacağını beklememişti. Hemen Cenova yelkenini açtı. Böylece teknenin ucu aşağı bastıracak, teknenin sallantısını kesecekti. Ne de olsa yalnız başınaydı ve başına bir şey gelse kimse yardım edemezdi. Daha çok dikkatli olmalıydı, önünde yedi saatlik bir yol vardı. Dalgalar giderek artmaya başladı. Dalgalara baş omuzdan girse de dalgalar tekneyi sarıyor, sular güverteden içeri girmeye başlıyordu. Bir an önce yağmurluğu kaldırması

gerekiyordu. Bu dalgada dümeni otomatiğe almak riskliydi, bir anda çıkabilir ve teknenin denetimini kaybedebilirdi. Ne yapacaktı?

Kararını verdi, gidip rüzgârlığı kaldıracaktı. Yerinden fırladı. Arada sular üstüne başına geliyor, yaptığı işi göremiyordu. Bir yandan da teknenin düz devam edip etmediğine bakmalıydı. Azıcık ayağa kalkıyordu ki dengesini kaybetti; neredeyse düşecekti ki koluna biri yapıştı… Dönüp baktı, o adam bir koluyla onu yakalayıvermişti. Ürktü! Gözünü kapayıp açtı, adam karşısındaydı… Şimdi düşünecek zaman yoktu, bir an önce rüzgârlığı kaldırıp dümene geçmeliydi. Adamın yardımıyla rüzgârlığı kaldırdı, hızla dümene geçti. Adam da banka oturdu. Üzerine su geliyordu ama umursamıyordu. İkisinin de üstü başı su olmuştu.

Ali Kaptan üstünü değiştirmek istiyordu, rüzgâr sanki ciğerlerine kadar gidiyordu. *"Dümeni tutabilir misin?"* diye sordu adama. Adam kafasını eğmiş öyle duruyordu. Soruyu duyunca kalkıp geldi, dümeni tuttu. Tekne çok sallandığından kaptan içeriye zor bela indi, eşyalar sağa sola dağılmıştı. Üstünü değiştirmeye başladı. Kafasındaki sorular yüzünden bir türlü odaklanamıyor, giysileri ya giyemiyor ya ters giyiyordu. Dün tekneyi aramıştı, bu adam yoktu… Limandan ayrılırken mi tekneye binmişti acaba? Nasıl olmuştu da tam zamanında kolundan tutmuştu? Giderek içi titremeye başladı, adamdan ürkmeye başladı. Daha ürkek, çekingen güverteye çıktı… Dümene yaklaşınca adam gidip banka oturdu. Bir süre öyle sessiz kaldılar. Ali Kaptan olanı biteni düşünmekten yorulmuştu, omuzlarından biri geri asılıyor gibiydi, her yeri gerilmişti.

Deniz biraz sakinleşmeye başladı. Cenova yelkenini kapattı kaptan. Daha hızlı ilerlemeye başladılar. Adam aynı yerde duruyordu. Kıpırdamadan öylece duruyordu. Nasıl bu kadar

sakindi? Nasıl oluyordu da ıslaklıktan şikâyet etmiyordu? Daha önce ona acımıştı, ona kendini yakın hissetmişti ama artık ondan korkuyordu.

Tam o sırada gökyüzünde bir uçak göründü. Birkaç kez teknenin üstünde dolanıp gitti. O an aklına *"İnsan kaçakçılığı"* geldi… Bu adamın kimliği yoktu, pasaportu falan yoktu. Sahil güvenlik önünü kesse ne yapacaktı? İnsan kaçakçılığından tutuklanabilirdi. *"Ben bilmeden binmiş."* demenin anlamı yoktu. Kimse inanmazdı buna.

Ali Kaptan giderek düşünceleri içinde boğulmaya başladı. Sanki kocaman bir girdap onu karanlık bir kuyuya sürüklüyordu. Adamı denize atsa atamazdı, karaya çıkarsa ortada bir kara yoktu… Uzakta Peksimet Adası bir nokta gibi görünüyordu ama orada yaşayan yoktu. Oraya bıraksa çok geçmeden açlıktan ölürdü. Fethiye'ye götürse karaya nasıl çıkaracaktı? Nasıl bir belaya düşmüştü böyle! Ofluyor, pufluyordu… O sırada kumarhanede kulağına fısıldayan sesi duydu.

-Sakin ol!

Bir an adamın arkasına geçip konuştuğunu sandı. Baktı; adam oturakta kafasını eğmiş oturuyordu. Arkasına döndü, kimse yoktu… Uzakta büyük bir yük gemisi güneye doğru gidiyordu. Yüreği titremeye başladı, elleri titremeye başladı… Bu adam konuşmuş olabilir miydi? Figen konuşamıyor diyordu ama öte yandan her dili anlıyor da diyordu. Bir adam nasıl her dili anlar ki? Dedesinden ninesinden duyduğu bazı hikâyeler canlanmaya başladı kafasında… *"Bu hiç normal değil…"* diye geçirdi içinden, *"Bu hiç normal değil..."*

Bu işten kurtulmak için içinden bildiği bütün duaları okuyordu. Hatta kurtulabilirse eğer kurban keseceğine yönelik söz verdi. Karayı hiç bu kadar özlememişti. Deniz giderek

gözünde büyüyordu, yol giderek büyüyordu… Fethiye'ye üç dört saatlik yolu kalmıştı. Peksimet Adası da bir noktadan göze görünür bir şekle dönmüştü. Karşıda da Kurtoğlu Burnu şöyle böyle görünüyordu. Aslında Peksimet Adası'nın kuzeyinden geçmeliydi ama doğrudan onu nişanlamıştı. Oysa adanın altından denize doğru kayalıklar vardı. Parçalanıp batabilirdi…

Belki de adamı Peksimet Adası'na bırakabilirdi. Ya da en iyisi yakındaki koylara gitmekti… Böylece orada adamı gönül rahatlığıyla terk edebilirdi. Bir ara Şövalye Adası aklından geçti… Fethiye'ye girmeden oraya mı yanaşsaydı? Nasıl kurtulacaktı bu adamdan? Hem adam gitmek istemezse ne yapabilirdi?

O sırada adamın sol omzunu tuttuğunu gördü. Acı çekiyordu belli ki… Dayanamadı, dümeni otomatiğe alıp içeri girdi. Birkaç giysi alıp getirdi, adama uzattı. Adam başını kaldırıp gözlerinin içine baktı… *"Sağ ol!"* dedi. Ali Kaptan ürktü! Hızla gidip dümene yapıştı… Adamı görmemek için gözlerini ufka çivilemeye çalışıyordu. Adam konuşmuştu, üstelik Türkçe konuşmuştu… Daha da önemlisi kumarhanedeki ses biraz önce duyduğu sesti. *"Cin bu!"* diye geçirdi içinden. Dizlerinin canı kaçmaya başladı. Dudakları titredi, elleri titredi, burnu üşüyordu.

Adam ıslak elbiselerini çıkarırken zorlanıyordu. Sadece sağ kolunu kullanabiliyordu. Zor bela çıkardı üstünü. Ona bakmamak için dirense de gözü kayıyordu kaptanın… O an sol omzundaki yarayı gördü, kocamandı… Üstelik yaradan kan sızıyordu. Derin bir vicdan azabı yüreğini yakmaya başladı. Adam birkaç saattir ıslak ıslak oturuyordu ve kendisi hiçbir şey yapmamıştı. Oysa bu inancıyla da tersti, düşüncesiyle de… İçinden ağlamak geliyordu, hüngür hüngür ağlayacaktı neredeyse. Ali Kaptan'ın ruhu alabora olmuştu…

Peksimet Adası iyice belirmişti. Kaptan adaya bakıp içli içli ağlamaya başladı. Hiçbir şeye karar veremiyordu, kafası karışmıştı… Dosdoğru Peksimet Adası'na doğru gidiyordu. Sanki bir ses duydu, uçak sesi gibi bir ses… Gökyüzüne baktı, hiçbir şey görünmüyordu. Sonra Peksimet Adası'nın arkasından bir tekne çıktı. Sahil güvenlik teknesiydi bu ve kısa zaman sonra telsizden durmasını söylüyordu. Ali Kaptan'ın eli ayağına dolaştı… Ne yapacağını bilemiyordu. Korktuğu ne kadar şey varsa hepsi birden aklına geliyordu. Ali Kaptan yol kesip motoru başa aldı.

Sahil güvenliğin teknesi öyle hızlıydı ki gelirken sanki arkasından binlerce beyaz at koşturuyor gibi dalga çıkarıyordu. O an adam ayağa kalktı. Ali Kaptan'ın gözlerine baktı bir süre… Gözlerinde şefkat vardı. Teknenin arkasına yürüyüp; *"Ey Nak!"* dedi ve denize atladı.

İlker kendine geldiğinde bir hava küresinin içindeydi. Kürenin tam ortasında lacivert bir taş ışıldıyordu. Bu taşı tanıyordu; bu kehanet taşıydı ama ondan daha büyük, daha ışıltılıydı. Peki, burada ne işi vardı? Düşüncelere dalmışken birden nasıl da hafif olduğunun farkına vardı. Ayaklarına baktı, ayakları hiçbir yere değmiyordu. Havada asılı gibi duruyordu. Bu olacak şey değildi!

Uzanıp kehanet taşına dokunmak istedi. O an omzundaki yaranın acısı bütün vücudunu kapladı. Sanki dişleri tek tek sökülüyordu… Sonra kendini toparlayıp tekrar uzandı; dokunduğunda parmaklarından başlayarak renklerin içine aktığını hissetti… Bir ışık dolanıyordu her yerini, ışık dolandıkça bedeninden yayılan büyülü bir sis gibi canlılığı görüyordu kademe kademe… Elleri öyle çok ısındı ki kehanet taşını bırakıverdi. Bedenini yeniden bir bütün hissediyordu, bedenini eskisi gibi güçlü hissediyordu. Montu, gömleği, pantolonu kurumuştu. Omzundaki yarayı hissetmiyordu. Gömleğinin altından elini uzattı, yarasına dokundu; yarası kapanmış, silinip gitmişti. Yüzüne gülümseme geldi, yüreğine güven…

Kazada öleceğini sanmıştı… O korkunç anlar aklına gelince delirecek gibi oluyor, o yüzden düşünmüyordu ama şimdi onlarla yüzleşebilirdi. Bir an uçağın düşüşü gözünün önüne geldi; o an kürenin duvarlarında o görüntüler, sesler belir-

di… Uçağın denize nasıl düştüğünü, oradan nasıl kurtulduğunu ayrıntılı izledi. Kendi yaşamamış olsa buna inanmazdı. Gözünü kapayıverdi, yorulmuştu. İçi geçti, uykuya daldı…

Çerik, Ataza'dan döndükten sonra uzun bir süre mağaradan çıkmadı. Kuzguncuların yuvasını bulmuştu ama kafası çok karışıktı. Ne yapmalıydı? *"Bazen akışı bir çakıl taşı değiştirir."* diyordu yazgıda. O çakıl taşı Çerik olabilir miydi? Oysa nehir öyle büyüktü ki çakıl taşının varlığı bile anlamsızdı… Olan biten onca çokluk ve sonsuz evrende bir çakıl taşının değeri ne olabilirdi? Bu yazgı konusunda da giderek kafası karışmıştı. Madem bir yazgı vardı, önceden belirlenmişti ne yapıp yapmayacağı, o halde yazgısının ne olduğunu bulmak için niye çırpınıp duruyordu? Yazgısına niye sahip çıkmalıydı? Bütün nedenlerin kaynağı Birata ise bütün sonuçların da sorumlusu o olmalıydı. Neden bütün olanlardan Çerik sorumlu olacaktı?

Onca düşünce içinde yorulan Çerik, biraz yüzüp kafasını toplamak istiyordu. Ancak gündüz vakti mağaradan çıkması tehlikeliydi, bu nedenle mağaradan çıkar çıkmaz küreyi çağırdı; *"Ey Nak!"* diye haykırdı. Küre gelirken her zamankinden daha derin titreşimler hissetti. Naksılar da şaşırdılar. Bir şey oluyordu. Lacivert kristalin etrafındaki küre her zamankinin neredeyse yüz katıydı. Ne oluyordu? Neredeyse gökteki Kank kadar büyümüştü. Çerik daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştı, şaşkındı!

Küre Çerik'in hemen yanında durdu, Çerik ürkerek elini uzattı. Eli kürenin içine girer girmez, küre her zamanki gibi Çerik'i içine aldı. Çerik gözlerine inanamadı. Kürenin içinde biri vardı. Üstelik bir Adama… Şaşkınlığını üzerinden atıp İlker'e dikkatlice baktı. Derisinin üstünde kabuk gibi şeyler vardı. Usulca dokundu; ne balık pulu gibiydi ne diken gibi… Canlı bile değildi. Bazı yerlerden teni görünüyordu. Usulca do-

kundu, tenindeki canlılığı hissetti. Yüzgeci yerine iki bacağı vardı. Ayakları komikti… Yüzüne baktı; gözlerinin üzerindeki kıllar iğrençti. Hele kafasının üzerindekiler… Ama yanağında bir beyazlık vardı, tıpkı kendi yüzündekiler gibi. Bir Adamada Alala'nın işareti nasıl olabilirdi? Kafasının üzerinde ve yüzündekilerden iğreniyordu, bir an gözlerini kapadı. Sonra tekrar vücudunu incelemeye başladı. Sağlıklı görünüyordu. Onca kafa karışıklığına bir yenisi daha eklenmişti… Bu Adamanın kürenin içinde işi neydi? Nasıl olup da küre onu içine almıştı? Nak öldükten sonra Çerik dışında kimseyi içine almıyordu. Bu mümkün değildi. Ama işte bir Adama kürenin içinde uyuyordu… Böyle bir Adamayla ilgili bir şeyler hatırlamaya başladı. Nak'ın ezberi aktardığı bir Adamadan söz ediliyordu. Acaba bu o muydu? Rüyasında sanki yüzünü görmüştü… Şöyle böyle anımsadı. Alnına dokunduğunda duvarlarda Nak'ın, İlker'in alnına dokunduğu görüntüler belirdi. Çerik korkup elini çekti. O anda İlker gözlerini açtı. Öyle korktu ki kürenin duvarına çarptı irkilerek… Nereye gideceğini şaşırıp kürenin duvarına sığınmaya çalışıyordu.

Çerik de şaşkındı. Ne diyeceğini bilmeden garip garip bakıyordu İlker'in yüzüne. İlker, Çerik'in yüzündeki beyazlıklara baktı, çok tanıdıktı… Nak'a benziyordu. Nak daha büyüktü ama bu Nak'ın yanındakiler kadardı. Bedeni oldukça orantılıydı, kuyruğuna kadar eğimli bir iniş vardı.

-*Nasıl girdin buraya?* diye sordu Çerik…

İlker, Çerik'in sözlerini ana dili gibi anlıyordu.

-*Ben istemedim, kendimi burada buldum…* diyebildi.

-*Nasıl?*

-*Denize atlamam gerekti, "Ey Nak!"* diye haykırdım. Sonra burada uyandım.

-Nak'ı biliyor musun? diye sorgulamaya başladı Çerik.

-Evet! Nak'ı tanıyorum, ezberlerini biliyorum; yazgımı biliyorum, kristali biliyorum, ben kehanetin bekçisiyim…

-Kehanetin bekçisi…

İlker derin bir nefes aldı ve olanı biteni baştan başlamak üzere Çerik'e anlatmaya başladı. O anlattıkça kürenin duvarlarında yaşadıklarının görüntüleri beliriyordu. Çerik ağzı açık dinliyordu olanı biteni, gözlerine inanamıyordu. Daha önce görmediği ne çok şey vardı! Adamaların yaşantısı çok ilginçti… Çerik en çok video üzerinde durdu. Bir türlü videoyu aklı almıyordu. Nasıl olabiliyordu? İlker tekrar tekrar anlatsa da Çerik bildikleriyle onu bağdaştırmakta zorlanıyordu. Her şey çok yabancıydı, neredeyse Kuzguncular kadar yabancı… Giydikleri elbiseler, kullandıkları araçlar, yuvaları, yatakları…

İlker sustuğunda sıra Çerik'e geldi. Bu kez Çerik Ataza'dan başlayarak olup biteni anlattı. Çerik anlatırken de kürenin duvarlarında yaşantıların görüntüleri geliyordu. İlker en çok Çerik'in bir kütüğün altına saklanıp yüzmesinden hoşlandı. Ama en çok Nak'ın ölümünden etkilendi. Garip bir hüzün kapladı içini… "Nak öldüğüne göre…" diye mırıldanıyordu sürekli, Çerik'i dinlemiyordu. Çerik sustu. Belli ki Adama onu dinlemiyordu.

-Adın ne? diye sordu.

-İlker… Senin?

-Çerik!

-Çerik! Bu benim anadilimde "karşı olan" demek…

-Öyle mi?

-Evet.

-Doğru! Aklıma yatmayanları eleştiririm. Bunu sevdim. Ama Nak bana Lahama adını verdi; güney yıldızı anlamında…

-Lahama'yı biliyorum… Ezberleri biliyorum…

-Peki, senin adının anlamı ne?

-İlk adama…

-Gerçekten ilk Adama sen misin? Sonra gülmeye başladı. İlk Adama… Olacak gibi değil…

Bu konuşma ve Çerik'in gülüşü İlker'in içindeki hüznü bir anda ortadan kaldırdı.

-Rastlantı işte… Senin gördüğün İlk Adama olabilirim.

-İlk konuştuğum diyelim. *Adamalarla konuşmayız aslında biz, Kuzguncularla konuşmadığımız gibi…*

-Kuzguncuları biliyor musun?

-Elbette, yuvalarını buldum.

-Öyle mi? İlker heyecanlanmıştı. Neredeler? Neler yapıyorlar?

-Ataza'da buzulların altında yuvaları.

-Orayı bilemedim…

-Güneydeki soğuk sular memleketi. Benim memleketim. Orada doğdum ben.

İlker düşünmeye başladı, düşündüklerini de mırıldanmaya:

-Kuzguncular var ve bunlar Antarktika'da buzulların altında… Öyleyse yazgı doğru… Öyleyse zaman azalıyor… Bir şeyler yapmalı… Bir şeyler yapmalı…

Çerik kendi gibi konuşan birinin olmasından hoşlanmıştı… Aklındaki bütün soruları sorabilir, onunla rahat tartışabilirdi.

-İlk Adama! dedi, *Sen bir Adamasın, ben bir Damkayım… Senin yazgınla benim yazgım aynı, bu nasıl olabilir?*

-Öyle mi? diye sordu İlker. *Demek senin düşüne de Galza girdi…*

- Galza da kim? diye sordu Çerik.

İlker o an ilk yazgıdan bir bölüm okumaya başladı;

"Ey seçilmiş kişi! İyi dinle! Ben Galza… Ne Anumulardanım ne de Adamolardan… Ne Damkalardanım ne Kuzgunculardan… Ben Niburu'da da yaşamadım, yaşamayacağım; senin dünyanda da yaşamadım; yaşamayacağım. İyi dinle! Yazgın Nibiru'nun da yazgısı, Ki'nin de… Tanrıların da yazgısı, kölelerin de… Bil! Bilmek zordur, zorunluluktur. İşte yazgı budur. "

Çerik donup kalmıştı… Sözler, söyleme biçimi tam da içindeki sese benziyordu ama Galza diye birini duymamıştı. Bu çok tanıdıktı. Belki de tam da sorularının yanıtlanacağı zamandı. İlker'e sorabilir, onunla tartışabilir, ne yapıp yapmayacağı konusundaki ikircikliğine son verebilirdi. Kararsızlıktan yorulmuştu, yılmıştı… Ne yapacağını bilemiyor olmaktan yılmıştı, tükenmişti… Galza, *"Bil!"* diyordu ve bilmeyi yazgı olarak belirlemişti.

-Hey, Adama! "Ben" dediğinde sen kimden söz ediyorsun?

-Anlayamadım?

-Ben, ben dediğimde Çerik'ten söz ediyorum ama herkes benden söz ederken Lahama'dan söz ediyor…

-Öyle mi?

-Eğer Çerik'sem bir Bulunum ve bütün sorumluluğum hayatta kalmak, topluluğuma yardım etmektir. Eğer Lahama'ysam o zaman hem Damkaların hem de Bulunların lideriyim. Üstelik kristale göre Ki'nin de, Nabra'nın da yazgısını elinde bulunduran seçilmiş kişiyim…

İlker bu karışıklığı çok yaşamıştı. Çerik'in ne demek istediğini anladı.

-Ben, "ben" dediğimde İlker'i anlıyorum. *Yani sıradan bir insan… Hayatta kalacağım, soyumu sürdüreceğim ve öleceğim… Ama kehanet taşına göre ben "Kehanet'in Bekçisi"yim. Dolayasıyla Ki'lilerin de Niburu'ların da yazgısını elinde bulunduran seçilmiş kişiyim…*

-Yazgımın işareti yüzümde… Alala'nın işareti…

-Yazgımın işareti yüzümde… Alalu'nun işareti…

-Bu nasıl oluyor peki? Hani kimsenin yazgısı kimseye yüklenmemişti? İki kişinin de yazgısı bir olur mu?

Çerik'in keskin soruları karşısında ne diyeceğini bilemedi İlker. Ancak bu sorular onun da aklından geçmiyor değildi. Sakalını karıştırmaya, sağa sola bakınmaya başladı. Çerik sözünü sürdürdü:

-Üstelik nasıl oluyor da iki dünyanın yazgısı iki ölümlüye bırakılıyor?

-Bunu ben de çok düşündüm. Yazgıyı kabul etmedim önce, direndim. Ama başka türlü yaşayamadım… Sanki omuzlarımda ağır bir yük var, beni aşağıya çekiyor… Kaldıramayacağım bir yük! Ne yapacağımı bilemiyorum…

-Peki, bunu sen mi istedin?

-Hayır!

-Ben de istemedim ama aynı yük bende de var. Keşke Nak olsaydı… Terk edip gitti her şeyi… Yazgıyı da, ezberi de… Damkaları da, Bulunları da… Elimde anılar, ezberler ve bu küre var. Elbette kristal de…

-Kristalin gücü yazgıyla ilgili… Çok denedim. Yazgıyla ilgili olmayan hiçbir yerde gücü yok.

-Peki, senin kristalin nerede?

İlker kristalden ayrıldığı günü anımsadı. Onu Selen'e bırakmıştı. Nak'ı da Tolga Kaptan'a… Acaba başına bir şey gelmiş miydi? Kristali seviyordu, onunla olan bağı çok güçlüydü. Daha şimdiden özlemişti… Kristal olsaydı dokunup anlardı olanı biteni. Gerçi burada da bir kristal vardı ama o kristal Çerik'indi.

-Ben kristali emanete bıraktım… Onun beni götürenlerin eline geçmesini istemedim.

Çerik şaşırdı; nasıl oluyor da kristal terk edilebiliyordu? Oysa o her yerdeydi. Ne zaman çağırsa küreyle birlikte gelirdi.

-Bu durumu kavrayamadım… dedi Çerik. *O sana gelmiyor mu?*

-Hayır! Gelmiyor. Ancak ona dokunduğumda dünyam değişiyor.

-Ben dokunduğumda da her şey değişiyor… İçimde bir ses yükseliyor… O an içinden gelen ses diline vurdu;

"Ey kişi! Şimdiki zaman! Bilip bilmediğin, görüp görmediğin, duyup duymadığın bu evrende Birata karışmaz olana bitene… Soluğunu duyurur sadece,

gerisi hak edene... Ey kişi, hak et kendini! Hak et hayatı! Hak et suları! Ya da silin git zamandan..."

Sözünü bitirince bir süre sustu. Özellikle *"Hak et kendini!"* bölümü içini titretiyordu.

-Ey Adama! diye seslendi. *Ben hayatı hak etmek için yazgıma sahip çıktım, çıktım ama ne fayda! Kuzguncuların yuvasını bulmam gerekti, buldum. Buldum ama ne fayda! Kuzguncuların gemileri öyle hızlı, öyle güçlü ki! Gördüm, görmedim say... Bildim, bilmedim say... Ayın göğsünde karartıyı görünce üç gün dönümü sonrası kehanet gerçekleşecek diyor yazgı... Gördüm, gördüm ama ne fayda... Onlar istedikten sonra nasıl engel olacağım? Onlar suda da yaşıyor, havada da... Onlar bir buradalar, bir başka yerdeler... Gökyüzünde yıldızlar kadar çoklar... Damkaların saçakları var, tamam. Bulunlar var, tamam. Ben istediğimde canlarını verirler, tamam. Bütün diller bana açık diyor kristal, bütün deniz canlılarını toplayabilirim, tamam. Ama hiçbiri fayda etmez; gittim ve gördüm... Ne yuvalarını dağıtabiliriz, ne gemilerini..."*

-Ey Damka! diye yanıtladı İlker. Ben de hayatı hak etmek için yazgıma sahip çıktım... Adamalara kehaneti duyurmam gerekti, duyurdum. Hayatımı ortaya koymam gerekti, koydum. Kuzguncular Niburuları birbirine düşürmüş, bildim. İnsanları da düşürecekler, gördüm. Bütün diller bana açık, bütün soylara seslendim. Herkes kehaneti bildi mi? Bilmedi. Yazgıya sahip çıktı mı? Çıkmadı. Kuzguncuları gördüm mü? Görmedim. Gemilerini gördüm mü? Görmedim. Ama kehanetteki işareti gördüm. Ay'ın göğsündeki kara kuzgun gölgesini gördüm. Üç dünya döngüsüne kadar vaktim var... Atılacak bir çığlık kalsa içimde, atarım... Dokunacak bir parmağım olsa elimde, dokunurum... Benim içimde İlker var ama artık ben İlker kadar azlık değilim. Bir daha o kalıba sığamam... Kehanetin bekçisiyim, bekleyeceğim. Kehanetin sözcüsüyüm,

söyleyeceğim… Herkes kendi yolunu yürür… Ben kendi yolumdan geri dönmeyeceğim... Eğer uzanıp tutabilseydim kristalimi, öğrenirdim yanıtları bir bir, sana da söylerdim… Ama sen kristaline dokunabilirsin, sen kristalinden yanıtları çözebilirsin bir bir… Bazen vazgeçmek gelip boğazımı tıkıyor, bazen sorular gelip dilimi tutuyor… Ama bir kez yola çıktım… Olan olsun… Eğer ölüm varsa sonunda, öleceğim… Kazada ölebilirdim, denize atladığımda ölebilirdim… Ama buradayım. Karşındayım… Kimin karşısında? Lahama'nın karşısında… Neyin içinde? Kehanet kristalinin ikizinin içinde… Bunlar sana cesaret vermiyorsa ne verecek? Bunlar sana yetmiyorsa ne yetecek?

İlker'in bu coşkun konuşması Çerik'in kararsızlıklarını bir bir silip attı. Ataza'dan çıktığı günler kadar coşkuluydu yüzü… O zaman da sonucunu bilmediği bir yolculuğa çıkmıştı, ama yolculuğun kendisi güzeldi. Sırf bu yolculuğu yaşamak için bile yola çıkması gerekirdi. Öyle düşünmüştü, öyle hissetmişti. Şimdi de öyle düşünüyordu, öyle hissediyordu…

-Haklısın! dedi. *Ben arayayım da balık bulamayayım, olsun! Asıl olan aramaktır… Ben gökyüzüne bakayım da Lahama'yı göremeyeyim, olsun! Asıl olan görmeyi arzulamaktır. Ben suları koruyayım da öyle çekip alsınlar maviliği elimden. Haklısın kehanetin bekçisi… Ben Lahama… Artık Çerik olamayacak kadar çokluğum… Anladım, ben ömrümün toplamıyım; ömrüm Çerik'ten derin, Çerik'ten engin… Artık "ben" deyince Çerik yetmez yanıta… Lahama yeter… Ben Lahama…*

Sözünü bitirir bitirmez Kristal'e dokundu. O an her yer ışık oldu… Öyle büyük bir ışıktı ki ikisi de gözlerini açamıyordu. Işık solarak sona erdi. İlker hala gözlerini açmıyordu, ama Çerik gözlerini açmıştı. Kayalık bir kıyıdaydılar. Küre onları kıyıya bırakmıştı. Birbirlerine baktılar… İlker çakıllar üzerine doğruldu; Çerik suda onu izliyordu.

-Hey Damka! Ben denizde değil, karada yaşarım. Yazgıma burada başladım, burada son vereceğim… Aynı yazgının yüzüsün, bil! Eğer bir araya gelmemiz gerekirse kristaller getirecektir bizi, inan! Kehaneti kendim bildim, kendim gibi koruyacağım… Kristali kendim bildim, kendim gibi koruyacağım… Yazgını yazgım bildim, yazgım gibi koruyacağım… Madem yazgımız aynı… Madem yolumuz aynı… Yine görüşeceğiz…

Sözünü bitirir bitirmez kıyıya doğru yürümeye başladı. Sudan çıkınca kumlara uzanıverdi.

Çerik bir süre İlker'i izledi. *"Yüzü yüzüme benziyor, sözü sözüme…"* diye mırıldandı. *"Aynı düğümü ayrı iklimlerde çözeceğiz…"* Sonra geriye dönüp; *"Ey Nak!"* dedi. Kürenin içine girdi.

Çok geçmemişti ki ezan sesini duydu. Hava aydınlandı aydınlanacaktı. Demek ki yakında bir yerleşim yeri vardı. Dikkat çekmemeyi çoktan öğrenmişti. Etrafı incelemeye başladı. Her şey belli belirsizdi ama belli ki burası bir körfezdi. Körfezin en sonuna doğru bir yerdeydi. Güneyinde bir tepe vardı ve orası pek yürünecek gibi durmuyordu. Kayalıklar ve maki ağaçlarıyla kaplıydı. Bu tepe, körfezi batıdan kuzeye çevreliyordu. Doğu tarafı açıktı. Doğuda uzakta bir köy ya da kasabanın ışıkları görünüyordu. Onun arkasında kocaman bir dağ vardı. Bu dağı hatırlar gibiydi, burası zihninde tanıdıktı… Yattığı kumlar kumsalın neredeyse bittiği yerdi. Kenarında öbek öbek sazlık vardı. Sazlığın arkasında ev gibi bir şey gözüne ilişti. Daha önce fark etmediğine şaşırdı. Sonra dönüp güneşin ışıklarının kıpırdadığı yöne doğru yürümeye başladı. Sesler duydu, sazlığın arasına gizlendi. Tepeden iki kişi konuşa konuşa iniyordu; sırtlarındaki çantalar ve ellerindeki bastonlarından yürüyüşçü oldukları hemen anlaşılıyordu. Onlar geldiğine göre İlker de oradan gidebilirdi. Doğrudan

kasabaya gitmek yerine nerede olduğunu anlayana kadar tepelerde kalmak daha güvenliydi…

Yürüyüşçüler geçtikten sonra İlker patikaya doğru tırmanmaya başladı. Patika oldukça dikti, böyle olacağını beklememişti. Bir solukta ağaçların bulunduğu yere kadar çıktı. Güneş de dağların ardından kendini göstermişti. Geriye dönüp manzarayı izledi. Olağanüstüydü… Kendinden geçti… Aşağıda Ölüdeniz bir göz gibi duruyordu, karşıda Babadağ… Yüzü gülmeye, içi kıpırdamaya başlamıştı. Tam da istediği yerdeydi. O kaybolmuşluk, o tükenmişlik dönemi bitiyordu. Gidip Nak'ını bulacaktı ve…

O an içine bir kuşku düştü. Dikkatli olmalıydı. Nasıl alıp götürüldüğünü unutmamalıydı. Belki de buralarda onu arayanlar vardı, belki de ölmediğini bilen birileri vardı. Çok dikkatli olmalıydı… Bu patika doğru bir seçimdi. Birden ortaya çıkmak yeniden aynı şeyleri yaşamak anlamındaydı. Düşünmeli ve olasılıklar içinden olanaklıyı bulmalıydı. Patika boyunca düşünecek çok zamanı vardı. Patika bir süre ağaçların arasından yukarı devam etti. Sonra tepeye doğru keskin kayalıklar ve makiler… Makilerin yaprakları bile insanın tenini kesiyordu. En tepeye varınca durdu. Güneş de Babadağ'ın tepesinde bir taç gibi duruyordu. *"Şimdi yeryüzü gibi aydınlanma zamanı."* dedi kendi kendine. Bir taşın üstüne oturup çevreyi inceledi.

Deniz doğru baktıkça laciverte dönen bir mavilikte sonsuza uzanıyordu. Altında olup biten hakkında hiçbir şey bilmediği deniz şimdi bir anlam taşıyordu. Artık Nak yoktu ama Çerik vardı… Aynı yazgıyı paylaştığı biri daha vardı. İki kişi aynı rüyayı göremezdi, iki kişi aynı sanrıyı göremezdi. Bu yüzden kendinden emin olabilmişti. Şimdi her zamankinden çok emindi yazgısından.

Soluklandıktan sonra su aramaya başladı. Yol oldukça yorucuydu ve hiçbir yerde su yoktu. Kabanını çıkardı; gömleğini açtı. Yürüdükçe terliyordu, terledikçe susuyordu. Tepeyi aşamayacağını sandı bir an; sık sık duruyor, soluklanıyor, oturuyordu. Sonunda tepeye vardı. Tepenin altında Kaya Köy ışıl ışıl parlıyordu. Terk edilmiş evlerin duvarları insanın gözünü alıyordu. Kocaman taş kovanlar gibi yamaca dizilmişlerdi. İçleri boş kovanlar gibi… Ama orada su vardı. Bunun için köyün içinden yola kadar inmesi gerekiyordu. Çok sıcak olmadan bunu yapmalıydı. Sırtında çanta olsa kimsenin umurunda olmazdı ama yürüyüşçü gibi görünmüyordu; daha çok bir meczup gibi görünüyordu. Rodos'ta bu hali onu korumuştu, burada da koruyacağını varsaydı. Başladı yürümeye. Boş evlerin yanından; artık taş toprak örtmüş köyün sokaklarından aşağıya indi. Yürüyüşçülere yolu tarif eden tabelanın altına geldi. İleride sol tarafta bir büfe görünüyordu, oradan su alabilirdi. Ama bir çeşme bulması daha doğru olacaktı, ne de olsa parası yoktu. O sırada bir minibüs belirdi. Gelip İlker'in bulunduğu yerde durdu. İçinden yürüyüşçüler çıktı.

Heyecanla hazırlanıp patikadan yukarıya doğru gittiler. Minibüsçü de arabadaki suları toplayıp çöpe atmaya çalıştı. İlker o an minibüsçünün karşısına dikildi. Adam şaşırdı, İlker elini uzatınca çok az içilmiş bir şişeyi ürkerek uzattı… Sonra arabasına döndüğü gibi uzaklaşıp gitti. Belli ki İlker'den çekiniyordu. Bir an nasıl göründüğünü düşündü…

Çerik İlker'le görüşmesinden çok etkilenmişti. Kendiyle konuşmaktan, yazgı tartışmasından tükenmişken karşısına çıkmıştı İlker. Ondan ayrıldıktan sonra mağarasına gitti ve bir süre uyudu. Uyandığında küredeki konuşmaları tekrar tekrar zihninden geçirdi. Aynı yazgıyı, aynı terk edilmişliği yaşayan birinin olması içini aydınlatmıştı. Yaşamına bir anlam katmıştı. Kendinden emindi artık… Yapılacak ne varsa yapacaktı. Kankar'ı çağırdı; ona Adamaları sordu. O da hem

ezberden hem de duyup gördüklerinden ne biliyorsa anlattı. Ama Adamalardan hoşlanmamıştı.

-Peki, karada yaşamayı düşündün mü hiç? diye sordu.

-Yüce Lahama, diye yanıtladı Kankar, *bu kuyrukla karada ancak av olurum.*

-Haklısın! Her şey yerinde güçlü, yerinde rahat…

Bu küçük konuşma bile İlker'le aynı yerde bulunamayacağını gösteriyordu. Ama küre hariç… Orada olmuşlardı, uzun bir süre konuşmuşlardı. Yine de ayrılmaları gerekti, aynı yazgıyı taşısalar da aynı yolu gidemeyeceklerdi… Ama Çerik İlker'i sevmişti, yüreği ısınmıştı Alala'nın işaretini taşıyan Adamaya. Üstelik Nak'ın dokunduğu tek Adama da oydu… Onun seçilmiş olduğuna bir kez daha inandı. Ona yardımcı olması gerekirdi, Nak bunu söylememişti, ezberlerde yoktu. Ama bunu kendi görebiliyordu. Her şey söylenmiş olsa yaşamın değeri nasıl olacaktı? Nasıl heyecan duyacaktı; neden korkacak, neyi ümit edecekti? Belli ki yazgı, bir seçimler yelpazesiydi…

İlker yol kenarında bir süre durdu. Fethiye'ye nereden girmeliydi? Eğer Kaya Köy'den tepeyi aşıp giderse limana daha yakın olacaktı. Belki de marinada o güzel teknesini, Nak'ı görebilecekti… Bu fikir içini hafifletti, yüreğini serinletti, İlker'i kanatlandırdı. Hiç düşünmeden yürümeye başladı. Asfaltta yürümek ne kadar kolaydı! Sağlı sollu duvarların arasından geçen daracık yolda yürüdü, yürüdü, yürüdü… Ormana geldiğinde çamların birine sırtını verip dinlendi. Kaya Köy'e baktı uzun uzun. Terk edilmişliği ne kadar acıydı… Çaresizliği… İyi ki terk etmemişti yazgısını ve iyi ki yürümüştü yüreklice. Yaralanmıştı, ölümle burun buruna gelmişti ama içi cıvıl cıvıldı. Üstelik Nak'ına kavuşabilecekti! Nasıl özlemişti tekneyi… Kristali nasıl özlemişti…

"Acaba Tolga Kaptan Nak'a bakabilmiş midir?" diye geçirdi içinden. *"Acaba Selen kristali koruyabilmiş midir?"* diye geçirdi içinden. Aklına kötü bir şey getirmek istemiyordu, yeterince para bırakmıştı. Onları yeterince tanıyordu. Onlar Nak'ı terk etmeyeceklerdi, buna yürekten inanıyordu. Ama yine de emin olmak mümkün değildi. Hayatın bin bir olasılığı vardı. İnsanın bin bir olasılığı vardı. Güveneceği tek şey, kristalin yazgıya sahip çıkmasıydı. Binlerce yıl kaybolmamıştı, şimdi mi kaybolacaktı? Binlerce yıl zarar görmemişti, şimdi mi zarar görecekti? Nak'a bir şey olsa önemli değildi; Nak'ı yeniden yaptırırdı… Nak batmış olsa bile yeni bir Nak alabilirdi. Önemli olan kristaldi. O yazgının da, yaşayacaklarının da anasıydı.

Çerik, Kuzguncuların yuvasını öğrenmişti. Şimdi sıra kendisindeydi. Bir an önce kristale kavuşmak, olanı biteni anlamak, ne yapıp yapmayacağına karar vermek istiyordu. Ayağa kalkıp yürümeye başladı. Arada arabalar gelip geçiyor, ancak kendiyle ilgilenmiyorlardı. Bundan hoşlandı. Dikkat çekmiyordu. Asfalt tepeye kıvrılarak çıkıyordu ama İlker asfaltı takip etmedi, kendince bir yol belirleyip ilerledi; tıpkı hayatta yaptığı gibi. Bulduğu yoldan değil, istediği yoldan yürüyordu…

Çerik, Kuzgunculara karşı ne yapıp yapamayacağını ayrıntılı öğrenmek istiyordu. Bunun için Kankar'la konuşmanın bir anlamı yoktu. İlker'le konuşsa iyiydi ama olmamıştı. Geçmiş geçmişti, artık önüne bakmalıydı. *"Şimdi ne yapmalıyım?"* diye düşünmeye başladı. İlker haber ettiğinde hazır olmak istiyordu. Yazgısına, sularına, havasına, halkına, ömrüne sahip çıkmak istiyordu. Kristalden başka ona yol gösterecek kimse yoktu. Mağaradan çıktı ve kristali çağırdı; *"Ey Nak!"*

Kürenin içine girdiğinde İlker'le karşılaştığı o anlar aklına geldi, gülümsedi. *"Keşke yine burada olsaydı."* diye geçirdi

içinden. Sonra kristale dokundu ve konuşmaya başladı;

-Ey yazgımın şifresi, ömrümün gözü… Yazgımdan şüphem kalmadı, yazgıma bıraktım kendimi, sana bıraktım… Bana yönümü göster! Yön tutmadan yüzülür mü engin denizler? Kuzguncuların yuvasını buldum… Bana gücümü göster. Güç olmadan parçalanır mı koca buzul?

Ey yazgımın sesi, ömrümün sözü… Yüreğimde şüphe kalmadı, kendimi terk ettim yazgıma, sana terk ettim… Bana ne olduğumu göster! Kendimi bilmeden neyi bilebilirim ki? Kendimi bilmeden nasıl çekip bükerim zamanı? Kendimi bilmeden nasıl bilirim Kuzguncuları?

Ey yazgımın eli, ömrümün dili… Artık zamanım kalmadı, kendimi bıraktım soluğuna, sana bıraktım… Bana düğümü göster! Düğümü bilmeden çözgüyü nasıl bilirim ki? Düğümü çözmeden nasıl kuyruk sallarım sularda? Sular olmazsa av olmaz, avcı olmaz; Damka olmaz, Bulun olmaz… Hava olmazsa ne soluyacak Ki'nin çocukları? Bana çözgüyü göster! Çözgüyü göster ki tutayım zamanın elinden…

Kristal parlamaya başladı. Çerik susunca içinde bir söz sarmaşık gibi bütün bedenini ele geçirip dilinde çiçek açtı;

"Ey çözücü, gelecek zaman... Doğup büyüdüğün, yüzüp güldüğün bu sularda her şeyi bildin mi? Hayır! Sorup sorguladığın, tartışıp tarttığın düşüncelerinde her şeyi anladın mı? Hayır! Her şeyi bilen Birata'nın zihni, her şeyi gören Birata'nın gözleri... Sen, azıcık göz, her şeyi nasıl görürsün? Sen azıcık zihin, her şeyi nasıl bilirsin? Sen azıcık söz, her şeyi nasıl söylersin?

Ey kendini seçmiş kişi, suların kilidi... Değil mi ki yazgını sahiplendin, o zaman zamanı da sahiplendin... Değil mi ki düğümü tuttun, o zaman çözümü

de tuttun... Yazgı yazılmış değildir, yazılacak olandır... O seni çeker kendine, sen onu istersin gizli gizli... Ataza'dan yola çıktığın gibi... Aşar gelirsin sıcak sulara... Kuzgunculari bulduğun gibi, tutar inersin derinliklere...

Ey kendini bulan kişi, zamanın eli... Değil mi ki konuşan sensin, dinleyen sensin... Arayan, aranan, sorgulayan sensin... Kank'ın göbek bağını çözecekler... Bilen sensin! Ya seyredersin olanı biteni, ya olan biteni çekersin kendine... Kükürt kokarsa ki hava yerine, ya solursun ya göçüp gidersin... Zaman yine kendi yolunu bulur...

Ey kendinden vazgeçen kişi, suların sezgisi... Bana yol göster diyorsun, yol sensin. Bana yön göster diyorsun, yön sensin. Bana ne olduğumu göster diyorsun, ne olduğunu bulan sensin... Bana düğümü göster diyorsun, düğüm senin ellerin... Çözeceksen kendini çöz, gideceksen kendinden git, olacaksan kendin ol... Gerisi emektir, gerisi gelir gölge gibi peşinden..."

Çerik öylece kalıverdi. Ne yapıp edeceğini göreceğini sanıyordu ama ne yapıp yapmayacağı yine kendine kalmıştı. Kristal haklıydı, başkasının sözünü nasıl sahiplenecekti? Başkasının yönünü... Söz yüreğinden çıkmadıkça kendinin değildi, yön kendinin değilse yüzmekle bitmezdi ve kendini bilmeyen hiçbir şeyi bilemezdi...

İlker çam ormanından aşağıya hızla indi; arada Fethiye görünüyordu ama en iyi göründüğü yere inene kadar kafasını kaldırmadı. Yol ikiye ayrılıyordu; biri kaya mezarlarının oradan şehrin ortasına dalıyordu, diğeri marinaya doğru batıya geçiyordu. Batıya giden yoldan kent harika görünürdü. Sevinçle oraya yöneldi. Bir süre yürüdükten sonra dur-

du. Yamaç çok dik olduğundan yolun kenarına korkuluklar konmuştu. Onlara yaslanarak kenti izledi. Bir anda gözleri parladı; marina hemen karşısındaydı. Tekneler yollara karşılıklı bağlanmış, suyun üstünde salınıyorlardı. Buradan Nak'ı görmek olanaksızdı. Kendini Nak'ın içinde hissetti. Beyaz, mavi lacivert çizgilerle döşenmiş kamarasını… Ama kristal gözünün önüne gelmiyordu. Göğsünde bir acı hissetti. Bu iyi değildi.

Yolu hızla yürümeye başladı. Kendini tanıyıp tanımayacakları umurunda bile değildi; katamaranına ulaşmak istiyordu, o kadar… Yol yamaçtan inince marinaya geliyordu. Marinanın iki girişi vardı ama bir de arkadan markete giriliyordu. Ana girişlerden girmekten çekindi, marketin içinden marinaya girmeye karar verdi. Bir şeyler alacak gibi biraz dolaştı markette, sonra marina tarafındaki kapısından çıktı. Bir İngiliz, iki market arabasına eşyalarını doldurmuş, teknesine götürmeye çalışıyordu.

-*Yardım ister misin?* diye sordu. Adam önce İlker'in yüzüne, giysilerine baktı. Biraz ürkmüştü… Ama İngilizce konuşmasından hoşlandı.

-*Olur!* dedi. *3.yol…*

Birlikte 3.yola girdiler. Yürürken sağına soluna dikkatlice bakıyor, Nak'ı bulmaya çalışıyordu.

-*Marinada mı çalışıyorsun?* dedi.

İlker o an bir yanıt aradı. Teknenin birinde *"Aleyna Yatçılık"* yazıyordu.

-*Evet, Aleyna Yatçılık'ta…*

-*Turgayla ha…*

-*Evet.*

-Daha önce görmedim seni…

-Tatildeydim, deyip geçiştirdi. Nak'ı görememişti. Neredeydi? Neredeydi?

-İşte teknem burası, sağ ol! dedi yaşlı İngiliz.

-Önemi yok! deyip hemen ayrıldı İlker. Yolun sonuna kadar gitti ama Nak ortalıkta yoktu. Arkalara baktı… İçinde kötü bir his vardı. Nak'ın Fethiye'de olabileceğine öyle inanmıştı ki! Belki başka bir yerdeydi… Nak'tan önce Tolga Kaptan'ı bulması gerektiğini anladı. Kaptan'ı bulursa kristali de bulacaktı.

Yine de bütün yolları gezdi, her tekneye baktı. Tam marinadan çıkacaktı, tanıdık bir ses duydu. Dönüp baktı; konteynerden yapılma bir büronun önünde Ali Kaptan biriyle konuşuyordu. Kendini tanıyacak diye ödü koptu, hemen tuvalete girdi. Orada da duramadı, markete girip arka kapıdan çıktı. Hemen karşısında Liman Müdürlüğü vardı, çöp arabasına çöpleri koyuyorlardı. Artık kentte duramayacaktı.

Bir süre koştu, koştu… Karşıda çam ormanı görünüyordu, oraya varıp kendi kendisiyle kalmak istiyordu. Koşarken ara sıra yoldakiler kendine laf atıyorlardı. *"Pis Suriyeli…"* dediklerini duydu. Bir başkası küfrediyordu, *"Suriye'ye dön!"* diye bağırıyordu. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Anlaşılmaz bir biçimde İlker'i Suriyeli göçmenlere benzetiyorlardı. Göçmenlerden neden bu kadar nefret ettiklerini anlamıyordu.

Sonunda teknelerin karaya çekilip tamir edildiği yere geldi. Birçok tekne kızağa çekilmiş, zımparalar yapılıyordu. Bir anda durdu. Sanki bir şey onu çekiyordu… Kafasını kaldırdı, gözlerine inanamadı. O güzel *"Nak",* kızağın üzerindeydi ve Tolga Kaptan altına zift sürüyordu…

kırık kilit korkusu

Tolga Kaptan o günkü işini bitirip üstünü değiştirmişti. Motoruna atlayıp eve gidecek, Arnleif'i dışarı çıkaracaktı. Gün boyu kendisini beklemekten bıkmış olmalıydı. Ama kenti kendi başına dolaşacak kadar tanıyamamıştı henüz. Yabancıydı ve daha da önemlisi İlker'i arayanlar onunla ilgilenebilirdi. Tam motoruna atlamıştı ki telefonu çaldı.

-*"Merhaba Uğur! İşin bittiyse gel, bira içiyoruz, Ali Kaptan da burada."*

-*"Tamam Turgay, geliyorum…"* diye yanıtladı. Sonra Arnleif'e mesaj attı; *"Yarım saat gecikeceğim."*

Motorunu her zamanki gibi marinanın arkasına park etti. Market girişinden girip tuvalete gitti. Sık sık tuvalete gitmesiyle tanınırdı. Ama neredeyse bütün denizciler tuvalete sık giderdi, bu nedenle pek yadırganmıyordu. İşini bitirdikten sonra marinanın girişine yakın yerde bulunan Aleyna Yatçılık'a doğru yürümeye başladı. Daha bir iki adım atmıştı ki Turgay'ın köpeği ayaklarına dolaştı.

-*Vay Dostum, kilo almışsın…*

Turgay'ın köpeği, Tolga Kaptan'ı severdi. Bir süredir *"Dostum"*u görmemişti, kilosunu hemen fark etti. O Turgay seslendi.

-Gel, yoksa bitecek biralar!

Merhabalaşıp sohbete başladılar. Bu bir alışkanlığa dönüşmüştü; iş çıkışı yorgunluğunu atıyorlardı, iki laf ediyorlardı. Ara sıra dişçi arkadaşları da onlara katılıyordu. Tolga Kaptan bir süredir Ali Kaptan'ı görmemişti, onun sohbetini özlüyordu. Ancak bu akşam Ali Kaptan'ın pek keyfi yoktu; çok konuşmuyor, espri yapmıyor hatta sövmüyordu bile… Cümlelerinin sonuna tatlı ses tonuyla öyle güzel yerleştirirdi ki küfürü kimse alınmaz, rahatsız olmazdı. Bugün küfür de etmiyordu. Söyleşi derinleşemedi bir türlü.

Tolga Kaptan; *"Vaktim az, ben kalkayım artık!"* dedi.

-Nereye gidiyorsun? diye itiraz etti Turgay.

Ali Kaptan da ayağa kalktı:

-Ben de gidip dinleneyim, pek keyfim yok… dedi.

-Peki, siz bilirsiniz… diye karşı çıktı Turgay. *Biz de Dostum'la içeriz…* Sonra köpeğini sevmeye başladı.

Tolga Kaptan ve Ali Kaptan birlikte kalkmışlardı.

-Marketten alışveriş yapayım, evde su yok... dedi Tolga Kaptan.

-Ben de bir şeyler alayım, birkaç gün evde dinleneceğim.

-Hayırdır? Biraz durgunsun?

-Sorma Tolga Kaptan… Başıma işler geldi.

-Öyle mi?

-Evet… Ali Kaptan başladı yaşadıklarını anlatmaya. Bu arada alışveriş yapıyorlardı. Ödemeyi yapmışlardı ama Ali Kaptan'ın anlatacakları bitmemişti.

-Araban burada mı? diye sordu Tolga Kaptan.

-Arkada… diye yanıtladı Ali Kaptan. *Eşyaları koyalım, sana anlatacaklarım var…* diye ekledi.

Tolga Kaptan motorun arkasındaki bagaja suları koydu. Ali Kaptan'ın eşyaları arabaya yerleştirmesine yardımcı oldu.

-Önemli mi?

-Evet, evet… dedi, o an ciddileşti. *Rodos'taki o adam var ya…* Sözünü bitirmeden etrafı gözden geçirdi, kimse duymasın istiyordu. *Dün gece yatmadan aklıma geldi. O adam senin İlker olabilir.*

-Hadi canım! dedi Tolga Kaptan. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

-Bir düşün istersen. Bir kere, her dili biliyordu… Ben önce onu iyilerden sanmıştım ama sonra aklıma yüzündeki beyazlık geldi. Tıpkı senin İlker gibi beyazlık vardı yüzünde. Sakallarından pek görünmüyordu ama yakından bakınca fark ediliyordu.

-Ciddi misin?

-Evet. Daha dur, bu söyleyeceğim seni şaşırtacak…

-Nedir?

Ali Kaptan Uğur'un kulağına yanaşarak fısıldamaya başladı.

-Adam denize atlarken "Ey Nak!" dedi. *Senin teknenin ismini söyledi.*

O an Tolga Kaptan donakaldı. Zaman zaman İlker'in *"Ey Nak!"* diye söze başladığını biliyordu. Ama bu nasıl olurdu? Onu silahlı adamlar helikoptere alıp götürmüşlerdi. Buna

gözleriyle tanık olmuştu. Döneceğini sanmıyordu. Selen de İlker'in dönmeyeceğini sandığından yolunu ayırmıştı çok geçmeden.

-Gitmeden şunu da ekleyeyim, elbise verdim üstünü değişsin diye. O sırada gördüm, sol omzunda korkunç bir yara vardı.

-Yara…

-Kanıyordu da.

-Yani adam yaralıydı ve Peksimet Adası'nın yakınında denize atladı…

-Evet.

-Sahil güvenlik gemiyi aradı, denizi aradı ve bir şey bulamadı, öyle mi?

-Evet.

Birden göğsünde bir ağırlık hissetti, gözleri doldu.

-Belki de öldü…

-Bence de öldü… O kadar bakındım, sudan çıktığını görmedim. Ama…

-Ama?

-Bugün öğlen evden çıkıyordum, caddeden birini koşarken gördüm. Üstündeki, benim verdiğim monta benziyordu. Adamı iyi seçemedim ama sanki o adamdı. Belki de İlker kurtuldu…

-Deme!

-Evet. Ama belki de ben sanrı görüyorum. Ondan öyle ürktüm ki… Kurban keseceğim… Cağ yaparsın değil mi?

-Yapmam mı?

-Çağırırız bizimkileri, bir koya gideriz yine. Ama kurban etiyle içilmez

-İçmek şart değil, hep içiyoruz…

-Söyle, amcan da gelsin…

-Artvin'den mi?

-Belli olmaz. Adam seyyah…

Tolga Kaptan birden ciddileşti.

-Ali Kaptan, bu söylediklerinde ciddi misin? Biliyorsun, bu benim için çok önemli…

-Yemin ederim.

-Yemine gerek yok… Eğer öyleyse senden bir şey isteyeceğim. Bu durumu kimseye söyleme. Biliyorsun, bir süredir tekneyi ve beni gözetleyenler görüyorum, huylanıyorum bu durumdan…

Ali Kaptan elini uzattı.

-Kaptan sırrı…

-Kaptan sırrı… diye yanıtladı Tolga Kaptan. Sonra motoruna atlayıp doğruca evin yolunu tuttu. Kafası allak bullak olmuştu. Dikkati dağılmıştı, birkaç kez kaza tehlikesi atlattı. Bu konuyu evde düşünmeye karar verdi ama evde Arn vardı…

Kaptan'ın evi Delikli Taş bölgesindeydi, ana yoldan ayrılıp yokuş yukarı motorunu sürdü. Yol boştu, daha rahat düşünebiliyordu. Acaba o adam İlker olabilir miydi? Ali Kaptan yanılmış olabilir miydi? Söyledikleri yabana atılacak türden değildi. Özellikle yüzündeki beyazlık ve denize atlarken o

haykırışı… Bunlar tam da İlker'in özellikleriydi. Gerçi yüzünde beyazlık olan adamlara artık sıkça rastlanıyordu ama kimse *"Ey Nak!"* diye suya atlamazdı…

Düşünceler arasında kaybolmuşken eve geldi. Apartmanın bahçe kapısını açtı, motorunu park etti. Suları alıp merdivenleri çıkmaya başladı. Kafasında hala İlker vardı. İlker gerçekten yaşıyorsa ve buradaysa ne yapacaktı? Nasıl davranacaktı? O an evin kapısının açıldığını gördü.

-Hoş geldin kaptan! Dedi Arn.

-Çok sıkıldın mı? diye sordu Kaptan.

-Evet! Ben bütün gün evde duracak biri değilim. Ama bir yandan da iyi oldu… Tembellik ettim, bol bol uyudum.

Kaptan ayakkabılarını çıkardı, suları mutfağa bıraktı. Montunu asıp elini yüzünü yıkamak için banyoya girdi. Arn da onun gölgesi gibi peşinden geziyordu. O kadar insana hasret kalmıştı ki kaptanın yakınında olmaktan hoşlanıyordu. Yabancı bir memleketteydi, yabancı bir evdeydi, yabancı bir iklimdeydi… Gerçi güneşten hoşlanıyordu ve alabildiğince güneş vardı. Bir ara balkona çıkıp güneşlenmişti bile. Karşıdaki çam ormanın kokusunu duyuyordu. İzlanda'da böyle ağaçlar yoktu, doğru dürüst orman bile yoktu… Bu yüzden ilginç gelmişti. Dağlar, tepeler daha önce gördüklerine benzemiyordu.

Kaptan banyodan çıkınca, *"Yoruldun mu?"* diye sordu Arn.

-Yok! Alıştım artık bu işlere. İstersen giyin, çıkalım; yemeği aşağıda yiyelim. Erken gelseydim sana yemek yapacaktım, köri soslu tavuk…

-Vay! Yemek yapabiliyorsun, öyle mi?

-Ne diyorsun! Hele pilavda üstüme yoktur.

-Pilav?

-Bir gün yaparım, görürsün.

İkisi birden hazırlanmaya başladılar. Kaptan üstünü değiştirirken aklı hala İlker'deydi. Bir an durdu. *"Bu nasıl bir rastlantı?"* dedi kendi kendine. *"Arn İzlanda'dan İlker'i bulmak için geliyor. Geldiğinin ikinci günü İlker'den haber var…"* Birden kendine şaşırdı, İlker'in gelmiş olacağını çabucak kabul etmişti. Oysa onu bırakacaklarını sanmıyordu, alıp götürdükleri sahne hala gözlerinin önündeydi. Onca teknoloji, onca silah… İlker onların elinden nasıl kaçabilirdi ki? O günlerde bir uçağın Rodos yakınlarında düştüğü söylenmişti ama bir türlü ilişkiyi kuramıyordu. İlker uçak kazasından kurtulmuş olabilir miydi? Bu hayatta olmayacak bir şey yok gibi geliyordu artık. Özellikle İlker'i tanıdıktan sonra hayatın nasıl da karmaşık olduğunu daha iyi anlamıştı. Düşünürken öyle yavaştı ki gömleğini bile giyememişti. Salondan Arn'ın sesi geldi:

-Ben hazırım!

Bir kadın için ne çabuk hazırlanıyor diye geçirdi içinden. Topu topu bir gömlek değiştirecekti ve Arn ondan önce hazırlanmıştı. Gerçi kısa saçıyla bir erkeğe benziyordu ama güzel kadındı. İlker'le ilgili gelişmeden Arn'a haber etse miydi? Erken mi davranmış olurdu? Ama onun da bilmesi gerekirdi. Onca yolu gelmişti. Kim bilir arkasında neler bırakmıştı… Üstelik İlker'e vereceği bir emaneti vardı. İlker'in yaşadığını söyleyeceği birine ihtiyaç vardı, bu sevincini paylaşacağı birine… İşte o Arn'dı.

İlker akşam olunca kente inmeye karar verdi. Henüz Tolga Kaptan'la nasıl iletişim kuracağına yönelik bir fikri yoktu. Temkinli olmalıydı, onca yaşanandan sonra gizliliğin ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Durumu kontrol altına alın-

caya kadar ortalıklarda görülmese iyi olacaktı. Öte yandan çok acıkmıştı. Yemek bulmalıydı. Barınacak bir yer bulmalıydı. Bankada onca parası duruyordu ama şu an bir simit bile alamıyordu.

Yollarda kimseler yoktu, kente doğru yavaş yavaş yürümeye başladı. Genellikle karanlık yerleri seçiyordu. Dikkat ede ede marinanın oraya kadar geldi. En çok vakit geçirdiği, en çok bildiği yer burasıydı ama en çok tanındığı yer de burasıydı. Karşı kaldırıma geçerek binaların altından yürüdü. Kıyı, yaz kadar olmasa da kalabalıktı. Bu yüzden caddeden kente girdi. Yakındaki balık restoranlarından çok güzel kokular geliyordu. Gidip doyana kadar yememek için kendini zor tuttu. Rodos'ta her şey çok kolaydı… Kimse onu tanımıyordu ve turistler ona yardımcı olmuşlardı. Burada herkes İlker'i *"Suriyeli"* olarak görüyor ve ona öfke duyuyordu. Üstelik tanıyan birinin çıkması da pek olasıydı. Aklına montu geldi… Oldukça sağlam ve güzeldi. Belki simitçi, montu karşılığında yemek verirdi. Biraz cesaretlendi ama sonra vazgeçti. İzlendiği düşüncesi ne yapmaya kalksa eline ayağına kelepçe vuruyordu. Yutkunarak yola devam etti.

Tolga Kaptan, Arn'ın motorla gezmekten hoşlandığını bildiği için lokantaya gitmeden önce onu biraz gezdirmek istemişti. Eski evinin bulunduğu körfezin en ucuna kadar motorunu sürdü, sonra geri döndü. Evinin yanından geçerken yavaşladı ama durmadı… Eskiye dönmenin ne anlamı vardı? Tekrar kıyıya yöneldi, kıyıdan marinaya doğru yavaş yavaş yola devam etti. Arn'ın körfezi seyretmesini istiyordu; yolun bitimine kadar yavaş yavaş sürdü motoru. Sonra sevdiği lokantaya doğru gaza bastı.

Lokantada birçok yemeği seçme olanağı vardı. Özellikle boşandıktan sonra Tolga Kaptan bu lokantaya sıkça geliyor, yemeğini burada yiyordu. Bu yüzden lokantadakiler Tolga Kap-

tan'ı tanıyorlardı. Asıl sorun, Arn'nın ne yiyeceğiydi. Tolga Kaptan, Arn'ı yemeklerden seçmesi için bıraktı. Lokantanın tuvaletine girdi. Elini yıkarken aklına İlker geldi. Eğer Fethiye'deyse neredeydi? Ne yiyor, ne içiyordu. Aynada bir süre yüzüne baktı... Sonra çıkıp Arn'ın yanına geldi. Arn et yemeği beğenmişti, aynısından istedi ve yol kenarına yakın bir yerdeki masayı seçti.

Yemeği yerken etrafında kimsenin olmadığını kontrol ederek Arn'a seslendi:

-Şanslı olduğunu düşündün mü hiç?

-Bilmem... Olabilir... Ya da şanssızım diyemem...

-Bence şanslısın.

-Öyle mi? Arn aslında Kaptan'ın kendisiyle olmasını yahut Fethiye'de bulunmasını bir şans olarak anlatacağını sanıyordu. Tolga Kaptan yaklaşmasını isteyince bundan neredeyse emindi.

-İlker yaşıyor olabilir, diye fısıldadı kulağına.

Arn birden irkildi. Gözleri açıldı.

Tolga Kaptan kulağına fısıldayarak; *"Lütfen sakin ol."* diye uyardı. *"Belki Fethiye'ye gelmiş bile olabilir..."*

İşte o zaman Arn'ın karnına bir ağrı girdi, midesi bulandı, neredeyse çıkaracaktı. Kaptan hemen su yetiştirdi. Yemeğini yiyemedi, kalkıp tuvalete gitti. Elini yüzünü yıkadı, boğazına su vurdu. Böyle bir haber beklemiyordu. Aynada yüzüne baktı. Saçları biraz uzamıştı. Gözlükleri sanki bu saçla daha güzel duruyordu. Keşke saçı daha çok uzasaydı... İlker'le tanışma anını düşündü; nasıl görüneceğini... Omuzlarına baktı, boynuna baktı... Yüzünde bir gülümseme belirdi; *"İlker..."*

dedi istemeden. Sonra etrafına baktı; kimse yoktu, içi rahatladı. Derin bir nefes alıp verdi, kendine çeki düzen vermeye başladı.

Karanlığın yardımıyla caddelerde dolaşıp durdu İlker. Daha çok lokantaların bulunduğu yere götürüyordu ayağı onu. Umarsızca geziyordu; ne yemek yemenin bir yolunu bulmuştu ne de Tolga Kaptan'la nasıl iletişim kuracağının. Onun nasıl tepki vereceğini de kestiremiyordu. Biraz zamana ihtiyacı vardı. Keşke parası olsaydı, her şey daha kolay olacaktı. Köşeyi dönüp yürümeye başladı. Büyük bir lokanta vardı önünde. İnsanlar neredeyse yola taşmış, camekânlı yerde yemek yiyorlardı. Başını kaldırıp bakmadı ki tanıyan biri olur diye… Yavaşça, dikkat çekmeden yürüdü. Bir yandan da burnuna gelen kokularla ilgili hayal kuruyordu.

Tolga Kaptan Arn'ı merak etti. Biraz gecikince huylandı. *"Acaba düşüp bayıldı mı?"* diye geçirdi içinden. Kalkıp tuvalete gidecekti ki birden sokakta tanıdık bir siluet belirdi. O an kalakaldı. Ne tuvalete gidebiliyordu ne yerine oturabiliyordu. İlker lokantanın önünden geçiyordu… Ne yapmalıydı? Hemen yanına gitse izleyenler olabilirdi. Hızla bir karar vermeliydi. Garsonu çağırdı, cebindeki bütün parayı eline tutuşturdu. *"Şuradan geçen dilenciye ver bunu, 'Kaptandan' de…"*

Delikanlı koşarak lokantadan çıktı. İlker'in arkasından yaklaştı; *"Hey Suriyeli!"* diye seslendi. İlker kendisine söylendiğini anlamıştı ama umursamadı. *"Sana söylüyorum Suriyeli! Dur!"* İlker durdu ama geri dönmedi. Delikanlı gelip paraları uzattı. *"Kaptandan…"* dedi. İlker delikanlının yüzüne bakmadı. Parayı kavradı, hiçbir şey demeden yoluna devam etti. Garson İlker'in arkasından söylenmeye başladı; *"Teşekkür bile etmedi, bak şu pisliğe… Bunlara su vermeyeceksin…"*

İlker ne söylediğini, niye söylediğini önemsemedi bile. İlk önemli adım atılmıştı; kaptan, İlker'i tanımıştı… Ama kendisinin gelmemesinden anladı ki dikkatli olmalıydı. Belli ki kaptan izleniyordu, bunun farkına varmıştı. Yoksa gelip kendini kucaklardı. Bundan emindi. Yine de düğüm çözülmüştü, gerisi gelirdi nasılsa… Elindeki paraya baktı. Bu parayla birçok kez yemek yiyebilirdi. Hemen bir lokanta aramaya başladı. Yolun sağında, aynı lokantanın bir şubesi daha vardı. Kimseye görünmeden bir köşede yemeğini yiyebilirdi.

Arn masaya döndüğünde Tolga'yı ayakta buldu. Heyecanlıydı, bir şey söyleyecekmiş de söyleyemiyormuş gibiydi.

-Devam edecek misin? diye sordu. Sözcükler dilinden öyle hızlı dökülmüştü ki ne dediğini anlamadı.

-Anlamadım? diye yanıtladı Arn.

-Yemeğe devam edecek misin? diye yineledi Kaptan.

-Hayır! İştahım kaçtı… diye yanıtladı Arn.

Kaptan hesabı ödemek için hızla kasaya yöneldi. Hesabı çarçabuk ödeyip motora geldi, kaskını taktı. Arn da kaskını takıp atladı motorun arkasına. Kaptan İlker'in gittiği yöne doğru motorunu sürdü. Yavaş yavaş gidiyor, İlker'e rast gelmeyi umuyordu. Tam lokantanın oradan geçerken İlker'i gördü… Biraz ileriye giderek motoru durdurdu. Kaskını çıkardı, Arn'a da çıkarmasını söyledi.

-Senden bir şey rica edeceğim. Şimdi bir pusula yazacağım. Pusulayı avucuna saklamanı, şu lokantaya gidip marinaya nasıl gidebileceğini sormanı istiyorum. Sonra tuvalete gideceksin ve… Eliyle İlker'i gösterip; şuradaki sakallı adamın masasına bu pusulayı düşüreceksin… Kimse anlamadan ama… Yapabilir misin bunu?

Arn heyecanlanmıştı. Yapabilirdi tabii bunu. Göğsü dalgalanmıştı, nefesi göğsüne sığmıyordu. Bir yandan da kalbi çarpmaya başladı. Avuçları terledi.

-*Elbette,* dedi.

Kaptan hemen motorun bagajına baktı, bir kâğıt aradı. O sırada Arn çantasından bir kâğıt mendil çıkardı. Göz göze geldiler… İkisi de gülümsedi. Bu daha iyi bir çözümdü. Kaptan Türkçe yazmaya başladı; *"Ey bekçi… Gece yarısı 12'de bu lokantanın karşısındaki durakta bekle… Kaptan."*

Arn üstünü başını düzeltti. Lokantaya girdi, etrafına bakındı. İlker tuvalete yakın bir yerde sırtı dönük yemek yiyordu. Garsona tuvaleti sordu. Garson anlamayınca bir başkası geldi konuşmaya, o İngilizce biliyordu. Tuvalet işaretini gösterdi. Arn hızla ve dağınık bir yürüyüşle tuvalete doğru gitti. İçeri girdi, elini yüzünü kontrol etti, çıkarken dizini İlker'in yemek yediği masaya vurdu, düşer gibi yapıp elindeki kâğıt mendili İlker'in kucağına bıraktı…

İlker mendili alıp kadına uzatmak istedi ama yazı gözüne çarptı. Yazıyı okuyunca dönüp baktı, kadın çoktan gitmişti…

Arn nefes nefese kaptanın yanına geldi. Böyle gizli şeyler yapmak onu heyecanlandırıyor, hatta dişiliğini kışkırtıyordu. Bir yandan haykırmak istiyordu, bir yandan da sarılıp kaptanı öpmek istiyordu. Ama kaptan hemen kaskını giymesini istedi. Oradan bir an önce ayrılmaları gerekiyordu. Sevinci bastırılmıştı ama içindeki gayzer patlamıştı bir kere. Motora bindiğinde kaptanın belini bu kez sımsıkı sardı. Onun sıcaklığını hissediyordu.

Kaptanın kafası çok karışıktı. Biraz motorla dolaşıp zihnini toparlamak istiyordu. Karanlıkta hiç Kelebekler Vadisi'ne doğru yolculuk yapmamıştı. Oradan denizi izleyip ruhu-

nu dinlendirebilirdi. Arn da bundan hoşlanacaktı. Yokuşu tırmandı, Ölü Deniz'e doğru dönemeçleri geçti. İnişe başlayınca Arn hem korku hem de sevinçle kaptana daha çok sarılmaya başladı. Sezon henüz açılmadığından ortalıkta kimseler yoktu. Binaların yanından Kelebekler Vadisi'ne doğru tırmanmaya başladılar. Bir dönemecin yanında uygun bir alan buldu, motoru durdurdu.

-Denizi izleyelim mi biraz? diye sordu kaptan.

-Harika olur! diye yanıtladı Arn.

Motordan inip kasklarını çıkardılar. Hava serindi. Deniz tarafından esen rüzgâr insanı üşütüyordu. Kaptan motorun sepetinden iki bere çıkardı. Biraz kirli olanı kendi giydi. Öbürünü Arn'a verdi. Kaptan denize bakıp düşüncelere daldı. Arn beresini giydikten sonra gelip kaptanın koluna girdi. Kaptanın içindeki erillik kıpırdadı ama zihni öyle dağınıktı ki… Ne yapacaktı? Evinin gözlendiğini sanıyordu ve bunun nedeni İlker'di. Şimdi İlker'i evine alsa bundan haberleri olacaktı. Almasa, İlker'e ne olacaktı? Henüz Nak'ı denize indirmemişti, üstelik Nak da gözleniyor olmalıydı.

-Sana bir soru sormak istiyorum Arn.

-Sor bakalım.

-Bir sandalın var ve karşıya geçeceksin. Sandalın sadece iki kişiyi taşıyor. Ama üç kişisiniz.

-Birini bırakıp döner, öbürünü alırım.

-Ama gözleyenler var. Öbür kıyıya sadece iki kişi geçmesine izin veriliyor.

-O zaman biri kalacak bu kıyıda…

O an Arn'ın yüzüne baktı… Ay bulutların arasından şöyle

böyle yüzünü gösteriyordu. Karanlıkta yüz hatları daha belirgindi; garip bir çekiciliği vardı bu kadının. Uzanıp dudaklarını öpmemek için kendini zor tuttu. Şimdi hiç zamanı değildi. Tekrar düşüncelere daldı. Eve Arn'la gitse, dönüp İlker'i alsa gözetleyenleri şaşırtabilir miydi? Ama evden tek kişi çıktığını göreceklerdi… Bunu nasıl çözecekti? Saatine baktı. Daha 12'ye vardı. Aklına bir fikir geldi… Motorun arkasında kendine bağlı bir manken olsa, o zaman sorun olmazdı. Mankeni çöpe atar; İlker'i kapar, gelirdi. Kafasındaki kaskla onu kimse tanıyamazdı. Ona elbise de götürebilirdi.

-*Buldum!* diye haykırdı. Sonra Arn'ı kucaklayıp dönmeye başladı.

Arn da haykırdı ama sevincinden soru soramadı bile. Kaptan Arn'ı döndürdü, döndürdü, yorulunca bıraktı. Başı dönmüştü. Kendilerine zor geldiler.

-Bak Arn… Söyleyeceklerimi dikkatlice takip et… Bir hata bulursan uyar olur mu?

-Tamam.

-Seninle eve gideceğiz. Sonra eski bir pantolonun içine poşetleri dolduracağız, üstüne bir kazak dikip onun da içini poşetlerle dolduracağız. Kaskı ben bir şekilde poşet adamımızın kafasına yerleştirip yapıştırırım. Karanlıkta ayrıntı göremezler Zaten eve iki kişi girdik, senin geldiğini biliyorlardır. Çıkarken iki kişi gibi çıkarız, sonra ben poşet adamı çöpe atar, eve yine iki kişi dönerim. Bunu söylerken gözleri ışıldıyordu. Kaptanın bu hali çok çekiciydi. Arn, kaptanı seyretmekten ne dediğini takip edememişti bile.

-*Olur…* dedi, sonra birden duyduklarını hatırlamaya çalıştı. *Bir dakika, olur dedim ama… Ben seninle evden çıkmayacağım, poşet adam çıkacak, öyle mi?*

-Evet.

-Sonra poşet adamı çöpe atacaksın?

-Evet.

-Peki seninle kim gelecek eve?

Kaptanın yüzü birden değişti. Gülüyor muydu, alay mı ediyordu anlayamadı.

-Bil bakalım kim?

O an bilmeceyi çözdü Arn… Lokantadaki adama not bırakmıştı. O gelecekti, ama o kimdi? Yoksa…

Arn'ın kafasının karıştığını gören kaptan daha fazla direnemedi sevincine:

-İlker gelecek, İlker! diye haykırdı. Sonra etrafa baktı. Niye böyle şeyler yapıyordu? Onca zaman susmayı öğrenmişken, şimdi en dikkatli olması gereken zamanda bu saçmalık da neydi? Yüzü asıldı. Oysa Arn çıldırmış gibiydi. Yerinde zıplıyordu, sağa sola koşup geliyordu. *"İlker!"* diye haykırıyordu. Kaptan hemen Arn'a sarılıp ağzını kapadı. Kulağına eğilip:

-Susmalıyız… Duyan olabilir… dedi.

O an bütün bedenini kaptana bıraktı Arn.

Eve döndüklerinde Kaptan hemen çalışma pantolonlarından birini, eski çoraplarını ve sevmediği bir hırkayı salona getirdi. İğne iplik çıkardı, ne kadar poşet varsa hepsini sehpanın üzerine attı.

-Dikiş bilir misin? dedi Tolga.

-Hayır! dedi Arn. *Hep annem yapardı.*

-Olsun. O zaman ben bunları dikerken sen de poşetleri doldurursun içlerine… O an saate baktı. Saat on bire geliyordu. Zamanları azdı. Önce çorapları pantolonun altına dikti. Pantolonu Arn'a verdi. Arn poşetleri doldurdu. Sonra kazağı pantolona dikti. Arn poşetleri koydu ama poşetler azdı. Pantolon gibi dopdolu olmuyordu. Kaptan bütün odaları gezdi; giymediği tişörtleri, eski çorapları toplayıp getirdi. Sonunda kazak da halloldu. Kaskın durmasını sağlamak için bir şey düşünmeye başladılar. Kaptanın aklına oklava geldi. Oklavayı kazağın içine bastırırsa kask üstünde dururdu. Sonra da kaskı bantla yapıştırırdı kazağa. Bir de kemerle kendine bağladı mı, tamam!

İşleri bittiğinde saat on bir buçuktu. Kaptan merdiven boşluğuna çıktı. Etrafa göz gezdirdi. Sonra poşet adamını kaptığı gibi hızla aşağı indi. Hemen kapının yanına park etmişti motorunu. Poşet adama kaskını giydirdi, bantla yapıştırdı. Motorun üzerine yerleştirdi. Sonra bahçe kapısını açıp geldi. Motora bindi, daha önceden poşet adama bağladığı kemeri kendi beline de dolayıp sağlamca düğüm etti. Sonra motoru çalıştırıp hızla bahçe kapısından çıktı.

Lambaları söndürmüşlerdi, Arn perdenin arasından gizlice kaptanı görmeye çalışıyordu. Bir an gördü ama sadece bir an… Sonra geri döndü. Heyecanlıydı, İlker gelecekti. Onunla karşılaşacağı zamanı düşünüyordu. Ne yapacaktı? Karanlıkta kendine çeki düzen veremezdi. Yatağa uzandı. İçinde dişilik kıvranıp duruyordu, elleri yılkı gibi dolanıp duruyordu bedenini…

Kaptan yamaçtan hızla aşağı indi ve çöp konteynerlerinin bulunduğu az ışık alan yere geldi. Burası ağaçların altında olduğu için sokak ışıkları tam vurmuyordu. Poşet adamını çözüp çöpe attı. Kendini izleyen olup olmadığını kontrol ettikten sonra kanal boyunca hızla motorunu sürdü. Doğ-

rudan durağa gitmek yerine önce orayı tersten geçecek, İlker'in gelip gelmediğini kontrol edecekti. Gelmişse, sonra hızla gelip kendisini alacaktı. Lokanta kapanmıştı, bu yüzden ortalıkta daha az ışık vardı. Durakta kimse görünmüyordu ama durağı geçince aynadan durağın gölgesinde birinin olduğunu gördü. İlker apaçık durakta beklemiyor olabilirdi. İlerideki kavşaktan dönüp hızla geldi. Durağın yanında durdu. İlker hala durağın arkasında bekliyordu, temkinliydi. Bu haliyle kaptanı tanıyamazdı. Kaskın camını yukarı kaldırıp, *"İlker bey, sepetteki kaskı takıp atla…"* dedi. İlker hemen kaskı takıp motora atladı. Kaptan dikkat çekmemek için uygun bir kalkış yaptı. Yakında bir park vardı. Parka gelip durdu ama motoru durdurmadı, etrafı gözlemek için gezindi biraz. Sonra karanlık bir yerde motoru kapattı. Motorun sepetine koyduğu siyah montu İlker'e verdi, giydiği montu çıkarmasını istedi. Bir de pantolon getirmişti. İlker çarçabuk pantolonu giydi. Bu haliyle uzaktan Arn'a benziyordu. Arn'ın giysileri gibi giyinmişti. Ne var ki kaptan çok tedirgindi. Gözlerini dört açmış, etrafı izliyordu. İlker giysileri giydikten sonra montu nereye koyacağını düşünüyordu ki kaptan montu kaptığı gibi suya attı. Çöpte bulunmasını istemiyordu. Sonra motora atlayıp evin yolunu tuttular.

Her zamanki yolundan değil de başka bir yoldan eve çıktı. Apartmanın bahçe kapısı açıktı. Hızla içeri girdi, motoru koyduğu yer karanlıktı. Kaskları sepete koydular. Tolga Kaptan, İlker'e motorun yanında durmasını işaret etti. Dış kapıyı açarken kapı lambası yanıyordu; orada öyle bekletmek istemedi İlker'i, izleyenler tanıyabilirdi. Kapıyı açtı, içeri girdi; kapıyı açık tuttu, İlker hızla içeri girdi. Kaptan merdivenlerden neredeyse uçarak son kata çıktı, anahtarla hızla dış kapıyı açtı.

Arn kapının açıldığını duyunca soluksuz kaldı, İlker geliyordu, ne yapmalıydı? Gözlerini kapadı, olanı biteni dinleyerek an-

lamaya çalışıyordu. İç kapının açıldığını duydu; lamba yandı, ama hiç konuşma yoktu. Kapıyı aralayıp bakmak istiyordu ama sanki ayakları yere çivilenmişti, kıpırdayamıyordu.

Kaptan, İlker'e salona geçmesini işaret etti. Sadece girişin lambasını açık bıraktı, perdeleri kapamadan salonun lambasını yakmak istemiyordu. Perdeleri sıkıca kapattıktan sonra lambayı yaktı. İlker çok değişmişti; saçı sakalı birbirine karışmıştı. Ama hala güçlü bakıyordu.

İlker etrafı inceledi:

-*Evin güzelmiş!* dedi.

-*Hoş geldin!* dedi kaptan, elini uzattı.

-*Hoş bulduk kaptan!* dedi.

İlker'in içi ısındı, tokalaşıp sarıldılar.

-*Bu gizliliğin nedenini anlıyor olmalısın… Bir süredir sanki gözetlendiğimi düşünüyorum. Evin etrafında garip insanlar geziyormuş, komşularım söyledi. Teknenin etrafında da… Evin arka tarafı ormanlık, orada birini görmüştüm gece yarısı. Bu yüzden temkinli olmak istedim.*

-*Haklısın,* dedi İlker. *Ben de seninle nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyordum. Doğrusu para göndermen harika oldu, açlıktan ölecektim neredeyse. Hele o mendil numarası… Çok zekiceydi.*

-*Birden aklıma geldi, sıkışınca insan böyle şeyler düşünüyor. Ayakta kaldınız, buyurun, oturun… Bu arada, bir şey içer miydiniz?*

-*Çay! Uzun süredir çay içmedim, çok özledim…*

-*Hemen koyuyorum.*

-Sahi, o kadın kimdi?

Kaptan o zaman Arn'ı anımsadı. Heyecandan unutmuştu. Sahi, Arn neredeydi? Başına bir şey mi gelmişti?

-Arn… dedi ama sözünü sürdürmedi. Koşup odasının kapısına vurdu.

İlker'in sesini duyduğunda Arn'ın içi titremeye başlamış, kıpırdayamaz olmuştu. Kapı vurulunca kendine geldi. Uzanıp kapıyı açtı.

-Bir şey mi oldu diye korktum Arn!

-Yok! diyebildi. Şaşkındı, dağılmıştı.

-Hasta mısın?

-Hayır! Şaşkınım sadece, diyebildi.

-Gel, İlker'le tanıştırayım…

-Geliyorum, dedi Arn. Lambayı yakıp elbise dolabının aynasında üstüne başına, yüzüne gözüne bakmaya başladı.

Kaptan salona döndü.

-O kadın birazdan gelecek, dedi. Bir yandan da gülümsüyordu. Adı Arnleif… İzlanda'dan seni bulmak için gelmiş…

-İzlanda'dan…

-Evet.

-Beni nereden tanıyor ki?

-Videolarını izlemiş.

-Sadece tanışmak için mi?

-Hayır. Bir de sana vermek istediği defter var…

Kaptan defter deyince İlker'in aklına kristal geldi.

-Peki, kristal?

Kaptan hiçbir şey söylemeden salondan çıktı. Gidip odasından kristali aldı. Arn hala odasından çıkmamıştı, kapısını tekrar tıklattı.

-Kristali İlker'e sen götür, dedi kaptan.

O an neredeyse altına yapacaktı. Dudağını ısırdı, yüzü kızardı, kulaklarının yandığını hissetti.

Kaptan Arn'ın omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı.

-Bunun için gelmedin mi? diye sordu.

O an Arn'ın yüreğine cesaret toplanmaya başladı, bütün bedenine yayıldı; dağınıklığı bitti. Kendi yazgısına sahip çıkmıştı ve işte o an gelmişti. İzlanda'dan yola çıktığından beri bu anı bekliyordu. Şimdi nasıl vazgeçerdi…

-Peki, dedi. Artık kararlıydı. Kaptan'dan kristali aldı. Kadife kılıfından çıkardı ve iki eliyle tutarak kaptanın arkasından salona girdi.

-İşte kristal… dedi Kaptan.

O an Arn, avuçlarında özenle tuttuğu kristalle kapıdan içeri girdi.

zamanın titrek fısıltısı

Erol Hoca bir köknarın dibine oturmuş, boyuna mırıldanıyordu. İlker ne kadar seslenirse seslensin sanki duymuyor, duyamıyordu. İlker sesinin çıkmadığını sandı bir an. Arkasına dönüp haykırdı, karşı yamaçtan yankısını duydu. Sonra tekrar seslendi, ama hoca yine duymadı… Yanına gitmek istiyordu ama sarmaşıklar ayağını bağlamıştı toprağa. Susup hocayı dinlemeye başladı...

"Bazen suyun akışını bir çakıl taşı değiştirir, işte o sensin. Şimdi düşün ve demlensin zihnin! Zamanı gelince… Zamanı geldi İlker, ömründen vazgeçmelisin… Madem sanrını yazgı bildin ve madem kehaneti fısıldadın herkesin kulağına… Kendinden vazgeçmelisin… Ama ben geçmezdim. Yazgı diyorsun; yazılan varsa istesen de silemezsin… Kehanet diyorsun; gelecek olmuşsa bilinir, olanı geri çeviremezsin… Hem sen kimsin? Seçilmişim diyorsun, biri seni seçmişse bırak o yapıp eylesin…"

İlker hocaya yanıt vermek istiyordu ama dili düğümlenmiş gibiydi, sesi çıkmıyordu o konuşurken. Öfkelendi, ayağındaki sarmaşıkları söküp kopardı. Tam hocanın yanına vardı ki, hoca hoca değil… Aksakallı Galza… O an uyandı.

Kaptan mutfakta bir şeyler yapıyordu. İlker'in uyandığını fark etti.

-Günaydın! dedi. *İyi uyuyabildiniz mi?* Sonra eliyle susmasını işaret etti. Ardından televizyonu açtı. *Tedbir için…* diye ekledi.

-Çok iyi hem de. Sıcak duş yumuşatmıştı bedenimi.

-Uyanmadan önce kâbus görüyor olmalısınız, çok garip sesler çıkarıyordunuz.

-Aa evet… Rüyamda Erol Hoca'yı gördüm.

-Amcam o kadar korkunç mu?

-Hayır, hayır!

İlker rüyasını anlatıp anlatmakta kararsız kaldı, sonra geçiştirmeye karar verdi.

-Beraberdik ve bazı zorluklar yaşıyorduk… Bilirsin işte, kâbus…

-Kahvaltı hazır. Arn'ı da uyandıracağım. O pek erken uyanmıyor… O an banyonun kapısı açıldı. Kaptan gülümsedi. *Bugün erkenci galiba… Öte yandan, bugün Nak'ın denize indirilmesi gerekiyor. Benim gitmem gerekir. Gitmesem kuşkulanır insanlar. Hem her şey hazırken Nak'ın indirilmesi iyi olur. Siz Arn'la burada kendinize bakabilirsiniz. Dolapta yiyecekler var. Sorun olmaz.*

-Haklısın, diye yanıtladı İlker. *Sorun olmaz. Hem defteri incelemem gerekir, meraklandım dün gece ama çok yorgundum. Kristal…* Bir an Kristal'i yastığının altına koyduğunu unuttu ama sonra hemen anımsadı. Elini yastığın altına uzattı, kristalin o yumuşacık büyülü dokunuşu içini ferahlattı.

O sırada Arn kapıda belirdi. Pijamaları içinde oldukça sevimli duruyordu. Gözlüklerini takmamıştı, gözleri daha net görünüyordu. İlker Arn gelince yataktan kalktı.

-*Günaydın!* diye selamladı Arn.

-*Günaydın!* diye yanıtladı kaptan. *Erkencisin!*

-*Heyecan…* diye mırıldandı Arn. Gözünü İlker'den alamıyordu. İlker'in enerjisi gözlerinden bedenine sızıyor, her yerini ayrı renge boyuyordu.

-*Günaydın!* dedi en sonunda İlker.

İlker'in sesi videolardakinden daha içli, daha lezzetliydi. Bu sese bayılıyordu Arn. Uykusu uçup gitmişti. Kaptan tabakları masaya koymuş, çayı doldurmuştu.

-*Buyurun! Kahvaltı hazır!*

Arn, usulca gelip sandalyeye oturdu. Sırtını İlker'e dönmek istemediğinden, kaptanın yanına oturmuştu. İlker kalktı, özenle kristali sehpanın üzerine koydu. Sonra banyoya gitti. Arn gözünü bir an bile ondan alamıyordu.

Kahvaltı bittikten sonra kaptan etrafı toparlayıp hazırlandı. Ayrılırken, televizyonun açık kalması konusunda her ikisini de uyardı. Kaptan ayrıldıktan sonra İlker Arn'dan defterleri getirmesini istedi. Arn kalkıp odasına yöneldi. İlker bir süre Arn'ı takip etti. Ne kadar narin bir vücudu vardı… Biraz Selen'e benzetti. Selen hakkında düşüncelere dalmışken Arn çıkageldi.

-*Bu defter, Talu'nun defteri… Özgün hali bu… Ama ben bir şey anlamadığım için Gunnar bunu bana özetledi. O da burada…* dedi. Ayakta duruyordu ve defterleri masaya bırakmıştı. İlker oturmasını isteyene kadar da öyle kaldı.

İlker defterleri aldı, Arn'a bakmadan bir süre karıştırdı.

-*Bu yazıları okuyamıyorum…*

-İzlandaca…

O zaman İlker başını kaldırıp Arn'ın gözlerinin içine baktı.

-Bütün dilleri anlıyorum ama harfleri çözemiyorum. Sen okursan ben anlarım… Okur musun?

Arn heyecanlandı. Bir an yanıt veremedi, başını salladı. Sonra defterleri önüne aldı.

-Hangisinden başlayayım? diye sordu.

O an İlker, Arn'ın kaşlarının arasına başparmağını koydu. Arn'ın gözleri kapandı; içinde bir deniz dalgalanmaya, buzullar kırılmaya başladı. Sanki güneş içinde doğdu; her yeri aydınlandı. Sonra İlker elini geri çekti.

-Irja'yı sevdin mi?

-Evet, ama… Arn kalakaldı. İlker Irja ile tanıştığını nereden biliyordu?

-Kuşkulanma minik… Kafan karışmasın… Zihnin zihnime aktı…

-Nasıl?

İlker nasıl olduğunu anlatmak yerine Arn'ın zihnindekilerle *ilgileniyordu.*

-Frija'yı sevmemişsin, benim gibi… Sonra uzanıp Arn'ın burnuna dokundu. *Ama ben seni sevdim.*

Arn da İlker'i sevdiğini söylemek ve boynuna atlamamak için kendini zor tutuyordu. Sanki bacakları arasında sıcak bir bulut vardı ve değdiği yeri nemlendiriyordu. Avuçlarından gayzerler fışkırıyor, kulak dipleri yanıyor, sırtından aşağıya doğru renkler dökülüyordu. İlker, Arn'nın elini tuttu.

Arn uyandığında İlker henüz uyuyordu. Tıpkı Irja gibi onu incelemeye başladı. Yüzü ne kadar da sevimliydi; kaşları, dudakları, burnu… Sakalları çenesini kapamıştı ama garip bir uyumu vardı dağınıklığının. Uzanıp burnuna dokunmak istedi, sonra vazgeçti. Bir süre sonra dayanamayıp İlker'in burnunu öptü. İlker o an gözlerini açtı. Saate baktı. Gün akıp gitmiş, öğlen olmuştu.

-*Çok uyumuşum…* diye mırıldandı.

Arn'ın denizleri durulmuştu. Dupduru bakıyor, dupduru görüyor, dupduru anlıyordu.

-*Çok uyuduk…* diye yanıtladı gülümseyerek.

-*Acıktım…* dedi İlker, çok da susadım…

Kalkıp bir şeyler yiyip içtiler. Sonra tekrar masanın başına geçtiler. Defterleri Arn okudu, İlker dinledi. Arada bazı yerleri tekrarlatıyor, düşünüyordu. Bazı yerlerde gerginleşiyor, ayağa kalkıp geziniyordu.

Çerik, mağaradaki duvara bakıyordu. Birden bazı görüntüler gözünün önünden geçmeye başladı, Kuzguncuların yuvasındaki görüntüler… Mağaranın içinden çıkan ışık onu içine almış, mağaraya taşımıştı. Mağaranın her yeri altıgendi ve soğuk mavi bir rengi vardı. Altıgen gemiler ikili sıra halinde birbirlerine bağlanmıştı. Gemilerin rengi soğuktu ama nasıl bir renkleri vardı anlayamıyordu. O an dişleri kamaşmaya başladı. Kuzguncuları görüyordu; vücutlarına göre kafaları büyüktü. Burunları, kulakları ve ağızları o kadar küçüktü ki dikkatli bakılmazsa fark edilemiyordu. Ama gözleri çok büyüktü. Gözbebekleri yoktu; göz kapakları yoktu. Kocaman kara gözler bakanı ürkütüyordu. Tenleri gemileri gibiydi; pürüzsüz bir metal kaplamıştı sanki bedenlerini… Aralarında konuşmuyorlardı, dudakları kıpırdamıyordu, jestleri veya

mimikleri yoktu. Ürkünçtü! Çerik sanki bir camdan bakıyordu olan bitene; her yer ışıktı ve ışık su gibi yoğundu. Soludukça ağzı kuruyordu. O an irkilip kendine geldi.

Kuzguncuların yuvasına tanık olduğundan beri bu görüntüler ara sıra gözünün önünde beliriyordu. Hoşlanmıyordu bu durumdan ama bu kez ilgisini çeken bir şey keşfetti. Kuzguncular da gemileri gibi birbirinin tıpa tıp aynısıydı. Bu nasıl oluyordu? Bulunlar bir türdü ama her Bulun farklıydı… Devkardeşler de öyle… Düşünürken tartışmayı sevdiğinden Kankar'ı çağırdı. Hiç olmazsa başka birine soruları sorabilir, yanıtları daha rahat araştırabilirdi.

-Hey Kankar!

-Buradayım! diye yanıtladı Kankar. Her zamanki gibi görevinin başındaydı.

-Bu bitmez tükenmez sularda tıpa tıp aynı olan canlı var mı?

-Balıklar…

-Ama biliyorsun, onların da boyutları farklı. Hepsi aynı boyutta olmuyor.

-Biçimleri aynı gibi ama…

Çerik bir an durdu. Belki de yanılıyordu ama Kuzguncuların bakışları da aynı durgunluktaydı. Hatta içinde bir can yokmuş gibi bakıyorlardı.

-Peki Kankar, balıkların hepsi aynı bile olsa hepsinin tepkisi aynı olmaz, değil mi?

-Olmaz.

-O zaman düşünmeli, dedi Çerik. Suya atlayıp mağaradan çıktı. Yüzerken daha iyi düşünüyordu. Balıkların da birbiri-

ne çok benzediğini hatırladı; sürü balıkları neredeyse aynıydı. Ama o bakışlar… Sanki içinde yürek yokmuş gibi bakan gözler… Bu biraz karışıktı. Nedense aklından çıkmıyordu bu. Oysa önemsemeyip geçebilirdi, içinden bir bağlılıkla buna takılıp kalmıştı.

İlker Arn'a susması için işaret yaptı.

-Bir dakika. Aklımı karıştıran bir şey var. Bu 6 kendini terk edilmiş hissediyor ve diğerleri başka gezegenden gelenlere tutunup gitmişler, öyle mi?

Arn bir an ne diyeceğini şaşırdı, susup kaldı. İlker sözüne devam etti.

-O halde düşünelim; Kuzguncular bizim evrenimizden değiller, salt düşünce olarak yaşıyorlar ve bizim evrenimizde bir şeye bağlanarak varlıklarını sürdürüyorlar, değil mi?

Arn anlamamıştı ama İlker'i onayladı:

-Evet!

-Yani kendi başlarına bir yer kaplamıyorlar, kendileri bir şey yapamıyorlar…

-Öyle…

-Yaptıracaklarsa zihin sahibi bir varlığa yaptıracaklar bu durumda.

-Herhalde…

-Çünkü salt düşünce ancak zihinde iş görür.

-Kayaya da yaptırıyor olamazlar mı? Talu onunla konuşuyor.

-Kayaya tutunmuş ama kaya bir yere gidemiyor, bir şeyi et-

kilemiyor. Konuşma dediğin senin zihnini okumam gibi, Talu'nun zihnine girip yazdırıyor.

-Bu olabilir. Talu ondan korkuyor ayrıca…

-Ben de korkuyorum…

-Öyle mi?

-Evet, sen de korkmalısın, herkes korkmalı… Ama sadece kayadaki Kuzguncudan değil, bütün Kuzgunculardan…

-Peki, neden?

-Çünkü… Bir dakika, bunu açıklayabilmem için biraz düşünmem gerek… Şimdi… Kuzguncular başka bir evrenden gelmişler, doğru mu?

-Evet.

-Onların evreninde hayat hemen salt düşünceye evrimleşiyormuş öyle mi?

-Öyle.

-Onlar salt düşünce olarak yaşamaktan sıkılmışlar…

-Ben de sıkılırdım… Bedenimi seviyorum…

-Anladığımca onlar bizim dünyamızı kendilerinin evrimleştiği dünyalarına benzetecekler ve burada yeniden bedene kavuşmanın yollarını arayacaklar…

-Tam anlayamadım.

İlker Arn'ın cevaplarını duymuyordu bile, kendi kendine konuşur gibi konuşuyordu.

-Bunun için dünyanın en eski haline gelmesi lazım… Volkanların sülfürik asit püskürttüğü zamanlara…

-Öyle mi?

-Kesinlikle… Bunun için de Ay'ın Dünya'dan kopması yeterli olabilir… Ama bunu salt düşünce yapamaz, bir eylem gerekir ki birine yaptıracaklar… Nükleer silahları ürettirmeleri bu yüzden olabilir… Zaten son zamanlardaki gelişmeler pek akıl alır gibi değil… İnternet bile akıl dışı gelirdi bana… Bir rüzgâr olmadan bu kadar hızlı gidemez teknoloji teknesi. Bak… İşte şimdi daha iyi anladım.

-Neyi?

-Hem ezberleri hem yazgıyı…

-Öyle mi?

-Evet… Kuzguncular, belli ki bazı insanların zihinlerini yönlendirebiliyor… Bu demektir ki nükleer savaş başlatıp Ay'ı hedeflerine alabilirler. Bu da kehanetle özdeşleşiyor. Böylece Ay'ın dengelediği düzen bozulacak… Ay çekimi olmayınca sular ekvatora toplanmayacak, gezegendeki her çukura girecek… Faylar aktif hale gelecek, volkanlar patlayacak… Kıyamet! Böylece her yer kükürt kokacak… Böylece hava soluyanlar ölecek, kükürt soluyanlar türeyecek…

-Belki ölmeyiz… Benim ülkemde sular kükürt kokar ve çok güzeldir. Biz yaşayabildiğimize göre…

-Doğru, İzlanda volkanlar ülkesi… Ama kükürt de koksa soluyacak hava var.

-Oo, böyle düşünmemiştim…

-Bir şey yapmalı… Bir şey yapmalı… Ama ne? O sırada tele-

vizyonun sesi dikkatini çekti. Televizyonu açmadan rahat konuşamayan bir zavallıya dönmüşken ben ne yapabilirim ki?

İlker bir süre gezindi, sağa sola baktı. Kafası çok karışıktı. Sabah gördüğü rüya aklına gelmişti. Rüyasında Erol Hoca, *"Kendinden vazgeçmelisin…"* diyordu. Ama kendinin vazgeçmeyeceğini söylüyordu. Özellikle son söylediklerini hatırladıkça canı sıkıldı. *"Ama ben geçmezdim. Yazgı diyorsun; yazılan varsa istesen de silemezsin… Kehanet diyorsun; gelecek olmuşsa bilinir, olanı geri çeviremezsin… Hem sen kimsin? Seçilmişim diyorsun, biri seni seçmişse bırak o yapıp eylesin…"*

Arn'a döndü:

-Arn!

Arn, İlker'i izlemeye dalmış, kendinden geçmişti. Onu izlemeye bayılıyordu. İlker seslenince korktu.

-Korkma! İnsan kendinden korkar mı? Elimi alnına dokunduğumda sen ben oldun, ben sen… Korkma! Kendine sahip çık…

-Korkmadım da irkildim…

-Arn, söyle bakalım, yazgı varsa bunu değiştirmek olanaklı mı?

-Bilmem…

-Peki, olan geri çevrilebilir mi? Yani seninle birlikte olduk, bu yaşantıyı değiştirebilir miyiz?

-Hayır!

-Peki, sen beni seçtin. Ben nasıl olursam olayım, asıl olan senin seçmiş olman değil midir?

-Ben seni seçtim… Sadece o kadar…

-Bana izin verir misin? dedi İlker. *Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var…*

-Elbette, diye yanıtladı Arn. İlker salondan çıkarken arkasından baktı. Sıradan bir adamdı ve işte buna hayret ediyordu. O sözleri nasıl söylüyordu, onca insanı meydanlara nasıl sürüklüyordu?

İlker kristalle birlikte kaptanın odasına gitti. Kaptanın odası karanlıktı. Orada kristalle konuşmak istiyordu. Kapıyı kapattı, yatağın üzerinde bağdaş kurup oturdu. Kristali kadife kılıfından çıkardı, avuçlarına aldı ve gözlerini kapadı.

-Ey kehanet taşı! Ben seni çok sevdim. Senin dilini söyledim, senin görünü gördüm, senin yolunu izledim... Şimdi vazgeçecek değilim; yine senin yolunu yürüyeceğim, yine senin görünü göreceğim, senin dilini söyleyeceğim...

Ey kehanet taşı! Şimdi zamanın düğümlendiği yerdeyim, çöz düğümlerini de konuşayım nehir nehir... Şimdi körleşmiş bir haldeyim, aç gözümü de göreyim apaçık olanı biteni... Yolların bittiği yerdeyim; aç yolumu da yürüyeyim nefesim yettiğince...

Sözünü bitirince derin bir nefes aldı. Bir anda bir ışık, ellerinden bütün bedenine aktı. O anda Çerik'in yüzü belirdi. Çerik, yüzdükçe zihni aydınlandı. Karagözlüleri biri kontrol ediyor olmalıydı. Nak'ın Damkaları yönettiği gibi değil ya da kendisinin yönettiği gibi değil. Belki Mardak'ın Nak'ı yönettiği gibi. Daha derin, daha güçlü bir şey… İçinde bir ışık yandı, suyun yüzüne çıkıp sırt üstü uzandı. Hava açıktı, rüzgâr ılık ılık esiyordu. Ay henüz görünmüyordu, bu yüzden gökyüzü kapkaranlıktı ve yıldızlar ışıl ışıldı. Lahma ve Lahama gökyü-

zünde apaçık seçiliyordu. Nak kendine Lahama adını vermişti, Lahama... Şimdi aldığı bu adı daha çok seviyordu. Lahama kendisiydi, peki Lahma kim? Yüzü gülümsedi. İlker'in yüzü aklına geldi. Onun yüzü kızıl Lahma gibi renkliydi. O da Alala'nın izini taşıyordu. Alala ve Lahma'nın ilişkisini düşündü. İçinde bir heyecan duydu; *"Tamam!"* diye haykırdı. *"Bundan sonra ona Lahma diyeceğim... Nasıl Nak bana adımı verdiyse, ben de ona adını vereceğim."*

Kankar o an yanına yetişti.

-Yüce Lahama! Bana mı bir şey söylediniz?

Çerik gülüyor, dalıp çıkıyor, gençlik zamanı gibi neşeleniyordu.

-Hayır, Kankar hayır. Kendi kendime konuşuyorum...

Kankar, Lahama'nın kendi kendine konuşmasına sık tanıklık ediyordu. Bu nedenle umursamadı ama bu tavrını bir türlü anlamıyordu. Bulun olmasından kaynaklanan bir arıza olarak kabul ediyordu bunu. Yanındaki Naksıları böyle zamanda uzaklaştırıyordu, yine uzaklaştırdı. Damkaların yöneticisinin gücünü zayıflatır diye korkuyordu.

Çerik bir an durdu. Bunu bir an önce İlker'e bildirmeliydi. Peki, ama nasıl? Neden bunu kararlaştırmadıklarına içlendi. Nasıl görüşeceklerdi, ne zaman görüşeceklerdi? O an canı sıkıldı. Koca okyanus o zaman daralmaya başladı. Mağaraya gitmeyi düşündü, içi sıkıldı. *"Ey Nak!"* diye seslendi, kürenin içine girdi. Orada bir süre kendi kendine kalacaktı. Küreye girince aklına kristal geldi. İlker'in de kristali vardı, belki bir olanak olurdu. Kristale iki eliyle dokundu.

"Ey kristal! Kehanetin gözü kristal, Nak'ın özü kristal... Yazgımın gizi kristal... Yaşam ışığında göster

bana... Apaydınlık göreyim, apaydınlık duyayım... Yolumu aç yüzeyim, bilgini aç öğreneyim...

Ey kristal! Şimdi zihnim düğümlendi, çöz düğümlerimi... Şimdi aklım kilitlendi, aç kilitlerini... Lahma dedim, Lahma... Kehanetin seçilmişi Adamaya... Ona sözüm var, yol ver sözüme..."

Sözünü bitirince derin bir nefes aldı. Bir anda bir ışık, ellerinden bütün bedenine aktı. O anda İlker'in yüzü belirdi.

-"Merhaba Lahma..." dedi Çerik, konuşur gibi değil de düşünür gibi...

-"Merhaba Lahama..." dedi İlker, konuşur gibi değil de düşünür gibi...

-"Sana Lahma diyeceğim, Lahma! Yüzün soluk olmadığı için değil, Alala'nın izini taşıdığın için de değil... İçimden geldiği için..."

-"Lahma... Sevdim bu ismi..." dedi İlker. Marsla ilgili görüntüler geçti gözünün önünden.

-"Lahma ve Lahama, yazgının iki yüzü... Lahma ve Lahama... Suyun ve karanın sözü... Lahma ve Lahama... Göklerin koruyucu hükmü... Yazgımız birse sözümüz de bir olmalı... Kaygımız birse yolumuz da bir olmalı... " dedi Çerik.

-"Ey Lahama... Suların özü Lahama... Yazgımız da bir, sözümüz de... Kehanet bağladı yüreklerimizi; düğümümüz de bir çözgümüz de..."

-"Ey Lahma! Teni kızıl Lahma! Kuzguncuların yuvasını hatırladım. Kuzguncuların yapısını kavradım. Yuvaları altıgen, gemileri altıgen... Altının an-

lamı ne Lahma? Yerin yüzü Lahma!" soruyu sorunca içi rahatladı Çerik'in.

-"Ey Lahama! Kuzgunculer kendilerine altı diyorlar... Desinler... Kuzgunculer zihinlere giriyorlar, girsinler... Artık biliyoruz. Bir şeyi bilmek, o şeyi değiştirmektir. Bilenle bilmeyen bir olur mu hiç! Bilinenle bilinmeyen bir olur mu hiç! Böyle söylenir yeryüzünde... " diye yanıtladı İlker.

-"Ey Lahma! Bildik, bilmek yeter mi? Bildik, bilen yetkin mi? Bir şey değişecekse biri değiştirecek... Yerin yüzü Lahma! Kehanetin sözü Lahma! Kendiliğinden değişir mi dalga... Rüzgâr tükenmezse kıyıları dövecek... Söyle Lahma! Söyle, düğümü gördük, düğümü gören nasıl çözecek?"

-"Ey Lahama! Suların dili Lahama! Düğümü gören çözümü de görmez mi? Sen Kuzgunculerın yuvasını gördün, görmesen bilir miydin altıgen gemileri... Sen kehanetin sırrını çözdün, çözmezsen anlar mıydın olanı biteni... Bil! Bil ki çözülsün düğümler..."

-"Ey Lahma! Kıyının yüzü Lahma! Karagözlülerin canı yok, gözleri boşluk... Karagözlülerin farkları yok, hepsi aynı boyda, aynı tende, gemileri gibi... Bu ne ki?" Yanıtı duymak için sabırsızlanıyordu Çerik... En çok bu soru kafasını karıştırıyordu çünkü.

-"Ey Lahama! Suların sihri Lahama! Kuzgunculer başka evrenden gelmişler, Tanrıları başka, yasaları başka... Onlar sadece düşünce, bir şeye tutunmadan yaşayamıyorlar dünyamızda... Karagözlülere tutunmuşlar... Karagözlüler ne bilmiyorum, gözlerindeki boşluğu görmüyorum... Ama biliyorum ki onlar bizim dünyamızdan değil, başka dünyalardan... Uzak

yıldızlardan geliyorlar; tıpkı Alala'nın geldiği gibi... Tıpkı Mardak'ın geldiği gibi... Ama bildiğim bir şey var; Kuzgunculer kendi başlarına güçlü değil, neye bağlandıysalar o kadar güçlüler... Neye bağlandıysalar o kadar yaşarlar... Ve bizim evrende her şey bozulur."

-"Ey Lahma! Karagözlüler bitince Kuzgunculer biter mi? Karagözlülerin üstüne yıkılsa buzul, Kuzgunculerın üzerine de çöker mi? Düşünce nasıl ölür?"

Daha Çerik sözünü bitirmemişti ki telefon çaldı, İlker irkildi. O an kristalin mavi ışığı sönüverdi. Salonda Arn'ın haykırışı duyuldu.

"Hayır! Olamaz!"

İlker, fırlayıp kapıyı açtı. Arn, telefonla konuşuyordu ama gözyaşları alnından aşağıya damlıyordu. Bir süre izledi; konuşmasını bitirmesini bekledi. Arn'ın gözü hiçbir şey görmüyordu, ara sıra sehpaya, masaya çarpıyordu. Yerinde duramadan konuşuyordu.

-"Nasıl olur? Nasıl olur?"

İlker gidip Arn'a sarıldı. Arn hüngür hüngür ağlıyordu. İlker'in içinden bir şey sormak gelmedi. Şimdi ne sorulabilirdi ki? Şimdi ne cevap alınabilirdi ki? Öte yandan Çerik'le konuşması yarıda kesilmişti. Aklı bir Çerik'e, bir Arn'a gidiyordu. Arn'ı kucaklamış, ayakta öyle salınıyordu.

Arn, haberi duyunca göğsünden bir gayzerin patladığını sandı. Ağzını, burnunu kükürt kokusu sardı; bedeni yanıyordu sanki. Dili dolandı, sözü dolandı, yüreği dolandı… İlker kucaklamazsa oracıkta yığılıp kalacaktı. Ağladı, ağladı, ağladı… Ama içindeki gayzerin patlaması dinmiyordu. Sonunda ayak-

larından dizlerine canı kaçmaya başladı, sonra gözleri kararardı, İlker'in kucağına yığılıverdi.

İlker Arn'ı kucaklayıp kanepeye yatırdı. Dili içeri kaçmasın diye ağzını açıp dilini tuttu. Uzanıp kolonyayı aldı, burnuna koklattı. Ardından yanağına bir tokat attı. O an Arn nefesini çevirdi. Derin derin solumaya başladı, sonra gözlerini açtı. Her yeri net göremiyordu ama İlker'in orada olduğunu hissediyordu, rahatladı. İlker bir elini Arn'ın alnına koydu, bir elini de boğazına. Bir süre öyle bekledi. Arn içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti, renk renk açılıyordu akış… Bir ara gözlerini açtı, İlker'in elinin etrafındaki renkleri gördü. Maviden turuncuya dalga dalga ışıyordu. Sonra gözünü kapadı, kendi bedeninin etrafındaki ışığı hissediyordu. Soluğu rahatladı, eli ayağı, göğsü rahatladı…

İlker, Arn'ın kendine geldiğini fark edince eğilip kulağına fısıldadı:

-Ne oldu minik?

Arn gözlerini açtı, İlker'le göz göze geldi. Konuşacak takati kalmamıştı ama söyleyecek çok şeyi vardı. Talu'yu düşününce yeniden gözleri doldu ama bu kez içindeki gayzer suskundu.

-*Talu…* diye mırıldandı.

-*Talu…* diye tekrarladı İlker. Sonra sustu. Sonra bir şarkı mırıldanmaya başladı.

"Gökyüzü nasıl da maviydi çocuk
O zaman çayırlarda koşuyorduk seninle deli deli
Kim bilirdi adını kuşlar söylemese
Sen bildin ama herkesin gittiği yeri

Uyu çocuk uyu çocuk uyu
Ben hatırlarım unuttuğunu
Uyu çocuk uyu
Üstüne örttüm sonsuzluğu"

Arn, ninniyle içli içli ağlamaya başladı. İlker ninniyle içli içli ağlamaya başladı. Her şey için ağlıyordu İlker… Annesinin ölümü için ağlıyordu… Doya doya ağlayamamıştı hiçbir zaman… Doya doya içlenmemişti… Terk ettikleri için ağlıyordu, buldukları için ağlıyordu… Sordukları için ağlıyordu, soramadıkları için ağlıyordu…

Arn, İlker'in içli içli ağlamasında büyülendi. Talu'yu da düşünemiyordu artık, kendini de… Annesi babası geliyordu gözlerinin önüne… Boylu boyuna uzanmış İzlanda çayırları… İzlanda yılkıları koşarak geçiyordu gözlerinin önünden. Kışın seyrine doyamadığı kutup ışıkları… Nasıl da terk edip gelmişti her şeyi… Sula geldi gözünün önüne… O an içindeki gayzer kıpırdanmaya başladı. Boğazı düğümlendi, nefes alamıyordu. Yerinden sıçrayıverdi.

İlker o an kendine geldi. *"Su ister misin?"* diye sordu Arn'a.

-*Evet,* diyebildi Arn. Ağzı burnu kurumuştu.

İlker hızla su getirdi mutfaktan. Arn'ın başı ağrıyordu. Gözleri acıyordu. Suyu içince serinlik içindeki ateşi dindirdi Arn'nın, dili damağı ıslandı, ciğerleri nemlendi.

-*Sula'nın yanında olmalıydım…* diye fısıldadı pişmanlığını.

-*Bunların olacağını nereden bilecektin?* diye yanıtladı İlker.

-*Ama bu çok ağır…* Sonra yine ağlamaya başladı. Azıcık kendine geldiğinde sözünü sürdürdü. *Nasıl intihar ettin Talu! Nasıl kıydın canına da attın pencereden aşağı o minik be-*

denini! Artık dili çözülmüştü Arn'ın… İçinde ne kadar biriktirmişse söylemeye başladı. İzlanda'dan ayrılışından Sula'ya kadar… Kayaya gittiği zamandan Gunnar'la konuştuğu ana kadar… Anlattı, anlattı, anlattı…

İlker elini eline almış, Arn'ı dinliyordu. *"İnsan nasıl da insana benziyor."* diye geçirdi içinden. *"Nasıl da yıkıcı hayat, nasıl da acı… Ve nasıl da dayanıyor insan buna? Nasıl vazgeçmiyor yaşamaktan?"* O an sabahki rüyası aklına geldi yeniden. *"Artık zamanı geldi, vazgeç artık ömründen…"* diyordu hocası rüyasında. İnsan ömründen nasıl vazgeçerdi? *"Talu nasıl vazgeçtiyse, öyle…"* diye düşündü. Sonra Talu'yu merak etti, nasıl biriydi?

-Talu evlatlıktı değil mi? diye sordu Arn'a.

Arn derin bir nefes aldı, kendini daha iyi hissediyordu. İlker'in elini tuttu. *"Evet… Çok talihsiz bir çocuk… Araba kazasında anne ve babasını kaybetmiş…"*

-Kendisi arabada değil miymiş?

-Evet ama arabadan fırlamış ve bir sivri taşa elbisesiyle takılıp kalmış, uçurumdan düşmemiş…

-Rastlantıya bak!

-Sula o konuyu haber yapmış ve Armann'ı evlatlık edindi.

-Armann?

-Asıl adı Armann ama 6 ona "Talu" ismini vermiş… Ben de öyle sesleniyordum.

İlker bir süre öylece kaldı. Çerik'in kendine Lahma dediği anı anımsadı. Eski Türklerde çocuklar adlarını kendi kazanıyordu, böyle okumuştu okulda. O zaman bu konu hoşuna gitmişti ama şimdi durum değişikti. Ad ne kadar da önemliydi!

Şaşkındı. Ama öte yandan, bilindik adın dışında olması dikkat dağıtabiliyordu. Arn hep Talu dediğinden Armann ona yabancı gelmişti. Bu yanıyla kullanışlıydı. Kendini bundan sonra Lahma diye tanıtmalıydı. Lahma, Kızıl Lahma… Arn'a döndü, ellerini sıkıca kavradı, gözlerine derin derin baktı.

-Bundan sonra bana Lahma demeni istesem?

Arn bir süre durdu.

-Evet ama sen de bana "minik" diyeceksin sadece… Çok sevdim onu…

-Elbette, dedi gülümseyerek, *sen zaten benim miniğimsin…* Sözünü bitirince ayağa kalktı. *Senin dönmen gerekiyor biliyorum. Ama beni iyi dinle!*

Arn İlker'deki ruhsal değişmenin farkına vardı. Biraz şaşırdı, dizlerini karnına doğru çekip kollarını dizlerinin üzerinde birleştirdi.

-Dinliyorum, dedi usulca.

-Adın değişince yazgın da değişir minik, adına sahip çık. Adını seçtiğinde yazgını da seçmiş olursun, seç! Ben seni seçtim minik... Nak'ın beni seçmesi gibi... Mardak'ın Nak'ı seçmesi gibi...

Bir düğüm varsa bir çözüm de vardır. Ya düğümün sargısına asılı kalır ömrün ya çözgünün sevincinde akar yüreğin... Seç! Ben seni seçtim minik, sen de kendini seç! Göller gibi durgunluk çürütmesin ömrünü, yönünü seç! Seç ki akasın ırmak ırmak, seç ki ömrün çağıldasın şelalelerde...

Olasılıklardan olanaklıyı seç, o senin yazgındır. O benim yazgımdır, o Ki'nin yani Dünya'nın yazgı-

sıdır. Zamanı gelince kendinden vazgeçeceksin, bil! Nasıl Nak vazgeçtiyse, Nasıl Talu vazgeçtiyse, Nasıl Lahma vazgeçecekse... Nasıl sen İzlanda'dan vazgeçtiysen... Bil ki bilmek değiştirir geleceği... Bil ki bilmek eğer her şeyi...

Ey minik! Lahma'nın eli minik... Kulağına fısıldadığımda dinle! Kristalin büyüsü artık seninle... Kehanetin yükü artık seninle... Kendini bil minik, geleceği bil... Bil ki ancak çoğalarak kurtuluruz karanlığın çekiminden... Bir ağ gibi bağlanıp gizlice birbirimize, tutarız geleceği Kuzguncuların lanetinden..."

Sözünü bitirdiğinde uzanıp Arn'ın alnına dokundu. O an her yer ışık oldu.

-Hoca! Hoca! Neredesin?

Birkaç kez daha bağırdığı halde yanıt alamayınca şaşkınlıkla kendi kendine konuşmaya başladı Köksal; *"Hoca nereye gitmiş olabilir ki?"* Biraz kaygılanmıştı. Arabadan inip dereye doğru gitti, sonra birkaç kez ıslık çaldı. Ardından iki elini ağzına dayayıp bağırmaya başladı; *"Hoca! Hoca!"* Sonra etrafı dinledi, herhangi bir yanıt duyamadı. Bu kez ormana doğru koştu; *"Hoca, Hoca…"*

İlker de minibüsten indi. Doğruca mezranın kapısına yöneldi. Mezra taş duvarları olan minik bir evdi. Özensiz, eski tahtadan bir kapısı vardı. Kapıda kilit yoktu. Kapıdaki ipi kendine çekince açıldı. İçeride loş bir karanlık vardı, perdeler kapalıydı. Ağır bir koku vardı; is kokusu, ekmek kokusuna karışmış gibiydi. Başını uzatıp içeriye baktı; sobanın kapısından közler görünüyordu. Ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdi. Sol tarafta masa ve sandalyeler vardı. Sağda soba ve arkasında buzdolabı görünüyordu. Duvarda tahtadan yapılmış bir sergen vardı. Birkaç tabak ve bardak duruyordu. Lavaboda yıkanmamış tabaklar vardı. Sobanın üstündeki çaydanlık kaynıyordu, bir an çaydanlıktan çıkan su sobanın üstüne düşünce çıkan sesten ürktü İlker. Salona açılan üç kapı vardı, en soldaki yarı açık gibiydi. İçerisi karanlıktı, perdeler çekiliydi. Kapıyı azıcık araladığında Erol Hoca'yı gördü. Yatakta bağdaş

kurmuş, iki eliyle ağzını ve burnunu kapamıştı… Bir süre öylece durdu. Namaz kıldığı dönemleri hatırladı. Rahatsız edip etmeme konusunda kararsızdı. Dışarıdan ıslıklar duyuluyordu ama Erol Hoca'nın umurunda bile değildi. Kapıyı açtığını da duymamıştı. Hocayı korkutmak istemiyordu ama öylece nasıl duracaktı? O sırada pencerenin kenarına gelen Köksal bağırınca hoca irkildi. Yerinden fırlayınca İlker'i gördü. Korkudan yüzü bembeyaz oldu…

-Uyy! Anam! diye haykırdı önce. Bir süre şaşkın şaşkın bakındı. Sonra yüzüne gülümseme geldi, koşup İlker'i kucaklayıverdi.

-Hoş geldin… Korkuttun beni… İn misin cin misin, iyilerden misin? Hele bir ayaklarına bakayım, ters mi?

-Kusura bakmayın hocam! Minibüsçü bağırdı ama duymadınız, ben de telaşlandım. Kapı açık olunca da…

-Sorun yok… diye sözünü kesti İlker'in Erol Hoca. *Vallahi çok korkuttun beni. Ne güzel ettin de geldin! Dur, Köksal'a da haber edeyim…*

Sözünü bitirmeden kapıya yönelip bağırdı:

-Köksal! Ne böğürüyorsun bahar tosunu gibi! Gel içeri…

-Ya Hoca! Öldün sandım… O kadar ıslık çaldım, bağırdım, duymadın mı?

-Yaşlılık işte…

Sonra hemen İlker'e döndü:

-Otur hele… Öldüğünü sandım valla, haberlerde duyunca… Kalkıp bir daha sarıldı. Gözünden bir yaş İlker'in boynuna damladı. Sonra kendini toparlayıp karşısına geçti İlker'in. *Yaşlılık biraz duygusallaştırıyor da… Kusuruma bakma…*

O sıra Köksal, İlker'in valiziyle birlikte içeriye girdi.

-Yoruldum senin misafirlerinin eşyasını taşımaktan…

İlker çok utandı. Köksal kendinden yaşlıydı, nasıl oldu da eşyasını ona taşıttırmıştı! Yüzü kızardı.

Hoca fırlayıp elinden valizi aldığı gibi Arn'ın kaldığı odaya atıverdi.

-Babana rahmet olsun, sen dağlısın, bir şey olmaz… Vaktin varsa yemeğe kal, fırında etli patates var…

-Harika olur! Ben de bir şeyler almıştım aşağıdan… Rakı da var. Daha sözünü bitirmeden minibüse yöneldi.

Erol Hoca, İlker'e bakıp bakıp gülüyordu.

-Ne diyeceğimi bilmiyorum, valla çok sevindim seni görünce… Seni gizli servisler kaçırdı diye duydum önce, sonra kaza olmuş dedi biri falan… Tam da bir bilgi yok ki… Ben öldüğünü sanmıştım… O an hüzünlendi yine.

-Rastlantı işte… Ölmedim!

-Nasıl olsa öleceksin, acelen ne tabi… Kurtulup buralara kadar gelmen çok ilginç.

-Evet, çok zorlu bir dönemdi…

O an elinde bir yığın poşetle Köksal kapıda göründü. İlker fırlayıp poşetleri elinden aldı. Köksal söylenmeye devam ediyordu:

-Ya hoca, senin bu öğrencilerini taşımaktan köyün öğrencilerinin servisini yapamayacağım valla… Kimi Rusya'dan kimi kutuptan…

O an Hoca Köksal'ın sözünü kesti:

-Sahi İlker, bir İzlandalı seni arıyordu.

-Arn mı?

-İsmini tam söyleyemiyorum ama işte öyle bir şeydi, evet. Sonra dönüp Köksal'a; *Poşetleri dolabın kenarına koy, ben hallederim.* dedi.

Köksal da içeri girdi.

-Selamünaleyküm!

-Aleykümselam! Gel otur sobanın başına…

-Oturmadan şunu dolaba koyayım da hoca, soğusun…

Sonra poşetten çıkardığı rakıyı dolaba koydu.

-Gel, otur. Soluklan hele… Sonra ben masayı hazırlarım, dedi hoca. Sonra İlker'e dönüp yine sevinçli yüzle bir süre baktı. Uzanıp elini omzuna vurdu.

-Bak şu adama… diye mırıldandı. *Sana bir defter verecekti, verdi mi bari?*

-Evet.

-Vay Köksal görüyor musun? Kız İzlanda'dan kalkıp Türkiye'de İlker'i buluyor. Biz daha kendimizi bulamıyoruz.

-O kız İlker için mi gelmişti?

-Elbette.

Köksal o an alıcı gözle baştan aşağı süzdü İlker'i.

-Bu alaca adam için gelmiş, öyle mi? Bundan daha iyileri vardır gâvur yerlerinde…

Daha sözü bitmeden kahkahayı bastı. Hoca da başladı gül-

meye… İlker önce anlamadı ama sonra o da gülmeye başladı. Gülmekten bir süre konuşamadılar bile. Daha sonra sofrayı kurup yemeye içmeye başladılar. Sohbet ayılardan siyasete, oradan ekonomiye geldi. Neredeyse Ay bacayı aşacaktı ki Köksal izin isteyip evine gitti.

Erol Hoca, İlker'e tuvaletin yerini gösterip Arn'ın kaldığı odadaki yatağın örtülerini değiştirdi. İlker'in yorgunluktan konuşacak hali kalmamıştı. İçtiği rakı başını döndürmüştü. Tuvalete gitti, elini yüzünü yıkadı ama açılamadı. Sonra Hocanın gösterdiği yatağa bedenini bırakıverdi.

İlker kapının sesine uyandı. Tavana baktı, tahta tavandaki şekilleri inceledi bir süre. Perdeyi kaldırdı; dışarıda pırıl pırıl bir hava vardı. Güneş henüz doğmuş; gün ışığı sanki dağların arkasından uzanmış çocuğunu okşar gibi dağların yamaçlarını yalıyordu. Bir süre pencereden çayırı, karşı yamaçtaki ormanı izledi. Kar henüz kalkmış, bitkiler henüz canlanmıştı. Penceresini açıp derenin sesini dinledi. Ancak çok susamıştı; daha fazla dayanamadı, fırlayıp kapısını açtı. Erol Hoca sobaya odun atıyordu.

-Günaydın! dedi İlker, *çok uyumuşum…*

-Ben de, ben de… Yaşlandıkça sabah kalkmak daha da zorlaşıyor… Sen olmazsan yatardım ben kuşluğa kadar herhalde…

İlker hemen musluğa koşup doya doya su içti. Suyun tadı damağında kaldı, midesi kaldırsa daha da içecekti.

-Bu su nereden geliyor ki? diye sordu hocaya.

-Dağlardan… diye yanıtladı hoca. Bir yandan da sobanın üzerine demlikle çay koyuyordu.

-Kozalağı görmedim hocam? diye sordu İlker.

-Ah! Kozalak dağlarda bıraktı beni, satmak zorunda kaldım, sorma… Onu düşündükçe boğazıma bir düğüm atıyorlar, çöz çözebilirsen…

-Kışa kadar kalırsınız burada o zaman?

-Hayır! Kızıma sözüm var, ekim gibi dönerim kentlere…

Sözünü bitirince hoca işlerine koyuldu, İlker giyinmeye gitti. Kahvaltı yaparken konuşma zamanının geldiğini hissetti; *"Hocam!"* dedi. *"Buraya gelmemin sebebi saklanmak değil, anlamak…"*

-Neyi anlamak?

-Olanı biteni…

-Orada değil de burada anlamanı sağlayacak olan ne peki?

-Siz…

-Ben mi?

-Evet hocam… İnsanın yanında yüksek sesle düşüneceği birine ihtiyacı var. Anlamaya, anlaşılmaya ihtiyacı var. Benim çevremde de bir tek siz varsınız…

-Sağ ol ama ben kendimi anlamış biri değilim ki senin kendini anlamanı sağlayayım! Dağınık bir hayatım var, biliyorsun. Çok hata yaparım, aykırı yaşarım… Bana kalmışsa senin şu kehanet işi, bil ki yatar.

-Belki… Ama tek şansım sizsiniz…

-Benden yardım isteyene yüreğim hep açık oldu.

-Biliyorum hocam…

-Ama bilirsin, ben içten söylerim. İçimden ne geçerse söylerim.

-Ona ne şüphe…

-O halde dinliyorum.

İlker çaydan bir yudum aldı, düşüncelerini toplamak için ayağa kalktı. Hiç kimsenin yanında konuşmaktan çekinmiyordu ama hocanın yanında konuşmak ona zor geliyordu. Onu bir bilge olarak görmüştü gençliğinden beri, o sınırı aşamıyordu bir türlü…

-Şöyle hocam… Boğazını temizlemek için birkaç kez öksürdü. Su içti. Ben bir tuvalete gidip geleyim, dedi sonra.

Erol Hoca, İlker'e bakmıyordu bile. Çayla birlikte taze yaptığı ekmekle peyniri yiyordu afiyetle.

İlker tuvalette elini yüzünü yıkadı, aynada yüzüne baktı… Yeni sakal şekli ve uzun saçlarıyla iyi tanımayan biri için İlker gibi değildi. Bu hoşuna gitti. Zaten artık kendine Lahma diyordu. Bunu söylediğinde yüzü değişti, bedeni dirileşti, omuzları kalktı. Artık konuşmaya hazırdı. Tuvaletten çıktığında hoca hala yemeğini yiyordu.

-Bazı sorunlarım var, çözemiyorum…

-Kimin yok ki? diye yanıtladı hoca.

-Kişisel değil… Kehanetle ilgili…

-Oo, kristaline sorsan daha iyi değil mi?

-Ama onunla konuşmak kendimle konuşmak gibi…

-Sen başka bir ses duymak istiyorsun, öyle mi?

-Evet…

-O zaman duyacaksın… Söyle bakalım, sorun nedir?

-Biliyorsunuz, ben kendime kehanetin taşıyıcısı dedim, sanrıysa bile bu yazgımı sahiplendim… Sonra başıma bin türlü iş geldi. Neyse… Bütün bunları bir kenara bırakarak birkaç soru sormak istiyorum.

-Dinliyorum.

-En temel sorunum şu; düşünceyle nasıl baş ederim?

-Düşünceyle.

-Evet hocam, düşünceyle nasıl baş edebilirim?

-Düşünceyle.

-Anlamadım hocam!

-Yani düşünceyle baş etmek istiyorsan ancak karşı düşünceyle baş edebilirsin. Çünkü o bir nesne değil, silah değil…

-Doğru… diye mırıldandı İlker, o an gözleri büyüdü. Fakat bir de şöyle bir sorun var.

-Nasıl bir sorun?

-Kuzguncular… Hani ezberlerden bilirsiniz, bunlar bizim evrenimizden değilmiş…

-Evet, o kız söz etmişti biraz.

-Harika… Bizim evrenimizde her şey nasıl düzensizliğe akıyorsa, onlarınki de tersineymiş.

-Tersine entropi diyorsun yani.

-Entropiden anlıyorsunuz…

-Niye anlamayayım? Bazı bilgiler bazı insanlara açık, bazılarına kapalı mı? Hepimizin zihni var…

-Özür dilerim… Şimdi onlar hiçlik geçidinden geçince bizim evrenimizde bir şeye bağlanarak kalabiliyorlar.

-Cin gibi… Şişede yani…

-Öyle diyelim… Bu durumda bağlandıklarının ömrü kadar yaşayabiliyorlar. Mesela şişe kadar.

-Şişe kırılınca cin özgürleşir ama.

-Evet, yani hayır… Şöyle… Yine boğazı kurudu, gidip bir bardak su içti. *Şişe doğal ömrünü tamamladığında o da tamamlıyor… diye yanıtladı İlker.*

-Anladım…

-Öte yandan… Daha İlker sözünü bitirmemişti ki hoca yerinden fırladı… Kapıyı açtığı gibi koşmaya başladı. Bağırıp çağırıyor, ıslık çalıyordu. İlker şaşkınlıktan donakalmıştı… Tam kapıdan çıkıp hocaya bakacaktı ki hocayı karşısında buldu. Soluk soluğa kalmıştı.

-Kusura bakma! Birkaç tavuk koymuştum çatmaya, bir tilki dadandı, rahat bırakmıyor hayvanları. O gelmiş yine. Benim de sorunum o. O da zeki, o da kurnaz… Bakalım hangimiz daha zekiyiz? Anlayacağın senin Kuzguncular benim tilkiler… Sonra kahkahayı bastı.

İlker konuyu dağıtmak istemiyordu, söyleşi tam da demindeydi.

-Haklısınız hocam… Düşünceye karşı düşünce… Şimdi; öğrendiğim kadarıyla bunların bir kısmı dünya dışı varlıklara tutunmuş ve gitmişler… Burada bıraktıkları bir kayaya bağlanmış İzlanda'da ve kaya depremlerle yok olmaya başlayın-

ca o da kendini terk edilmiş hissedip Talu'ya bir şeyler yazdırmış…

-Armann denilen şu çocuk, değil mi?

-Evet… Ne yazık ki intihar etmiş…

-Anam! diye haykırdı hoca, bir anda ayağa kalktı. *Ne diyorsun!*

-Evet, ikinci katın penceresinden aşağı atmış kendini…

-Oo; ne acı…

-Bu anlattıklarım onun defterinin bilgileri.

-Bir dakika İlker, dedi hoca. Banyoya girdi, bir süre geri dönmedi. İlker sabırsızlıkla bekledi. Sonra geri döndü.

-Bağışla… Yaşlanınca işte… Neyse, şu meseleyi bir daha anlayalım.

-Olur hocam…

-Yani Kuzguncular UFO'lara bağlanmış ve başka yıldızlara gitmiş… Bu bağlanma işini o İzlandalı kızla konuşmuştum.

-O halde duymadıklarınızdan söz edeyim hocam. Bu Kuzguncuların Antarktika'da bir buzulun altında üsleri var. Karagözlüler diye… Hani bilirsiniz, uzaylı diye çokça resmedilir, griler var ya… İşte onlara bağlanmışlar yahut onlar robot, onları yönetiyorlar… Öyle bir şey…

-Antarktika'ya da mı gittin yoksa?

-Hayır! Ama bu bilgiden eminim. Şimdi kaynağını anlatmaya uğraşmayacağım… Sorun şu; bu Karagözlülerin kendilerine ait bir zihinleri yokmuş gibi… Yuvaları altıgenlerden oluşuyormuş, gemileri altıgenmiş ve sanki ruhları yokmuş… Hep-

si birbirinin aynısıymış… Yani Kuzguncular onları yönetiyor olabilir… Ana kraliçenin arıları yönetmesi gibi bir bakıma… Bu durum işleri biraz daha zorlaştırıyor.

-Dur, anlamaya çalışalım; Kuzguncular başka bir evrenden, yani tersine entropi olan bir evrenden geliyorlar. Bizim evrenimize hiçlik geçidinden geçip geliyorlar ve bu evrende neye tutunurlarsa onun yaşı kadar ömürleri oluyor. Öyle mi?

-Evet!

-Kendi evrenlerinde her şey düzene eğimli olduğundan salt düşünce olarak var olabiliyor ve bozulmuyorlar. Ama burada her şey düzensizliğe eğilimli, demek ki salt düşünce olarak kalamazlar…

-Bunu düşünmedim…

-Demek ki burada kaldıkça, tıpkı bizim gibi zihinlerinin düzeni de düzensizliğe doğru evriliyor.

-Hiç bu açıdan bakmamıştım…

-Bakmak lazım… İnsan iki hafta okumasa kavrayışı azalır valla…

-Başka bir durum daha var. Sanırım iki hiçlik geçidi var, biri Dünya'da, biri Satürn'de.

-Vay… Sanki öyle bir şey duymuştum ben; Satürn'ün kutbunda altıgen bir şekil vardı… Anam, anam, anam! Bu ne simgesellik böyle! Altı köşeli yıldız da var, bilirsin… Bu geçit, altıgen… Törenlerindeki sütunlar, altıgen yıldız… Benzerlikler insanı yanıltır elbet ama yine de kuşkulanmadım değil…

-Öyle mi?

-Evet, öznesi belli olmayan gizli işlerden sorumlu tutulurlar, bilirsin…

-Bilmiyorum…

-Bak, ne diyeceğim… Şimdi sen mimlisin. Yani bir daha ortaya çıksan bu kez tutuklamazlar, öldürürler… Senin yaşadığını biliyorlarsa zaten bil ki bir gün karşına çıkacaklar. Bu yüzden saklanmalısın… Bu sakal bıyık güzel olmuş, ama bence şu beyazlıklarına dövme yaptırmalısın ki anlaşılmasın. En önemlisi bu… Çünkü madem kehanetin bekçisi oldun, sanrını yazgın bildin, ömrünü ona verdin; Armann gibi olmanı istemem… Bu yüzden kendinden vazgeçmelisin…

-Zaten kendimden vazgeçtim, hocam… Adımı bile değiştirdim.

-Öyle mi?

-Evet… Adım artık Lahma…

-Lahma mı? Lahana gibi bir şey, bu ne böyle?

-Ezberlerde vardı hocam, anımsarsanız…

-Aa, dur bakayım… Sümer mitolojisindeki Mars değil mi o? Anam, anam! Kızıl gezegenin adını aldın ha! Savaş tanrısının yani…

-Savaş bölümünü hiç düşünmemiştim…

-Düşünmelisin… Her ayrıntıyı düşünmelisin… Madem düşünen bir düşmanın var, onu düşünceyle yenemeyeceksen hiçbir şekilde yenemezsin…

-Haklısınız hocam…

-Bir de gizlilik, simgesellik ister. Yani hem aleni olacak hem

gizli olacak ki; hem hiçbir şey yokmuş gibi olsun hem gerekli olanlar durumu kavrasınlar. Şu internetteki ikonlar var ya, ne diyorlar, moji mi ne…

-İmoji…

-Tamam, her neyse, onlardan bir simge oluşturmalısın. Bu alenidir tıpkı üçgen, göz, altıgen gibi… Ama aynı zamanda bilen için gizli bir işaret olur.

- Bunu neden yapmalıyım?

-Çünkü örgütlenmelisin. Tarihte örgütlenmemiş hiçbir fikir başarılı olamadı.

-Yani örgütlenirsek ve kendimizi saklayabilirsek Kuzgunculara baş edebiliriz, öyle mi?

-Elbette… Her şeyi kontrol ettiklerini düşünmeleri onların en büyük zaafı olacaktır. Doğrudan karşı gelsen seni sinek gibi ezerler… Neredeyse eziyorlardı, biliyorsun… Televizyonlara çıkıp konuştuğunda, "Ben buradayım, gelin, ezin!" diye bağırıp duruyordun bir açıdan.

-Aa, hiç böyle düşünmemiştim!

-Düşünmelisin… Madem düşünceyle mücadele edeceksin, daha çok düşünmelisin… Ayrıca olanaklıysa, onların denetiminin dışında bir iletişim ağı kurmalısın.

O an İlker ciddileşti. Arn'ın alnına dokunduğu zamanı anımsadı. Acaba ona ulaşabilir miydi? Eğer ulaşırsa hocanın dediği ağın nasıl kurulacağını bulmuş olurdu.

-Hocam, bana birkaç dakika izin verir misin? dedi ve odasına gitti. Kapıyı kapattı. Perdeleri çekti. Kristali alıp yatağının üzerine oturdu. Kristali kavrayıp Arn'ı düşünmeye başladı. Kristalden çıkan mavi ışık İlker'in etrafını sardı.

Arn, Sula'nın koluna girmiş; Armann'ın mezarının başında duruyordu. Sula mezar taşına Armann şiirinden iki dize yazdırmıştı;

"ben de öyle uçtum doğmadan önce ve gördüm karanlığı korktum korkudan kördüğüm oldu dilim"

Arn, bu dizeyi birkaç kez içinden okudu, sonra yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Sula o mırıldandıkça sallanmaya, gözlerinden yaş akmaya başladı. Sustu.

O an içinden bir ses duydu;

"Minik!"

Birden kafası karıştı... Aniden geri döndü. Etrafta kimse yoktu. Bu sesi bir yerden tanıyordu. Gözlerini kapadı.

"Lahma'nın eli minik, Lahma'nın gözü minik. Vakit azaldı." diyordu ses.

Aynı sesi birkaç kez duydu. Biraz irkildi. Mezarlıkları sevmezdi; çocukluğundan beri mezarlıklarla ilgili dinlediği öykülerden hiç haz etmemişti, etmezdi. Bedeninin diken diken olduğunu hissetti. Kendine gelmek için elini yüzünü ovuşturdu. Mezarın karşısına geçti, nefes verdi, nefes aldı. Sula hala sallanıyor, gözünden yaşlar akıyordu. Onu öyle görmek yüreğini eziyordu. Gözlerini kapadı.

"Gözlerinle görüyorum... Ellerinle dokunuyorum. Korkma! Sen kehanetin taşıyıcısısın, yazgına sahip çık!"

O an konuşanın İlker olduğunu anladı. Nasıl oluyordu da İlker içinden sesleniyordu? Bir anlam veremedi. Hatta dehşete düştü, bir an önce oradan uzaklaşmak istedi. Sula'nın koluna girip onu çekmeye başladı.

-Gidelim Sula…

Sula da ayakta durmaktan, ağlamaktan, anlamaktan tükenmişti. Suya düşmüş bir yaprak gibi boyun eğiyordu her söylenene…

İlker kendine geldiğinde yorulmuştu. Ama Arn'ın gözleriyle görmüş, ona seslenmiş, ona sözünü duyurmuştu. Yüzünde derin bir sevinç belirdi. Kristali kadife kılıfına koyup özenle çantasına yerleştirdi. Ardından salona çıktı, ama hoca ortalarda görünmüyordu. Tuvalete gitmiştir diye umdu ama oranın ışığı kapalıydı. Dışarı çıkmış olmalıydı. Ayakkabılarını giyip İlker de dışarı çıktı. Biraz hava almak iyi gelecekti. Mezra evi bir yamaca kurulmuştu. Yukarıdaki köknar ormanından gelen kokuya bayıldı. Aşağıya baktı; hoca çayırın ortasında uzanmış yatıyordu. Erol Hoca'nın bu garipliklerine alışmıştı. Yanına varıp durumu anlatmak istiyordu.

İlker'in geldiğini fark eden Erol Hoca:

-Gel kehanetçi; gel, uzan arkın ötesine… dedi. Ark dediği, çayırın içinden akan küçük bir derecikti. Otlar büyüse arasından görünmezdi bile o kadar ince bir derecikti. Ama akışındaki ahenk, sesi kulağını okşuyordu insanın.

İlker de uzandı çayıra. Gökyüzü masmaviydi… Bir küçük bulut dağların başındaydı. Sanki bulut iplik iplik çözülmüş, dağların yamacına akmaktaydı. Gözlerini kapayıp bir süre suyun sesini dinledi.

-Hey, Lahma! Lahma'ydı, değil mi?

-Evet hocam…

-Suyun ne dediğini anlıyor musun?

-Pek değil…

-Su benim hocamdır… Yaşamayı ondan öğrendim. Yaşamın değerini de bir diğer hocamdan…

-O kim?

-Ölüm…

-Ölüm bir hoca mı?

-Evet… Neyin değerli olup olmadığını öğretir dinleyene… Ama önce suyu dinlemelisin… Eğime direniyor mu su?

-Hayır!

-Peki, önüne engel konsa?

-Sanırım göl olur.

-Evet, yeterince kuvvet toplayana kadar sabreder… Demek ki zamanı gelene kadar sabretmeden harekete geçmemek gerekir.

-Vay! Suya bak…

-Yeterince güç topladığında suyun önünde durana aşk olsun! Yıkar, götürür…

-Şimdi suyu anladım…

-Anla! Çünkü ölüm kulağına fısıldadığında çok geç olur…

O an bir arı hocanın dizine kondu.

-Sen gelmeden önce bu altıgen meselesini düşünüyordum ama sen gelince dikkatim dağıldı. İyi ki bu güzel konuk geldi. Sen şu Karagözlüleri anlatınca arılara benzettim ben onları… Altıgen yuvaları var ve sanki bir akıl hepsini yönetiyor. Arılar da öyledir. Hepsi birbirine benzer ve sadece bir görevleri vardır. Kişi sayılmazlar, büyük bir bedenin parçası gibidirler.

Bak mesela bu tatlı şeyin görevi nektar yahut şeker bulmak, bunu yuvaya taşımak ve diğerlerine de haber vermek. Ana kraliçe de bu malzemelerden yeni arılar türetecektir ki bunların başına bir şey gelse bile yuva kurumasın.

-İlginç…

-Diyeceğim; senin Karagözlüler bu UFO'larsa, onlar da yeryüzünden malzeme toplayıp götürüyor olabilirler yuvalarına… Bir çeşit robot canlı gibi bir şey…

-Oo, bu akla çok yatkın hocam! Valla harikasınız!

-Bence arılar bir harika… Ben bal yiyemem ama doğadaki en mükemmel yiyeceği onlar yapıyor…

-Neden yiyemiyorsunuz?

-Bana dokunuyor. Hastanelik ediyor, nedenini bilmiyorum. Her neyse… Arılardan iki ders alabilirsin sen de…

-İki mi?

-Evet. Birincisi; eğer düşmanın arılara benziyorsa kraliçe ölmeden yuva sönmez, bunu bil… Yani eğer insanlara bağlanıyorlarsa ve türümüzü yönetecek kişileri etkiliyorlarsa onların ortadan kalkması bir şeyi değiştirmez, yenileri gelecektir.

-İşte bu düğümün çözümü zor…

-İkincisi; sen bir kraliçe olabilirsin ve senin arıların olabilir. O zaman güçler dengelenir…

İlker o an yerinden fırladı. Sonra hocasının elini öpmeye kalktı.

-Ne yapıyorsun? Biliyorsun, sevmem öyle şeyleri…

-Ama hocam… Bana yazgımın ışığını gösterdiniz…

-Ben ne göstereceğim? Sen suya ve arılara dua et… Gerçi senin duan nasıldır, bilemedim şimdi… Kime dua edeceksin? Marduk'a mı, Enlil'e mi? Ezberlerde Birata var ama anladığımca o da kimseye karışmıyormuş, senin işine niye karışsın…

-Hocam bu konular kafamı karıştırıyor. Bu konuya girmeyelim lütfen… Az önce tam da çözümü bulduğumu düşünmüştüm. Şimdi yeniden tartışacak gücüm yok…

-Tabii tabii… Olan olmuş… Sen artık İlker değilsin, Lahma olmuşsun. Yani kozandan çıkıp kelebek olmuşsun ama kozanı anlamıyorsun. Neyse… Gel ateşi yakalım, ekmek pişirmem gerek.

büyülü fısıltı çağı

Yaptıkları plan gereği marinanın market girişinden girdi; su ve erzak alıp marina tarafından çıktı. Tolga Kaptan, Aleyna Yatçılık'ın önünde yüzü markete dönük oturuyordu. Karşısında Ali Kaptan, yanında başka birileri vardı. Şakalaşıp bira içiyorlardı. Bir an göz göze geldiler. Tolga Kaptan kafasını salladı. Bu, Ali Kaptan'ın teknesinin yanında kimse olmadığının onayıydı. Suları ve erzakları bir arabaya koyup 4.yola doğru sürmeye başladı. Güneş batmak üzereydi, tepeden ışıkları insanın gözünü alıyordu ama aynı zamanda dikkat dağıtıyordu. 4. yola girdi ve Ali Kaptan'ın teknesine doğru ilerledi. Karşıdan bir İngiliz çift geliyordu, onca yaşlarına rağmen oldukça hızlı yürüyorlardı. İlker kenara çekilip onlara yol verdi. Selamlaştıklarında yüzünü göstermemek için arabadaki erzakları topluyormuş gibi yaptı. Sonra kimsenin şüphelenmemesini umarak arabayı sürdü.

Ali Kaptan'ın teknesi yolun sonuna doğru, Nak'ın hemen yanına bağlamıştı. Pasarellası bağlıydı, açıp açmamakta kararsız kaldı. Pasarellayı açsa, kaptanı tanıyan biri bunu hemen kaptana bildirebilirdi. Açmazsa dikkat çekerdi. Açmaya karar verdi; sanki Ali Kaptan göndermiş gibi rahat hareketlerle eşyaları güverteye çıkardı. Kaptan kamaraların kapısını açık bırakmıştı, oradan içeri girdi. Eşyaları masanın üzerine koydu. Motor merdivenin altındaydı ama onun hemen yanında bir

boşluk vardı. Daha önce de oraya saklanmıştı. Tekrar oraya girdi.

Ali Kaptan son birasını içince Tolga Kaptan'a:

-Götürdün mü erzakları? diye sordu.

-Aldım da bizim Serkan oraya gidiyormuş, ona verdim. Tekneye koyacak.

-Keşke tekneyi kapatsaydın.

-Şimdi benim tekneyi kapatmaya gideceğim, seninkini de kapatırım. Sabah kaçta çıkıyorsunuz?

-Turgay gümrük işlemlerini yaptırır yaptırmaz çıkarız.

-Dokuz iyidir… Dosyaları hazırladım ben, diye söze girdi Turgay. Aleyna Yatçılık'ın sahibi ve işletmecisiydi. Defalarca gümrük işlemleriyle uğraşmıştı, yolunu yordamını biliyordu. Pasaportlar bende zaten. İşlem bitmeden hareket edemezsiniz.

Hepsi birden kahkahayı patlattılar. Beş arkadaş Rodos'a iki günlüğüne eğlenmeye gideceklerdi. Ali Kaptan'ın aldığı yeni tekneyi deneyeceklerdi bir yandan da. Ali Kaptan biraz geç uyandığından teknenin anahtarını Tolga Kaptan'a vermişti. Erzak, evrak, bakım ne varsa o yapacaktı. Geçen sezon bittiğinde planlamışlardı bu geziyi. Yeni sezona girmeden eğlenmek istiyorlardı.

Biralar bitince herkes işine koyuldu. Ali Kaptan arabaya atlayıp eve giderken Tolga Kaptan teknelere doğru yürüdü. Önce Nak'ın üzerine çıktı; eksik gedik, tehlikeli bir şey var mı, yok mu diye kontrol etti. Sonra Ali Kaptan'ın teknesine geçti. İçeri girdi, başkalarının duyma ihtimaline karşı fısıldayarak İlker'e seslendi:

-Dolapta fazladan yiyecek var, isterseniz biraz da şarap…

Bu arada aküleri kontrol etti, su deposunun seviyesine baktı, sonra güverteye çıkıp yelkenleri elden geçirdi. Kanepeler altındaki iplere baktı, botu kontrol etti. Sonra aşağıya atlayıp pasarellayı bağladı. Etrafına baktı; kimsecikler yoktu. Kendinden emin adımlarla marinaya doğru yürüdü.

Çerik, bir süredir üzerinde düşündüğü tasarısını hayata geçirmeye karar vermiş, Kankar'dan bütün saçakların Nakkarlarını Ayrak Mağarası'nda toplamasını istemişti. Arada bir küreye giriyor, kristale dokunuyor ve İlker'le ilişkiye geçmeye çalışıyordu ama bunu başaramıyordu. Bir kez olmuştu ama bir daha başaramamıştı. Anlıyordu ki konuşmanın yolu, her ikisi aynı anda kristali tuttuğunda açılıyordu. Bir daha konuştuklarında, ihtiyaç olduğunda iletişim kurmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Bir karar vermeleri gerekiyordu. Belli zamanlarda kristale dokunmak bir çözümdü ama bunu İlker'e söylemesi gerekiyordu. Düşünceler içerisinde yemeğini yiyordu ki mağaradan Kankar girdi.

-Yüce Lahama, dedi. Bütün Nakkarlar Ayrak mağarasında toplandı.

O anda Çerik kendine geldi; suya atladığı gibi Ayrak Mağarası'na yöneldi. Çok hızlı yüzüyordu, Kankar ve Naksılar bile zor yetişiyordu. Mağaranın önüne gelince durdu. Geleneklere göre Kankar'ın girip duyuru yapması gerekiyordu. Mağaranın önündeki Naksılar yol açtılar, Kankar içeri girdi. Mağaranın ortasından su yüzüne çıktı. Etrafına baktı, Nakkarlar kayalara çıkmış, dinleniyorlardı. Gür bir sesle haykırdı:

-Ey Nakkarlar! Yüce Lahama mağaraya geliyor! Suya girip hazırlanın!

Bütün Nakkarlar suya atladı ve sırtları mağaranın duvarları-

na gelecek biçimde dizildiler. Kankar dalıp mağaranın kapısına yöneldi ve Çerik'i içeri davet etti.

-Nakkarlar hazır yüce Lahama… dedi.

Çerik bu kez acele etmeden, kararlı bir şekilde yüzdü; mağaranın ortasında su yüzüne çıktı. Lahama'yı gören Nakkarlar kendilerine çekidüzen verdiler. Sessizlikte sadece suyun kayalara değiş tınısı kulaklara geliyordu. Çerik hepsini izledikten sonra konuşmaya başladı:

-Ey Nak'ın eli Nakkarlar, Nak'ın gözü Nakkarlar! Kehanetin zamanı geldi; ezberlerin zamanı geldi. Suların sulardan ayrılacağı zaman geldi. Toprağın alevleneceği zaman geldi. Kıyametin zamanı geldi.

Ey Nak'ın eli, sözü, kulağı Nakkarlar! Siz ki Damkaların seçilmişlerisiniz, sizin de zamanınız geldi. Suları koruma zamanınız geldi. Sizin kararınızla değişecek her şey. Ya sular çukurdan çukura akacak, mağaralar kuruyacak ya yavrularınız berrak sularda kuyruk sallayacak. Sizin karar verme zamanınız geldi.

Karar verin ki sahiplenebilesiniz yaşamı… Karar verin ki yol veresiniz türünüze… Şimdi Devkardeşlerin, yunusların, balıkların, Damkaların, Bulunların bir olma zamanı… Balık sürüleri nasıl bir bedene dönüşüyorsa biz de dönüşeceğiz…

Ey Lahma'nın eli, sözü, gözü Nakkarlar! Zamanı geldi. Ya şimdi ya hiçbir zaman… Ya şimdi karar vereceksiniz, suların hükümdarı olacağız ya kararsız kalacaksınız, Kuzguncuların kölesi olacağız… Karar verin! Hava soluyanlar mı kazanacak, kükürt soluyanlar mı?

-Ey Nak'ın anısı Nakkarlar; hazırlanın! Lahma'nın gözü, sözü, eli olmaya hazırlanın!

Sözünü bitirdikten sonra Çerik, Kankar'a baktı. Batrağıyla hemen arkasında duruyordu. Sonra soldan başlayarak bütün Nakkarların karşısına geçti, yüzlerine baktı. Bir elini başlarına koyup alınlarına dokundu. Zihinlerine katıldı. Tek tek hepsini dolaşıp bitirince yorgunluktan yüzemez hale geldi. Kankar durumu anlayınca Naksılara Lahama'yı dışarı çıkarmalarını işaret etti. Kendisi bir konuşma yapıp dikkatleri üzerine çekmek istedi.

-Ey Nakkarlar! Lahama'nın sözü hepimizin sözüdür… O ne söylerse biz de onu söyleyeceğiz. Lahama'nın gözü hepimizin gözüdür, o ne görürse biz de onu göreceğiz… Lahama'nın eli hepimizin elidir, o ne isterse biz onu vereceğiz. Hepinize batrak dağıtılacak; saçaklarınıza döndüğünüzde batrakları dağıtın halkınıza…

Sözünü tamamlayamadı. Zaten çok konuşmayı sevmiyordu. Sonra dalıp Çerik'in peşinden gitti. Mağaradan çıktığında Çerik çoktan kürenin içine girmişti. Rahatladı.

Tekneyi limana bağladıklarında Ali Kaptan, daha önce telefon ettiği Figen'e evrakları vermek için kıyıya çıktı. Figen kalın gözlükleri ve tombul bedeniyle motosikletinin üzerinde eğreti duruyordu. *"Nasıl düşmüyorsun bunun üzerinden, hayret ediyorum!"* diye takıldı Figen'e. Figen, kaptanların takılmalarına alışıktı, gülümseyerek geçti. Pasaportlar dâhil tüm evrakları aldı. Yanındaki Rum görevliye bir şeyler söyledi, sonra doğruca gümrüğe gitti. Rum görevli Kaptana kaç kişi olduklarını sordu. Bu arada teknedeki herkes güverteye çıkmış, sağa sola bakınıyordu. Ali Kaptan geri dönüp gösterdi. Rum görevli içeriye bakıyor gibi yaptı ama sonra çekip gitti. *"İnsan mı kaçıracağız sanki!"* diye mırıldandı kaptan.

Herkes beklemekten sıkılmıştı, birer bira açtılar. Hava sıcaktı, akşam olmak üzereydi ve çok susamışlardı. İçtikçe neşe-

leri geldi, birbirlerine takılmaya başladılar. Hatta yandaki teknelere laf atmaya başladılar. Böyle bağlı kalmaya alışık değillerdi. Bir an önce karaya çıkmak istiyorlar, giderek sabırsızlanıyorlardı. Denizciler genelde tuvalete sık çıkarlar ama bu sabırsızlık ve bira onları iyice sıkıştırmıştı. İki tuvalette de sıra oluştu. Ama aynı zamanda İlker de sıkışmıştı. Bir an önce karaya çıkmaları için dua ediyordu. Neyse ki Figen'in sesi duyuldu. Beş kafadar şakalaşarak güverteye çıktı. Tolga Kaptan en arkada kaldı, herkes çıktıktan sonra İlker'in duyacağı gibi fısıldadı. *"Hemen çıkma, ben çantamı teknede unutmuş olacağım, gelince seni çıkarırım."*

Beş kafadar tekneden çıktığında İlker hızla tuvalete girdi. Neredeyse altına yapacaktı. İşini bitirdikten sonra elini yüzünü yıkadı, aynaya baktı. Uzun saçları ve sakallarıyla kimse onu tanıyamazdı. Üstelik beyazlığına geçici dövme yaptırmıştı. Tuvaletten çıktığında pasarellanın açıldığını duydu, hemen saklandı. Gelen Tolga Kaptan'dı. Camdan kapıyı açıp; *"Merak etme, onlar kaleye doğru yürüyor."* dedi. *"Birlikte çıkalım, sen sonra insanların arasına karışıp kaybolursun."*

İlker saklandığı yerdeki sırt çantasını aldı. Kristal onun içindeydi; tekrar kontrol etti, sevdi, öptü, özenle yerine koydu. Sonra Tolga Kaptan'ın peşinden fırladı, birlikte çıktılar. Kaptan pasarellayı bağlarken bekledi dikkat çekmemek için, sonra birlikte kalabalığın içine yürüdüklerinde ondan ayrılıverdi. Sonunda Rodos'a gelmişti. Burada bir süre kalmış, kimse onu tanımamıştı. Erol Hoca bir gün; *"Bir şeyi saklamak isteyen ya çokça konuşup saçmalamalı, ya da tamamen susup ipucu vermemeli…"* demişti. Buradaki delilik zamanları tam da böyleydi. Hiç konuşmamış ve herkes onun dilsiz olduğunu sanmıştı. Rodos'u iyi tanıyordu. Gerektiğinde kalenin içindeki gizli yerlerde uyuyabilirdi. Hatta teknelerde bile kalabilirdi. Artık planlarını gerçekleştirme zamanıydı.

Limanın deniz tarafında yel değirmenlerine benzeyen üç kule vardı. Oradan denizi seyredip düşünmeye bayılıyordu. Uzun süredir üzerinde düşündüğü tasarısını yeniden gözden geçirmek için limanı dolaştı. Duvarı aşarak uygun bir kayanın üzerine oturdu. Akdeniz önünde kıpır kıpır parıldıyordu. Akşamüstü denizin büyülü bir yanı vardı; ufuk belirsizdi ve denizin derinliği insanı içine çekiyordu. Eskiden olsa bundan tedirgin olurdu ama Çerik'le görüşmesinden beri denize güvenir olmuştu. Başına bir şey gelse denize atlayabilirdi artık. Denize atlama fikri birden içini acıttı; çantasındaki kristalin başına bir şey gelme olasılığına dayanamazdı. En kısa zamanda ona bir plastik kap bulmalıydı.

Uzaktan bir yolcu gemisi geçiyordu. Mısır'a yolcu götürüyor olmalı, diye düşündü. Limanda da kocaman bir yolcu gemisi görmüştü. Çeşit çeşit ülkelerden turistler Rodos'u görmeye geliyorlardı. Bu tam da isteyebileceği bir şeydi. Nasıl Arn'ın alnına dokunmuş, sonra da o İzlanda'dayken onun gözleriyle görüp, içinden konuşmuşsa başkalarının da alnına dokunabilir, onlar nerede olursa olsun onların diliyle de seslenebilirdi. Böylece kehanetin binlerce bekçisi olacaktı, kehaneti anlatan binlerce insan olacaktı. Artık Kuzguncuların işi zordu; kehaneti duyuran bir kişi olsa gelip alırlardı eskisi gibi. Ama her ülkeden binlerce insanla nasıl baş edeceklerdi? Silahlar patlamadan önce tehlike herkese anlatılabilir, hükümetlere baskı yapılabilirdi.

Bir de simgeye gerek vardı. Simgelerin insanları etkilemesinin ne kadar değerli olduğunu anlıyordu. Bir simge bulmalıydı ama ne? O sırada yanında bulduğu bir taşı denize attı. Denize taş atmak çok rahatlatıcıydı, bir tane daha, bir tane daha… Sonra denizdeki dalgalar dikkatini çekti. Taşı kendine benzetti, zihinlerinden seslenecekleri de dalgalara… O zaman yüzü güldü; neredeyse haykıracaktı ama o Rodos'un lal delisiydi. Ayağa kalktı; uygun bir yer bulup Arn'a seslenmek

istiyordu. Rahatsız edilmeden Arn'a seslenebileceği bir yeri nerede bulabilirdi?

Arn, İzlanda'ya geldiğinden beri yas tutuyordu. Sula da yas tutuyordu. Sürekli evde kalmak, yas tutmak ruhunu ağırlaştırmıştı. Sula'yı yalnız bırakamazdı, bir çözüm bulmalıydı. Sula'ya Armann için o kayayı ziyaret etmeyi önerdi. Armann için bunu yapmaları gerektiğine Sula'yı ikna etti. Gunnar arabasıyla gelip onları götürmeyi kabul etti. Kahvaltıdan sonra kayalığa doğru yola çıktılar. Yol boyunca pek az konuştular. Gunnar, Arn'a yolculuğunun nasıl geçtiğini sordu, o da tam bir yanıt vermeyip geçiştirdi. Sula hiç konuşmuyordu. Zaten arka koltuğa oturmayı tercih etmişti. Arn arada dönüp Sula'ya bakıyor, onu konuşturmak için bir neden arıyordu. Ama yüzüne baktıkça içi eziliyordu. Sula bir anda on yıl yaşlanmış gibiydi. Gözleri içeri kaçmış, kaşları daha belirginleşmiş, burnu büyümüştü sanki… Teninin canlılığı bile gitmişti. Sonra dönüp arabanın aynasından kendi yüzüne baktı. Gözlerinin feri gitmişti, bu böyle süremezdi. Kayalık fikri iyi bir fikirdi; hayat devam ediyordu, bir yerden ona katılmaları gerekirdi.

Tıpkı Arn gibi Gunnar da yolun kenarında durdu. Arn kapıyı açıp çıktı. Diğer ikisinden önce gitmek istiyordu. Çantasını sırtlayıp patikadan aşağı yürümeye başladı. Karlar erimişti ama toprak kuru değildi henüz. Dikkatli inmezse düşüp yaralanabilirdi. Botlar işe yarıyordu, küçük adımlarla yavaş yavaş patikadan aşağıya indi. Dere baharda çoğalmış, kıvrımları daha az belirginleşmişti. Taşlardan zıplayarak karşıya geçti. Kayanın yanına gelip bir süre ona baktı. *"Hey Kuzguncu!"* diye seslendi. *"Hey 6!"* dedi sonra. Hiçbir şey hissetmemişti. Geriye dönüp baktı, Gunnar ve Sula yukarıdaki kayanın oradan onu izliyorlardı, tıpkı Arn'ın Armann'ı izlediği gibi…

Tekrar kayaya döndü, o an içinden bir ses duydu;

"Gözün gözümdür, sözün sözümdür." Öyle korktu ki diz bağları çözüldü, kendini tutmasa oracıkta yığılacaktı... Bacakları arasında bir sıcaklık hissetti, sanki biraz altına kaçırmış gibiydi...

Sonra ses tekrarladı; "Hey minik!" O zaman sesin İlker'in sesi olduğunu anladı. Tıpkı mezarlıktaki gibi... İlker'e içinden yanıt verdi;

-"Gözüm gözündür, sözün sözümdür."

-"Söylediklerimi yüksek sesle söylemeni istiyorum." dedi İlker.

-*"Sözlerini yüksek sesle söyleyeceğim."* diye yanıtladı Arn. Sonra İlker konuştuğunda Arn'ın dilinden yankılandı sözcükler.

-Ey yabancı! Sözü özü, yüzü yabancı... Kendine hem bir hem çokuz demişsin... De... Ama bir dediğin bizim dünyamızdır, çokluk sizde kalsın...

Ey yabancı! Duydum ki diğerleri terk etmiş seni... Nak'ı Marduk'un terk ettiği gibi... Adamo'yu Enki'nin terk ettiği gibi... Çokluk dediğin terk edilmektir... Anlarız birbirimizi...

Ey yabancı! Acın acımdır, hüznün hüznüm... Ama öfkeni kınıyorum... Armann'a ne yaptın öyle? Büyük gözlü baykuşların, kara gözlü kuzgunların lanetiyle, elçine ne yaptın öyle? Kim elçisine lanet yağdırmış, söyle!

Ey yabancı! Evreninde her şey düzene evrilirmiş, evrilsin... Biz düzensizlikten gelmişiz, düzensizlik biziz... Çek, git evrenine...

Arn öyle yüksek sesle söylemişti ki sözleri, yankısı Sula ve Gunnar'a ulaşmıştı. Sonra içindeki ses sustu. Arn'ın kendisi hareket etmiyordu artık, bedenini sanki İlker kontrol ediyordu. Eğilip bir beyaz taş aldı. Kayanın üzerine iç içe geçmiş üç halka çizdi ve ortasına 1 rakamını yerleştirdi. Sonra dönüp Sula ve Gunnar'a baktı. Sula Gunnar'ın koluna girmiş, başını omzuna yaslamıştı. Rüzgâr saçlarını uçuruyordu, görünüşleri bir film karesiydi sanki…

İlker anladı ki düşüncenin hızı olağanüstüydü. Dünyadaki hiçbir uzaklık düşüncenin hızına bir engel değildi. İçinden bir kahkaha ağzını doldurdu ama kendine engel oldu. Artık bir yol bulup insanların alınlarına dokunacaktı. Zihinlerine ortak olacak, gerektiğinde onların diliyle seslenebilecekti. Bunun için bir yol bulmalıydı ama ne?

Bir çözüm bulmak için kıyıda dolaşmaya başladı. Tekneleri izliyordu bir yandan, bir yandan insanları dinliyordu. Rum gümrük görevlilerinden birinin sağ dirseğini ovduğunu gördü. Adamın acısı yüzüne vuruyordu. İlker yanına geldi, elini dirseğine koydu… Gümrük görevlisi önce bu işten hoşlanmadı ama daha İlker'in eli değer değmez acısının hafiflediğini hissedince kendini bıraktı. İlker eliyle dirseğini kavradı; sonra gümrük görevlisinin alnına dokundu. O anda dirseğinde sanki bir düğüm çözüldü; eline, el parmaklarına kadar sıcak bir şeyin aktığını hissetti. Ardından omuzuna, boynuna ve başına doğru ılık ılık renkler akıyor gibiydi. Gözlerini kapadı. Maviyle beyaz arası bir balon sardı etrafını… Sonra İlker ellerini çekti. Adam öyle hafiflemiş hissetti ki neredeyse koşup mendirekten uçacağını zannetti. Ağrısı, sızısı da kalmamıştı. Kolunun gücü yeniden gelmişti.

Adam şaşkınlıkla İlker'e baktı… Minnettarlığını göstermek için defalarca teşekkür etti ama İlker yanıt vermiyordu. Bu yüzden odasına gidip soğuk bir içecek getirdi. İlker kafasına

bir dikişte bitiriverdi. Adam olanı biteni kavramakta zorlanıyordu. İlker yürümeye devam etti. Gümrük görevlisi, diğer görevlilere durumu anlatmaya başladı… Tenisçi dirseği olmuştu ve ilaçlar kâr etmiyordu. Oysa İlker dokunur dokunmaz ağrısı geçmiş, kolu gücünü yeniden kazanmıştı. İlker'i şifacı belledi, önüne çıkan herkese anlatıp durdu o günden sonra… Tekne kaptanlarına da anlatıyordu gemiden gelen turistlere de…

Daha önce *"Dilsiz deli"* olarak anılırken, artık *"Şifacı"* olmuştu. Kimin bir yeri ağrıyorsa İlker'i buluyordu. İlker kimseyi geri çevirmiyordu. Ağrıyan yerine elini koyuyor, bir süre sonra ağrı geçiyordu. Elbette alnına da başparmağını koyuyordu… Böylece zihnine bağlanıyordu. Artık saygı görüyordu; restoranlar, kafeler ona ikramda bulunuyor, tuvaletlerine girmelerine izin veriyorlardı. Hatta rehberler onu, gemilerdeki turistlere *"Rodos Şifacısı"* olarak tanıtıyorlardı.

Bu, İlker'in tam da istediği ortamdı. Rodos'a gelen herkes, kalenin yanında "Rodos Şifacısı"nı da görmek istiyordu. Ancak İlker herkese dokunmaktan yorgun düşmüştü. Bu böyle süremezdi. Buna bir çözüm bulması gerekiyordu, düşünecek vakti bile olmuyordu. Gerçi iyileştirdiklerinin zihnine de girmiş oluyordu ama bir süre sonra kendi sağı solu ağrımaya başladı. O yüzden bir karar verdi. Artık kendi seçtiklerine dokunacaktı. Mümkün olduğu kadar da insanların farklı ülkelerden olmasına özen göstermeliydi. Böylece kehanet her ülkede dillenebilecek, kehanet dünyanın her yerinde filizlenecekti. Vakit azalmıştı, Ay'ın yüzünde leke görüleli beri iki yıl geçmişti.

Kristal, sırtındaki çantada özel hazırladığı yerde rahattı ama ara sıra denize giriyor, sırt çantasının başına bir şey gelecek diye ödü kopuyordu. Sırt çantasını yanından ayırmak istemiyordu ama nasıl olacaktı? Sonunda kristali su geçirmeyen

bir kılıfa koymaya karar verdi. Bunun için önce çöpleri karıştırdı ama bir şey bulamadı. Sonra marketlerde böyle bir şey olup olmadığını araştırmaya gitti. Plastik kapların oradayken bir anda tanıdık sesler duydu. Ali Kaptan ve arkadaşları alışveriş yapıyorlardı. Onlara karşılaşmamak için hemen kabı alıp marketten dışarı çıktı, köşede onların çıkmasını bekledi. *"Şifacılık"* o kadar çok meşgul etmişti ki Ali Kaptan'ı bir daha görememişti. Ne zaman Fethiye'ye döndüklerini bile bilmiyordu. Onlarla karşılaşmış olmaktan sevinç duydu ama onların kendini görmelerini istemiyordu.

Rodos'ta kimseyle arkadaşlık etmiyordu, hiç konuşmuyordu. Sadece dolaşıyor, izliyor, şifa dağıtıyordu. Kendini o kadar yalnız hissediyordu ki Ali Kaptan'ın sesi onu heyecanlandırmıştı. Onları gizlice takip etmek bile içini kıpırdatıyordu. Kehanetin bekçisiydi ama o yine de bir insandı. Köşede beklerken aklına 6 geldi… O da yalnızlığı taşıyamamış, küçük bir çocukla arkadaşlık etmeye kalkmıştı. Gerçi 6 başka bir evrenden gelmişti, yabancıydı. Ama İlker de kendini dünyada yerleşik hissetmiyordu. Sanki başka bir yerden gelmiş gibiydi. Üstelik Rodos da çok yabancı bir yerdi…

Böyle zamanlarda kendini çaresiz, bitkin, yok olmuş hissediyordu. Oysa kehanetle ilgili bir şey yaptığında öyle güçlü hissediyordu ki bakışıyla taşları ortadan çatlatacağını sanıyordu. Bu gelgitler ruhunu yormuştu. Biraz olsun konuşabilse, dertleşebilse rahatlayacaktı. Ancak Çerik'le konuşabilirdi yahut zihnine ulaştıklarıyla… Ama zihnine ulaştıklarıyla kehanet üzerinden konuşabiliyordu, Çerik'le de öyle…

Tam düşüncelere dalmıştı ki Ali Kaptan ve arkadaşları dışarı çıktı. Ali Kaptan'ın yanında bu kez iki çift vardı. Türkçe konuşup şakalaşıyorlardı. Taksi çağırdılar, ancak taksiye sadece dört kişi binebiliyordu. Ali Kaptan, evli çiftlerin binmesini istedi. Kendisinin sonradan geleceğini söyledi. Onlar gidince

de yürümeye başladı. Ali Kaptan yürüdü, arkasından İlker yürüdü… Ali Kaptan izlendiğini hissediyor, arada geriye dönüyordu ama İlker her seferinde bir yere gizleniyor, dikkat çekmiyordu.

İlker, Ali Kaptan'la yüzleşmeye karar verdi. Hem Rodos'tan ayrılışından hem tekrar dönüşünden dolayı ona şükran borçluydu. Ali Kaptan kalenin içinden marinaya gitmeye karar verdiğinde İlker dolaşıp önüne çıkmaya karar verdi. Ali Kaptan İkinci Dünya Savaşı'nda yerleştirilmiş topların önünden geçerken bir an durdu. Topları ve menzillerini anlamaya çalıştı. Ara sıra otomobiller de bu yolu kullanıyordu ama genelde yayaların yürüdüğü bir yoldu. Kapıdan dönüp köprüyü geçecekti ki İlker kolundan tuttu.

Ali kaptan irkildi.

-Korkma! dedi İlker. *Sana zarar vermem…*

-Birden olunca, yani… Ali Kaptan lafı bir türlü toplayamadı. Nereden çıkmıştı bu adam yine; in miydi, cin miydi?

İlker Ali Kaptan'ın tedirginliğini anlamıştı. Elini alnına koyup onu yatıştırdı.

-Sana teşekkür edemedim kaptan, dedi sonra. *Bana çok yardımcı oldun…*

O an Ali Kaptan teknedeki hallerini bir bir hatırladı. Üzerine verdiği montu, kumarhanede kazandığı parayı… Yaralı halini, Sahil Güvenlik gelince denize atladığı zamanı…

-Nasıl boğulmadın peki? diye sordu İlker'e. Gözlerindeki gücü hissediyordu.

-Bu gece yine kumarhaneye git! dedi İlker. *İçindeki sesi dinle, borcunu ödeyeceğim… Kimseye benden söz etme ama…*

Tolga Kaptan'a selam söyle sadece… O anlar… Doğru dürüst vedalaşamadık bile…

-Ne diyeceğimi bilemedim, diye mırıldandı kaptan. *Ne diyeceğimi bilemedim. Ama senin bana borcun yok!*

-Sen benden alacaklı değilsin belki ama benim sana borcum var.

Sonra İlker sustu. Öyle derin sustu ki Ali Kaptan'ın da dili bağlandı. Hiçbir şey demeden arkasını dönüp gitti. Bir süre arkasından izledi İlker. Ona güveniyordu.

Kalenin içinde kimsenin bilmediği kuytu bir yer vardı, tel örgülerin üzerinden atlayıp oraya gitti İlker. Oradan deniz görünüyordu ve kimse onu rahatsız edemezdi. Denize bakıp bir süre ağladı, içli içli ağladı, hıçkıra hıçkıra ağladı. Annesinin ölümüne ağladı… Yalnızlığa sürgün edilişine ağladı… Yaşadığı her şeye ağladı… Ağlamaktan bitap düşmüştü, gözleri kapandı, uykuya daldı.

Uyandığında gece olmuştu. Gökteki yıldızlar apaçık görünüyordu. Güney Yıldızı'na gözü takıldı; *"Ey Lahama!"* diye geçirdi içinden. *"Ne güzel de ışıldıyorsun böyle…"* Sonra gözü Mars'ı aradı ama seçemedi. *"İnsan her şeyi görüyor da kendini göremiyor işte!"* diye gülümsedi… Ruhu dinginleşmişti. Ali Kaptan'la konuşmak iyi gelmişti, ağlamak iyi gelmişti… İçinde bir kuşku belirdi. Acaba Ali Kaptan kendini ihbar etmiş miydi? *"Sanmıyorum."* diye mırıldandı. *"Sanmıyorum."* diye tekrar edip durdu. Kalkıp toparlandı. Sırt çantasını, kristali yokladı. Artık kristal suya karşı da güvendeydi, bu çok hoşuna gitti… Sonra atlayıp tel örgüden kalenin içinden aşağı doğru yürümeye başladı.

Marinaya yaklaştığında biraz tedirgin oldu. Ali Kaptan'ın kendini ihbar edeceğine yönelik kuşkudan tamamen arına-

mamıştı. Dikkatlice her yeri kolaçan etti. Herhangi bir sorun yoktu. Ali Kaptan'ın teknesini aradı. Yine beyaz kubbeli yapının tam karşısına bağlamıştı teknesini. Ali Kaptan ve arkadaşları güvertede bira içiyorlardı. Beyaz kubbeli yapının duvarına oturup onları izlemeye başladı. Bir ara Ali Kaptan ayağa kalkıp yüksek sesle şiir okudu. İlker son zamanlarda ilk kez rahatlamıştı, sırtını duvara verip gece yarısına kadar onları izledi.

Artık geceleri Ali Kaptan'ı takip ediyor, gündüzleri gelen gemilerdeki turistlerden seçtiklerinin alnına dokunuyordu. Adı *"şifacı"*ya çıkalı her şey kolaylaşmıştı. Kimi zaman gemi limana yanaştığında hemen karşısında bir yere oturuyor, geçenlerin konuşmalarına göre kimin zihniyle ortaklık kuracağına karar veriyordu. O gün yine yolcu gemisinden çıkan turistlere bakıyordu. Yaşlıca bir Japon kadın gelip karşısına dikildi. *"Reiki biliyor musun?"* dedi. İlker yanıt vermedi. Kadın birkaç kez daha sordu. İlker ayağa kalkıp kadının alnına elini dokundu. Kadının bedenindeki akışı hissetti, renkleri hissetti... Zihnini zihnine bağladı. Daha önce de Japon turistlerin alnına dokunmuştu ama bu bambaşkaydı, sonra elini çekti. Turist İlker'e şefkatli gözlerle bakıp önünde eğildi. *"Saygılar usta!"* dedi. Arkasını dönmeden, eğilmiş bir vaziyette geri geri gitti ve aynı şeyi birkaç kez daha tekrar etti. *"Saygılar usta!"*

Kadının bu haline bir anlam veremedi İlker. Söylediğinin ne olduğunu da anlamadı. Bunu araştırmak istiyordu ama nasıl? İnternete girecek bir yer bulmalıydı. Öte yandan, *"dilsiz deli şifacı"* için internete girmek pek kuşkulandırıcı bir şeydi. Ne yapmalıydı? O gün bunu düşünecek durumda değildi; dünyanın çeşitli yerlerinden birçok turist gemiyle gelmişti. Daha çok Uzak Doğulular vardı ama içlerinde farklı ülkelerden turistler de bulunuyordu.

Kanadalı bir turistin dizi ağrıyordu. Yürürken zorluk çekiyor-

du. Yaşlıydı ama onun yaşında birçok Kanadalı dipdiri yürüyüp geçmişti İlker'in önünden. İlker turisttin karşısına geçti. Eğilip dizine dokundu. Çok geçmeden alnına da dokundu. Ama zihnine giremiyordu. Zihninde yabancıydı, elini çekti. Yaşlı Kanadalının dizi iyileşmişti ve çokça minnettar kaldı. Hatta yanındakilerden biri, kolunda taşıdığı kabanı İlker'e verdi. İlker kabanı aldı ve hemen deniz kenarına yürüdü. Daha önce böyle bir zihinle karşılaşmamıştı. Bu ne anlama geliyordu?

Ne kadar düşünse de buna bir anlam veremedi. Hiçbir zihne benzemeyen bir zihni vardı adamın ve sanki zihnini biri ele geçirmişti. Ne olabilirdi? Yoksa Kuzguncuların zihnine bağlananlardan biri miydi? Bir süre adamı arayıp durdu; nereye gitmişti, ne olmuştu? Aradı, aradı, aradı… İzine rastlayamadı. Sonunda yoruldu. Akşam karanlık çökünce Ali Kaptan'ın teknesini izlemek için yerini aldı. Teknede onları görüp neşelenmek istiyordu ama kimse yoktu. Bir süre bekledi, gelen giden de yoktu. Kanadalının verdiği montu götürüp teknenin pasarellasına astı. Ali Kaptan'ın verdiği montun yerine bu montu ona hediye etmiş olacaktı. Ali Kaptan da bunu anlayacaktı. Sonra dönüp uyuduğu yere yöneldi. Kalenin içinde ancak tırmanarak çıkılan bir menfez vardı, ilk geldiğinde de orada kalıyordu. Altına çöplüklerden topladığı kartonları koymuştu. Sokağa atılmış meyve kasalarıyla kapı bile yapmıştı. Gece yarıları buraya geliyordu; buralarda kimsecikler olmuyordu. Gerçi şimdi tam turizm sezonuydu ve kalede gece gezenler de oluyordu ama yine de uygun zamanlar bulabiliyordu.

Gece uzundu ve henüz uykusu yoktu, bir deneme yapmaya karar verdi. Kristale dokunup zihnine girdiği insanları konuşturacak, onların konuşmalarını kayda almalarını sağlayacaktı. Böylece internete yükleyecekler ve kehanet her yere yayılacaktı… Kapıdan ışık sızmaması için bir kartonu kapının

önüne yerleştirdi, dışarıya ışık sızabilecek yerleri kapattı. Bağdaş kurup iki eliyle kristali tuttu ve gözlerini kapadı… Zihnine bağlandığı ne kadar insan varsa hepsine aynı anda seslenmek istiyordu, ancak bunun bazı zorlukları olabilirdi. Bazı ülkelerde gündüzdü, bazı ülkelerde gece yarısı… Ancak İlker bu durumu önemsemedi. Ne olacağını merak ediyordu. Heyecanını yenmek için bir süre derin nefes alıp verdi. Sonra odaklandı; o an kristal yine ışık yaymaya başladı. Önce birçok yeri gördü, kafası karıştı, dikkatini kaybetti… O an kristal de söndü. O kadar çok kişinin gözüyle görüyordu ki zihni bunu kaldıramazdı. Bununla nasıl baş edecekti? Kristali yerine koyup düşünmeye başladı.

Odaklandığında zihnine bağlandığı herkese ulaşabiliyordu, *"Bu iyi…"* dedi kendi kendine. Ama onların gördüklerini de görüyordu; bu, çözülmesi gereken bir şeydi. O kadar çok görüntü vardı ki zihni bunu işleyemiyor, bir anda kafası ısınıyordu. Bunu hissetmişti, bundan ürktü... Belki de sadece seslenmeliydi; onların zihnine seslenmeli… Ama durduk yere kehaneti dile getirmeleri uygun düşmezdi. Her şeyi ayrıntılı düşünmeliydi. Hocasının söyleyişini anımsadı o an, gülümsedi. *"Düşünmelisin…"*

Birkaç saat bunun üzerine düşündükten sonra kararını verdi. Zihnine bağlandıklarına kehaneti fısıldayacak, onları video çekip yayınlamaya yönlendirecekti. Bunu başardığında amacına da ulaşacaktı. Bunu başarmanın yolunu bilmiyordu ama kristalin yardım edeceğinden emindi. Önce kristali eline aldı ve ona seslendi;

"Kehanetin gözü, sözü kristal… Ki'nin ve Niburu'nun nişanı kristal… Adamoların, Damkaların ve yaşayan her canlının mührü kristal… Kehaneti reddettim olmadı, kabullendim. Kehaneti açıkladım olmadı, tutuklandım. Sonunda yolunu buldum ama şimdi tıkandı zihnim… Yolumu aç; zihnine bağ-

landıklarımın kulağına fısıldayayım kehaneti… Onlar da fısıldasın halklarına, yolumu göster…

Ben İlker, kendimden vazgeçtim, Lahma oldum… Deli oldum, şifacı oldum, sustum, ağladım… Sen kristal; kehanetin şifresi, bekçisi, rehberi kristal… Yardım et! Yardım et de bağlanayım kehanetin taşıyıcılarına ve konuşsunlar benim dilimle… Nak'ın diliyle konuşsunlar… Marduk'un diliyle konuşsunlar… Galza'nın isteğiyle konuşsunlar… Yardım et!"

Sözü bitince gözlerini açtı; kristali sevdi, okşadı, yanına koydu. Yorulmuştu, bir süre dinlenmek istiyordu. O an Kanadalı yaşlı adam aklına geldi. Bilmediği, anlamadığı ne çok şey vardı! Nasıl oluyordu da dünyanın kurtarıcısı oluyordu, buna kendi de şaşmıştı. Bir sanrıydı belki bu… Belki şizofrendi Armann gibi. Ama bir kez sahiplenince geri dönüşü yoktu bu düşün. Artık Lahma olmuştu, İlker çok uzaklarda kalan bir gölgeydi içinde… Kendini topladı, tekrar bağdaş kurup kristali aldı. Biraz sevdi, okşadı. Sonra gözünü kapatarak odaklanmaya başladı.

Artık görüntüler yoktu; sadece boşluk vardı ama binlerce ayrı noktadan oluşan bir boşluk… Her birinin zihnine fısıldamaya başladı; *"Ey Ki'nin evladı, kehanetin taşıyıcısı… Bazen suyun akışını bir çakıl taşı değiştirir, o sensin işte… Şimdi yazgına sahip çık; sevdiğin herkesin yazgısına sahip çık… Bil ki senin kararınla belirlenecek zaman… Ya hava soluyanlar yaşayacak yine bu dünyada ya kükürt soluyanlar, karar ver!"*

Sözünü bitirdikten sonra biraz sustu. *"Şimdi kalk! Video çekimini hazırla… Senin dilinle konuşacak kehanet… Kehaneti her yere duyur, elinden geldiği her yere… Sonra kehanetin işaretini çiz bulduğun her yere…"* Biraz daha sustu. Zihinlerini hissediyordu, hepsini hissediyordu… Kimi uykudan uyandı

kimi kalabalıktan arındı. Hepsi hazırlandığında kehaneti haykırdı onların diliyle;

"Ey Ki'nin öz evlatları... Bu güne kadar öldürdünüz birbirinizi, tamam... Her ağacın kurdu kendinden olur derler, tamam. Toprak aldınız, toprak verdiniz; altın aldınız, altın verdiniz, tamam. Kahraman oldunuz, köle oldunuz, tamam... Sömürdünüz, sömürüldünüz, tamam... Ama artık başka bir zaman başladı... Unutun her şeyi! Kehanetin zamanı geldi, unutun her şeyi...

Ey Ki'nin öz evlatları... Yazgı karardır, ya kararınızı verip kendiniz olursunuz, ya kararsız kalır rüzgârda savrulursunuz. Kararınızı verin! Ya dünyayı kükürt soluyanlara teslim edeceksiniz, ya hava soluyacak soyunuz sopunuz, karar verin! Her şey önce bir karardır, sonra değişir hayat... Karar verin!

Ey Ki'nin öz evlatları... Dünyayı kaç kez yok edecek silahlar yaptınız, niye? Dünya yok olursa yaşayacağınızı mı sandınız? Uzayda çarpışmak için silah yaptınız, niye? Uzay sizin mi sandınız? Bunca teknolojiyi kendiniz mi ürettiniz? Düşünün! Her şeyi nasıl da başardınız bir anda, düşünün!

Ey Ki'nin öz evlatları... Kuzgunculer başka bir evrenden geldiler, gelsinler. Ama onlar konuk değil, işgalci... Zihinlerine bağlandılar yönetenlerin, siz kanmayın... Siz, Ki'nin öz evlatları, üreten tüketen, sevinen üzülen, yaşamı seven siz... Uyanın! Bir yıl içinde başlayacak savaş! Uyanın!

Ey Ki'nin öz evlatları... Bu savaş sizin savaşınız değil... Bu savaşta toprak alma verme yok... Bu savaşta altın alma verme yok... Bu savaş Kuzgunculerla Dün-

yalıların savaşı... Onlar Ay'ı koparacaklar dünyanın çekiminden... Onlar volkanları patlatacaklar yeryüzünün her yerinde... Sular çukurdan çukara akacak, faylar kırılacak bir bir...

Ey Ki'nin öz evlatları... Hava tükenince ne soluyacaksın, uyan! Hava olmayınca nasıl yaşayacaksın, uyan! Toprağın ayağının altından kayınca nereye basacaksın, uyan! Sular kentleri alınca nerede uyuyacaksın, uyan! Uyan da çık sokağa, sahiplen yazgını... Geleceğini sahiplen, yaşamı sahiplen!

Ey Ki'nin öz evlatları... Şimdiki zaman... Artık yolun sonuna geldik. Ya hükümetlerin elini kolunu bağlayacaksınız ki basmasınlar düğmeye, ya volkanların lavında yanacaksınız... Kararınızı verin... Çıkın sokağa... Onlar bir de çokmuşlar, çok olsunlar... Bizim için dünya bir; katılın bu dalgaya... Haykırın kehaneti, yaşamı haykırın... Kimseye hak etmediği bir hayat verilmez, hak edin hayatı, haykırın!"

Sözü bitince İlker de bitti, eli ayağının canı kaçtı, başını bile tutamıyordu. Kristali zor bela yerine koydu, uykuya daldı.

Uyandığında her yeri ağrıyordu. *"Keşke bir şifacı dokunsa."* diye mırıldandı. Sonra kendi kendine dokunmak aklına geldi. Elini tuttuğu yerdeki ağrılar geçiyordu; heyecanlandı, ağrıyan her yerini tuttu, avuçları yanıyor gibiydi. Şaşkınlıkla sevinç arası bir ses dudaklarından fışkırıverdi... Çok sıkışmıştı, hemen tuvalet bulması gerekiyordu. Hazırlanıp çıktı kovuğundan. Kimsenin olmadığı bir anda atladı duvardan. Hızla deniz kenarına indi; kafeler henüz açılmamıştı, doğruca gümrük binasına yöneldi, oradaki tuvaletlere girmesine izin veriliyordu.

Tuvaletten çıktığında gözü televizyona takıldı; görevliler he-

yecanla televizyon izliyorlardı, pencereden yaklaşıp baktı. Dünyanın birçok ülkesinde gösteriler vardı. Üç dalganın ortasına yerleştirilen 1 pankartlara yazılmıştı, hatta duvarlarda bile o simge vardı. Gözlerine inanamadı… Nasıl da kısa zamanda olmuştu bunlar… Dünya çalkalanıyordu. Kendini topladı, düşünmek için limanda dolaşmaya başladı. Şimdi ne yapacaktı?

O sırada Fethiye'den gelen feribot yanaştı limana. İlker duvara oturup onları izledi bir süre. Bir an Selen'i gördü sandı. Dikkatlice baktı; evet, bu Selen'di. Saçı sakalı beyazlamış orta yaşlı bir adamın elinden tutmuş, gidiyordu. Hoş bir adamdı, güleç yüzlüydü. Ne yapacağını şaşırdı İlker, Selen kendisini görse ne yapacaktı? Biraz çekindi. Ama Selen'e gönül koymuştu; paraları alıp Nak'ı terk etmesi onu derinden üzmüş, ancak bunu unutmayı yeğlemişti. Bir an kendine engel olamadı, tıpkı garda olduğu gibi kulağına fısıldamak istedi… *"Selen!"*

Selen o an durdu. Adamın elini bırakıp aniden geri döndü. Duvarda İlker'i gördü. Sonra görmemiş gibi yapıp hızla yürümeye başladı. Sanki bir çocuğu sürüklüyormuş gibi sürüklüyordu adamı. İlker limandan çıkana kadar Selen'i izledi. Sonra mendireğe doğru yöneldi. Şimdi ne olacaktı? Şimdi Selen'i düşünecek zaman değildi. Birçok ülkede kehanet mitingleri yapılıyordu, şimdi ne yapmalıydı? Bu hareketi nasıl yönetmeliydi? Deniz'in kenarında oturup düşündü, düşündü, düşündü… O an içinde bir acı hissetti; aklına Selen'in kendini ihbar edeceği fikri geldi. Ayağa kalktı; uzakta O Kanadalı yaşlı adamı gördü. Etrafında siyah takım elbiseli birçok insan vardı… Yardım ettiği gümrük görevlisiyle konuşuyorlardı. Sonra mendirekte İlker'i fark ettiler. Hepsi birden İlker'e doğru koşmaya başladılar. Kanadalı adam bir şeyler söylüyordu.

İlker ne yapacağını şaşırdı; kaçıp kurtulması olanaksızdı… Yanına yaklaşana kadar bekledi. Kim olduklarını merak ediyordu… Yaklaştıklarında, tutuklandığı zamanı anımsadı. Bu kez onlara teslim olmayacaktı. Dönüp denize doğru koştu; *"Ey Nak!"* diye haykırıp denize bırakıverdi bedenini…